

БЪРТРИС СМОЛ ПЛАМЕННО

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Шотландия, пролетта на 1483

— Кълна се в тялото Христово! — проклинаше Тевис Стюарт, чернокосият граф на Дънмор. — Кълна се в тялото на разпнатия на кръста Христос и в сълзите на пресветата Дева, че ще си отмъстя!

Той беше застанал насред димящите развалини на „Калкърин Хаус“, ноздрите му поемаха миризмата на смъртта, а в очите му гореше силен гняв. Започна да вали пороен дъжд и само направи неприятната миризма по-силна.

— Заради нея всичко това се стовари на главите ни! — каза Робърт Хамилтън, младият земевладелец на „Калкърин“.

Момчето беше готово да заплаче. През последните три години беше загубило майка си, която умря от родилна треска, и баща си, който беше загинал по време на една от нескончаемите гранични вражди. Домът беше всичко, което му беше останало, а сега изведнъж и той беше преминал в небитието. И как щеше сега да се грижи за помалките си сестри и брат? Как щеше да си намери съпруга, като нямаше приличен дом, в който да я заведе? Домът му се беше превърнал в развалини. И защо? Заради онази кучка, по-голямата му сестра! Красивата Юфимия, с нейната тъмночервена коса и блестящи сини очи. Юфимия, с нейния весел смях и иронична усмивка. Юфимия, курвата! Време беше Тевис Стюарт да узнае истината. Не биваше да търси отмъщение заради Юфимия Хамилтън, чиято чест отдавна не съществуваше. Но графът не знаеше това.

— Роби, моля те! — Единайсетгодишната Маргарет Хамилтън нежно постави длан върху ръката на брат си, като че ли усетила опасните мисли, които се въртяха в главата му, и неговия тъмен, надигащ се като буря, гняв. Последните няколко часа я бяха направили по-възрастна и по-мъдра. — Юфимия е мъртва. А да умреш по този начин, е ужасно. Какво ли друго отмъщение би могъл да замисля граф Дънмор. — Момчето започна да трепери толкова силно, че чак зъбите

му затракаха. — Аз... аз ще чувам писъците ѝ чак до деня на смъртта си.

Земевладелецът прегърна сестра си, за да я успокои. Но когато проговори, гласът му беше твърд. В него се усещаше горчивина.

— Юфимия е виновна, Мег. Няма смисъл да го отричаме. Тя ни докара този англичанин. А глупавата ѝ ревност ни струва толкова скъпо. Тя не се интересуваше от нито един от нас. Нито от теб, нито от мен, нито от Мери, нито от Джорди. Можехме всички да бъдем убити заради нея! Нека черната ѝ душа отиде в ада!

Граф Дънмор впери поглед в момчето изпод гъстите си рошави вежди. Тъмнозелените му очи бяха леденостудени от гняв. Момчето беше едва на петнайсет години, а граф Дънмор — на двацет и седем. И макар че Робърт Хамилтън беше висок метър и осемдесет, графът беше по-висок от него с няколко сантиметра.

— Прекалено много бързаш с изявленията, момче. Сега ще ми кажеш цялата истина — каза Тевис Стюарт. Гласът му беше опасно тих и спокоен. — Ще ми кажеш или, Господ ми е свидетел, ще те убия на място! — Ръката му се стрелна към покритата с бижута кама, като че ли, за да подсили въздействието на заплахата.

— Неее! — Маргарет Хамилтън се отскубна от ръцете на брат си, силно пребледняла. Тя застана между двамата с протегнати напред ръце. Но беше толкова крехка, още по детски сложена, че едва ли можеше да попречи на мъжете да се наранят или убият. — Нима не бяха извършени вече достатъчно убийства? — заплака тя. — Нима мъжете само това умеят да правят, господарю? — Тя избърса с длан горещите си сълзи, като така размаза саждите по красивото си лице.

Наобиколилите я гранични жители, облечени в бойни доспехи, като че ли се засрамираха. Спомниха си и за други отвличания, за други димящи развалини и задруги плачещи жени. Нито един от мъжете, които я чува, не остана равнодушен нито към красотата и нежността ѝ, нито към отровата, която се съдържаше в думите ѝ. Тя беше уязвима като всички жени. Лицето на граф Дънмор обаче си остана непроницаемо. Той не показваше признаци на разкаяние.

— Елате, мис Мег, елате с мен.

Една стара прислужница хвана момичето за рамото и нежно я отведе от сцената на действието. Мег се обърна, за да хвърли последен поглед на брат си и графа. А после, разкъсвана от различни чувства,

погледна шестгодишната си сестра Мери и тригодишния си брат Джордж, който се беше сгушил в скута на друга прислужница. Майчинският ѝ инстинкт беше станал по-силен, затова тя реши, че брат ѝ и графът могат и сами да разрешат проблемите си. Малките имаха по-голяма нужда от нея. Забърза към тях.

— Истината, Роб! Искам истината, и то веднага! — изрева отново графът.

— Юфимия беше курва, господарю — започна да обяснява момчето, но графът стовари юмрука си в брадичката му толкова силно, че то политна от удара. Болката го принуди да направи гримаса, но то продължи: — Беше родена курва, макар да успяваше добре да го прикрие, или поне така мислеше тя. Повечето хора знаеха, макар никой да не се осмеляваше да ѝ го каже в очите.

— Аз не знаех — изръмжа Тевис Стюарт.

— Ти не даваше пукната пара за сестра ми. Не се интересуваше от нея — каза тихо Робърт Хамилтън. — Ти искаше съпруга. Юфимия беше удобна, достатъчно добра, заради земите, които притежаваше, а освен това беше и красива. Ти искаше да знаеш само това, защото само това те интересуваше, господарю, а сестра ми беше амбициозна. Искаше да се омъжи добре и нависоко. Може би щеше да ти бъде вярна съпруга, стига ти да успяваше да я задоволяваш, защото нуждата ѝ от страст и ласки беше огромна. Лягаше с всеки, който можеше да я удовлетвори и за когото знаеше, че няма да се похвали с това. — Момчето тъжно въздъхна. — Както и да е, миналата година сестра ми се влюби, Господ трябваше да я закриля. Той беше англичанин, сър Джаспър Кийн, така се казваше. Те много си подхождаха, защото той беше прибързан и безразсъден като Юфимия. Срещнали се, докато и двамата яздели по границата. За сестра ми беше опасно да язди сама, но тя не искаше никого със себе си. Дори баща ни не успяваше да я контролира. Беше луда по този англичанин. Направо си беше загубила ума ѝ, когато научи, че той се среща и с друга отвъд границата, тя го последва. Прекоси блатата и не се върна, докато не научи къде живее момичето. Юфимия запали къщата ѝ, сравни я със земята, господарю. Сър Джаспър, или поне така ми казаха, намерил поведението ѝ за много забавно, макар да я набил. По цялото ѝ тяло имаше синини. Тя ми показва всичките си рани и натъртени места, като че ли те бяха показателни за високата ѝ чест, а не за безчестието ѝ. Юфимия

вярваше, че ѝ е нанесъл побой, защото я обичал. Сестра ми мислеше, че може да стане съпруга на онова копеле — продължи Робърт Хамилтън, като поклати глава. — Тя истински обичаше сър Джаспър. И не му повярва, когато той ѝ каза, че би искал да си вземе за съпруга някоя добре възпитана и богата наследница, а не червенокоса шотландска курва, чиято зестра е нищожна. Юфимия му се изсмя, когато чу това. Не вярваше, че той може да се ожени за друга. Мислеше, че ѝ говори така, за да ѝ се присмее и да я накара да ревнува. Отначало думите му нито я ядосаха, нито я промениха по някакъв начин. Но после, мисля, започна да се страхува, че сър Джаспър наистина може да го направи, макар да не признаваше страховете си дори пред себе си, камо ли пред мен. Ревнуваше го всяка минута, когато не беше с нея, ревнуваше го от онази другата жена. Казаха ми, че той имал дори няколко, защото бил негодник като всички мъже, които живеят по границата. Жените налитали на него като мухи на мед. И тогава ти дойде при нас, Тевис — продължи момчето. — Помоли ме за ръката на Юфимия. Господ ми е свидетел, ти заслужаваше по-добра съпруга от моята сестра, но аз разбрах причините, които са те накарали да поискаш нея. Ти искаше съпруга и наследник, но не ти се занимаваше с цялата тази работа, не ти се търсеше жена с по-добър произход и по-добра зестра. Щях да ти откажа, господарю. Знаех каква е сестра ми, защото тя ми призна колко силна е страстта ѝ още от самото начало, макар да не знам защо го направи. Юфимия винаги странеше от останалите нас.

Раменете на момчето и сега се сведоха под тежестта на мъката, която отхвърлянето на сестра му му причиняваше. Дълго време то остана мълчаливо. Тишината беше нарушавана единствено от воя на вятъра и от плача на останалите живи в „Калкърин Хаус“. За един кратък миг графът изпита съжаление към момчето. Но искаше да чуе цялата история, да узнае цялата трагедия, всичките подробности, които го засягаха.

— Довърши и останалото — каза той тихо. — Разкажи ми всичко, Роб.

Момчето въздъхна тежко и продължи:

— Юфимия не ми разреши да ви откажа, господарю. Закле ми се, че сте подходящ за нея и ако я задоволявате, ще ви бъде добра и вярна съпруга, господарю. Но истината беше, че нямаше търпение да съобщи

на любовника си англичанин за „огромния си късмет“. Искаше той да ѝ завижда за „нейния“ граф, защото той беше само един най-обикновен рицар. Забавляваше я мисълта, че ще му го върне. Тя беше весела и непрекъснато се смееше. Каза му, че може да си вземе богата наследница, ако въобще някоя го иска. Че тя щяла да бъде графиня, съпруга на полубрата на краля, макар че имала малка зестра. Сега, когато се замисля за това, ми се струва, че сестра ми признаваше всичко пред мен, защото се страхуваше. Играеше опасна игра с опасен мъж. Сър Джаспър каза на сестра ми, че ще я заведе в Англия и ще ѝ построи къща. Нейна собствена къща. Юфимия му отговори, че се е уморила да бъде негова любовница и че не иска да носи позора си публично. Че щом не може да бъде негова съпруга, ще бъде ваша. Преди няколко седмици му каза, че не иска да го вижда, че е сложила край на отношенията си с него и че целият свят ще узнае за това. Беше си ината, моята по-голяма сестра. Но знам, че скъсването ѝ причини силна болка. През последните няколко седмици беше раздражителна и непрекъснато в лошо настроение. Често си поплакваше скришом.

Очите на Робърт Хамилтън се изпълниха със сълзи при спомена за нещастната му сестра. Той отново чу тропота от множество стъпки, дрънкането на походите, заплашителното ръмжене на гласовете, които го предупреждаваха за надвисналата над дома му опасност. Бързо беше отишъл до прозорците на библиотеката. Навън, на светлината от факлите, беше видял огромна тълпа мъже. Вятърът разклащаше пламъците, които хвърляха причудливи сенки. Възседналите конете хора бяха наполовина осветени, наполовина скрити в мрака, но момчето беше успяло да види, че косата на нито един от тях не е сплетена на плитки. Англичани!

— Боже милостиви, който си на небето! — беше прошепнало тихо на себе си момчето, като се страхуваше от най-лошото, макар в същото време да се надяваше на най-доброто.

„Калкърин Хаус“ беше построена в самото начало като ловджийска хижа. През годините към нея бяха прибавяни нови стаи и нови постройки, които я бяха превърнали в къща. Никога обаче не бяха се погрижили да я превърнат в крепост, макар че пропускът беше голям, като се имаше предвид опасната ѝ близост до границата. Робърт Хамилтън беше чул ужасното, страшно тропане по вратата. Бързо беше изтичал от библиотеката надолу по стълбите, докато беше слязъл

на приземния етаж. Докато тичаше, нареди на слугите да се погрижат за собствената си безопасност, както и за тази на по-младите членове на семейство Хамилтън. Коридорът беше опустял като по чудо. Той беше отворил тежката дъбова врата на дома си и се беше изправил срещу един измамно красив мъж, който беше побързал да прекрачи прага с думите:

— Аз съм сър Джаспър Кийн. Искам да видя мис Юфимия Хамилтън.

— Аз съм нейният брат, земевладелецът — беше отговорил Робърт Хамилтън. — Много е късно за посещения, господарю.

— И все пак аз съм тук, сър, и мисля, че няма да ме отпратите — беше неговият арогантен отговор. — Сигурен съм, че ще ми разрешите да говоря с мис Юфимия, след като аз и хората ми сме яздили толкова дълго тази нощ.

Робърт Хамилтън се беше засмял горчиво.

— Моето положение не ми разрешава да ви откажа, господарю, нали? И все пак се чувствам малко неудобно, като знам, че добрите постъпки и честните помисли не са характерни за този час на нощта.

Англичанинът се беше изчервил, но преди да беше успял да отговори на острите думи на момчето, Юфимия Хамилтън се беше появила в края на стълбите.

— Как си се осмелил да дойдеш тук! — изсъска тя по посока на Джаспър Кийн. — Веднага изчезвай!

Тогава се беше обърнала и изчезнала в горните етажи на къщата. Сър Джаспър беше започнал да изкачва стъпалата след нея, като ги прескачаше по две, по три. Обаче гласът на момчето го беше спрял.

— Господарю! Не искам да излагате срамната връзка, която имате със сестра ми, на показ. Вие и двамата вече казахте достатъчно пред очите на вашите хора и на слугите в къщата. Нека да отидем в библиотеката. Ще изпратя да доведат Юфимия при нас. Трябва да ви напомня, че това е моят дом.

Англичанинът беше кимнал, но беше казал:

— Ще трябва да пуснете хората ми в къщата, сър.

— Тук вие сте в безопасност, сър Джаспър — беше отговорило сковано момчето. — Ще отворя вратата, за да ви покажа добрата си воля, но вашите хора ще останат отвън.

— Много добре — се беше съгласил англичанинът. Робърт Хамилтън беше отворил входната врата на къщата и беше казал на събралите си войници:

— Господарят ви заръча да го чакате тук. — После се беше обърнал отново към неканения си гост, беше го завел на втория етаж, в библиотеката. — Ето и виното, господарю. Моля, обслужете се сам, а аз ще отида да доведа сестра си.

Бързо беше излязъл от стаята и тръгнал нагоре по стълбите към третия етаж, където се намираха всички спални. В коридора горе беше срещнал старата Уна, бившата им бавачка.

— Този, който идва да ухажва жена с толкова много войници, е страхливец и подлец — беше отбелязала тя.

— Да — беше се съгласил той. — Заведи децата някъде, където ще бъдат в безопасност. Ако все още има слуги, които не са се погрижили да се скрият, по-добре е да го сторят, преди да е станало прекалено късно. Може и да се измъкнем живи от тази каша, а може и да не успеем. Късно е вече да търсим помощ от графа.

Беше продължил да върви надолу по коридора към спалнята на сестра си. Беше влязъл, без дори да почука. И беше заварил там Юфимия, зачервена и възбудена. И нетърпелива като момиче, влюбено за първи път. Беше се запитал как жена, толкова злонамерена и егоистична като нея, може да бъде толкова красива. Сапфиреносините ѝ очи бяха станали почти черни от напиралците в тях чувства. Беше забелязал, че е облякла най-хубавата си рокля — от зелена коприна, украсена с перли и избродирана красиво.

— Той е дошъл за мен, Роб! — беше казала радостно тя. — Знаех си, че ще дойде!

— Не бъди такава глупачка, Юфимия — беше ѝ отговорило остро момчето. — Ако англичанинът беше дошъл, за да ти предложи брак, щеше първо да помоли мен за ръката ти, както е редно. Сигурно знае, че ти ще се согласиш, сестричке.

Юфимия Хамилтън беше смръщила вежди.

— Прав си — беше казала бавно, като че ли не ѝ се искаше да признае истината, която се съдържаше в думите му. Очите ѝ заблестяха гневно. — Да го вземат дяволите, Роб! — Настроението ѝ бързо се беше променило. Сега беше готова да заплаче. — Дяволите да погубят черната му душа! Отпрати го!

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — беше отговорил тихо Робърт Хамилтън. — Само ти можеш да го отпратиш.

— Не искам да го виждам! — беше отвърнала сприхаво тя.

Момчето беше стиснало ръката на сестра си в болезнена хватка, а гласът му беше толкова нетипично дрезгав и остър, че очите на Юфимия се разшириха от изненада.

— Може и да съм по-малък от теб на години, сестричке — беше й казал той, — но съм глава на семейството. И като такъв, мога да заповядвам. А ти ще ми се подчиняваш! Със своята липса на срам ти постави всички ни в опасност. И, за Бога, тази вечер ще сложиш край на това, преди графът да е узнал. Разбираш ли ме, Юфимия?

— Да — беше прошепнала тя.

— Тогава ела долу да се срещнеш с любовника си. Той те чака в библиотеката.

— Ти няма ли да дойдеш с мен?

— Само ако ти искаш, сестричке.

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава прибери косата си и отиди при него, преди да са започнали да разграбват къщата.

— Той ме харесва със свободно падаща коса, Роб. Ще трябва да сляза така, ако искам да го трогна — беше казала тя. И беше излязла бързо от стаята.

Момчето беше излязло от спалнята на сестра си също толкова бързо. Беше отишло в собствената си стая и решително беше хлопнало вратата след себе си. Дори я беше заключило. Беше отишло до стената, която се намираше зад камината, и внимателно беше заопипвало повърхността ѝ. Беше се отворила малка вратичка, добре скрита зад ламперията. Момчето беше пристъпило напред и затворило вратичката след себе си. Зад стената имаше скрито стълбище. То заслиза надолу. Познаваше добре пътя и нямаше нужда от светлина. Беше застинало тихо на място, когато беше стигнало подножието на стълбите. Беше надникнало през отвора в стената, който беше замаскиран добре и не се виждаше от другата страна. Беше видяло вратата на библиотеката да се отваря и Юфимия да влиза в стаята. Сър Джаспър Кийн беше прекосил елегантно стаята, беше я грабнал в обятията си и беше я целунал страстно. Юфимия го беше отблъснала нетърпеливо.

— Не ме докосвай — беше казала студено тя. — Отвращаваш ме, Джаспър.

— А ти ме очароваш, както винаги, кучко такава! — беше отговорил той.

— Защо си тук? Брат ми е много ядосан. На мен и на теб. А сега ще му изкараш ума с всички тези въоръжени мъже — беше казала тя.

— Ти знаеш защо съм тук, Юфимия. Дойдох, за да те заведа в Англия. Все още не сте отпразнували официално годежа с твоя граф. Няма да му навлечеш позор, ако се откажеш сега. Знаеш, че те обичам. Поне толкова силно, колкото въобще бих могъл да обичам, която и да е жена — беше се поправил той.

— Нима ме молиш да стана твоя съпруга, Джаспър? — Юфимия Хамилтън беше успяла да изчисти нетърпението от гласа си. Той трепереше само едва доловимо.

Сър Джаспър Кийн беше взел момичето в прегръдките си. Устата му беше оставила горещи следи по хладната ѝ кожа. Той беше обсипал с целувки цялото ѝ лице. Ръката му се беше плъзнала в пазвата ѝ, за да погали едрите ѝ гърди. Беше се заиграла със зърната ѝ, докато те се уголемиха и втвърдиха от неизказаното ѝ с думи желание, което изпитваше към тялото му. За миг изглеждаше, че Юфимия Хамилтън ще отстъпи пред страстта на любовника си. Беше се отдала на радостта от мига. Но тогава той беше проговорил и тя беше замръзнала на място. Докато близеше долната част на ухото ѝ, той тихо и нежно беше промълвил:

— Знаеш какво е положението ми в обществото, мила. Трябва да се ожена за богата наследница, и то англичанка. А една шотландска кучка може да бъде само моя любовница.

— Но не и тази шотландска кучка — беше му казала тя бясна. — Знаеш какво мисля по този въпрос, Джаспър. Аз трябва да се омъжа. Ще стана съпруга на граф Дънмор и ще се отърва от теб. Нима една непорочна англичанка може да те обича така?! — беше го попитала, като беше придърпала главата му към себе си и го беше целунала страстно.

Той ѝ отвърна с не по-малка страст. Накара я да вдигне лице към него, погледна в очите ѝ и каза:

— Тази нощ ще те отведа със себе си в Англия, Юфимия, и ако това малко копеле брат ти се опита да ме спре, ще го убия. Ти не си

създадена, за да бъдеш нечия съпруга, любима. В теб има прекалено много огън и порочност. Ще бъдеш моя любовница, любима, и ще те види цяла Англия, защото аз се гордея с красотата ти. Защо искаш да бъдеш моя съпруга? Жена ми трябва да бъде от знатно потекло. Аз няма да я обичам, единствената ѝ задача ще бъде да ми роди здрави деца. Никой няма да се интересува от нея, Юфимия, но теб целият свят ще те гледа, очарован от красотата ти, и ще ти завижда. Някои от мъжете дори ще си мислят за това какво ли биха могли да изживеят между млечнобелите ти бедра. Да, любима, това, което ти предлагам, е много по-добро от положението на съпруга.

При тези думи тъмните очи на Юфимия бяха потъмнели още повече от силния гняв, който беше изпитала.

— И колко дълго ще остана твоя любовница, господарю? Вечен ли ще бъде нашият съюз?

Той ѝ беше отговорил с усмивка.

— Ти си практична и разумна жена, Юфимия — беше казал. — Ще останеш моя любовница дотогава, докато това ми доставя удоволствие.

— А после, Джаспър?

— Ако все още си запазила красотата си — отговори ѝ той доста остро, — мисля, че ще успееш да си намериш друг покровител.

Тя се беше отскубнала от прегръдката му, беше вдигнала свитите си в юмрук длани и го беше заблъскала по главата и гърдите, като през цялото време беше надавала гневни викове.

— Ти си копеле, Джаспър Кийн! Английско копеле! Нима съм някоя селянка, че се осмеляваш да ми предлагаш подобен начин на живот!? Аз произхождам от уважавано и почитано семейство, с благороден произход, макар да съм от низшето дворянство! И съм създадена, за да бъда съпруга, а не просто да топля нечие легло! Няма да тръгна с теб! — И тя му беше ударила силен шамар.

Той се беше засмял, беше хванал ръката ѝ и беше оставил изгарящи целувки по дланта ѝ.

— Не се съмнявам, че семейството ти е почитено, любима, нито дори в благородния му произход, но ти си оставащ курва, Юфимия. Някои жени са родени такива и ти си една от тях!

Те бяха продължили да спорят. Робърт Хамилтън беше предположил, че спорът им ще продължи известно време, затова беше

побързал да се върне в спалнята си. Беше затворил внимателно тайната врата след себе си и беше излязъл в коридора на третия етаж. Беше проверил старателно дали всички стаи са празни. С облекчение беше установил, че всички са в безопасност и че в къщата са останали само сър Джаспър и Юфимия. После се беше върнал в тайното скривалище и беше установил, че гневът на Юфимия не е затихнал.

— За Бога, Юфимия — беше чул да казва сър Джаспър, — ти си единствената жена, към която съм изпитвал толкова силна страст! Нима това не е достатъчно за теб?

— Страст? — Юфимия Хамилтън се беше разсмяла почти истерично — Ти не знаеш нищо за страстта, Джаспър. Не си нищо, освен грухтяща свиня, в сравнение с граф Дънмор! — Беше се засмяла отново, защото по лицето на сър Джаспър се беше изписала силна изненада — Да — беше казала тя, с което беше потвърдила подозренията му. — Той вече ме е имал в леглото си. Членът му е като на жребец. В сравнение с него, твоят прилича на нищожно червейче! — беше излъгала безочливо тя, за да събуди ревността му.

Лицето на англичанина беше потъмняло. В него се беше надигнал неудържим гняв. Той беше зашлевил на Юфимия толкова силна плесница, че зъбите ѝ бяха започнали да тракат.

— Заявяваш, че си достойна да бъдеш моя съпруга, ти, шотландска курво, но аз ти казвам, че имаш студеното, черно сърце на жена, която е родена курва! — беше изкрещял той.

— Ти си само един ревнив глупак, Джаспър Кийн! — беше му се присмяла Юфимия. — И никога не си ми доставял удоволствие. Мъжкият ти атрибут е прекалено немощен. И ако ме отвлечеш, но не ме направиш своя съпруга, ще разкажа на целия свят за това!

— Щом чак толкова не умея да ти доставя удоволствие, любима, защо искаш да се омъжиш за мен, а не за графа! — умно беше попитал той.

— Защото те обичам, Господ да ми е на помощ! — беше си признала Юфимия.

— Тогава ще дойдеш с мен тази нощ! — беше казал той. Думите ѝ бяха смекчили гнева му. Вече вярваше, че последната дума ще бъде негова. Ако тя продължеше да му се съпротивлява, щеше после горко да се кае.

— Не, няма — беше отговорила упорито тя.

— Да, ще тръгнеш с мен, любима — беше отговорил той не помалко категорично. Юфимия може би не видя решителността, изписала се на лицето на любимия ѝ, но брат ѝ, скрит зад ламперията, ясно я долови. — Ти си моя, Юфимия, и аз няма да позволя на никого, дори на този брат на крал Джеймс, това копеле граф Дънмор, да вземе нещо мое, нещо, на което още не съм се наситил. — Очите му се бяха присвили опасно. Изведнъж той я беше повалил на земята, запретнал полите ѝ с едната си ръка, а с другата извадил члена си от панталона. — Крайно време е, любима, да се примириш с моето малко червейче!

Неочакваната му атака беше накарала Юфимия да запици като котка, която дерат жива. Тя беше свила дланите си в юмруци и го беше заблъскала по главата, раменете и широките гърди. Това обаче не му беше попречило да влезе в нея. Когато темпото на ритмичните движения се беше усилило, протестите на Юфимия бяха стихнали, а страстта ѝ се беше увеличила. Тя беше започнала да стене от удоволствие, беше разкъсала ризата на гърдите му, а остриите ѝ нокти бяха оставили дълбоки кървави следи по гърба му. Той беше успял да я заведе до върха три пъти, преди да си разреши да се погрижи за собственото си удоволствие. Очевидно, никак не беше лесно да бъдат задоволени апетитите му.

Робърт Хамилтън беше видял нарастващия страх в очите на сестра си. Беше отворил тихо вратата и влязъл в библиотеката. Тя го беше видяла и го беше предупредила с поглед да се отдалечи. Младото момче се беше поколебало. Макар да беше порочна, тя все пак му беше сестра. Мускулите по задните части на англичанина се свиваха и отпускаха от усилията му да увеличи темпото. Той беше започнал да крещи високо, защото се доближаваше до върховното удовлетворение. Бедрата на Юфимия правеха енергични движения нагоре, все едно да противодействат на силния му натиск.

— Спаси децата! — беше извикала тя само един-единствен път и го беше отпратила с ръка. Предварително се беше помолила и мислеше, че англичанинът, погълнат от страстта, няма да разбере смисъла на думите ѝ.

Робърт Хамилтън отново се беше поколебал. Въпреки всичко любовта към сестра му разкъсваше сърцето му.

— Бързо! Бързо! — беше го подканила тя.

— Не още, моя шотландска курво! — беше изръмжал сър Джаспър Кийн, защото беше помислил, че тя говори на него — Това е последният път, когато те яздя, и, за Бога, мисля да ти се насладя изцяло! — Той беше удвоил усилията си и беше започнал отново да крещи. Движенията му станаха бързи, диви, краят приближаваше, но все още не идваше.

Като чу думите на англичанина, Робърт Хамилтън се беше оттеглил толкова тихо, колкото и беше влязъл. Изглежда, сър Джаспър най-сетне беше приел решението на Юфимия. Вероятно след като се насладеше на сестра му, щеше да си замине заедно с хората си и щеше да ги остави отново да живеят мирно и спокойно. И все пак, щеше да е много по-добре да останат скрити, докато англичаните си заминат. Знаеше къде може да са се скрили по-малките му брат и сестра. Земята около къщата не предлагаше много възможности за скривалище, особено на по-голяма група хора. Единствено живият плет, който опасваше сградата, можеше да им послужи за убежище. Сигурен беше, че ще ги намери в рова, който, също като живия плет, ограждаше къщата. Старата Уна беше притиснала малкия Джорди до треперещото си от страх тяло, за да не заплаче и по този начин да издаде присъствието им. Мег и Мери се бяха прегърнали здраво, за да се утешат една друга, а очите им се бяха разширили от страх.

— Всичко ще бъде наред, деца — беше им казал той, когато се беше присъединил към тях. Трябваше да клекне, защото ровът беше плитък. — Съвсем скоро англичаните ще си заминат, но вие трябва да стоите много тихо — като мишки, които се крият от котката.

— Ще ни убият ли, ако ни намерят, Роби? — беше попитала с треперещо гласче малката Мери.

— Да — откровено беше отговорил той. В положение като сегашното беше по-добре да говорят направо. От това зависеше животът им.

Викове на Юфимия го бяха накарали отново да обърне глава към къщата, която се виждаше добре от мястото, където се беше скрил. Сър Джаспър Кийн я влачеше за косите навън от къщата, докато тя се съпротивляваше и го ругаше, изсипваше върху му насъбрания си гняв. Когато двамата бяха прекрачили прага, момчето беше видяло зад гърбовете им набиращите височина пламъци. Отчаянието му беше

безгранично, но то само тихо простена. Проклетото копеле беше запалило „Калкърин Хаус“.

— Джаспър! Джаспър! Не постъпвай така с мен! — Юфимия отчаяно се опитваше да се отскубне от хватката на любовника си.

Англичанинът само се беше изсмял и пръстите му се бяха вкопчили още по-силно в тъмночервената ѝ коса. Беше я принудил да вдигне лице към него.

— Казах ти, Юфимия, че ще бъдеш моя само докато ми доставяш удоволствие. А ти вече не го правиш, курво от границата.

— Тогава ме остави да си отида — беше го помолила тя. Робърт Хамилтън беше видял съвсем ясно ужаса, изписал се на лицето ѝ. Тъмносините ѝ очи излъчваха паниката на обречено на смърт животно.

— Да те пусна да отидеш? Къде, при граф Дънмор? Не! Щом няма да бъдеш моя, тогава, за Бога, няма да бъдеш и негова! Вече не искам да бъдеш моя любовница, Юфимия, но съм в правото си да реша каква да бъде съдбата ти.

Той я беше дръпнал и завъртял китката си така, че тя беше застанала с лице към хората му. Свободната му ръка беше разкъсала дрехите ѝ. Тя беше останала напълно гола.

— Не гледайте — беше заповядал Робърт Хамилтън на помалките деца. Знаеше какво ще последва. Ужасът се беше свил на ледена топка в стомаха му.

— Тази нощ плячката ни е съвсем нищожна, момчета мои. Разполагаме само с това — беше казал сър Джаспър Кийн на хората си. — Може би и вие ще пожелаете да се позабавлявате с това хубаво парче. Тя е гореща и сочна. Аз вече съм я подготвил, сгорещил съм я още повече, така че тя е готова да ви приеме. Вземете я!

И той грубо беше бутнал Юфимия напред. Тя се беше препънала, но беше успяла да запази равновесие. Кръгът от зли английски лица се беше стегнал около нея. Тя диво се оглеждаше, надяваше се, че ще успее да се измъкне. Със закъснение се беше опитала да прикрие гърдите си и триъгълника между бедрата си с малките си длани. Пламъците от пожара хвърляха играещи сенки по млечнобялото ѝ тяло. В мъртвата тишина се чуваше само пращенето на огъня. Тогава един огромен жител на граничните райони се беше отделил от останалите. Докато се приближаваше към нея, той освободи от панталона си огромния си мъжки орган. Юфимия беше изпищяла и

бясно се беше завъртяла, търсейки с поглед проход в тълпата, който би й позволил да избяга. Но такъв нямаше.

— Хайде, ела, момиче — беше изревал мъжът и неумолимо беше направил още една крачка напред. — Джони ще ти достави удоволствие.

И той беше протегнал ръка към нея. Юфимия отново беше изпищяла и се беше опитала да избяга, но още двама от мъжете бяха изскочили напред. Те я бяха хванали и приковали към земята, докато онзи, който се наричаше Джони, беше коленичил с усмивка между бедрата ѝ.

Сега, като си спомни това, Робърт Хамилтън отново потрепери. С измъчено лице и хлътнали очи той вдигна поглед към граф Дънмор.

— Само миг беше достатъчен, за да се наруши дисциплината, с която тези мъже са свикнали. Те всички зверски я изнасилиха. Пред очите ми, и пред очите на сестрите ми, те я обладаваха отново и отново, и отново. Също като Мег, и аз ще чувам писъците ѝ до деня на смъртта си. Никога няма да си простя, господарю! Може би щях да успея да я спася по-рано през деня, но не го направих. Бях клекнал в рова, криех се, докато те убиваха пред очите ми моята сестра. Не можех да ѝ помогна. Всичко, което можех да направя, беше да успокоявам Мег и Мери и да преча на малкия Джорди да заплаче. А той наистина беше изпаднал в ужас! Бях сам. А те бяха много. Момичетата и старата Уна се притискаха в мен, висяха по ръцете ми, молеха ме да не ги напускам. Какво можех, какво трябваше да направя? Не можех да оставя по-малките си сестри и брат си на милостта на тези чудовища. Не можех да жертвам и тях. Не можех! Когато свършиха с Юфимия, те хвърлиха голото ѝ тяло в пламъците. Тя отдавна беше мъртва, сигурен съм, защото от известно време беше престанала да пищи. После англичаните взеха конете и говедата ми и прекосиха границата заедно с тях. Въпреки обичта, която изпитвах към Юфимия — а аз наистина я обичах, господарю, — мога да заявя, че всичко това нямаше да се случи, ако тя не си беше курва по рождение. Сега вече знаете цялата истина! Цялата истина! — предизвикателно завърши момчето и отново вдигна поглед към графа.

Между по-възрастния мъж и младото момче се възцари дълбока тишина. Наруши я Тевис Стюарт, който постави ръка върху рамото на момчето, за да го успокои.

— Всичко е свършено — каза той тихо. — Ти и семейството ти ще дойдете с мен в замъка Дънмор и ще останете там, докато построим отново дом за вас. — Гласът му беше лишен от всякакви чувства. — Каквато и да е била, Юфимия Хамилтън щеше да бъде моя съпруга. Няма да позволя семейството ѝ да страда. Англичаните, които убиха сестра ти, нанесоха позорно петно върху честта на рода Стюарт от Дънмор, както и върху честта на Хамилтънови от Калкърин. И тъй като аз съм настоящият граф Дънмор, на мен се пада правото да отмъстя на онова жалко английско рицарче. Ще си отмъстим, момче, обещавам ти!

— Какво ще направите, господарю? — попита Робърт Хамилтън.

— О, Роб, първо трябва да открием къде живее този нагъл англичанин. Ще сравним къщата му със земята така, както той постъпи с твоя дом. Ще доведем обратно конете и говедата ти и, разбира се, ще откраднем и неговите коне и говеда. Тогава англичанинът ще си помисли, че сме приключили с него, но ние ще имаме още работа, Роби. Ще го наблюдаваме и ще чакаме. Сър Джаспър се е похвалил на сестра ти, че крал Ричард ще му намери добра партия за женитба.

— Може да е било само хвалба — каза момчето — и нищо повече. Защо кралят би се занимавал с някакъв си дребен васал? Не знам за този човек почти нищо. Само онова, което Юфимия ми е разказвала за него. Не знам дали има къща. Сестра ми никога не е споменавала за някакви по-особени и силни връзки, които той би могъл да има.

— Търпение, момко — посъветва го графът. — Времето ще ни помогне да научим за Джаспър Кийн всичко, каквото пожелаем. Ако крал Ричард наистина има намерение да ожени нависоко този мъж, ще го разберем. И най-вероятно ще направим тази богата наследница вдовица още преди да е станала булка. За свършеното онази нощ в Калкърин англичанинът ще заплати двойно и тройно.

— Но как ще открием дома на сър Джаспър? — настоя момчето.

— Помисли, Роб! Ти каза, че този мъж не можел да държи члена си в гащите и имал момичета и от двете страни на границата. Господ ми е свидетел, и ние си имаме разбойници, но онази нощ този англичанин е убил жена от благородно и уважавано шотландско семейство. Направил го е предумишлено, проявил е жестокост и зъл нрав. Ще го намерим, момче. Сигурен съм, че все някой знае къде са

земите му. Хората ще проговорят. Или защото ще изпитат силно възмущение, като разберат за престъплението му, или защото ще дадат воля на алчността си. Ще предложи награда, за каквато и да е информация, която ще ни заведе до онова проклето копеле. Понякога златото е много по-добро оръжие дори и от меч.

Младото момче помисли малко, а после кимна. Беше съгласно с думите на граф Дънмор. Някой го дръпна нетърпеливо за ръкава. То погледна надолу и видя съсухреното, сбръчкано лице и крехката фигура на дребна старица.

— Какво има, Уна?

— Какво има? — повтори с раздражение старата жена. — Ще ви кажа какво, господарю Роб. Мис Мег е готова да припадне. Мис Мери и малкият Джорди са премръзнали до кости и са гладни. Вече загубих едно от скъпоценните си деца. — По бузите ѝ потекоха сълзи, макар гласът ѝ да остана силен и спокоен. — И ще загубя още няколко, ако вие двамата тук продължавате да говорите за отмъщение. Същото можете да направите и след като стъкмите хубав огън и напълните чиниите си с топла храна, нали?

Когато Уна се скара толкова високо на момчето, лека усмивка докосна ъгълчетата на устните на Тевис Стюарт. Тя беше дребна и прегърбена женица, но беше повече от очевидно, че не се страхува от никого.

— Малките могат ли да яздят, жено? — попита я той.

— Да — отговори му тя. — Аз яздя заедно с мис Мери. Мис Мег може да язди с господаря Роб, но някой трябва да вземе Джорди. Ако можех да избирам, щях да предпочета кола, защото самата аз не обичам четирикраките добичета. А и къде бихме могли да отидем, бих искала да знам?

— Ще дойдете с мен в Дънмор, добра жено, ще вземем и малките. Майка ми, лейди Флеминг, ще ме посъветва как да постъпим с тях. Ще останете в замъка ми, докато построим отново „Калкърин Хаус“ — каза ѝ графът.

Уна кимна.

— Постъпвате правилно, като ни предлагате подслон — каза тя с тон, който подсказваше, че се смята за мъдра и всезнаеща. А после отиде отново при малките, които я чакаха, и седна на един огромен камък, който някога беше част от къщата.

— Тя е едно от копелетата на нашия прапрадядо — обясни момчето. — Майка ѝ е кърмила законните деца на дядо.

— Разбирам — отговори графът. — Тя ви е родственица и това е добре, защото роднините обикновено са предани служители!

Момчето се изчерви, все едно че с думите си графът целеше да му се подиграе.

— Не знаех как трябва да се отнасям с Юфимия — обясни безпомощно то, като че ли някой му искаше това обяснение. — Тя беше по-голяма от мен с три години. След като майка ни умря при раждането на Джорди, татко започна да задоволява всичките ѝ прищевки. Тя беше най-голямото му дете и неговата любимка, макар той да не си го признаваше. А после, миналата година, татко беше убит, а аз можех да я контролирам не повече от него. Тя винаги правеше каквото си иска, господарю — завърши простичко Робърт Хамилтън.

— Юфимия не беше ме омагьосала с чара си, Роб. Ако бях неин брат и тя се държеше така, сигурно щях да я бия. Не я познавах особено добре, но се надявах, че след време ще се харесаме и ще започнем да се уважаваме. Знаеш защо те помолих за ръката ѝ. Време е да се оженя. Майка ми непрекъснато ми го повтаря. И ми харесваше идеята да се оженя за жената, чиито земи граничат с моите. Освен това Юфимия беше много красива, а мъжете обичат да имат красиви жени в леглото си, защото това прави онази работа по-приятна.

— Да — съгласи се весело момчето. — А също така е хубаво, когато жената мирише приятно. Юфимия винаги миришеше на дивни рози. — А после, като се опомни, Робърт Хамилтън каза: — Благодаря ви, че ни се притекохте на помощ, господарю, и за това, че ще дадете подслон на семейството ми и на слугите ни.

Причините, поради които графът искаше да се ожени, не изненадваха Робърт Хамилтън, защото бяха приемливи — разумни и практични. Любовта обикновено се появяваше по-късно, по време на брака, ако въобще се появеше. По-често любовта нямаше нищо общо с добрата женитба и не беше задължителна, за да се смята една партия за подходяща. Той беше поласкан от честта, която им беше оказал граф Дънмор, като го беше помолил за ръката на сестра му, защото, като полубрат на крал Джеймс, Тевис Стюарт можеше да си търси съпруга много по-нависоко. Докато не се беше появила тази възможност за

женитба, момчето дори не беше виждало графа, защото той беше непрекъснато в двора, отдаден на служба на брат си. Репутацията му беше на честен, макар и труден, човек.

— Заплашва ни проливен дъжд, Роб — каза графът, с което прекъсна размишленията му. — Пролетта подрани тази година. Сестрите ти и брат ти не ми приличат на деца, които биха могли да понесат много несгоди. По-добре е да тръгнем незабавно.

Момчето погледна загрижено по-малките от него деца.

— Да — каза то и изведнъж почувства колко е изтощено от преживените събития.

Графът видя умората, изписала се по лицето му, и каза:

— Колкото по-скоро стигнем в Дънмор, момче, толкова по-бързо ще начертаем плана си за отмъщение срещу сър Джаспър и хората му. Нито моята чест, нито твоята, могат да бъдат удовлетворени, докато англичанинът не заплати за живота на Юфимия със своя собствен живот. Но първо ще се позабавляваме с него. — Той махна с ръка и им доведоха конете. Възседна жребеца си, взе малкия Джорди от ръцете на Уна и намести треперещото му телце на седлото пред себе си. — Стой спокойно, Джорди — предупреди той строго малкото дете, — иначе ще подплашиш коня. Ти си Хамилтън, а Хамилтънови не се страхуват от нищо, освен от самия дядо Господ, нали?

Малкото момченце беше обърнало огромните си сини очи към него и беше кимнало сериозно. Макар че мъжът с рунтавите черни вежди беше малко страшничък, думите му го успокоиха. Тогава то погледна около себе си и изведнъж се почувства гордо. Никой нямаше по-хубав кон от този. Старата Уна и сестра му Мери бяха възседнали малък скопен кон, а Роб щеше да язди с Мег.

— Ще стоя съвсем спокойно — прошепна то в ухото на графа.

— Добро момче! — отговори той и малката им група потегли.

Робърт Хамилтън, който придържаше почти изпадналата в несвяст Мег, погледна само за един кратък миг към останките на дома си. Останките на „Калкърин Хаус“ се чернееха на фона на надвисналите буреносни облаци. Почернелите камъни бяха грозно свидетелство за онова, което се беше разиграло тук, а обгорелите дървета още пушеха, като че ли плачеха за отмъщение. Беше готов да се закълне, че все още чува писъците на Юфимия в пронизителния вой на засилващия се вятър. Да! Графът беше прав, той искаше да си

отмъсти. Душата на Юфимия щеше да намери истински покой само след като отмъстят за нея. Независимо от разпуснатите си нрави, тя му беше сестра. Когато по-късно мислеше за нея, щеше да си спомня само щастливите мигове. И нейните последни думи към него: „Спаси децата!“.

В самия край добротата, която Робърт Хамилтън вярваше, че е присъща за всички жени, беше взела връх над всичко друго в душата на сестра му, дори над порочността ѝ. За първи път в живота си тя беше помислила за другите, а не за себе си. Тя щеше да бъде отмъстена. Да! Тя ще бъде отмъстена! Момъкът — господар на Калкърин, извърна погледа си от тъжните останки на дома си, заби пети в тялото на коня и препусна в надигащата се буря.

ЧАСТ I
БУЛКАТА ОТ ГРАНИЦАТА

ГЛАВА 1

Замъкът „Мидълхъм“ беше стъпил здраво върху южните хълмове. Високите му сиви стени и покритите с червени керемиди кули се издигаха над Уинслидейл: малко селце, резиденция на краля. Този прекрасен ден от късния септември кралят беше в замъка си. Знамето му, на което беше изобразен бял глиган, се вееше над най-високата кула. Бяха изминали три месеца от коронацията му. Шествието, което той предвождаше и което преди няколко седмици беше минало по улиците на град Йорк, беше истински триумф. Как обичаха неговите поданици, любимците му от северните земи, и с каква топлота бяха приели Ан и малкия Едуард в сърцата си. Приемът беше такъв, че той беше останал по-дълго, отколкото възнамеряваше първоначално. Беше се наложило да извършат церемонията по провъзгласяването на Едуард за принц на Уелс в Йорк. А сега, на път за южните си земи, той беше придружил сина си и неговата съпруга до „Мидълхъм“, неговия любим замък, който с гордост наричаше свой дом, за да си почине няколко дни, преди отново да се заеме със задълженията си. Неди, както беше наричан принцът от най-близките си хора, щеше, разбира се, да остане тук, когато баща му, кралят, замине.

Ричард, крал на Англия, протегна ръка към чашата си и погледна благосклонно събралите се около него членове на семейството. Останала вдовица, братовчедката на съпругата му, лейди Роуина Грей и нейната малка дъщеря бяха дошли за няколко дни с тях. Сладката Роу, която беше родена в един от не така благородните клонове на семейство Невил, беше останала сираче от малка и беше отгледана от неговия тъст, граф Уоруик, и неговата мила съпруга. Тя беше най-добрата приятелка на Ан, макар двете да бяха останали разделени много години.

Първият съпруг на Ан Невил беше принц на Уелс, син на крал Хенри VI и неговата съпруга Маргарет от рода Анжу. Роуина беше омъжена, когато беше едва тринайсетгодишна, за Хенри Грей, барон Грейфеър, важен земевладелец от севера. Земите му бяха малко, но със

стратегическо разположение. Сър Хенри, доколкото Ричард си спомняше, беше предан и мил човек, с няколко години по-възрастен от съпругата си. Беше починал миналата година — още една жертва на непрекъснатата, но необявена война между Англия и Шотландия, която се водеше по протежение на границата между двете кралства. Сър Хенри беше оставил едно-единствено дете, Арабела, която беше само с една година по-голяма от братовчед си, сина на краля.

Разликата във възрастта им не беше очевидна, макар че Арабела беше на единайсет години, а Неди — десетгодишен. Той имаше крехко телосложение, а Арабела беше дребничка и все още не беше съзряла като жена. Беше с пъргав ум, защото не само беше достоен противник на Неди на шахматната дъска, но дори го беше победила днес следобед. Момичето, помисли си с усмивка Ричард, очевидно беше наследило интелекта на баща си, защото сладката Роу никога не се беше научила да играе шах, нито пък можеше да се концентрира върху нещо по-сложно от бродирането. Детето беше още и красиво. Не че майка му беше лишена от привлекателност. Но Роуина Невил Грей, с нейните много светли сини очи и гъста коса с цвят на пшеница, изглеждаше повече от обикновена до дъщеря си. Косата на Арабела беше със странен цвят — като избледняло злато със сребрист оттенък, очите ѝ бяха светлозелени и леко повдигнати във външния ъгъл. Веждите ѝ бяха тъмни, а също и дългите мигли, които хвърляха сянка върху бузите ѝ. Тя беше рядка красавица. Кралят се засмя тихичко. Защо все се случваше така, че наследниците на богатите и уважавани родове бяха по-често с удължени като конски муцуни лица, докато дъщерите на по-низшето дворянство бяха винаги красавици? Очевидно, дядо Господ се грижеше за справедливото разпределение на благата.

— Обещаха ли сте я на някого? — попита той, като кимна с глава по посока на Арабела, макар въпросът да беше отправен към майка ѝ.

— Хенри и аз правихме планове. Искяхме да я омъжим за един от братовчедите ѝ, но момчето умря от шарка миналата есен, господарю — отговори Роуина Грей. — О, Дикън! — Красивото ѝ лице беше озарено от надежда. — Ще намерите ли подходяща партия за нея? Когато се стигне до тези неща, се чувствам ужасно безпомощна, а към кого друго бих могла да се обърна? О, знам колко много сте зает сега, когато сте вече крал, но нима не бихте могли да отделите секунда

от времето си, за да намерите на Арабела подходящ съпруг? В „Грейфеър“ изпитваме остра нужда от мъжко присъствие. Живея в непрекъснат ужас, защото шотландците все момент могат да прекосят границата. А аз не знам как бих могла да защита имението.

— А защо не се омъжиш повторно, Роу? Арабела е още малка, ще ми е много по-лесно да намеря съпруг за теб — каза кралят.

— Не! Не мога да предложа нищо на съпруга си, освен малката зестра, която ми даде татко Уоруик, когато се омъжих за Хенри. Страхувам се, че ухажорът ми може да погледне с алчни очи имението и може да причини зло на дъщеря ми, за да ѝ отнеме наследството. Ако след като Арабела се омъжи, се появи някой, който да иска ръката ми, така да бъде. Но няма да се омъжа повторно, докато не се уверя, че и за в бъдеще дъщеря ми ще живее в безопасност — каза категорично Роуина Грей.

— Мисля, че проявяваш изненадващ здрав разум, братовчедке — отбеляза кралица Ан. А после хвърли на съпруга си поглед, който можеше да разтопи сърцето му. — Хайде, Дикън, намери сред придворните си съпруг за малката Арабела. Ще поставиш „Грейфеър“ в сигурни ръце, нали така? Спомни си, че бащата на Арабела беше братовчед на лорд Джон Грей, а той беше първи съпруг на последната съпруга на брат ти.

— Въпреки това Хенри винаги ви е бил предан — побърза да се намеси лейди Роуина, защото, въпреки че крал Ричард беше обичал много по-възрастния си брат, Едуард IV, и беше винаги сред най-преданите му хора, той ненавиждаше съпругата му, бившата кралица.

Елизабет Удвил, по-възрастна с няколко години от крал Едуард, беше, според мнението на мнозина, принудила краля да се ожени за нея. Ричард си спомни, че тя наистина му беше добра съпруга и го беше дарила с многобройна челяд, включително двама синове, но беше използвала положението си предимно, за да помогне на собственото си семейство да забогатее. Тя имаше изключително малко приятели и впоследствие, когато брат му умря миналия април, много малко хора застанаха на нейна страна, когато църквата обяви брака ѝ за невалиден, а децата ѝ — за копелета, които нямат право да наследят трона от баща си. Според църквата, Едуард IV имал подписан по-рано брачен договор с лейди Елинор Бътлър, която била още жива, когато Едуард IV забягнал с овдовялата лейди Елизабет Грей и сключил тайно брак с

нея. Силната и мощна Англия не искаше да бъде управлявана от ниско поставени и незаконни управници. Едуард IV беше провъзгласил брат си за защитник на синовете си, но въпреки това много хора щяха да се опитат да ги манипулират, за да придобият контрол над управлението. Бяха обявили малкия Едуард V за безправен и неспособен да управлява и бяха предали короната в ръцете на чичо му, Ричард III, и с това бяха разрешили проблема.

Ричард III беше взел племенниците си под своята закрила, за да не могат придворните да ги подстрекават към бунтове. Клюките твърдяха, че вече им бил причинил не малко злини. Кралят обаче обичаше всички деца и не беше способен на подобни злодеяния. Освен това независимо дали бяха законни или не, те бяха деца на брат му, а Ричард III беше обичал Едуард IV от цялото си сърце. Но бившата кралица, която беше намерила убежище в Уестминстър, сипеше проклетия и оплакваше двойната си загуба — тази на управлението и на попечителството над двамата си синове. Тя се опитваше, и то далеч не тайно, да омъжи най-голямата си дъщеря, Елизабет, за наследника на Ланкастър, Хенри Тюдор, който беше заклет враг на Ричард III.

Кралица Ан направи погрешен ход, като припомни на съпруга си за далечната връзка на Арабела Грей със семейството на неговата снаха. Северната част на Англия — Йорк, Нортъмбърлънд и Камбрия — винаги бе била предана на съпруга ѝ. Но сега Ричард беше започнал да вижда врагове дори там, където те не съществуваха. Той се беше замислил за имението „Грейфеър“. То беше малко, но имаше стратегическо разположение — много важно за защитата на границата, защото беше много близо до нея. Имението винаги първо биеше тревога, когато шотландците прехвърляха хълмовете Шевиот, защото шотландците от край време бяха врагове на английските крале. Щеше да стане много опасно, ако имението попаднеше в неприятелски ръце или в ръцете на човек, който не му беше предан. Съветът не беше лош: трябваше да намери съпруг за малката наследница. Мъж, който без съмнение, ще му е предан винаги, на него — крал Ричард III, и на никой друг.

— Мисля, че си права, сладка моя — каза той на съпругата си. — Трябва да намерим съпруг на малката братовчедка Арабела, и то преди да напуснем „Мидълхъм“.

— Но тя е прекалено малка, за да бъде сгодена. — Роуина произнесе думите особено подчертано.

— И все пак младоженецът може да бъде избран сега — каза кралят. — Страхове, които изпитваш по отношение на Грейфеър, са съвсем основателни, Роу. Трябва ми силен и предан мъж, за да мога да бъда сигурен в безопасността на северната си граница. Ще помисля за това, Роу. Бъди уверена, че няма да те оставя незащитена още дълго време. Наистина, трябваше да дойдеш да ми кажеш по-рано за това.

— Дикън — каза тя по навик, а после се поправи: — Сир, аз и детето ми сме най-нищожните сред твоите поданици. Ако моята мила Ани не беше изпратила хора, които да ни доведат в „Мидълхъм“, ние въобще нямаше да сме тук сега и аз нямаше да те помоля да намериш съпруг на дъщеря ми.

Кралят взе ръката на лейди Грей в своята и я стисна.

— Роуина, ти си част от моето семейство. Моята сладка Ан е твоя другарка още от детските игри, а освен това е и твоя братовчедка. Ако ти самата не беше сгодена и омъжена за Хенри на тринайсетия си рожден ден, щеше да останеш с нея и сега щеше да принадлежиш към двора. Това, че животът ти е поел по друга пътека, не означава, че си ни по-малко скъпа от преди. — Той поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна, преди да я пусне.

— Сир... — Сините ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Дикън, Роу. Както винаги — Дикън — отговори кралят.

— Дикън, ти си толкова мил. Винаги си бил мил с мен. Спомням си времето, когато бяхме деца. По-голямата сестра на Ан, Изабел, винаги беше жестока с мен, с изключение на дните, през които ти беше с нас. Ти не ѝ позволяваше да се държи така с мен. Винаги защитаваше онези, които са по-слаби от теб. Англия е щастлива, че има такъв крал. Имам обаче една молба към теб.

— Каквото пожелаеш, Роу.

Роуина Невил Грей се усмихна като че ли насила.

— Ти, както винаги, бързаш да обещаеш и, както винаги, си великодушен, но аз няма да се възползвам от тези ти слаби страни, Дикън. Молбата ми е съвсем обикновена. Въпреки че обичах моя Хенри, бях много млада, за да се омъжа по времето, когато татко Уоруик ме изпрати в имението „Грейфеър“. Загубих двама синове, преди да се роди Арабела, и не успях да износя момиченцето, с което

забременях след нея. Избери господаря на „Грейфеър“, но нека сватбената церемония се състои едва когато дъщеря ми може да стане съпруга в пълния смисъл на думата.

Ричард погледна съпругата си, а тя кимна с глава, за да покаже, че е съгласна с братовчедка си.

— Избери мъжа — каза му тя, — но няма да има нито годеж, нито сватба, докато Арабела не порасне. „Грейфеър“ ще има своя защитник, свой господар. Но може да се случи и така, че моята малка братовчедка да се влюби в друг. Тогава тя няма да бъде принудена да се омъжи против волята си. Докато, ако я сгодим официално, тя ще бъде формално обвързана. А ако някой ден тя се влюби в друг, на защитника на „Грейфеър“ може да бъде предложено подходящо обезщетение за загубата, нали така?

— Ти имаш нежно и добро сърце, любов моя — отговори кралят. — Ще направим точно това, което предлагаш. Съгласна ли си и ти, Роу?

— Да, Дикън, съгласна съм! — отговори с усмивка лейди Грей.

Тя изпитваше огромно облекчение, че кралят беше готов да ѝ помогне да разрешат проблема. Най-вероятно Арабела щеше да се омъжи за избрания от краля мъж и той щеше да си остане господар на имението. Последните месеци след смъртта на съпруга ѝ бяха ужасни. Той беше умрял през лятото преди една година. Тя вярваше, че само на Божията майка дължат благодарност за това, че шотландците все още не са навлезли в земите на сър Хенри. Но колко дълго можеше да разчита на нейната благосклонност? „Грейфеър“ имаше нужда от нов господар.

Все пак тя беше напълно безпомощна. Там беше и преданият на съпруга ѝ капитан, Фицуотър. Той беше останал на поста и след смъртта на господаря си. Но не беше господар на имението. Беше се появил в замъка още когато сър Хенри беше дете и му беше предложил предаността и услугите си. Никой не знаеше точно кога е дошъл в земите на сър Хенри и той не даваше информация на никого, дори и на съпругата му. Беше започнал като обикновена стража по стените на замъка. Постепенно беше преминал през всички по-високи рангове, докато най-после беше станал капитан. Съпругата му работеше като перачка в замъка, дори и след като беше дарила мъжа си със здрави дъщери и един прекрасен син. Момчето, Роуън Фицуотър, беше с една

година по-голямо от Арабела. То и по-малката му сестра Лона бяха най-близките другари в играта на наследницата на земите. Фицуотър щеше да изпита не по-малко облекчение от нея самата, помисли си Роуина, когато научи, че отново ще имат господар. Той беше изпълнил дълга си. Но тя знаеше, че той не можеше да носи цялата отговорност, защото тя му тежеше. Не беше човек, който може да надрасне положението си в обществото. Кралят ѝ беше дал думата си. Тя нямаше повече да обсъжда въпроса с него. Щеше да чака Дикън сам да го повдигне.

Принц Едуард и Арабела бяха свършили играта си на шах и бяха отишли при родителите си. Бузите на момчето се бяха зачервили от възбуда. Кралицата нежно докосна челото му с ръка. Едуард раздразнено се отскубна, но кралица Ан отново го придърпа в прегръдките си и каза:

— Баща ти обеща да намери добър съпруг за братовчедка ти Арабела, Неди. Нали постъпи много хубаво?

— Аз искам да се ожения за братовчедка си — отговори пламенно момчето. — Харесвам я. Тя ме кара доста да се позамислям, за да спечеля играта на шах.

— Ти не можеш да се ожениш за мен, Неди — каза Арабела. — Няма да бъде правилно.

— И защо не? — попита момчето.

— Защото, глупчо, ти си принц, а принцовете се женят за принцеси. Един ден ти ще бъдеш крал — каза Арабела. Гласът ѝ издаваше известно раздразнение от факта, че той самият досега не е знаел това.

— Щом ще бъда крал — отговори момчето, а думите му показваха необорима логика, — защо не мога да те направя принцеса, за да се омъжиш за мен? Кралете могат да правят всичко, което пожелаят.

— Невинаги — каза баща му и макар че гласът му беше сериозен, очите му весело светеха. — Това, което Арабела иска да ти каже, е, че момчетата, които някой ден ще станат крале, трябва с браковете си да помогнат на страната. Твоята невеста ще дойде от страна, която може да помогне на Англия да победи враговете си. Тя дори може да бъде дъщеря на някой от враговете ни. Така твоят брак

ще сложи край на споровете и несъгласията между двете държави. Тя ще има добра зестра не само в злато, но и в земи.

— Арабела има „Грейфеър“ — каза принцът.

— „Грейфеър“ — му каза Арабела — е малко имение, Неди. Твоят замък в Мидълхъм е пет пъти по-голям от него. Освен това, моят съпруг трябва да дойде да живее при мен, защото „Грейфеър“ помага за защитата на Средните блатата от шотландците. А кралят трябва да пътува из цялото си кралство. Не мога да бъда твоя съпруга, но нима не можем да останем приятели?

— Предполагам, че можем — каза принцът, като че ли малко разочарован. Но после лицето му засия. — Искаш ли да видиш новите кученца, които най-добрата хрътка на татко току-що роди? Тя е тук, в колибата. Те са мои и мога да правя с тях каквото си поискам, така казва татко. Искаш ли едно, братовчедке Арабела?

— О, Неди, да! — отговори възбудено малкото момиченце, а после вдигна плах поглед към майка си. — Може ли, мамо? Може ли?

Роуина се засмя.

— Предполагам, че „Грейфеър“ може да приюти още една хрътка, Арабела. Да, щом Неди иска да ти даде кученце и кралят е съгласен, можеш да вземеш едно.

Двете деца изхвъркнаха от стаята, а любящите майки гледаха разнежено след тях. Кралят се засмя тихичко.

— Твоето малко момиченце има глава на раменете си, Роу. Предполагам, че прилича на баща си.

Кралицата и лейди Грей също се засмяха. Когато бяха деца, те ходеха заедно на училище. Роуина Невил никога не бе била добра в усвояването на науките. Едва можеше да чете и пишеше името си с разкривени букви, а задачите ѝ по математика никога не бяха правилно решени. Но в уменията, които трябваше да притежава всяка домакиня, нямаше равна на себе си. Нямаше рецепта, готварска или медицинска, която да не може да приготви с рядко съвършенство. Сапуните, които приготвяше, бяха меки като коприна, консервите и сладката ѝ не можеха да се сравнят с нищо, а бродериите ѝ бяха същинско изкуство. Домът ѝ, който се намираше в подножието на планинската верига Шевиот, имаше изящна градина, дълга няколко мили. Роуина обаче нямаше никакъв интелект и си го признаваше с усмивка.

— Да, тя е дете на Хенри във всяко едно отношение, Дикън. Чете не само защото трябва, а за удоволствие — каза лейди Роуина Грей с нескрита почуда — и когато икономът не може да направи сметките, тя ги поправя. Говори френски и латински, защото на Хенри му доставяше истинско удоволствие да я учи. Тя винаги усвоява всичко с изключителна бързина. Ако въобще има някакъв недостатък, Дикън, то той е, че е много пряма и говори направо, което едно момиче не бива да прави. Видяхте как се отнесе с Неди. Изглежда, не се страхува от никого.

— Един ден тя ще стане много интересна жена, Роу — каза кралят и се усмихна на братовчедката на жена си, за да я успокои.

Наричаха я сладката Роу, но понякога кралят се чудеше как Хенри е успявал да запази спокойствие до нея. Със сигурност с нея не можеше да се разговаря дълго време, без да се отегчиш до смърт. И все пак неговата Ан я обичаше не по-малко, отколкото той — нея.

— Дикън ще намери за Арабела най-подходящия съпруг, Роуина — каза кралицата, а после двете жени започнаха тихо да говорят за общи познати, като оставиха краля сам с мислите му.

А кралят мислеше за това, че скоро щеше да се наложи да напусне „Мидълхъм“ и да се заеме с работите на кралството, което в този момент не беше особено стабилно и процъфтяващо. Той не беше искал да бъде крал, независимо от това, което мислеха хората. Разкритието на църквата за предишния брачен договор на брат му с лейди Елинон Бътлър беше за него изненада, както и за всички други. Той имаше намерение винаги да помага на племенника си Едуард и да се отнася с него като с роден син. Брат му го беше назначил за настойник на синовете си, за да може той да пази тях и кралството от алчните домогвания на Елизабет Удвил Грей и нейните амбициозни роднини, които, от своя страна, много искаха да заемат поста, отреден нему.

Лорд Хейстингс му беше предал последната дума на брат му и Ричард се беше отделил от свитата на кралицата, която пътуваше към Лондон, за да се погрижи за момчетата веднага, преди някой да им е сторил зло. Приближените на кралицата, разбира се, искаха веднага да коронясат младия Едуард, за да заемат длъжности в протектората и да се провъзгласят за регенти на кралството. Въпреки че Ричард искаше да види племенника си на трона възможно най-скоро, той знаеше, че

регент трябва да бъде самият той, защото така беше пожелал брат му. В началото партията на кралицата беше загубила влияние и почва заради характера на самата кралица. А после беше направено разкритието, касаещо лейди Елинон Бътлър. Не се намери никой, който да опровергае твърдението. Въпросната дама вече беше мъртва, но Ричард не бързаше да се възкачи на трона. Тронът му беше предложен, за да не се хвърлят никакви съмнения върху английските управници. Отначало той беше отказал, защото не му харесваше положението, в което щеше да изпадне.

Знаеше, че ще се намерят хора, на които никак няма да се хареса това, че ще се опитат да снемат короната от красивата русокоса глава на племенника му. Но най-накрая беше приел, защото нямаше друг избор. Беше заглушил протестите, като незабавно беше езекутирал онези, които можеха да продължат вътрешните борби и по този начин да отслабят силите на Англия, като я направят уязвима за Франция, Испания и Шотландия. Лорд Хейстингс, който в самото начало го беше подкрепял, беше една от жертвите. Докато изпълняваше дълга си с безмилостна жестокост, Ричард беше пролял много сълзи.

И сега той беше миропомазан и коронясан крал, а любимата му Ан беше законна кралица. Малкият Неди беше провъзгласен за Уелски принц, а Елизабет Удвил Грей се тревожеше за безопасността на имението си. Племенниците му бяха скрити на безопасно място, макар и не в кулата Тауър, както мнозина предполагаха, където те щяха да бъдат далеч по-уязвими. Той беше наредил да упоят стражата с вино, а после лично беше придружил младия Едуард и Ричард, момчето, което беше кръстено на него, от кулата Тауър до замъка „Мидълхъм“. Те бяха жизнерадостни деца. Бяха също така умни и разбираха необходимостта от секретност. Бяха в безопасност в собственото си крило от замъка. За тях щяха да се грижат добре през следващите години, докато всичко в кралството беше спокойно. Но щяха да останат скрити от очите на всички, дори на неговия син и техен братовчед, който също щеше да живее тук.

Още един ден. Обеща си, че ще остане още един прекрасен септемврийски ден в Мидълхъм, а после отново ще се заеме с тежките си кралски задължения. И ще трябва да уреди въпроса и на малката Арабела Грей, защото беше обещал на Роуина. Но кой? Кой измежду всички мъже в кралството беше с достатъчно добро потекло, без

съпруга, или пък вдовец? На кого можеше да повери имението „Грейфеър“? На кого можеше да има доверие, че ще спре шотландците, когато се опитат да прекосят Северните блата? Кой от всички му е предан и ще остане такъв до края на дните му? Ричард си спомни за един от войниците, който се бе бил заедно с него и брат му в миналото. Той беше от северните земи, спомни си кралят. Но не можеше да се досети за името му. Махна с ръка на един от застаналите до него слуги и изпрати да доведат лорд Дейкър. Той влезе почти незабавно и прие предложената му чаша вино. Кралят обясни затруднението, в което се намираше.

— Не мога — каза той, — дори от това да зависи животът ми, да си спомня името на този човек. Чакай! Джаспър! Май че такава беше кръщелното му име Джаспър! Но Джаспър чий?

— Сър Джаспър Кийн, господарю — отговори лорд Дейкър.

— Да, това е човекът! — Кралят се усмихна доволен, но после смръщи вежди — Той женен ли е, Дек?

— Вече няколко пъти е овдовявал, но, доколкото знам, в настоящия момент няма съпруга.

— Деца?

— Не, сир.

— На колко е години? Не мога да сгодя момичето за старец — каза кралят.

— Не съм сигурен, защото не сме близки, господарю, но бих казал, че сър Джаспър е близо до трийсетте.

— Добра възраст — отбеляза кралят. — А той е и добър боец. Какво мислиш, Дейкър? Ще направя ли удачен избор, ако избира него за защитник на „Грейфеър“? И ще стане ли той добър съпруг на дъщерята на братовчедка ми? Може ли да му се има доверие?

— Предаността му не бива да се поставя под въпрос, господарю. Наистина мисля, че той е човекът, който може да защити границата и да опази интересите ви — отговори лорд Дейкър.

Той не спомена пред краля за репутацията, която сър Джаспър имаше сред жените, защото Ричард III не одобряваше този тип хора. Това беше единствената точка, по която не беше постигнал съгласие с покойния си брат, който обожаваше жените. Ричард винаги беше бил предан на своята Ан, но поведението му беше единствено по рода си.

Интересите на Англия бяха от първостепенна важност и имаха приоритет пред морала, затова лорд Дейкър си замълча.

— Той има ли собствени земи? — попита кралят. — Произходът му трябва да е поне толкова добър, колкото на братовчедка ми.

— Семейството му има връзки, макар и далечни, с моето — отговори лорд Дейкър. — Има своя собственост, но домът му, „Нортби Хол“ наскоро беше изгорен до основи при една зверска, но единична атака на шотландците. Никой не беше убит, но говедата, конете и овцете му бяха откраднати. Той е добър човек, господарю, и предполагам, че добрата женитба, която му предлагате, ще го развесели и ще го направи още по-предан на Ваше величество.

— Кралете — отбеляза Ричард — не могат да имат прекалено много приятели, нали, Дейкър?

Лорд Дейкър се засмя от учтивост.

— Сър Джаспър е тук, в „Мидълхъм“, ако решите да го удостоите с честта.

— Има ли някой друг, Дейкър, на когото мога да дам тази сочна слива? Момичето няма да може да се омъжи поне още две години, а ако не си подхождат, аз няма да ги ожена официално. Кралицата е категорична по този въпрос, защото самата тя е страдала при нещастна женитба. Тя иска детето на братовчедка ѝ да бъде щастливо и аз съм склонен да ѝ доставя това малко удоволствие. Ани ме е молила за толкова малко неща.

Лорд Дейкър помисли един миг и после каза:

— Не, сър, вярвам, че сър Джаспър е най-подходящият мъж и за крепостта „Грейфеър“, и за малката дъщеря на лейди Грей.

— Не казвайте нищо на никого — предупреди го кралят. — Трябва да размисля още малко, преди да взема окончателно решение.

— Както наредите, господарю — каза лорд Дейкър, поклони се и излезе.

Едва излязъл от стаята на краля, той побърза да намери сър Джаспър Кийн, за да му разкаже за добрия случай, който може би щеше да му бъде предоставен.

— Дръж члена си в гащите — предупреди той сър Джаспър, — за да не се научи кралят за разпуснатото ти поведение. Той няма да ти даде момичето и земите му, ако се научи за силната ти страст към женската плът. Крал Ричард III е човек с морални принципи.

— Чувал съм за „Грейфеър“ — отговори сър Джаспър. — Тя е удобна малка крепост. Богата ли е наследницата?

— Има някакво богатство, но ако беше много богата, аз щях да я искам за сина си — отговори му лорд Дейкър. — Няма да се чувстваш зле там, но кралят няма да отпразнува сватбата още поне година-две. Кралицата ще бъде доволна, ако момичето те хареса. А ако не те хареса, сватба няма да има. Предупреден си.

Същата тази нощ кралят извика сър Джаспър Кийн в голямата зала на замъка „Мидълхъм“, за да му съобщи, че иска да го ожени за братовчедката на съпругата си, наследницата на крепостта „Грейфеър“, лейди Арабела Грей. Сър Джаспър изрази задоволството си от новината и не показва да е недоволен от наложените ограничения, с което достави огромно удоволствие на краля.

— Ще ми бъде ли разрешено да се виждам с годеницата си, сир? — попита учтиво той.

— Не виждам причина това да не стане — отговори кралят. — Ще те помоля да придружиш лейди Роуина и дъщеря ѝ, лейди Арабела, по обратния път до „Грейфеър“, където ще можеш да решиш дали трябва да се направят някакви подобрения за защитата на крепостта. Тази крепост първа дава сигнали, ако по границата с Шотландия възникнат безредици. От нея зависи и безопасността на Северните блата, както и това, дали те ще останат във владение на Англия.

— Няма да ви изложа, кралю — отговори сър Джаспър искрено.

Той беше преди всичко войник и предизвикателството, което му отправяха, му доставяше удоволствие. Не се страхуваше, че малкото момиченце няма да го хареса, защото никога не беше се срещал с жена, която да не го харесва. Висок, със светла златноруса коса и светлокафяви, почти жълти, очи той покоряваше жените. Много малко от тях поглеждаха какво се крие зад красивите черти на овалното му лице, зад високите скули и откритото чело, правилния нос, трапчинката на брадичката и чувствителната уста. Малко от тях виждаха, че очите му са студени и безжизнени. Не забелязваха, че чувствената уста може да се превърне в тънка рязка, която показва ужасна жестокост. Той беше толкова вещ в съблазняването, колкото и във воденето на битки. Но като войник никога не се беше възползвал от глупавия случай. Мъжът няма да живее дълго и да се наслаждава на

безразсъдството си, ако проявява глупост по време на война. Само в случаите на плътска страст той може да бъде безразсъден.

— Елате в покоите на кралицата утре сутринта след литургията, сър Джаспър — каза кралят, — и ще бъдете представен на годеницата си и на нейната овдовяла майка.

— Благодаря ви, господарю — отговори сър Джаспър Кийн.

— И бъдете готов веднага след това да заминете за „Грейфеър“ — каза кралят. — Ще ви е необходима около седмица, за да стигнете там в компанията на дамите. Предполагам, че не сте свикнали да пътувате толкова бавно, но това ще ви даде време да се опознаете с лейди Роуина и нейната дъщеря. По-добре ще бъде, ако тръгнете утре, преди да са започнали есенните дъждове. На дамите няма да се хареса пътуването под проливния дъжд.

— Ще се постарая да направя пътуването лесно и приятно за дамите, господарю — отговори сър Джаспър и дари краля с топла усмивка.

На сутринта сър Джаспър стана рано, за да посети литургията с единствената цел да види бъдещата си съпруга, за която знаеше, че ще присъства там. Те сигурно бяха сред свитата на кралицата, но всичко, което той успя да види, бяха гърбовете и тиловите на нейните придружители. Едва когато кралицата излезе от параклиса заедно с придворните си дами, сър Джаспър успя да види малкото момиче със светлата коса — единственото дете, освен принца. Значи тази щеше да бъде неговата годеница, но не можеше да каже коя от дамите е нейна майка. Той изчака дискретно още няколко минути и се отправи към покоите на кралицата, където беше незабавно въведен. Сър Джаспър се поклони елегантно на кралица Ан и учтиво ѝ целуна ръка, като прошепна:

— Мадам.

— Дошли сте, за да ви представя на скъпата си братовчедка, лейди Роуина, и нейната дъщеря, Арабела, която кралят избра за ваша бъдеща невеста, нали? Добре дошли — каза кралицата.

— Поласкан съм от честта, която ми оказвате, като се каните да ме сродите със собственото си семейство, кралице моя — отговори сър Джаспър.

— Колко изискано се изразявате — отговори му кралицата. — Е, може би, освен добър войник, за какъвто ви смята кралят, сте и добър ухажор. Радвам се да узная, че съпругът на Арабела ще си служи еднакво добре с красивите думи и с острия меч, сър Джаспър, но предполагам, че нямате търпение да се запознаете с бъдещата си годеница. Ела тук, мило дете, за да те представя на сър Джаспър Кийн. Ти също, Роуина, защото съм сигурна, че искаш да се запознаеш с бъдещия си зет.

Майка и дъщеря пристъпиха напред и се поклониха учтиво на сър Джаспър Кийн. Разгледана отблизо, бъдещата му годеница се оказа истинска красавица, макар толкова светла коса да не му беше по вкуса. Никога не беше харесвал бледите жени. Майката обаче беше друго нещо. Нейната коса с цвят на пшеница беше прекрасна. Закръглените ѝ гърди бяха очарователни и възбуждащи, докато детето все още нямаше такива. Като гледаше майката, той почувства познатото стягане на плътта. Долните му части бяха готови да изразят интереса, който красивото му лице, разбира се, никога нямаше да издаде.

— Поласкан съм от честта, лейди Арабела, че вие ме смятате за ваш годеник и бъдещ съпруг — каза той спокойно, като взе ръката на детето и я целуна.

Сърцето ѝ заби силно, а бузите ѝ пламнаха в розово, когато срещна погледа му. Той със сигурност беше най-красивият мъж, който някога беше виждала. Нямаше никаква представа какво трябва да каже и се почувства ужасно глупаво, когато той пусна ръката ѝ.

— Моя лейди Роуина. — И ръката на лейди Грей беше удостоена с целувка.

„Боже мой, ще припадна!“ — помисли си Роуина Грей, едновременно ужасена и развълнувана от реакцията си към този мъж. Той беше събудил у нея чувства, които тя смяташе, че са погребани заедно с Хенри. А ето, че вече чувстваше влагата между бедрата си.

— Благодарна съм ви, господарю мой, че дойдохте, за да ни спасите — каза тя с далеч по-голямо спокойствие от онова, което изпитваше.

Що за жена е тя, след като си мисли подобни неща за мъжа, който ще бъде съпруг на дъщеря ѝ? Нека Господ ѝ прости! Никой друг нямаше да разбере какви са мислите ѝ, защото тя положи големи усилия да ги скрие. Но сър Джаспър Кийн ги видя стаени дълбоко в

светлосините очи на Роуина. Млада вдовица, почти измърка от удоволствие той, млада вдовица беше, гореща, узряла и готова за него. Майка и дъщеря, негови, ако пожелае да ги вземе. Никога не беше имал и двете — и майката, и дъщерята. Такова нещо не му се беше случвало. Мисълта беше почти непоносимо възбуждаща. Той беше благодарен на Бога, че дрехите скриваха състоянието, в което се намираше членът му. Защото той можеше, съвсем ясно, да си представи цялата сцена. Странно, но бъдещата му невеста беше тази, която го спаси.

— Моят братовчед, принц Едуард, ми даде днес едно кученце, което е потомство на ловна хрътка — каза тя. — Но то ще трябва да остане тук, в „Мидълхъм“, докато бозае, нали?

— Обучавали ли сте някога ловни хрътки, моя мила лейди Арабела? — попита я той.

— Не, господарю, но съм гледала как го прави баща ми, а и синът на Фицуотър, Роуън. Той се справя добре с кучетата, има дарба за това, както казва нашият кучкар. А Фицуотър твърди, че кучкарят, който няма собствени синове, с радост би му отмъкнал неговия. Той казва, че Роуън трябва да стане войник. И че ако е добър войник, някой ден може да стане дори капитан на крепостта.

Кралицата се засмя.

— Както виждате, сър Джаспър — каза тя, а тонът ѝ подсказваше колко много обича детето, — моята малка братовчедка има много новини. Мисля, че тя обича „Грейфеър“ толкова силно, колкото кралят, моят господар, обича „Мидълхъм“. Надявам се, че ще бъдете щастливи заедно. Когато след две години и половина Арабела навърши четиринайсет години, вие можете да решите да отпразнувате сватбата си с нея, ако, разбира се, тя не е променила намеренията си по отношение на вас. Сигурна съм обаче, че ако се отнасяте с любов и учтивост, тя ще бъде доволна да ви има за съпруг. А ако бракът се провали, короната ще ви компенсира за времето и усилията, които сте положили, за да запазите крепостта „Грейфеър“.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, кралице моя, за да ви покажа предаността си към Ваши величества — каза сър Джаспър.

Кралица Ан кимна доволна.

— Тогава, всичко е уредено — каза тя, обърна се към двете си братовчедки и ги целуна за „довиждане“. Смъкна пръстена от малкия

си пръст и го даде на Роуина. — Когато и да имаш нужда от помощта ми, Роуина, изпрати ми пръстена по някого — каза тя на любимата си братовчедка и сложи пръстена на нейната ръка. — Ще ти помагам, докато съм жива. — Тя се наведе и тихо прошепна в ухото на Арабела така, че само момичето да я чуе: — Омъжи се за него само ако наистина го обичаш, мила моя. Ако разбереш, че не изпитваш топли чувства към него, не се страхувай да му откажеш. Не искам да бъдеш нещастна. Тези две години, с които ще разполагаш преди сватбата, ще ти осигурят достатъчно време да го опознаеш.

— Той е много красив, мадам — каза Арабела срамежливо.

— Красотата невинаги означава доброта, малка братовчедке — предупреди я кралицата — Човек трябва да погледне по-далеко от красотата, за да открие истината. — И тя силно прегърна Арабела за „сбогом“.

Сър Джаспър, лейди Роуина и лейди Арабела се сбогуваха с краля и излязоха от замъка „Мидълхъм“, възседнали конете си. Беше топъл и слънчев, късен септемврийски ден. С тях бяха дузината въоръжени мъже, които бяха придружили лейди Роуина от „Грейфеър“ до тук и дузината въоръжени мъже, с които разполагаше сър Джаспър. Като ги наблюдаваше от прозореца на стаята си, кралят си мислеше, че щеше да бъде много щастлив, ако можеше да разрешава всичките си проблеми толкова бързо и лесно, както беше разрешил проблема за лейди Арабела Грей и крепостта „Грейфеър“.

ГЛАВА 2

Сър Джаспър Кийн не си спомняше да е бил толкова щастлив друг път в живота си. Човек може да си живее и много удобно, помисли си той, като доволен оглеждаше малката главна зала на крепостта „Грейфеър“. Помещението беше приятно, с четири прозореца, които имаха дебели стъкла, за да спират студения зимен вятър. Дори сега навън духаше силен вятър, който се усещаше и вътре в крепостта. Каменните подове се почистваха всеки ден, бурените, които растяха между каменните плочи в двора, се отстраняваха редовно. В къщата миришеше приятно, защото на огъня вряха благоуханни треви, които също бяха подменяни всеки ден. Лейди Роуина беше отлична домакиня и не можеше да понася лошите миризми, още по-малко пък в дома си. В залата имаше две камини и нито една от тях не пушеше. Да, залата беше относително топла и уютна.

Пред него на дъбовата маса имаше лъскава калаена чиния, в която бяха поставили току-що опечен дъхав хляб. Мълчалив слуга донесе и гореща овесена каша, а друг постави още една чиния хляб, парче сирене и малко шунка. Трети слуга напълни чашата му с прясна бира. Джаспър Кийн започна да се храни със завиден апетит. Усмихна се, когато намери в кашата малки сладки парченца сушени ябълки. Мимоходом беше споменал на лейди Роуина, че пет пари не дава за блудкавата овесена каша, която обикновено се сервира всяка сутрин. Достатъчна беше само една дума и сладката Роу беше готова да се погрижи за отстраняването на проблема.

Сър Джаспър Кийн беше в крепостта „Грейфеър“ вече от пет месеца. И беше извънредно доволен от онова, което беше заварил при пристигането си. Всичко беше в отлично състояние, всичко беше добре организирано. Фицуотър, капитанът на крепостта, незабавно му беше засвидетелствал уважение и с готовност го прие като новия господар на „Грейфеър“. Следователно нямаше нужда да го заменя с друг човек, нито да го уволнява и сър Джаспър изпитваше не малко облекчение от този факт. Той нямаше намерение да остава близо до границата през

целия си живот. И когато си тръгнеше, щеше да има нужда от две неща: да знае, че домът му се намира в сигурни ръце, и да има до себе си Сийгър, неговия собствен капитан. Сийгър беше безценен за него.

Малкото момиченце, което трябваше да стане негова съпруга след време, беше изключително забавно. Единственият му недостатък беше искреността и безцеремонността му, но имаше достатъчно време да коригира поведението му. Ако въобще можеше да се оплаче от нещо, то беше постоянната необходимост да внимава какво прави, за да не обиди двете жени, които държаха в ръцете си неговото бъдеще. Беше се въздържал и не беше използвал слугините от крепостта, за да задоволява нуждите си. Докато времето беше хубаво, се беше скитал в земите около границата, за да намери развлечения. А през последните няколко седмици времето беше отвратително и той трябваше да остане затворен между стените на замъка.

Слабините го боляха, крещяха за жена. Чудеше се дали сега, след като бяха минали вече няколко месеца, може да съблазни Роуина. Нямаше абсолютно никакво съмнение, че и тя го желае, макар че полагаше огромни усилия да скрие копнежа си по тялото му. Нямаше съмнение, че той е причината тя да прекарва все повече часове в семейния параклис, коленичила и свела глава. Той беше сигурен, че тя не доверява греховете си на татко Анселм, местния свещеник, защото приятелското отношение на отца към сър Джаспър Кийн не се беше променило от времето на първата им среща. „Сладката Роу“, така я наричаше кралят. Дали наистина беше сладка?

Джаспър Кийн присви замислено очи. Представи си Роуина, за която вече знаеше, че е с четири година по-млада от него, гола. Тя имаше прекрасни пълни гърди и все още тънка талия, доколкото можеше да се види от дрехите. Беше дребна на ръст, а той харесваше точно такива жени. Не мислеше, че при този ръст краката ѝ са особено дълги. Дали бедрата ѝ бяха меки и закръглени? Дали венериният ѝ хълм беше розов, с копринено мека кожа? Дали дупето ѝ беше достатъчно пълно? Надяваше се, че да, защото нищо не го ядосваше повече от жени със слаби бедра и задни части. Дланите му оставяха ясни следи по закръглената плът на неговите любовници.

Роуина Невил Грей имаше красиво лице. Той харесваше кръглите ѝ, доверчиви сини очи. А още повече харесваше пълните ѝ нацупени устни. Устата ѝ беше чувствена и той не се съмняваше, че тя умее да

целува добре. Дали и в другите любовни изкуства устата ѝ беше толкова опитна? Ако не беше, той щеше съвсем скоро да я научи. Мисълта за чувствената ѝ уста, която умело целува цялото му тяло, беше почти непоносима. Искаше я. Щеше да я има. Беше чакал достатъчно дълго. Дълго време беше обмислял въпроса, как да съблазни Роуина, как да я накара да преодолее скрупулите си. И сега изведнъж отговорът му се яви кристалночист.

Арабела! Неговата бъдеща невеста беше отговорът. Ще заплаши майката, че ще изнасили дъщерята, ако тя не отстъпи пред страстта му. А нея лейди Роуина пазеше като зеницата на очите си. Дамата, която вече и без това се бореше със страстната си натура, щеше да му се отдаде с ясно съзнание и с вярата, че ще защитава дъщеря си. Беше готов да се засмее на глас, толкова умен се чувстваше. Щеше да я заплаши още днес и довечера вече щеше да бъде в леглото ѝ, щеше да попие с устни няколкото пролети от нея сълзи на вина и тя щеше да бъде негова, докато той искаше да ѝ се наслаждава. И изведнъж, като че ли я беше повикал, тя застана до него с колеблива усмивка на устни.

— Добро утро, господарю. Беше ли кашата по-вкусна тази сутрин?

— Да — отговори той. — Къде е Арабела? Днес още не съм я виждал.

— Настинала е. Казах ѝ днес да си стои в леглото. Тя боледува изключително рядко.

— Ела — каза той, като се изправи. — Да отидем да я видим. Сигурен съм, че нашата компания ще я ободри.

— Но, господарю, тя е по пижама. Не мисля, че е редно да я виждате в този ѝ вид — нервно изрази несъгласието си Роуина.

Той я хвана за раменете и се взря в лицето ѝ. Чувстваше как тя трепери под дланите му, и се усмихна.

— Арабела ще бъде моя съпруга, сладка Роу. Съвсем скоро ще я виждам и по пижама, и без пижама. Тук няма никаква липса на морал. Не искаш ли да дойдеш с мен?

Той я хвана за ръката и на практика я завлече до стаята на Арабела, която се намираше на етаж над залата. Малката дъщеря на Фицуотър, Лона, беше седнала на леглото. Двете с Арабела играеха на топчета. Като вдигнаха погледи към него, и двете започнаха да се кискат. Сър Джаспър, на шега, се хвърли на леглото между двете. Лона

изпищя. Писъкът приличаше по-скоро на мяукането на малко котенце. Той протегна ръка и започна да я гъделичка по ребрата. Лона заизвива тяло и започна да се смее. Смееше се все по-високо, макар че Арабела се опитваше да я защити със собственото си тяло.

— Не! Не! Лона има ужасен гъдел, господарю. Имайте милост към нея! — извика Арабела.

Той прекъсна играта за миг, погледна към нея и каза:

— А ти имаш ли гъдел, Арабела, сладка моя?

— Не!

— Лъжкиня! — отговори той. Преди тя да успее да му избяга, той протегна ръка към нея.

— Ох! — задъха се Арабела и диво се засмя, а в очите ѝ бликнаха сълзи — Спри? Спри? — И тя заизвива тяло, за да избегне допира до него. Нощната ѝ риза се надигна и изложи на показ бедрата и дупето ѝ.

— Арабела! — Гласът на Роуина издаваше силно възмущение, което беше породено от факта, че ръцете на сър Джаспър опипват тялото на Арабела. Те се разходиха по току-що напъпилите ѝ гърди, небрежно погалиха корема ѝ и се спуснаха дори още по-надолу.

— Арабела! Сър Джаспър! Веднага престанете! Лона! Слез от леглото и дръпни полата си надолу! — Тя издърпа момичето, накара го да се изправи и протегна ръка, за да спре сър Джаспър.

При допира на ръката ѝ до рамото му, той незабавно преустанови играта с Арабела, обърна се, погледна я право в лицето и каза:

— Щом животът ни може да е толкова весел, аз ненавиждам правилото, което ни пречи веднага да отпразнуваме сватбата.

Той се изправи, плесна Арабела по дупето и дръпна нощната ѝ риза надолу.

— Но, господарю! — каза му Роуина гневно. — Арабела е болна и трябва да лежи спокойно. Не мога да позволя тези скандални игри. Лона! Отиди при майка си и ѝ помогни с прането.

Погледът на Лона веднага стана невинен. Тя направи реверанс на господарката си и излезе от стаята, като си подскачаше. Роуина взе от нощното шкафче броеницата на дъщеря си и ѝ я подаде.

— Кажете си молитвата, Арабела. Тя ще те успокои и ще направи духа ти отново покорен. — После се обърна към сър Джаспър: — Елате, господарю. Да оставим Арабела на нейните размишления.

— И аз бих искала вече да сме женени — каза предизвикателно Арабела на майка си. — Тогава тук, в „Грейфеър“, аз сама ще си бъда господарка!

— Веднага се извини на майка си, малка моя — каза тихо сър Джаспър. — Тя ти мисли само доброто.

Долната устна на Арабела безмълвно затрепери. После тя тихо каза:

— Извинявай, мамо.

Роуина бързо прекоси стаята, коленичи до леглото и взе дъщеря си в прегръдките си.

— Простено ти е, мила. Хайде, почивай си вече. Знам колко мразиш болестите и как не обичаш да се чувстваш зле.

Тя целуна детето си по челото, а после изведе сър Джаспър от спалнята му. Когато отново влязоха в залата, сър Джаспър се обърна към Роуина:

— Арабела ще навърши дванайсет години в края на март, нали?

— Да, господарю — каза Роуина.

Той беше застанал до огъня. Тя му подаде чаша вино.

— Много момичета се омъжват на дванайсет години, нали? Докато не се ожения за дъщеря ти, аз няма да бъда истински господар тук, в „Грейфеър“.

— Никой тук не оспорва правата ти, господарю. И кралят, и кралицата подчертаха, че сватба няма да има, докато Арабела не стане на четиринайсет и дори на повече.

— Мисля, че ако ги помолиш сватбата да стане сега, те няма да имат нищо против. Едва ли ще ти противоречат — каза той. — Ако мога да говоря направо, ще ви кажа, че аз имам своите нужди.

— Нужди? — Роуина остана мълчалива за миг, силно озадачена, а после бузите ѝ пламнаха.

Той сви рамене.

— Аз съм мъж, мадам. Щом нямам съпруга, която да задоволява мъжките ми нужди, ще трябва да намеря друга жена. Рано или късно, до ушите на дъщеря ти ще стигнат слухове за моите скитания и лошо поведение. Тя ще страда, чувствата ѝ ще бъдат наранени, ще се ядоса. Девственици като Арабела, които са отгледани с любов и нежни грижи, не разбират тъмната страна на мъжа. Аз съжалявам, ненавиждам се за слабостта си, сладка Роу, но какво мога да направя?

— Не можеш ли да си вземеш любовница, господарю? Много мъже го правят — каза тя.

— Дали ще го направя с една жена или с дузина, няма никакво значение. Хората ще говорят, че непрекъснато излизам от замъка и се връщам по никое време — каза той. — Виждам само едно решение. Трябва да се ожена за дъщеря ти през пролетта.

— Не!

Той видя силната мъка в очите ѝ. Разбра, че предложението трябва да излезе от нейните собствени уста и от ничии други.

— Какъв друг избор имам, сладка Роу? Месеци наред се въздържам, потискам желанията си, но зимата е към края си и в дърветата ще потекат живителни сокове. Моите желания ще станат по-силни и едва ли ще мога да им устоя.

Роуина преглътна тежко.

— Дъщеря ми е още дете, господарю, и не е готова да ражда деца.

— И все пак, тя може да стане моя съпруга в пълния смисъл на тази дума — каза той многозначително.

— Тя още не е готова за тези неща, господарю. Страхувам се, че можеш да я нараниш, макар да съм сигурна, че не би го направил нарочно. Какво бих могла да ти кажа, за да те убедя да не прибързваш със сватбата?

Лицето на Роуина изразяваше единствено майчинска загриженост и силен страх. Тя тревожно кършеше ръце. Той взе една от тях в своите, обърна я с дланта нагоре и дари с гореща целувка благоуханната ѝ плът. Тогава очите им се срещнаха и той тихо каза:

— Какъв друг избор имам, сладка Роу?

Тя разбра. Разбра какво трябва да направи, за да спаси детето си от онова, което за него щеше да бъде истинско изнасилване. Значи такова щеше да бъде наказанието ѝ за собствените ѝ порочни мисли и желания. Тя щеше да стане „курвата“ на сър Джаспър Кийн, за да спаси Арабела от „нуждите“ му, докато тя не стане достатъчно възрастна, та да може да ги задоволява като негова съпруга. Срамът и вината на лейди Роуина бяха толкова огромни, че тя успя да произнесе само една дума: „Тази нощ“, преди да извърне глава, да издърпа ръката си и да излезе тичешком от залата.

— Майсторски изиграно, господарю мой — съвсем тихо, сякаш съскаше, го поздрави нечий глас.

— Движиш се като котка, Сийгър — каза Джаспър Кийн, без да се обръща. — Никога не знам кога си зад гърба ми. Но в тази работа, приятелю, трябва да бъдеш дискретен. Не искам наследницата да изтича при братовчедите си, техни кралски величества, защото ще загубя завинаги крепостта.

— Няма да навредя на интересите на Ваше благородие — отговори Сийгър. — Дори аз, който съм невежа и окаяник, разбирам деликатността на ситуацията. Хората, които живеят в крепостта, обичат господарките си. Няма да им се хареса мисълта, че вие наранявате и двете.

— Умно казано, Сийгър — отговори му сър Джаспър, — но мисля, че някой ден острият ти език ще бъде причината за твоето падение.

— Но до настъпването на този ден аз ще служа на Ваше благородие — отговори Сийгър и сър Джаспър се засмя високо, развеселен от дързостта му. — Предчувствах какво сте си наумили по отношение на лейди Роуина, защото самият съблазних нейната камериерка, която живее в непрестанен ужас, че господарката ѝ може да научи за разюзданото ѝ поведение. Не бива да се страхувате, че ще бъда недискретен, господарю — завърши капитанът, като се усмихна толкова широко, че се видяха всичките му зъби.

— Ти нямаш равен на себе си, Сийгър — призна с възхищение господарят му.

— Нямам, господарю — съгласи се нескромно капитанът.

Пресвета Дево! Как можа да постъпи така, къде остана съвестта ѝ? Но какво друго можеше да стори, помисли си Роуина, докато вършеше обичайната си всекидневна работа. Тя беше просто една слаба и безпомощна жена. Дикън и Ан бяха толкова далеч, навън от крепостта вилнееше силна буря, а тя просто не знаеше как другояче да постъпи. Все пак тя не беше девствена. Добре знаеше какво е да чувстваш страстта на мъжа. Хенри може и да беше с доста години по-възрастен от нея, но винаги беше бил страстен любовник и ѝ беше доставял силно удоволствие. Прекалено силно! Нима църквата не ни

учеше, че единствената причина за съвкуплението на мъжа с жената не е раждането на здрави християнски деца? Църквата не казваше нищо за удоволствието. Но на нея наистина ѝ харесваше! И много ѝ липсваше! Хенри, разбира се, беше единственият мъж, когото беше познала. Дали мъжете правеха любов по различен начин? Тя изпитваше радостно предчувствие. По гръбнака ѝ полазиха тръпки на възбуда. Прехапа устни, за да потисне силния си гняв. Та тя предаваше собственото си дете! Какво ли окаяно същество беше тя, че можеше така лесно да пречупи вярата, което дъщеря ѝ имаше в нея? Той беше толкова красив и изпитваше влечение към нея, както и тя към него. Ако не беше така, тя никога нямаше да му даде съгласието си, да го допусне в леглото си. По време на таз сутрешния им разговор, той не беше признал гласно желанието, което изпитваше към нея, но тя беше разбрала всичко много добре. Той имаше намерение да изнасили Арабела дори преди сватбата, за да задоволи мъжките си нужди. Можеше единствено да се моли на Бога и на пресветата Дева да успее да задоволи мъжката му страст. Как по друг начин би могла да защити дъщеря си? Дали Господ щеше да ѝ прости? Тя нямаше да признае греха си на отец Анселм, докато не омъжи щастливо Арабела. Как би могъл той да разбере положението, в което сега се намираше тя? Той щеше да я посъветва да потърси благоволенieto на Господа чрез молитви и да порицае строго сър Джаспър. Но сър Джаспър нямаше да се вслуша в думите му, Роуина знаеше това. Щеше да вкара насила Арабела в леглото си. А отнемането на девствеността на тази ранна възраст може да причини смърт. Не. Тя ще носи бремето си мълчаливо. Нима съдбата на жената не беше да се превива като полско цвете под напора на вятъра?

Лона беше изчакала сър Джаспър и лейди Роуина да излязат от спалнята на приятелката ѝ. Тя побърза да се върне при нея веднага след това.

— Ах, Бела — беше въздъхнала дълбоко тя, — ти си такава късметлийка! Той е най-красивият мъж на земята. Мен най-вероятно ще ме омъжат за внука на стария Ред, а той прилича на торба с кокали. Носът му е прекалено дълъг и вечно му текат сополи.

— Да, признавам, че е приятен на вид — каза Арабела и дръпна приятелката си, за да я накара пак да седне на леглото ѝ. — И все пак, в него има нещо...

— Какво, гъско такава? Сър Джаспър е съвършен, макар, да си призная, да не харесвам неговия капитан, Сийгър — каза Лона.

— Казваш това само защото сър Джаспър може да постави Сийгър на мястото на твоя баща — отговори Арабела.

— Не — каза Лона и толкова силно поклати глава, че плитките ѝ описаха полукръгове. Сините ѝ очи бяха извънредно сериозни. — Сийгър не върви, а се плъзга като змия. Няколко пъти съм го виждала с леля си Елсбет. Те се целуваха, а веднъж дори го видях да пъха ръката си под полата ѝ. Но когато са в залата, той не ѝ обръща никакво внимание. Като че ли не я познава, хитрецът.

— Може би трябва да говоря с мама — изказа гласно мисълта си Арабела. — Все пак леля ти е на служба при нея. А може би трябва да говоря със сър Джаспър, защото Сийгър е от неговите хора.

— Не мисля, че ще постъпиш мъдро, Бела. Може да не е било нищо повече от една бърза целувка и леко погалване. Мъжете и жените често правят такива неща. А сър Джаспър може да си помисли, че се страхуваме от Сийгър, което пък може да се отрази зле на татко. Леля ми е възрастна жена и ако има трудности, ще отиде при майка ти, сигурна съм. Няма да ни е благодарна, ако се намесим. Ние нямаме право да ѝ казваме какво да прави и какво — не. Май въобще не биваше да говоря с теб.

— О, Лона, ние сме приятелки още откакто се знаем — увери Арабела другото момиче.

— Но ти ще се омъжиш за сър Джаспър след две години, Бела, и ще станеш лейди, господарка на „Грейфеър“. Ще се промениш, но аз — не. Аз завинаги ще си остана Лона, едно от момичетата на Фицуотър.

— Ти ще бъдеш Лона, личната камериерка на лейди Арабела, гъско такава! Ще имаш положение като това на майка си и баща си и дори по-високо и няма да се наложи да се омъжиш за внука на стария Ред, ако ти самата не го пожелаеш. Като моя лична камериерка и приятелка, ще можеш да избираш сред най-хубавите мъже наоколо. Обещавам ти! — каза Арабела, изпълнена с великодушие.

— Ще остана твоя камериерка дотогава, докато няма да ми се налага да се омъжа за онзи сополанко — изкикоти се Лона, а после изведнъж стана сериозна. — Наистина ли ще изпълниш обещанието си, Бела?

— Да, щом ти казвам — каза Арабела, — значи така ще стане.

— Ти наистина харесваш сър Джаспър, нали? — попита Лона.

— Моята братовчедка, кралицата, казва, че красотата не е достатъчна, за да направи мъжа добър — каза замислено Арабела. — Дочух разни клюки, като например тази, че сър Джаспър непрекъснато тичал подир фустите. Казват, че имал любовници и от двете страни на границата.

Сините очи на Лона станаха кръгли от изненада.

— Кой ти ги е наприказвал такива? — попита възмутено тя.

— Вярно ли е?

— Не бих могла да знам, Бела.

— Но ти също си чула клюките, нали, Лона?

— Старите жени непрекъснато клюкарстват, Бела. И най-много обичат да говорят за красив мъж или красива жена. Нима всички мъже, и от двете страни на границата, не плуват в забранени води?

— Мъжът, за когото ще се омъжа, трябва да ми бъде верен, Лона. Баща ми никога не е изневерявал на майка ми. Искам и моят съпруг да ме уважава така.

— Ти още не си омъжена. Бела — напомни Лона на приятелката си. — Сър Джаспър отдавна е възрастен мъж и ще си походи доста, преди да се ожените. Нямах никакво право да му пречиш, докато не се закълнете официално един на друг.

— Ако някога откроя, че ме е предал, че ми е изневерил с друга, Лона, ще взема нож и ще изтръгна черното му сърце от гърдите му! — извика яростно Арабела.

— Сър Джаспър запозна ли се вече с отвратителния ти нрав, Бела? — подкачи я Лона. — Внимавай, защото можеш да го уплашиш!

Струваше й се, че денят бързо преваля. Вечерта дойде съвсем скоро. В малката си спалня, чиято камина се намираше в тъгла, лейди Роуина излезе от ваната. Камериерката Елсбет, която я чакаше с хавлия в ръце, подсуши тялото ѝ. Лейди Роуина се огледа критично в стенното огледало, което ѝ беше подарък от починалия ѝ съпруг. Бременностите не бяха я загрозили, защото само две от децата се бяха родили. Момченцето беше кръстено Хенри, но беше умряло, преди да навърши годинка. Вече беше бременна с Арабела, когато загуби Хенри. Извърна

очи от огледалото, обзета от чувство на вина. Тя беше порочна. Порочна!

— Коя рокля, господарке? — запита Елсбет.

— Боли ме главата — оплака се Роуина — Не мисля, че ще сляза в залата тази вечер. Ще си легна рано и ще спя.

— Да кажа ли на Майда да ви приготови нещо топло, господарке?

— Не. Няма да имам нужда от пиене — отговори Роуина. — Цял ден се тревожа за Арабела, но нощната почивка ще ме излекува от грижите.

Елсбет подаде на господарката си една съвсем обикновена нощна риза, помогна ѝ да я облече. Когато лейди Роуина си легна, камериерката я зави и подпъкна одеялото под нея.

— Тогава, ще ви пожелаая лека нощ, господарке — каза тя. — А когато се нахраня, ще се върна.

— Не! — Роуина направи усилие да запази гласа си спокоен. — Тази нощ няма да ми трябва повече, Елсбет. Можеш да спиш и у дома си, ако искаш, или пък в залата.

— Благодаря ви, господарке! — Елсбет беше повече от доволна. Свободната нощ щеше да ѝ позволи да се отдаде още веднъж на Сийгър. Тя направи реверанс и бързо излезе от спалнята на Роуина.

„Тя си има някого — помисли си Роуина, която не беше глупачка. — Чудя се кой ли е той?“ Но всъщност нямаше значение. Тя беше помладата снаха на Фицуотър и той щеше да се погрижи да отстрани всичките пречки за нейното щастие. Но какво щастие, помисли си Роуина. „О, Хенри, защо си отиде и ме остави сама? Нима онази лятна сутрин не те помолих да не заминаваш? Още тогава имах усещането, че няма да се върнеш. Знаех го. А сега съм съвсем сама и трябва да се превърна в курва, за да защита, детето си. Не е честно. И нямаше да се случи, ако ме беше послушал“ По бузите ѝ се затъркаляха сълзи на самосъжаление.

Роуина Невил Грей имаше само смътен спомен за родителите си, Едмунд Невил и Катрин Талбът. Те бяха умрели по време на чумната епидемия, когато тя беше едва четиригодишна. Баба ѝ и дядо ѝ, които бяха вече възрастни хора и които живеяха заедно с тях до смъртта на родителите ѝ, я дадоха на Ричард Невил, граф Уоруик, да я отгледа. Графинята се грижеше и за нея, както и за собствените си дъщери Изабел и Ан. Всички я обичаха и се държаха мило с нея, с изключение

на Изабел Невил, която беше горда и склонна към подли постъпки. Ако лейди Изабел Невил се държеше с Роуина така поради някаква основателна причина, всичко щеше да е по-различно, но всъщност лошият нрав на Изабел не беше насочен специално към някого, а се проявяваше винаги и се отнасяше до всички.

Графът, който беше известен на съвременниците си и се ползваше с обичта им, се потруди и намери съпруг на неизвестната си на никого роднина и дори ѝ даде зестра. Роуина му беше благодарна за това, защото можеше да прекара живота си и като слугиня, на която даже нямаше да плащат, след като доведените ѝ сестри бѣдеха омѣжени и заминаха за именията си. Но на дванайсетия ѝ рожден ден ѝ казаха, че ще я омѣжат, когато стане на тринайсет, за сѣр Хенри Грей, барон Грейфеър, защитник на важна и стратегически разположена крепост на границата с Шотландия. Сѣр Хенри имаше нужда от сѣпруга, а крал Едуард искаше да има приятели навсякъде, където е възможно. Неговият предшественик беше успял да си създаде врагове навсякъде, та дори и в кулата Тауър в Лондон, където беше затворен по-късно. Крал Хенри VI беше претърпял поражение от страна на Едуард IV и беше потърсил убежище в Шотландия, откъдето създаваше проблеми на сънародниците си повече от три години. Едуард трябваше да осигури възможно най-добре границите си, затова неговият предан подчинен, граф Уоруик, който му беше помогнал да се качи на трона, осигури невеста за барон Грейфеър. Беше лесно да я намери в лицето на младата си подопечна, защото по това време баба ѝ и дядо ѝ бяха вече покойници.

Сватбата беше отпразнувана на шестнадесети май, 1469 година. Могъщият покровител на Роуина ѝ даде зестра, която се състоеше от десет сребърни и десет златни монети, бяла кобила, заедно със седлото и юздите, и два дъбови гардероба, подсигурени с желязна обковка. В първия гардероб се намираха всичките чаршафи, които беше избродирала през последната година, през която очакваше с нетърпение новото си положение на сѣпруга. Цяла торба сол, комплект от шест сребърни лъжици и торбичка, в която имаше два корена канела, два корена индийско орехче и половин килограм чер пипер на зърна. Във втория гардероб бяха дрехите ѝ, два топа платно и малкото бижута, които беше наследила от покойната си майка, както и перлената огърлица, която ѝ беше дадена като сватбен подарък от

графа и съпругата му. Не беше като зестрата на графска дъщеря, но не беше и зестра, от която можеше да се срамува. Отиде при сър Хенри като жена с достатъчно своя собственост и способности, въпреки крехката си възраст. Заслужи уважение не само със зестрата и връзките си, но и с уменията и талантите си.

Но сега Хенри беше мъртъв, а тя трябваше да защити детето си от животинските домогвания на сър Джаспър Кийн, като му отдаде тялото си. Не беше останал никой, който да защити нея, затова тя трябваше да се погрижи за Арабела. Никога не си беше представяла, а още по-малко тогава, когато беше щастлива в детството си с братовчедка си Ан Уоруик в замъка „Мидълхъм“, че най-накрая всичко ще се сведе до това. Тя въздъхна тежко, а после дочу с острия си слух, трениран през годините, стъпките, които заглъхнаха пред вратата ѝ. Роуина затвори очи и се престори на заспала.

Джаспър Кийн влезе в стаята много тихо, но все пак не крадешком. Влезе така, както мъжът би влязъл в спалнята на съпругата си, сигурен, че го чакат и ще го посрещнат добре. Изпод спуснатите си клепачи тя го гледаше как съблича дрехите, без дори да разбере, че дишането ѝ ставаше все по-дълбоко, докато той разкриваше тялото си пред нея. Защото всяка част от него беше красива като лицето му. Дълги крака, издължен и строен торс, покрити с меки косми гърди, които, странно, бяха с по-тъмен цвят от косата му. Той внимателно остави дрехите си на място, откъдето щеше лесно и бързо да ги вземе после, и отиде до леглото. Отметна завивките и накара Роуина да се изправи. Сините ѝ очи бързо се отвориха от изненада, когато ръката му хвана овалното деколте на нощната ѝ риза и с едно бързо движение я разкъса на две. Той небрежно хвърли двете половини на пода.

— В бъдеще, любима — каза той с приятен, тих глас, — ще си лягаш гола, така, както те е създал Господ. Предпочитам те така. — После, без повече предисловия, той я целуна. Целувката беше дълга и страстна, а когато я пусна, той каза: — Целуваш като младо момиче, Роуина. Отвори устата си, да мога да покоря езика ти.

Тя послушно се подчини и той засмука езика ѝ. Дланите му бяха обхванали двете задни полукълба и нежно ги мачкаха между пръстите си. Той здраво притискаше тялото ѝ към своето. Познато усещане замая главата ѝ, усещане, отново събудено за живот. Стори ѝ се, че краката ѝ омекват и постепенно се превръщат в желе. „Никога не съм

изпитвала същото с Хенри“ — помисли си тя. Когато той престана да я целува, тя нададе тих стон, защото той я беше повдигнал и беше започнал да ближе с език кожата ѝ. Тя отметна глава назад, вените по шията ѝ се напрегнаха от усилието да сдържи виковете, които напиреха в гърлото ѝ. Трябваше да остане тиха, ако не искаше да събуди всички в крепостта с виковете си на удоволствие. Широкият му език се плъзгаше по стегнатата ѝ кожа, а после се насочи към помеката плът на гърдите ѝ. Той се засмя високо, когато тялото ѝ първо се скова, а после потрепери, когато тя достигна първия си оргазъм. Красивата ѝ глава се отпусна като безжизнена на гърдите ѝ. Той беше седнал на ръба на леглото и я държеше в ръцете си като в люлка. Пръстите му влязоха във влагалището, за да се уверят, че е готова. Като откри доказателството за страстта ѝ, той се усмихна широко.

— Ти си страстна жена, любима — каза с одобрение той.

А после я обърна така, че да лежи на коленете му с лицето надолу и се загледа с възхищение в красивото ѝ закръглено дупе. Все още замаяна, Роуина бързо дойде на себе си, когато той я удари доста силно с ръка. „Ох!“ — извика тя изненадана.

— Тихо, бъди дискретна, любима — предупреди я той. — Не искаме никой да узнае за малката ни интермедия, нали? Ако трябва, запуши устата си с ръка.

Той хвана здраво врата ѝ с едната си ръка, а с другата започна да мачка и разтрива дупето. Когато то се зачерви и сгорещи, той пхна пръсти във влагалището ѝ, за да се увери в нейната готовност да го приеме. Когато усети лепкавата влажност, се усмихна доволно. Накара я да легне по корем на леглото и я възседна. Влезе в нея изотзад. Бедрата му започнаха да се движат в най-съвършения възможен ритъм. За негово удоволствие, тя веднага застана на колене и задвижи бедрата си, като му помагаше да навлезе по-дълбоко.

— Много добре, любима — прошепна в ухото ѝ. — Много, много добре!

После внимателно я повдигна и я накара да легне по гръб, разтвори краката ѝ и навлезе дори още по-дълбоко в нея. Тя имаше чувството, че ще умре. Мислеше, че заслужава да умре, защото беше извършила предателство спрямо дъщеря си. Мислеше, че силното удоволствие, което изпитва, утежнява още повече вината ѝ. Нямахше право да се наслаждава толкова силно на ласките на бъдещия съпруг

на Арабела, но го правеше. Изпитваше наслаждение, което беше дори по-силно от онова, което изпитваше, когато беше заедно с Хенри. А винаги с удоволствие и готовност се любеше с покойния си съпруг. Но Джаспър Кийн беше истински майстор в любовната игра. Роуина се питаше дали има нещо грешно в силното удоволствие, след като и без това трябваше да му се отдаде, за да защити дъщеря си. Не тя беше започнала страстната любовна игра. Не тя беше виновна. Защо да изпитва вина, която беше истинско наказание за нея? Ноктите ѝ се забиха в мускулестите му рамене и той навлезе в нея силно, почти брутално.

— Да, моя малка любима — нададе той тих стон, — забий ноктите си в мен. Нямам нищо против да оставиш следите на страстта си по кожата ми.

Тя едва успя да долови думите му. Дори не си спомняше ясно останалата част от нощта, която беше празник на огненото и непокорно желание. В ранни зори, малко преди развиделяване, тя се събуди и видя, че е съвсем сама наред купа смачкани чаршафи. Макар и във възторг от пълното удовлетворение, чувстваше болки по цялото тяло и особено я болеше влагалището, което толкова дълго беше лишено от мъжко присъствие. Членът на Джаспър беше по-голям от този на Хенри, но тя все пак успяваше да го приеме в себе си.

Роуина копнееше да си остане в леглото, защото цялата ѝ енергия беше изсмукана. Той я беше любил необуздано през цялата нощ, огромният му член като че ли никога нямаше да се умори. Затова сега лежеше изтощена и замаяна. Тя неохотно стана и оправя чаршафите, за да не предизвика подозренията на Елсбет и останалите слуги. После взе двете половини на разкъсаната си нощна риза и ги хвърли върху догарящите въглени в камината. Наблюдаваше замислено как огънят наново се разгаря. Прибави нови дърва, за да заличи напълно всички доказателства за греха си. Наистина, отсега нататък щеше да спи гола, защото не можеше да се лиши от всичките си нощници и бельо.

Взе от ъгъла на камината глинената купа вода, която беше оставила там снощи, наля топлата течност в един леген и се изкъпа, като се изтри старателно с парче плат. След това извади чисто бельо от раклата, бързо се облече и седна, за да разреши косата си. Трябваше да се постарее, за да не остане нито едно заплитане в дългата ѝ до земята пшениченоруса коса, която беше нейната гордост. Щеше да ѝ е

необходимо дълго време, за да вдигне един по един кичурите и да ги закрепил с фиби така, че да образуват подредена прическа. Тъкмо беше свършила, когато Елсбет влезе в стаята.

— Господарке! Извинете ме за закъснението. Страхувах се, че съм спала много до късно и страховете ми се оправдаха — каза нещастната жена.

— Много ли е късно? — попита Роуина.

— Не, господарке, всъщност още не е настъпил часът за ставане — отговори Елсбет.

— Събудих се много рано — каза Роуина, — и реших да не те чакам. Нищо лошо не е станало, Елсбет. Има ли вече някой в залата?

— Сър Джаспър и неговият човек, Сийгър — каза Елсбет, като избегна погледа на господарката си. Роуина обаче не забеляза това, защото беше прекалено загрижена никой да не забележи вината, изписана на нейното лице.

— Първо трябва да отида при дъщеря си, за да видя как се чувства днес — каза тя толкова тихо, като че ли говореше на себе си, и бързо излезе от стаята.

Арабела беше, разбира се, добре, защото рядко боледуваше и никак не понасяше да бъде в това положение. Вече беше станала, а Лона ѝ помагаше да сплете косата си на плитки.

— Искам Лона да бъде моя камериерка, мамо — каза тя вместо поздрав. Светлозелените ѝ очи като че ли предизвикваха майка ѝ да ѝ откаже, ако смее.

— Мисля, че идеята ти е превъзходна — съгласи се Роуина. — Сигурна съм, че Розамунд може да се лиши от една от дъщерите си в пералнята. Съгласна съм, че за теб трябва да се грижи и още някой, освен старата Ора. Все пак ти ще се омъжиш след две години, а Ора, знам това, настоява да се държи с теб като с малко дете. Ще я оставим да поживее спокойно в малката си къщичка, докато не родиш деца, за които ще може да се грижи. Лона може да научи от леля си Елсбет всичко, което ще ѝ е необходимо, за да се грижи, както трябва, за изискана дама, каквато ти един ден ще бъдеш.

— О, благодаря ви, моя лейди Роуина! — извика Лона очарована. Арабела също се усмихна, доволна от постигнатата победа.

В края на месец април получиша съобщение, че малкият принц Едуард е умрял в замъка „Мидълхъм“ на девети същия месец. Роуина много искаше да отиде при братовчедка си, за да я утеши, но Джаспър Кийн не разрешаваше. Неговите явни намеци за това, каква съдба щеше да постигне Арабела, ако тя го лишеше от присъствието си дори за кратко време, едновременно я изплашиха и ядосаха, защото тя знаеше, че той отново се върти около границата като котарак, който е тръгнал на лов.

— Тогава нека Арабела замине, господарю. Не мога да понеса мисълта, че братовчедка ми, кралицата, ще сметне, че не изпитвам никакви чувства към нея.

Той обмисли молбата ѝ и, за нейна изненада, се съгласи.

— Добре, нека покажем на краля съчувствието си и предаността си. Нека му бъдем другари в мъката. Освен това — усмихна се той, като нежно погали зърната на гърдите и — ти все още си ми много поскъпа от бъдещата ми невеста. Докато нея я няма, ние ще яздим по хълмовете заедно и ще посетим някои от приятелките ми. Ще прекараме наистина приятно, любима. Обичам да бъда забавляван от две жени едновременно. След като веднъж се ожения за Арабела и я подчиня на желанията си, ти също ще участваш в нашите забавления, Роуина. Дали това няма да ти достави удоволствие? Или пък ще изпитваш ревност, когато те делия с друга?

— Боже мой! Ти се забравяш! Никога няма да взема участие в такъв разврат! — извика тя шокирана.

Той се засмя.

— Ах, Роу, сладка Роу, ще правиш точно това, което ти кажа, защото, ако ли не, мога да те накарам да страдаш така, както никога досега не си страдала. — Той повдигна лицето ѝ към своето и леко го целуна. — Дълбоко в сърцето си ти го знаеш, нали, любима?

Да, тя го знаеше. Още първата нощ беше разбрала, че този мъж е опасен, вдъхващ ужас. Но също така знаеше, че кралят няма и ни най-малка представа за черната душа на сър Джаспър Кийн. Ричард беше благороден, морален човек с добро сърце. Но тя не можеше да отиде при него и да му разкрие истинската природа на сър Джаспър, защото той щеше да им разкаже за нейното собствено срамно поведение.

— Арабела трябва да замине утре — каза тя тихо, като се престори, че не се страхува от заплахите му.

— Ще уредя да я придружат най-подходящите за това хора, любима — отговори той. Знаеше, че сега тя се страхува от него и ще направи всичко, което ѝ каже, за да защити детето си. Засега беше доволен да остави детето да заmine само, макар че напоследък беше забелязал как малките ѝ гърди започват да изпълват деколтето и да се превръщат в приятна гледка. След време тя щеше да се превърне във вкусно блюдо, помисли си той.

Арабела отсъства няколко седмици, като по-голямата част от времето беше прекарала на път. Като се върна, им каза, че кралицата била неутешима. Нищо не можело да компенсира загубата на детето ѝ.

— Ах, мамо — каза тя, — това може да разкъса сърцето ти. Бедната леля Ан непрекъснато плаче. Смъртта на Неди наистина я е съсипала.

— Но нима тя не се зарадва, че те вижда? — попита сър Джаспър. — Надявам се, че твоето присъствие не ѝ е причинило допълнителна болка, защото би могла да си помисли лошо за всички нас.

— Не, господарю — отговори му Арабела малко сковано. — Моята братовчедка, кралицата, беше щастлива, че имаше моята компания. Каза, че ѝ припомням по-добрите, щастливи времена и че ѝ помагам да преодолее мъката.

— Това ме радва — каза тихо Роуина. — Ами кралят? Той сигурно е съсипан от смъртта на малкия Едуард така, както и кралицата.

— Да, мамо — отговори Арабела. — Понякога дори не чува какво му говорят. Сърцата и на краля, и на кралицата са разбити. Те са неутешими, особено след като придворният лекар каза, че братовчедката Ан няма да има повече деца. Хората говорят, че кралицата ще умре от мъка.

— Тогава кралят ще може да си вземе друга съпруга, която да му роди деца — отбеляза сър Джаспър.

Арабела го погледна слисана.

— Боже мой! Нима нямате сърце? Нима са верни приказките, които напоследък чувам за вас?

Джаспър Кийн застина на място, силно изненадан от думите ѝ, които бяха едновременно остри и многозначителни. Втренчи поглед в момичето. За първи път я видя в по-различна светлина. Вярно, тя беше

дъщеря на Роуина, но гневното ѝ избухване ясно говореше, че много повече прилича на баща си. Хенри Грей, мъж, който чак изглупяваше от любов по сладката си безпомощна съпруга, беше също така известен и с темперамента си. Очевидно Арабела беше наследила острия му нрав.

— Какво, малкото ми сладко момиченце? — каза той мило. Сър Джаспър Кийн беше решил никога да не се ядосва в нейно присъствие. Всъщност на него му хареса огненият темперамент, който тя му демонстрира. Послушанието и благият характер на Роу бяха приятни, но скучни. — Нима се вслушваш в хорските приказки, Арабела? Мислех, че си по-разумна и по-различна от другите — присмя ѝ се той.

— Във всяка клюка има зрънце истина — отговори му остро тя. — Но сега не говорим за моето поведение, сър. Говорим за вашето. Моята братовчедка, кралицата, страда жестоко от загубата на детето си. Неди беше единственото ѝ останало живо дете. Родила го е с огромен риск за живота си. Може би вие не знаете това, защото, доколкото знам, мъжете не се интересуват от подобен род неща. Тя се е борила през всичките тези години, за да го направи по-здрав и посилен, затова той живееше в Мидълхъм, далеч от двора, от тълпата и възможността от зараза. Ако не можете да изпитвате съчувствие към нейната болка в настоящия момент и към голямото страдание на краля, поне проявете благоприличие и замълчете, за да не бъдат думите ви чути от враговете и повторени там, където могат да бъдат използвани против вас. След като ще бъдете мой съпруг и господар на „Грейфеър“, който е моят дом, вашата недискретност заплашва не само вас, но и мен самата — завърши още по-гневно Арабела.

— Теб и твоята крепост? — запита той тихо, макар гневът му да започваше да се надига.

— Да, господарю. „Грейфеър“ е мой дом и ще остане моя собственост. Вие ще станете негов истински господар само ако се ожените за мен — напомни му Арабела.

— Арабела! Трябва да бъдеш по-покорна — каза нервно лейди Роуина. — Нали трябва да проявява повече смирение, татко Анселм?

Отчаяната майка се обърна към свещеника, който също беше при тях. Отец Анселм, който беше дошъл в „Грейфеър“ в годината, когато се роди Арабела, прикри усмивката си. Познаваше господарката на крепостта по-добре от всеки друг, дори от собствената ѝ майка. Сивите

му очи проблясваха весело, докато безпомощната Роуина продължаваше да бърбори нервно.

— Ние имаме нужда от сър Джаспър, мила! Трябва ни мъж, който да защитава крепостта и да я стопанисва.

Арабела презрително изсумтя.

— Аз нося фамилията Грей, а крепостта принадлежи на моето семейство, мамо. И съм напълно способна, с помощта на Фицуотър, да запазя крепостта и да служа на краля, макар да се съмнявам, че скоро ще ми се наложи да го направя. Шотландците преминават границата, но най-много да отмъкнат стадата на някого, да заграбят каквито ценни вещи намерят и да вземат със себе си красивите момичета. Нашите гранични жители им отвърщат със същото. А крепостта е укрепена и непревземаема. Татко ми го каза, а той би трябвало да знае. Освен това ние не представляваме изкушение за шотландците, защото живеем настрани от главните пътища, на самотен хълм.

— „Грейфеър“ е малка крепост, моя лейди, но никак не е без значение. Не е маловажна, каквато се опитвате да я изкарате вие — каза тихо свещеникът. — Тя има особена стратегическа важност за земите, които се намират на юг от нас, и обикновено е първата, която спира набезите на шотландците. Построена е върху основите на римско укрепление. Ако се спуснете в мазето, ще откриете доказателствата за моите думи. Това означава, че разположението ѝ винаги е било важно за някого.

— По тази причина кралят уреди брака ти със сър Джаспър — каза Роуина. — Ти трябва да имаш съпруг, Арабела!

— Моята сватба няма да се състои по-рано от две години, мамо — отговори раздражено Арабела. — И дотогава аз ще бъда единствената господарка на „Грейфеър“. В миналото жените са успявали да спират много шотландски нашествия. Ако трябва, и аз ще успея, уверявам те.

— Жените, които са успявали да запазят крепостите си по време на обсада, са имали зад гърба си силни и сплотени семейства, а също така и съпрузи — отбеляза отец Анселм с тон, който трябваше да внуши разумността на думите му. Знаеше, че ако подразни Арабела, ще нарани достойнството ѝ. Лесно можеше да предизвика гнева ѝ. Младите момичета на нейната възраст бързо се поддаваха на настроенията си, а те често семеняха.

— Само два месеца са минали от деня, в който отпразнувахме дванайсетия ми рожден ден — каза вече по-спокойно Арабела. — След четиринайсетия ми рожден ден сър Джаспър и аз ще се оженим. Той е съпругът, отреден ми от краля, а аз съм се заклела да служа предано на крал Ричард. Също като баща ми преди мен, няма да наруша дадената клетва.

— Нито пък аз очаквам това от теб, кукличке моя — каза тихо сър Джаспър, доволен.

Малкото момиченце имаше определени заложби. С всеки изминал ден ставаше все по-интересна. Той може би щеше да се научи да харесва съвсем светлите коси. Спорът беше приключен, но Роуина, неспособна да долови тънкостите на ситуацията, каза, без да помисли предварително:

— Ти си жена, Арабела! Просто жена, а жените имат покорен дух. Не е ли така, татко Анселм?

В момента, когато чу необмислените й приказки, свещеникът беше по-близо от всякога до убийството на човешко същество. Как можеше Роуина да бъде толкова плиткоумна и прибързана, та да предизвика чувството за справедливост и достойнство на дъщеря си, след като му беше струвало толкова много да я успокои? И което беше още по-лошо, тази глупава жена искаше да си измие ръцете с него, защото той не можеше да отрече думите й, без да влезе в противоречие с религията си. Насилен да проповядва ученията на църквата, той кисело кимна с глава, макар нито за миг да не можеше да повярва, че Арабела Грей би могла да смири духа си.

— Църквата ни учи, дъще моя, че жената е по-слаба и понесъвършена от мъжа в някои отношения, но по-силна в други. Иначе Господ нямаше да й повери отговорността да ражда и възпитава деца. Свети Пол учи, че жените трябва да се подчиняват на съпрузите си. Но аз знам, че когато Арабела се омъжи за сър Джаспър, тя ще му бъде добра съпруга. Такава, каквато ти беше за сър Хенри Грей. Мисля, че се тревожиш без причина.

— Наистина, мамо — каза Арабела. — Аз ще изпълня дълга си, защото съм, преди всичко, дъщеря на баща си. А баща ми се лиши от живота си, за да защити Англия. Той изпълни дълга си. Аз не съм момче, но нося фамилията Грей. Не бих могла да посрамя името на татко.

— Да, да, разбира се — каза нервно лейди Роуина.

Джаспър Кийн потисна смеха си. Да, Арабела наистина ставаше все по-интересна с всяка изминала минута.

— Е, сладка Роу — прошепна той, — изглежда, си родила дете с избухлив характер. Не знам дали не трябва да се откажа от ръката ѝ при тези нови обстоятелства.

— Нима искате да бъда тиха като водата, господарю? — сръза го Арабела. — Какви деца бих ви родила тогава? Свикнала съм да казвам какво мисля и няма да се променя.

Той се засмя на глас и кимна с красивата си русокоса глава.

— Да, ти си с горещ и избухлив темперамент. Мисля, че ще изпитам удоволствие, докато те опитомявам, Арабела Грей.

Свещеникът не знаеше почти нищо за отношенията на мъжа и жената и не усети заплашителната нотка в гласа му, но Роуина чу дори онова, което той не каза. Арабела, която беше невинна също като свещеника, погледна бъдещия си съпруг право в очите и смело каза:

— И как точно мислите да ме опитомите?

— Ами, със сладки песни, нежни думи и прекрасни подаръци — каза той с очарователна усмивка, защото в момента се забавляваше да играе ролята на галантен любовник.

— Наистина ли, сър?

При това внезапно внимание, младото сърце на Арабела се разтуптя силно. Досега той се беше отнасял с нея като с дете. Сър Джаспър видя смущението и омекването ѝ. Той взе ръката ѝ в своята и бавно я обсипа с целувки.

— Никога не бих могъл да се отплатя на краля за неговата любезност, за това, че ме дари с такава очарователна и изящна невеста. Нищо, че темпераментът ѝ е огнен и избухлив и може да ми причини доста неприятности.

Като не знаеше как да отговори на ухажванията му, Арабела се изкикоти като малко момиченце, а Роуина почувства червейчето на ревността да я гризе отвътре, да разяжда сърцето ѝ.

— Комплиментите ви към моята дъщеря са доста необикновени, сър — каза тя остро — Не бих искала да подклаждате и без това силната ѝ гордост.

— Красивите приказки не могат да ме заблудят, мамо — каза Арабела, ядосана на майка си, че беше развалила този така прекрасен

миг — Но все пак ми е приятно да ги слушам.

Момичето никак не беше глупаво, помисли си отново сър Джаспър, както беше правил много пъти в миналото. Невинно — да, но не и глупаво. Видя как зелените ѝ очи се разшириха, когато ѝ направи комплимент, видя руменината, покрила бузите ѝ.

— Мъжът трябва да въздейства по някакъв начин на красивата си съпруга — каза простичко той.

Доста по-късно, вече в своята собствена спалня, Арабела се замисли за сър Джаспър. Беше го правила много пъти досега. Той беше красив, беше мил и с нея, и с майка ѝ, Фицуотър го уважаваше, а и той със сигурност знаеше как да говори красиви приказки на жените. Какво повече би могла да иска от един мъж? В много отношения той беше също като баща ѝ и все пак, в него имаше нещо, което я дразнеше, а тя не можеше да определи какво точно е то. Като чели някакъв непознат глас викаше, за да я предупреди, но за какво, или за кого, искаше да я предупреди? Или пък това беше игра на прекалено силното ѝ въображение? Донякъде, тя беше ядосана от идването на сър Джаспър в крепостта, защото, след като се оженеше за нея той, а не тя, щеше да бъде истинският господар на „Грейфеър“. Трудно ѝ беше да мисли за това, че крепостта може да принадлежи на някого друго, освен на нея. Беше пораснала със съзнанието, че един ден тя щеше да бъде нейна. Беше сигурна, че ако баща ѝ беше още жив, щеше да се погрижи тя да остане завинаги нейна, щеше да лиши от права съпруга ѝ. „Грейфеър“ беше всичко, което имаше на света. Беше като неразделна част от нея, най-ценното за нея нещо. Не искаше да я загуби, и то заради друг човек. Заради един мъж.

Понякога ѝ се искаше да се беше родила момче. Днес беше един от тези дни. За мъжете бяха отредени всички забавления. Ако беше син, а не дъщеря, никой нямаше да може да ѝ отнеме „Грейфеър“. Може би, ако обичаше сър Джаспър, нямаше да има нищо против. Защото тя, която цял живот беше имала пред очите си примера на влюбените си родители, мислеше, че любовта не е просто съюз на телата, нито само на чувствата, а също така и разделяне на общата собственост. Но сега не изпитваше нищо подобно към сър Джаспър. Може би след време чувствата ѝ щяха да се променят.

ГЛАВА 3

Миналата година, 1483, през есента, три провинции се бяха обявили против крал Ричард. Графство Кенти най-южната част на Англия, централните южни графства и западните графства Корнуел и Девън. Бунтовниците от графствата около Лондон имаха за задача да попречат на столицата да се защити и да освободят вдовстващата бивша кралица Елизабет Удвил и нейните дъщери от кулата Тауър. Граф Бъкингам, който едно време беше непоколебим съюзник на крал Ричард, изведнъж се превърна в негов заклет враг. Същото се случи и с граф Дорсет, който искаше да създаде армии в Уелс и в Западните графства, за да подкрепи предварително подготвеното нахлуване на Хенри Тюдор. Бунтовниците обаче нямаха централно управление, което да съгласува действията им. Въстанието в Кент избухна прекалено рано и лесно беше потушено. Бъкингам дори не успя да накара неговите собствени арендатори да въстанат, камо ли неподготвената армия. Дорсет разбра, че не може да осигури безпрепятствен достъп до английските земи на Хенри Тюдор, чиято армия беше застигната от есенните бури в Ламанша и беше принудена да се върне на континента. Въстанието беше абсолютен провал, но не само заради слабата организация на бунтовниците. Ричард си имаше своите доверени хора и тяхната подкрепа. Още при първите признаци за беда граф Норфолк се придвижи с хората си, за да защити Лондон. След като успешно се справи с тази задача, той се придвижи на юг и потуши въстанието в южните графства. Хъмфри Стафорд от Графтън възпрепятства Бъкингам, като успя да постигне контрол над всички мостове по река Севърн. А армията на краля се придвижи на югозапад, в самото сърце на въстаниците. Бъкингам, който имаше претенции към трона още по времето на предшественика на Ричард, Едуард III, беше пленен, окован във вериги и изправен пред краля. Беше признат за виновен и екзекутиран на втори ноември. Армията на краля постигна окончателна победа, потуши и най-малките бунтове и се установи в зимния си лагер.

Но новата година отново започна с обезпокоителни новини. Докато мъжете бяха воювали по английските бойни полета, майката на Хенри Тюдор, Маргарет Бюфо, която сега беше лейди Станли, била в преговори с Елизабет Удвил. Поискала ръката на дъщеря ѝ, Елизабет от Йорк. На Коледа, година 1483, Хенри Тюдор, който все още беше на заточение в Британия, тържествено обеща пред Бога и хората в Рейнската катедрала да се ожени за Елизабет от Йорк, като по този начин недвусмислено подсказа за домогванията си към английския трон. Умно замислено, но никой, нито в Англия, нито в Европа, не погледна сериозно на този брак.

През лятото на 1484 година правителството на Бретан, което толкова дълго беше давало убежище на Тюдорите, се съгласи да екстрадира Хенри Тюдор и да го изпрати в Англия. Предупреден от приятелите си, Хенри избяга във Франция, където трябваше да бъде последван и от привържениците си. Той беше посрещнат топло от френския крал, Шарл VIII, който не можеше да устои на възможността да ядоса Англия, която беше отдавнашен враг на Франция. Няколко месеца Хенри Тюдор и хората му следваха навсякъде френския двор. До тях стигна новината, че малкият принц Едуард е умрял и че кралицата не може да има други деца. Говореше се и друго. Ричард бил определил племенника си, Джон де ла Поул, граф Линкълн, за свой предполагаем наследник. Кралица Ан била болна. Било много възможно бившата кралица, Елизабет Удвил, да установи мир с Ричард III. И най-хубавата от всички мълки — кралят бил хвърлил око на племенницата си — Елизабет от Йорк. Искал тя да замести безплодната кралица в леглото му и да го дари с деца, за което бил готов дори да допусне кръвосмешение.

Ричард беше ужасен от мълвата. Особено го ядосваше това, че не можеше да открие нейния източник. А не можеше и да накара хората да престанат да говорят. Всеки път, когато вярваше, че най-после е пресякъл хорските приказки, те отново биваха подновявани. Кралят, който беше мъж с морални принципи и дълбоко религиозен, беше разочарован и объркан. По-лошо беше това, че страдаше и жената, която той дълбоко обичаше и която още не се беше възстановила от загубата на сина си. А това правеше невъзможен съюза му с неговата племенница, която винаги беше проявявала добротата си към него. Но сега тя представляваше най-големият проблем за Ричард. Съвсем за

кратко той беше успял да се отърве от Хенри Тюдор и отново се опитваше да управлява кралството си със сигурна ръка.

А в „Грейфеър“ Арабела Грей изживяваше най-щастливото си лято, защото вярваше, че е влюбена за първи път. Как е могла да бъде така по детски сляпа, питаше се непрекъснато тя. Та нали беше израснала с примера на родителите си, нали беше виждала любовта да огрява очите им? Но откъде би могла да знае какво е любовта, ако не я изпита сама? Тя въздъхна щастливо. Джаспър беше толкова красив, толкова приятен за очите с неговите руси коси и с очите си, които бяха с цвета на отлежало испанско вино. Когато я гледаше с тези прекрасни очи, тя като че ли се опиваше, биваше обзета от еуфория. Зъбите му също бяха великолепни. Равни и бели. Той често шепнеше любовни думи в ухото ѝ, а дъхът му беше винаги свеж ѝ благоуханен. Не можеше да прости на кралицата за думите ѝ, че външната красотата невинаги е истинската. Джаспър беше не само красив, но и особено остроумен. Разказваше ѝ забавни истории от времето, когато живеял в двора, а крал бил Едуард IV. Понякога тези истории бяха малко пошли, защото крал Едуард бил развратник. Така казваше Джаспър, когато бяха замесени някои от дамите. Той разказваше толкова остроумно и забавно, че Арабела не можеше да сдържа смеха си. Понякога, когато Роуина беше наблизо и слушаше разговорите им, тя се караше на сър Джаспър, че разказва на дъщеря ѝ подобни истории.

— Тя не разбира и половината от онова, което говорите, господарю — ядосваше се Роуина. — Тя е моето малко, невинно, провинциално момиче.

И Арабела често избухваше, ядосана от опитите на майка си да я защити, от това, че тя продължаваше да се отнася с нея като с дете, каквото тя вече не беше. Непрекъснато ѝ напомняше, че вече е на дванайсет години и половина. Че тя, а не майка ѝ, е господарка на „Грейфеър“. Че след по-малко от две години тя ще бъде съпруга на сър Джаспър, а скоро след това и майка. Денят, в който беше заявила това, майка ѝ беше пребледняла, защото изпитваше силна мъка. Джаспър беше взел Арабела в скута си и я беше прегърнал през тънкото кръстче.

— Мила — беше прошепнал той и я беше целунал леко по бузата, — никой не може да копнее за този ден повече от мен.

Тя беше сгушила глава на рамото му, а той, уж без да иска, беше погалил стегнатите ѝ момински гърди. По гърба ѝ бяха полазили тръпки.

— Боже мой! — Гласът на Роуина едва излизаше, защото на гърлото ѝ беше заседнала буца.

— Какво има, сладка Роу? — Неговият глас беше спокоен.

— Не мисля, че трябва да се държите така с Арабела — каза тя.

Арабела обгърна с ръка врата на Джаспър Кийн и нагло изгледа майка си.

— Ние ще се оженим съвсем скоро — каза тя хладно. — Нима той не бива да ме ухажва, мамо? Не може да се каже, че Джаспър ми е непознат, след като е прекарал в „Грейфеър“ повече от година. Нима искаш да се омъжа в абсолютно неведение за онова, което ме чака?

— Арабела! Няма да позволя да ми говориш по този начин! — извика майка ѝ.

— Мисля, че ревнуваш, мамо — каза момичето, без да размисли предварително. — Мисля, че ревнуваш, задето кралят ми даде за съпруг този красив мъж. Ти си все още млада и красива. Може би ти също трябва да се омъжиш.

— Ох! — Роуина се задъхваше. Гневът ѝ беше толкова силен, че не можеше да го изкаже с думи.

— Ах, мила — каза ѝ тихо Джаспър Кийн, — постъпи много лошо. Не бих искал да говориш на майка си така. — Той внимателно я постави на земята и я обърна с лице към себе си. — Трябва да отидеш до хълма, Арабела. И да ми донесеш една хубава пръчка. — И той ѝ се закани с пръст.

— Искате да ме набиете? — Младото гласче на Арабела подсказваше, че тя не си прави илюзии.

— Докато не се оженим, мила, майка ти отговаря за теб. След това отговорността ще поема аз — обясни ѝ търпеливо сър Джаспър. — Щом сега не се подчиняваш на майка си, това не означавали, че след време няма да се подчиняваш и на мен?

— Винаги ще ви бъда покорна съпруга, сър — прошепна Арабела.

— Добре — каза той и се усмихна широко. — Значи ще потърсиш хубава пръчка, както ти наредих, нали, мила?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но Арабела кимна мълчаливо, направи реверанс и изтича въвн от залата. Джаспър Кийн се засмя тихо.

— Не я бийте, господарю, моля ви — проплака Роуина, коленичи пред него и сграбчи ръката му.

— Няма да я заболи, Роу. Само шест удара. Само ще изпробвам покорството ѝ. Хайде, стани. Така, застанала в краката ми, изглеждаш като героиня от трагедия.

Известно време те останаха мълчаливи. Арабела се върна, като носеше здрава и жилава лешникова пръчка. С наведени към пода очи, тя подаде пръчката на сър Джаспър. Той я взе и замахна няколко пъти, за да я изпробва, а после, с усмивка на задоволство, ѝ каза:

— Ще легнеш напъряко в скута ми, Арабела.

Тя незабавно се подчини, без дори да погледне Роуина, която седеше, тихичко плачеше и кършеше ръце. Дори не трепна, когато той запретна полите ѝ и свали гащичките ѝ, за да види дупето ѝ голо. Тя трепна изненадана, когато ръката му бавно и свободно погали кожата ѝ, стисна стегнатата ѝ плът, а устните му издадоха звук на одобрение. Но преди да успее да се замисли какво би могло да означава това, първият удар се стовари силно и я прониза пареща болка. Тя изпищя, макар че не искаше да показва слабост. Безпомощна, се опита да избяга от силната болка.

— Това беше едва първият — каза безстрастно той. — Ще има още пет удара, мила, след което ще целунеш пръчката, ще коленичиш пред майка си и ще ѝ поискаш прошка. Разбра ли, Арабела?

— Да, господарю — процеди Арабела през здраво стиснатите си зъби.

Беше решила да не вика отново, дори положените за това усилия да ѝ струваха живота. Наистина успя и не издаде нито звук, макар да беше готова да се закълне, че последните два удара бяха най-силни. Струваше ѝ се, че той прави всичко възможно, за да я накара да закрещи. След като и последният удар ѝ беше нанесен, Арабела бързо се отскубна от ръцете му и целуна пръчката. А после коленичи пред майка си.

— Моля да извините острите ми думи, мадам — каза тя студено.

Когато в отговор Роуина прошепна любящи и все опрощаващи слова, Арабела се изправи, оправи полите си и изтича въвн от залата.

Тогава Роуина тихо каза, като в гласа ѝ се долавяха нотки на задоволство:

— Направи грешка, господарю. Арабела би приела почти всичко, с изключение на посегателство върху достойнството си. Няма лесно да ви прости, ако въобще го направи.

— Ще видим — каза той.

В същото време си помисли, че за него няма абсолютно никакво значение дали Арабела ще му прости, или не. Беше си извоювал здрави позиции тук, в „Грейфеър“, и нямаше лесно да отстъпи, още по-малко заради приумиците на някакво си дете. Неговият дом, „Нортби Хол“, беше превърнат в пепел. Нищо не беше останало от огромната къща, която беше построена преди двеста години, още по времето на царуването на Едуард I. Стадата му бяха изчезнали зад хълмовете Шевиот заедно с шотландците, които бяха разрушили дома му. Той не се съмняваше, че го беше постигнало отмъщение заради онова, което беше сторил с Юфимия Хамилтън.

Всъщност истината беше, че той притежаваше само малко земя. Фермерите, които я обработваха и плащаха наем за нея, му осигуряваха нищожен доход. Освен това бяха му останали само конят и оръжията. Той харесваше „Грейфеър“. Крепостта беше малка, но построена със замисъл и добре укрепена. Беше повече от сигурен, че би издържала на продължителна обсада. Нямаше да е лесно на врага да се справи с „Грейфеър“. Земята около нея беше добра. Хълмът, върху който беше построена крепостта, беше ограден от малка долина. Имаше няколко допълнителни стопански постройки, богати, плодородни поля и дори ябълкова овощна градина. Кралят му плащаше пари в брой, за да поддържа крепостта, които му позволяваха да изхранва хората си и да им плаща заплатите, а също така и умерен разкош. Той знаеше, че наближават трудни времена. Подушваше опасността във въздуха, както някои подушваха миризмите, носени от вятъра. Крал Ричард или Хенри Тюдор. Най-накрая трябваше да направи своя избор. Не скоро, но не и прекалено късно, защото щеше да пропусне възможността да бъде възнаграден щедро от победителя. Времената бяха добри за амбициозните мъже. Той вече мислеше за бъдещето и се надяваше то да е добро за него.

Арабела Грей беше силно и здраво момиче, въпреки че цветът на бузите ѝ беше блед. Щеше да му роди здрави деца и да живее

достатъчно дълго, за да ги отгледа. Той вече беше имал две съпруги. За първата се беше оженил, когато беше едва на шестнайсет. Тя беше негова братовчедка, останала сираче, и беше само на десет години. Не бяха консумирали брака си. Неговата майка се надяваше да превърне съпругата му в жена, достойна за него. За нещастие и майка му, и съпругата му, която още беше дете, умряха по време на чумата от 1470 година, която върлуваше из цялата страна. Баща му оцеля и живя достатъчно дълго, за да уреди втория му брак, който беше сключен през декември същата година до леглото на умиращия му родител. Втората му съпруга, Ан Смайл, беше умряла по-малко от три години след това, като не беше забременяла въпреки неговите безмилостни опити да постигнат това.

Сър Джаспър Кийн, вече на двајсет и една години, не успя да си намери подходяща съпруга, затова се отдаде на службата си към крал Едуард. Не искаше да се обвързва с по-незначителни господари, като например граф Нортъмбърлънд. Той беше предан на краля и му служеше извънредно добре. Помагаше му да уреждат и някои дискретни въпроси. Въпреки че по природа беше сладострастник, Джаспър Кийн криеше това от краля, да не би слабостта му да бъде използвана против него. Точно този мним висок морал, който всъщност прикриваше ниските му страсти, привлече вниманието на брата на краля, Ричард, който тогава беше дук на Глочестър. Когато кралят се спомина, Джаспър с готовност премина на служба при Ричард, защото не беше глупак. Беше готов да стане съюзник на вече възрастен мъж, но не беше готов да коленичи в краката на едно дете — монарх. Оказа се, че беше проявил здрав разум, въпреки че не беше очаквал, че нещата ще вземат чак такъв обрат. Джаспър Кийн знаеше, че неговата личност няма почти никакво значение, защото няма влияние в политическия живот на Англия. Можеше единствено да се надява, че най-накрая предаността му ще бъде забелязана и възнаградена. Искаше да получи само две неща: злато и здрава, привързана към него, съпруга. Може би дъщеря на издигнат търговец, нежно обичана от семейството си. Арабела Грей и „Грейфеър“ далеч надминаваха и най-смелите му надежди. Джаспър Кийн знаеше, че късметът му едва ли би могъл да работи по-добре. Беше се оказал на подходящо място в подходящо време. И като още един подарък на съдбата, в гнездото имаше две, а не само едно птиче, но трябваше да

хване Роуина здраво в ръцете си. Тя показваше явни признаци на ревност, когато той ухажваше дъщеря ѝ. Той беше дал на Арабела няколко дни, за да възстанови душевното си равновесие, и беше силно изненадан, когато тя не се появи долу и след седмица, защото жените обикновено постъпваха според желанията му. Всяка сутрин той правеше някакъв малък подарък, гривна или друга дребна дрънкулка, на момичето, което щеше да стане негова съпруга. Внимателно подбираще тези съкровища от плячката, която взимаше при набезите си от другата страна на границата. Два подаръка бяха особено ценни: гранатови обеци и чифт красиви кожени ръкавици, донесени чак от Флоренция, които се слагаха по време на езда. От горната си страна те бяха украсени с малки блестящи перли. Другите подаръци бяха по-обикновени — две копринени кремави панделки, букет, набран от градината, и други незначителни неща. Дори жени с повече опит биха се разтопили от оказваното им внимание, затова той се учудваше, когато не успяваше да постигне нищо с Арабела.

И тогава му се удаде щастлив случай, да подслуша един разговор на Роуина с дъщеря ѝ, в който майката окуражаваше дъщерята да продължи да дава воля на гнева си. Всъщност тя дори подстрекаваше детето си да се държи лошо с него. Сър Джаспър беше изпратил своя доверен човек, Сийгър, тайно да доведе лейди Роуина в спалнята му. Там Сийгър беше запушил устата ѝ и беше задушавал виковете ѝ, докато господарят му биеше с камшик безпомощната си жертва. Беше я съблякъл гола и я налага дотогава, докато кожата от гърба ѝ се свлече и раните започнаха да кървят. После, пред очите на капитана си, сър Джаспър Кийн беше задоволил страстта си по особено жесток начин. Когато свърши, той хвана Роуина за пшениченорусата коса, изправи я на крака и изръмжа в ухото ѝ:

— Ще накараш дъщеря си да омекне, да се държи по-добре с мен, сладка Роу, така, както я окуражаваше в противното. Ако не го направиш, няма да се поколебая да те убия.

— Няма да го направиш — прошепна тя. — Не можеш! Аз те обичам!

— Нека да изясним отношенията си, сладка Роу. Ти си моята курва. Нищо повече. Ти ще ми се подчиняваш. Преди няколко месеца имах курва от благородно потекло. Казваше се Юфимия Хамилтън и

беше от Калкърин. Тя ме предизвикваше прекалено често, затова я убих и сравних къщата ѝ със земята. Разбираш ли ме?

Роуина потрепери. Не искаше да му повярва, но по очите му разбираше, че той говори истината.

— Как си могъл да постъпиш така? — попита тя ужасена. Ужасена, защото си беше позволила да се влюби в него. Ужасена от факта, че кралят беше избрал този мъж за дъщеря ѝ.

— Те бяха шотландци — отговори той просто, като чели това обяснение беше достатъчно — Ще ми се подчиняваш, нали, сладка Роу? Или искаш отново да опиташ камшика ми?

Роуина Грей безмълвно кимна, като по този начин даде съгласието си. Беше шокирана. Започна да събира дрехите си от пода и да се облича бавно. Не обръщаше внимание нито на Сийгър, нито на сър Джаспър, нито на собствения си кървящ гръб. Искаше само едно нещо. Да избяга от него. Трябваше ѝ време, за да помисли. Привърши с обличането и приведе косата си в ред.

— Довечера — каза той. — Ще отидеш при дъщеря си довечера и ще ѝ кажеш, че си сбъркала. Че тя трябва да ми прости и да престане с детинското си недоволство. Ще ѝ кажеш, че я обичам, ето защо толкова силно желая тя да бъде свършена. Ако не я обичах, нямаше да я бия, за да постигна това свършенство. Ще ѝ кажеш това, нали, сладка Роу?

— Да, господарю — отговори Роуина. Щеше да направи всичко, само да я пусне да си върви.

Джаспър Кийн се усмихна с красивата си усмивка.

— Можеш да вървиш, любима — каза той мило и Роуина побърза да излезе от спалнята му.

Но когато коленичи в параклиса, за да се помоли и да размисли, намери извинение за него, макар все още да чувстваше по гръба си парещата болка от ударите, макар че ризата залепваше за кръвта по гръба ѝ и болезнено дърпаше смъкналата се кожа. Тя беше сбъркала, като се беше помъчила да превърне силната гордост на Арабела в тъмен и дълбок гняв. Ревнуваше зарази вниманието, което той оказваше на дъщеря ѝ, призна пред себе си тя. Арабела щеше да стане негова съпруга, беше проявила голяма глупост, като се беше влюбила в този мъж. Само Господ имаше право да я съди за удоволствието, което изпитваше при споделянето на страстта си с него. Не заради връзката ѝ

с Джаспър, която имаше за цел да защити Арабела, а заради удоволствието, което не биваше да изпитва. Тя въздъхна примирено, изправи се и отиде в стаята на дъщеря си.

Но никак не ѝ беше лесно да убеди Арабела в добрите намерения на сър Джаспър.

— През последните няколко дни непрекъснато чувам неприятни клюки — каза мрачно Арабела.

— Какви клюки? — попита лейди Роуина, която знаеше какво е мнението на дъщеря ѝ за неверността и беше нервна, защото не знаеше какво може да чуе в отговор.

— Говорят, че сър Джаспър е готов да загуби ума си по всяка фуста, мамо, и аз го вярвам, защото за мен е очевидно, че той има прекалено високо мнение за себе си. Кралят каза, че аз ще имам последната дума относно този брак. Нима искаш да ме видиш омъжена за долен женкар? Мъжът, на когото ще се закълна в преданост, трябва да ми бъде верен.

Арабела беше стиснала здраво устни и вирнала високо брадичката си. Видът ѝ говореше за непоколебима решителност.

— Отец Анселм! — изстена Роуина. — Трябва да ми помогнете да ѝ обясня.

— Мъжете са слаби, щом плътта е замесена, дъще моя. А светът предлага безброй изкушения — каза отец Анселм, като застана до лейди Роуина. — Няма да отрека, аз също чух, че сър Джаспър се радва на женската компания повече, отколкото е допустимо, но той е все още ерген. Бракът с красива и добродетелна девойка като теб ще го накара да се привърже и да престане да обръща внимание на другите жени. Сигурен съм в това.

— Той ме бие — каза Арабела и дори само при спомена за пръчката в очите ѝ проблесна силен гняв.

— Не е грях мъжът да бие жена си — каза свещеникът. — Напротив, негов дълг е да научи жена си на приемливо поведение. Виждам много добри качества в сър Джаспър, детето ми. Той е предан на краля и е добър войник по думите на Фицуотър.

— Ще му простиш, нали, Арабела? — каза нервно лейди Роуина.

— Не знам дали ще му простя, мамо. Татко никога не те е бил, нито пък е удрял мен — отбеляза Арабела. — Но ще забравя този инцидент.

— О, Арабела, трябва да бъдеш по-покорна! — посъветва я Роуина и отново погледна свещеника за подкрепа. — Мъжете не харесват жените, които говорят онова, което им на сърцето.

— Не мога да бъда послушна и мълчалива, каквато ти винаги си била, мамо — каза доста заплашително Арабела. — Ще склуча мир със сър Джаспър. Това би трябвало да те задоволи, защото няма да постигнеш нищо повече.

Сийгър, скрит в един от ъглите на залата, предаде разговора на господаря си до най-малките подробности, още преди Роуина да отиде при него с внимателно измислена версия на спора, който беше провела с дъщеря си. Джаспър вече беше решил какво ще направи. Немислимо беше да позволи това вироглаво момиче, Арабела Грей, да го измести от позицията, която си беше извоювал в „Грейфеър“, но животът го беше научил, че няма невъзможни неща. Той целуна нежно Роуина и каза:

— Ти се справи добре, любима, и аз съм ти благодарен за вмешателството.

Тя го беше погледнала предано, а в очите ѝ грееше любовта и осветяваше щастливото ѝ лице. Джаспър Кийн поднови ухажванията си към наследницата на крепостта. Объркана от неочакваните му любезности, Арабела започна да се съмнява в предишната си преценка. И все пак някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ съществуваха черни съмнения, които за нищо на света не искаха да умрат. Изведнъж прозря и започна да разбира защо репутацията, с която той се ползваше сред жените, е толкова могъща. Можеше да бъде неустойимо чаровен, когато пожелае, което се случваше доста често сега, и тя се опита да си припомни цялата изминала година. Само един-единствен път той се беше държал лошо с нея.

Разбира се, красотата му привличаше жените. Лесно беше да възникне легендата, че е много вещ в любовната игра и жените не могат да му устоят. Арабела беше млада, но знаеше достатъчно за клюките и за механизма, който ги поражда. Знаеше, че половината от тях се базират на измислица и понякога дори на лоши чувства. Понякога клюките бяха породени от жестокост. А неговото отношение към нея винаги беше почтително. Неведнъж се беше опитал да си открадне по някоя и друга целувка, но винаги я ухажваше и никога не

настояваше за повече. И само веднъж беше проявил жестокост. И защо този един-единствен път ѝ тежеше толкова много?

За всички други беше очевидно, че Джаспър Кийн е същински джентълмен — такъв, какъвто беше и покойният ѝ баща, Бог да приеме душата му. Майка ѝ също беше доволна от предстоящата женитба. Всъщност Арабела не беше виждала майка си така щастлива от времето, когато баща ѝ беше още жив. Джаспър уверяваше Роуина, че ще може да остане в „Грейфеър“ и след женитбата им. Никой не можеше да ѝ отнеме наследствения дял, който ѝ се полагаше като на вдовица, така че нямаше да ѝ се наложи да се омъжи повторно. Той щеше да бъде щастлив, ако можеше да направи за нея поне това. Арабела мислеше, че загрижеността, която той проявява към майка ѝ, е похвална. И двете бяха щастливи, че кралят направи толкова сполучлив избор. Крайно време беше тя да престане да се държи като дете. Та нали отдавна претендираше, че вече е пораснала? Време беше да сключи мир със своето бъдеще. Щом Джаспър искаше тя да престане с това поведение, тя щеше да го направи. Щеше да се погрижи да му бъде добра съпруга. Ще прогони дребните съмнения, които я разяждаха, но тя мъдро запази мислите си за себе си. Не ги сподели с никого.

През есента на 1484 и зимата на 1485 сър Джаспър Кийн ухажваше Арабела Грей с чар и направляваше с веща ръка острия ѝ език и всичките ѝ действия. С майка ѝ се държеше мило пред хората. А когато бяха насаме, ставаше ясно, че страстта му към Роуина не е затихнала. Той продължаваше да я задоволява напълно. Връзката им щеше да продължи и след неговата женитба и след нейното настаняване в една от пристройките на крепостта. Той успокояваше любовницата си с думите, че Арабела никога няма да узнае и те всички ще бъдат доволни от положението. Никога повече не спомена за възможността двете да споделят леглото му по едно и също време. Миналото лято беше насилително Роуина да приеме партньорка в любовната им игра и се беше разочаровал силно. Но, мислеше той с усмивка на красивото си лице, имаше и други възможности, които да компенсират невъзможността да получи едновременно любовта и на двете.

Тринайсетият рожден ден на Арабела на двајсет и девети март едва ли се помнеше от някого, защото няколко дни преди това при тях

дойде новината за смъртта на кралица Ан. Тя почина на шестнайсети същия месец в абатството Уестминстър и беше погребана там. От всички в „Грейфеър“ Роуина страдаше най-силно, защото тя и кралицата бяха близки като сестри. Цели две седмици тя плака неутешимо и до ушите ѝ не достигаше нито дума, казана ѝ от близките хора. Смъртта на кралицата принуди сър Джаспър да премине в действие. Само веднъж след пристигането си в „Грейфеър“ той беше отсъствал по-дълго време, а и тогава не съществуваше никаква опасност по протежение на границата. Двете страни продължаваха да си разменят набези, които не водеха до нищо сериозно. Сега той разбра, че ако иска да научи с точност какво е политическото положение в Англия, трябва да замине на юг и да посети някои от старите си приятели и познати. Може би трябваше да посети дори двора. Ако сбъркаше, грешката можеше да се окаже фатална след време. Не можеше да разчита на хорските приказки. Можеше да повери защитата на крепостта на Фицуотър. Джаспър Кийн се чувстваше щастлив, че заедно с крепостта е наследил и толкова способен капитан.

— Но защо трябва да заминеш? — плачеше Роуина в нощта преди раздялата им. — Ами ако дойдат шотландците?

— Роуина — обясни ѝ той търпеливо, — твойт Дикън е в сериозна опасност. Може да загуби трона си в полза на Хенри Тюдор. Трябва да реша на чия страна ще застана, но преди това трябва да разбере кой от двамата има по-големи шансове да спечели. Кралят или претендентът. От избора ми зависи нашето съществуване. Разбираш ли ме, любима, или всичко това е прекалено сложно за малката ти глупава главица?

— Не съм чак толкова глупава, Джаспър — отговори му тя. — Виждам, че размислите ти неминуемо пречат на предаността ти към краля. Защо си готов да предадеш Ричард, който те издигна от пепелта на „Нортби“ до владение на „Грейфеър“? Така ли се отплащат джентълмените на своя господар?

Той бавно кимна с глава. Понякога Роуина изненадваше дори него с острите си наблюдения.

— Има голяма вероятност кралят да не успее да се задържи на трона си, сладка Роу. Около него има прекалено много и прекалено силни противоречия на интереси. Те съществуват вече няколко години,

от смъртта на брат му, Едуард III. Сега съпругата му е мъртва, а той няма пряк наследник от собствената си плът и кръв. Мълвата, че изпитва страст към племенницата си, не се харесва на обикновените хора. А отказът му да покаже племенниците си на публично място говори в полза на твърдението, че те са мъртви.

— Те не са мъртви! — извика тя. — Те са в „Мидълхъм“. Самият Дикън ги заведе там през лятото, в което се състоя коронацията му. Ние сме прекарвали по-голямата част от детството си там. Това е любимият дом на Дикън. Той искаше момчетата да бъдат отгледани там, да запази дома им в тайна, за да бъдат в безопасност. Там те ще дишат чист селски въздух и няма да привличат заговорниците. Така и мирът в Англия ще бъде запазен по-дълго време.

Сър Джаспър си помисли, че получената информация е изключително интересна.

— Откъде знаеш всичко това, сладка Роу? — запита я той нежно.

— Дикън сам ми го разказа, когато ги посетихме миналия ноември, месеца, в който обявиха малкия Неди за Уелски принц — отговори тя.

— Може би те е излъгал — предположи сър Джаспър.

— Дикън никога не лъже! — извика възмутено тя. — Не мога да изброя колко пъти е ял бой, когато бяхме деца, защото не искаше да лъже. Не лъжеше дори за да се защити. Щом ми е казал, че Едуард и Ричард са в „Мидълхъм“, значи са там.

Възможно беше и да е така, каза си сър Джаспър и я целуна някак си разсеяно. Ричард беше известен с доброто си сърце. Но когато седне на трона и вземе властта в ръцете си, когато трябва да изпълнява функциите на крал, дори и най-моралният човек не може да спазва всички закони на етиката. Той няма да разкрие нищо, което засяга съществуването на племенниците му, за да защити своето положение на управник. Ричард обичаше Англия и ѝ служеше добре. За страната беше лошо това, че имаше двама конкуренти за трона и че те бяха във война. Ричард сигурно вярваше, че има по-големи шансове да запази трона си, ако се изправи срещу Хенри Тюдор, а не срещу Елизабет Удвил и нейните синове. Освен това беше много възможно Хенри Тюдор да навреди на момчетата, защото имаше репутацията на жесток човек. Да, Ричард щеше да запази в тайна местопребиваването на племенниците си, за да запази живота им.

— Все пак трябва да замина на юг — каза той на Роуина — и да разбера какво е истинското положение.

Той замина от крепостта „Грейфеър“ в първата седмица на април. Посети Йорк, а после отиде чак до Лондон. Положението беше сложно. Настроението на хората беше променливо, всеки ден заставаха на различна страна и никой не можеше да бъде сигурен какво ще се случи най-накрая. Само едно нещо беше абсолютно сигурно, реши сър Джаспър. Това лято щеше да има нашествие. И той започна обратното си пътуване на север, като спря в Нотингам, където в момента се намираше кралят. Той сам не разбра каква беше причината, поради която не посети двора. Нищо от онова, което беше наумил, не можеше да му помогне да реши как да постъпи. Беше верен на краля, но не искаше да бъде поставян в положението да доказва предаността си. Но когато войната избухне, той ще трябва да направи своя избор. Усмихна се горчиво. Роуина и Арабела се страхуваха за „Грейфеър“, но който и да спечелеше — Ричард или Хенри, те и „Грейфеър“ техният дом ще бъдат в безопасност. Защото крепостта принадлежеше на Арабела, а жените не вземат участие във войните. Ако той вземеше страната на Ричард, а кралят загубеше битката, сър Джаспър щеше да загуби „Грейфеър“. Ако заложеше на Хенри, а той загубеше, сър Джаспър отново ще загуби „Грейфеър“. Имаше само един начин, помисли си сър Джаспър, да се защити, без да загуби всичко. Да се завърне в крепостта, да се ожени за Арабела незабавно, за да си осигури пребиваването в дома ѝ, а после внимателно да избягва да взема страна. Ако крал Ричард спечелеше и му поискаше обяснение, щеше да каже, че е защитавал границата да не би шотландците да нахлуят, докато кралят пази трона си от претендента. В такъв случай, кралят не можеше да го вини. Ако спечелеше Хенри Тюдор, същото обяснение щеше да бъде достатъчно, особено ако подчертаеше, че поставя интересите на Англия преди всичко. Сър Джаспър Кийн знаеше, че неговата личност не е от особен интерес, защото не можеше да наклони везните на ничия страна, затова не се безпокоеше. Информацията за местонахождението на синовете на Едуард, с която вече разполагаше, щеше да му спечели симпатиите на Хенри Тюдор и да разпръсне съмненията, които той би могъл да храни относно

неговата преданост. Да щеше да следва този курс на действие и нищо нямаше да загуби. Веднъж взели това решение, сър Джаспър и неговият капитан, Сийгър, потеглиха на север.

— Тя все още е много млада — запротестира Роуина, когато той я уведоми за категоричното си решение. — Само на тринайсет е!

— Ти самата си била на тринайсет, когато си се омъжила за сър Хенри — каза Джаспър Кийн. — Ти ми каза, че е било точно на рождения ти ден.

— И пометнах още първия път, когато забременях, господарю. Следващото ми дете, момче, живя по-малко от година — каза Роуина. — Бях прекалено млада, каквато е сега и Арабела!

— Но майката на Хенри Тюдор го е родила, преди да навърши четиринайсет — каза той — Много жени на възрастта на Арабела се женят и раждат деца, без да срещнат никакви трудности. Нима се опитваш да ми кажеш, че все още не е дошъл месечният ѝ цикъл. Че все още не може да забременее и да роди деца?

Тя се замисли дали да не го излъже. Трябваше ѝ време. Имаше неща, които той трябваше да знае, неща, които трябваше да обмисли, преди да се ожени за дъщеря ѝ. После видя израза на очите му и разбра, че той вече знае какви са отговорите на въпросите му. Беше ѝ казал, че ако още веднъж го предизвика, ще я убие. Тогава му беше повярвала, а сега вече знаеше, че нищо не би могла да промени.

— Арабела може да стане жена, готова е в това отношение, господарю — каза му истината тя, а сър Джаспър Кийн се усмихна доволен.

— Добре! Тогава изтичай при татко Анселм и му кажи да забие камбаните, сладка Роу, защото на първи юни ще превърна дъщеря ти в жена — и той отново ѝ се усмихна — във всяко едно отношение, любима — заключи той и отново се усмихна, като видя колко силно пребледня тя при явния му намек.

— Ти си зъл и порочен! — прошепна тя, готова да заплаче.

— А ти си ревнива — засмя се приглушено той, като се радваше, че ѝ причинява болка. — Ти ли ще кажеш на Арабела, или да го направя аз?

— Тя е толкова млада и неопитна — каза Роуина. — Все още е достатъчно глупава, за да си позволява да бъде романтична. Запази

иллюзиите ѝ поне до деня след сватбата. Колко жалко, че за нея вече ще е прекалено късно, когато научи истината за теб, Джаспър.

— Не тъжи, сладка Роу — присмя ѝ се той, — няма да те пренебрегвам само защото съм женен за Арабела.

— Ах, ти, копеле такова! — извика тя.

— Проява на характер ли, сладка Роу? Не, не, любима, няма да мине. Мога да се справя само с една жена, която притежава силен характер. Арабела ми е повече от достатъчна. Ти си послушна, със смирен дух и трябва да си останеш такава. В противен случай, аз мога да се ядосам много силно. — И като се засмя високо, той отиде да потърси Арабела.

— Но сега е дваисет и пети май, господарю — каза му Арабела. — Не можем да се оженим до следващото лято.

Тихо, той ѝ обясни причините, които правеха женитбата наложителна. Знаеше, че Арабела не прилича на майка си, че притежава интелект, който се среща рядко у жените.

— Ще бъдем в безопасност само ако не вземем страна, миличка, макар че, разбира се, ще служим вярно на краля — завърши той.

— Но въпросът остава — на кой крал ще служим предано? — попита го кисело Арабела. — Знам, че съм жена, и не се предполага, че разбирам от политика, но всъщност аз съм много наясно с нещата, Джаспър. — Тя го наричаше за първи път с малкото му име, непридружено от титла. Той не показва недоволство от това, че тя бе приела новото естество на връзката им. — Трябва да мислим преди всичко за „Грейфеър“, знам. Аз обичам братовчед си, краля, и се моля той да победи, защото този мъж няма законно право да седне на престола, но кои сме ние в сравнение с тяхното могъщество? Никога няма да го лиша от предаността и добрите си чувства, заклела съм се пред Бога. Бог ще реши на кого ще даде английския престол, а не ние. Ще се изпълни неговата воля, а докато това стане, ние ще защитаваме границата на Англия и ще останем в малката си крепост. И няма да влизаме в противоречия един с друг, нали, господарю?

— Ти ме изненадваш, миличка — призна си честно той. — Знам, че не приличаш на майка си, но такава мъдрост у една толкова млада девойка като теб е може би малко страшничка. Поздравявам те, мила съпруго!

Той се наведе и нежно прокара устни по нейните. Арабела незабавно се изчерви, защото беше объркана и защото изпита не малко удоволствие. Изведнъж го усети по нов, непознат преди, начин. Като че ли въздухът между тях беше изпълнен с възбуда, която досега не беше изпитвала. Изведнъж изпита любопитство, запита се какво ли е това, което Джаспър прави с другите жени и което е превърнало славата му на женкар и добър любовник в легенда. Откри, че копнее за сватбения ден и за сватбената нощ, макар да не знаеше почти нищо за онова, което щеше да се случи тогава. Изкушаваше се да попита Роуина, но майка ѝ винаги ѝ отговаряше неохотно, изчервяваше се, а отговорите ѝ винаги бяха кратки и носеха малко информация.

— Прекалено рано е да ми задаваш такива въпроси, Арабела — срязваше я остро Роуина. — Ще ти обясня всичко, което трябва да знаеш, едва когато дойде време да легнеш в брачното легло. Обезпокоена съм, че ми задаваш тези въпроси сега, защото това говори за липса на морал от твоя страна.

Арабела не беше доволна от резките и нечестни думи на майка си.

— Прилича ли на онова, което правят кучетата в залата, мамо? Когато мъжкарят се качи върху кучката? — настояваше тя — Хайде, мамо, какво значение има кога ще ми кажеш? Ще настоявам за отговор, независимо колко упорито ще избягваш да го дадеш. Знаеш, че никак не обичам да бъда в неизгодна позиция. Не искам Джаспър да си помисли нещо лошо за мен, да сметне, че съм невежо провинциално момиче.

— Булката трябва да бъде в абсолютно неведение за онова, което се случва между мъжа и жената, Арабела! Шокирана съм от подхода ти към тези неща — каза гневно Роуина.

А после стана от мястото си до камината и излезе гневно от залата. Полите на роклята ѝ шумоляха странно, като че ли и те бяха силно ядосани. Арабела гледаше след нея и се питаше какво, за Бога, беше казала, че ядоса толкова силно майка си. А после сви рамене. Роуина вероятно беше нервна поради приближаването на сватбата. Тя самата се чувстваше неспокойна. Роуина поне знаеше какво означава да бъдеш омъжена. А тя — не. О, Арабела знаеше как да ръководи домакинството, защото майка ѝ се беше погрижила познанията ѝ в тази област да бъдат съвършени, но това беше всичко. Беше говорила с

татко Анселм по въпроса, но бедният свещеник ѝ даде само някакви неясни обяснения за това какъв е дългът на жената към съпруга ѝ. Ами любовта? Къде беше нейното място. Майка ѝ се беше научила да обича баща ѝ. Дали тя ще се научи да обича Джаспър? Какво точно представляваше любовта?

През следващите няколко дни в „Грейфеър“ цареше трескаво оживление. Всички се подготвяха за сватбата на наследницата. Роуина прекарваше по-голямата част от деня в кухнята, за да наглежда подготовката на менюто за сватбеното угощение, което щеше да последва церемонията. Щеше да има малко гости, защото живееха в уединение и защото тя щеше да се състои скоро след обявяването ѝ. Сватбената рокля също трябваше да се ушие бързо. Арабела беше непрекъснато заета с украсата на Голямата зала, както и на залите в църквата, която беше разположена в средата на малкото селце, подслонило се в подножието на хълма, върху който се издигаше крепостта.

Роуина изпитваше облекчение от факта, че заради подготовката на сватбата не вижда често дъщеря си. Можеше да избягва директните въпроси на Арабела за отношенията между мъжа и жената. Като мислеше за Джаспър и за детето си, които скоро щяха да бъдат заедно, тя изпитваше силна мъка и странно чувство на безсилие. Не беше честно. Не беше честно! Тя все още беше млада и красива. Защо не можеше тя да бъде булката? Трябваше да говори с Джаспър. Имаше и други неща, които той трябваше да обмисли, преди да се е обвързал невъзвратно чрез женитбата.

В нощта преди сватбата Джаспър Кийн нежно съзерцаваше бъдещата си невеста. Двамата седяха в залата и той ясно чувстваше колко невинна всъщност беше Арабела. И беше не само изненадан, но и много доволен от този факт. Разбира се, очакваше, че девствената ципа на Арабела си е на мястото непокътната. Учудваше го това, че в цялото ѝ поведение имаше нещо невинно, наивно, въпреки че тя беше открито и прямо момиче. През живота си беше имал няколко девици, но те бяха с познания за живота и за отношенията между двата пола. Устните им бяха познали страстните целувки, а гърдите им — ласките на мъжете. Възбуждаше го дори самата мисъл, че ще има девойка,

която не знае нищо за плътската любов. Когато по-късно през нощта легне до Роу, ще ѝ каже да не казва нищо на дъщеря си за онова, което ще се случи през брачната нощ на бъдещата булка. Той щеше да научи Арабела на всичко, което тя трябваше да знае. И тя няма да има никакви задръжки и ще му доставя такова удоволствие, каквото досега не е изпитвал. Той погледна момичето, което седеше до него, взе ръката ѝ и нежно се усмихна.

— Имам малък подарък за теб, мила — каза ѝ той, бръкна в торбата, която висеше на стената до него, и извади нежна златна верижка, от която висеше кварцов кристал, обкован със злато.

Очите ѝ радостно заблестяха. Тя бързо протегна ръка, взе я и веднага я сложи на врата си.

— Красива е, Джаспър! Благодаря ги. Винаги ще ми бъде много скъпа.

— Сложи си я още утре, мила. Ще ми достави огромно удоволствие да те видя по сватбеното ти бельо, ако тази верижка виси между красивите ти гърди. — Той се беше навел към нея, така че само тя да чуе безсрамните, му думи. — Горя от желание да ги погала. Те са като узрели плодове, мила. — И той леко докосна с устни рамото ѝ. — Как копнея за утринта, в която наистина ще си моя!

Думите му накараха Арабела да се изчерви.

— Господарю — каза тя, — не бива да ми говориш така.

— Защо, мила, ти ще бъдеш моя съпруга, а съпругът може да говори нежни приказки на любимата жена — отговори ѝ той. — Когато се оженим, аз не само ще говоря за любовта си. Нима ти не копнееш за моите прегръдки така, както аз копнея да те прилаская в тях, Арабела? Знаеш ли, че с всеки изминал ден ми става все по-трудно да гледам как ти се превръщаш в красавица пред очите ми, а аз не мога нито да те прегърна, нито да те целуна? Че не мога да те обичам така, както искам?

— Не знам нищо за любовта, господарю — отговори му тя. — Мама казва, че не е прилично момичетата да задават въпроси преди сватбата, макар аз да мисля, че е глупаво да си останеш невеж, когато можеш да получиш просвещение. — Сърцето на Арабела препускаше така лудо, че прескачаше по няколко удара. Джаспър беше любезен, мил, такъв, какъвто досега не беше се показвал пред нея. Беше ли възможно наистина да е влюбен в нея?

— Майка ти е много мъдра, мила — замърка тихо той, а топлият му дъх погали ухото ѝ. — Съпругът трябва наистина да бъде единственият източник на познания за съпругата си. Той сам трябва да я научи на всичко, което би му доставило удоволствие.

Въпреки възбудата и тревогите, които изпитваше заради приближаването на сватбата, Арабела спа непробудно през нощта. Първият ден на юни беше необичайно топъл за северните части на Англия. Когато зората изгря, облаците, които бяха покрили хълмовете, се вдигнаха и се настаниха около кулите на крепостта. Слънцето, прилично на малка блестяща перла, с мъка си запробива път през гъстата мъгла. Досега усилията му не се бяха увенчали с успех. Тържествената част от венчавката щеше да се извърши рано сутринта, за да може останалата част от деня да бъде посветена на празнуване. В този ден никой в „Грейфеър“ нямаше да работи, всички щяха да празнуват. Роуина, която наглеждаше всичко да върви гладко, сутринта се погрижи за ваната на дъщеря си и за облеклото ѝ, но видът ѝ беше като на изтощен човек. На лявото ѝ рамо имаше белег като от ухапване, но, разбира се, това не беше възможно. Роклята ѝ беше оранжева, защото този цвят много отиваше на пшениченорусата ѝ коса. Но днес никак не ѝ отиваше, защото кожата ѝ беше прекалено бледа, а под сините ѝ очи имаше виолетови кръгове. Лейди Грей, която всички смятаха за красива жена, днес като че ли не приличаше на себе си. Определено изглеждаше по-зле от обикновено. Сутринта беше излязла от неговото легло, за да отиде при единственото си дете. Бяха прекарали изключително страстна нощ, която я настрои против мъжа, който щеше да се ожени за дъщеря ѝ. Не можеше да го убеди, че не бива да се жени за Арабела, макар че, Господ да ѝ е свидетел, упорито се опитваше. Макар Джаспър Кийн да беше зъл и порочен човек, тя го обичаше. Знаеше, че той не я обича, но може би — само може би той щеше да обича Арабела. И тогава саможертвата ѝ нямаше да е напразна. Щеше да е в името на Арабела, както всичко, което Роуина правеше на този свят. Да, Джаспър беше порочен и жесток, но ако обичаше Арабела, може би нямаше да бъде жесток с нея.

— Колко си красива — каза тя тихо на дъщеря си, когато момичето най-после облече сватбената си рокля. — Толкова много

приличаш на баща си. Само ако можеше и той да е тук днес, за да те види в сватбената ти премяна.

— Наистина ли съм красива, мамо? Мислиш ли, че Джаспър ще си помисли същото? Той все пак е виждал и ухажвал толкова много красиви жени.

— И нито една не е била така прекрасна като теб, дъще моя — каза искрено Роуина. Докато говореше, тя беше завладяна от силна тъга, макар че не можеше да каже защо.

— Мисля, че го обичам, мамо. Искam да бъда най-красивата жена на света заради него! — извика въодушевено булката.

— Арабела, ти не знаеш нищо за любовта — каза Роуина. — Ти си поласкана от вниманието на Джаспър и очарована от неговата красота, но това не е любов. Тайно в сърцето си го знаеш. Хайде, ела да се огледаш в моето стенно огледало.

— Обичам го, мамо! Наистина го обичам! — извика въодушевено Арабела, макар че самата тя не си вярваше.

— Може би — отговори Роуина, — а може би само си мислиш така. Няма значение кое от двете. Ако вярата ти, че го обичаш, прави нещата по-лесни за теб, тогава продължавай да вярваш в това. Но искам да те предупредя, Арабела: никога не отдавай така всецяло душата и чувствата си на който и да било мъж, защото, когато накрая откриеш, че той е обикновен простосмъртен, това ще нанесе силен удар на духа и сърцето ти. Помни това! Помни също, че те обичам и винаги ще те обичам!

И като целуна детето си по бузата, Роуина се оттегли, за да се отдаде за няколко минути на собствените си размисли. Арабела Грей беше изненадана. Никога, през целия си живот, не беше чувала майка си да говори така искрено и мъдро. Роуина винаги ѝ беше приличала на хубаво, пухкаво котенце или на пъстроцветна, радостна пеперуда. Чаровна, красива, нежна, а понякога дори забавна, но лишена от сериозност и интелект. Изненадана, дори стресната, Арабела си помисли, че може би въобще не познава майка си. А после реши, че сигурно възбудата от предстоящия ден ги кара и двете да се чувстват особено и да говорят странни неща. Роуина, без съмнение, се чувстваше длъжна да каже няколко мъдри думи на дъщеря си преди сватбата ѝ. И наистина, думите ѝ бяха накарали Арабела да се замисли. Колко странно. Никога преди не беше смятала Роуина за мъдра.

Арабела втренчи поглед в стенното огледало. Искаше да запомни образа си. Огледалото беше едно от най-ценните притежания на обитателите на крепостта. Беше донесено в Англия от член на фамилията Грей, който се беше бил в Свещените земи и беше минал през Венеция на път за дома. Сватбената рокля беше най-красивата дреха, която някога беше имала. Вярваше, че не би могла да съществува по-красива дреха. Роклята беше сребристобяла, украсена с бродерия от златни конци и малки перли. Беше тясна, плътно прилепнала по тялото ѝ, талията беше разположена ниско, ръкавите бяха дълги и тесни. Деколтето беше ниско изрязано и съблазнително разкриваше гърдите ѝ. По ръцете ѝ нямаше никакви украшения. Единствено брачната халка щеше да украсява пръстите ѝ. На врата си беше сложила верижката, която ѝ беше подарък от Джаспър. На кръста си носеше копринен пояс, от който висеше златен кръст. Най-възрастната от камериерките се беше погрижила за косата ѝ, която беше с дължина до глезените и я обгръщаше като златно сребрист облак. Изглеждаше наистина като възрастна, помисли си тя, но в същото време изглеждаше млада и невинна. Изведнъж изпита страх. Какво правеше тя? Щеше да се омъжи за човек, за когото не беше сигурна, че иска да се омъжи.

— Хайде, мила — каза ѝ старата камериерка, като грубо прекъсна мислите ѝ. — Време е да отидем в църквата. Твоят красавец ще те чака.

Арабела преглътна и се опита да се успокои. Всичко беше наред. Щеше да се омъжи за сър Джаспър Кийн, мъж, когото ще се научи да обича, беше сигурна в това. И ще живеят щастливо заедно. Ще имат много деца. О, да! Тя искаше да има деца. Джаспър беше олицетворение на всичко, за което си беше мечтала да има съпругът ѝ. Животът беше благосклонен към нея.

Излязоха на двора. Стори ѝ се, че в крепостта няма жива душа. До моста, който минаваше над рова имаше само няколко метра, а после се спуснаха надолу по хълма, към църквата. Арабела изпита облекчение, когато видя, че Джаспър я чака, за да я придружи до църквата. Когато я видя, очите му се разшириха от удоволствие. Той кимна, за да ѝ покаже, че е доволен от външния ѝ вид, а тя въздъхна облекчено. Слугите се бяха строили в редица, която стигаше до входа на църквата. Всички викаха, за да чуе тя пожеланията им за щастие,

докато минава, хванала под ръка Джаспър. Слугите не бяха поканени на брачната церемония, защото църквата беше малка и не можеше да побере всички. Но те бяха доволни, че успяха да зърнат булката в прекрасната ѝ бяла рокля и младоженеца с неговия червен плащ. Щяха да се върнат към задълженията си, докато започне сватбеното угощение.

Лейди Роуина беше обещала, че за всички ще има торта и бира.

Странно, но когато стигнаха в църквата, където ги чакаха събралите се гости, мъглата все още не се беше вдигнала. Дори вътре въздухът беше влажен. Трептящите пламъци на свещите хвърляха причудлива златна светлина върху всичко. Каменният олтар беше покрит с прекрасно бродирано платно, върху което беше поставен златен кръст, украсен със скъпоценни камъни. От двете страни на олтара имаше два златни свещника. До олтара ги чакаше отец Анселм, облечен в бяла роба, украсена със злато. Църквата беше украсена с бели рози, чиято миризма упои Арабела, докато тя пристъпваше към олтара. Белите рози на Йорк. По дъбовите пейки бяха насядали няколко членове на фамилията Грей, роднини на баща ѝ, повечето от които бяха вече стари, няколко приятели на сър Джаспър и няколко от слугите, които се ползваха с особени привилегии. Арабела и младоженецът коленичиха пред свещеника върху две възглавнички, облечени в червено кадифе. Зад тях беше застанала Роуина и Арабела чуваше тихият ѝ плач. За миг настана дълбока всеобхватна тишина, а после отец Анселм вдигна ръка, за да благослови всички. Обърна се към тях с думите:

— Нека Бог благослови всички, които са дошли да почетат с присъствието си сватбата на Арабела и сър Джаспър. Амин!

— Амин! — отвърнаха присъстващите.

Онези, които имаха по-остър слух, чуха тропот на конски копита, който гласовете им не успяха изцяло да заглушат. Отец Анселм постави ръцете си върху наведените глави на двамата. Изведнъж, нямаше никакво съмнение, навън пред портата затропаха обути в тежки ботуши крака. Мъжете, които присъстваха в църквата, разтревожени се изправиха бързо на крака. Тогава двойните врати се отвориха с гръм и трясък и вътре нахлуха въоръжени мъже, които бяха толкова много, че изпълниха помещението. Те завардиха всички възможни изходи за бягство. Гостите се озоваха в капан, като

затворници. Нито един от тях не беше въоръжен. Да отидеш въоръжен на сватба, се смяташе за тежка обида и нарушение на правилата за гостоприемство. Гостите останаха мълчаливи. Само две-три от жените извикаха разтревожено. Все пак живееха на границата и отдавна бяха свикнали с атаките на шотландците.

— Синове мои! Синове мои! — заговори отец Анселм. — Защо сте влезли въоръжени в дома на Господа, и то в един толкова радостен за нас ден?!

Свещеникът беше дребен мъж, но гласът му беше внушителен. Целият си живот беше прекарал в близост до границата и позна по плитките мъжете, които бяха влезли в църквата. Такива плитки носеха привържениците на Стюартите, макар в настоящия момент те да бяха особено малобройни. Това не предвещаваше нищо добро, защото Стюартите бяха кралско семейство. Свещеникът не можеше да си представи какво биха могли да правят те в малка крепост като „Грейфеър“. Единственото обяснение беше, че предстоеше нашествие на шотландски войски, защото крепостта и нейните обитатели не бяха жертва на случайни набези. Шотландците се разделиха на две като по команда. Висок джентълмен, който носеше златен кръст на златна верижка, застана пред свещеника.

— Аз съм Тевис Стюарт, граф Дънмор — каза той. Гласът му беше силен и го чуха всички в църквата. — Дошъл съм само за едно нещо, отче. Този човек! — Дългият му изящен пръст посочи сър Джаспър Кийн. — Това страхливо куче, което стои пред вас, облечено в сватбена премяна, е мое! Благодарете на Бога, че спасих тази невинна девица от опасността да стане негова съпруга. Дайте ми Джаспър Кийн и ще си тръгна мирно и тихо.

Думите му бяха великодушни, защото всички, които го чуха, разбраха, че той лесно би могъл да получи сър Джаспър, а също така би могъл да заколи всички присъстващи и да превърне „Грейфеър“ в развалини, дори — ако пожелае — да я разгради камък по камък. Гостите обаче бяха любопитни какво е сторил сър Джаспър, за да предизвика силния гняв на Стюартите.

— Сине мой — отговори отец Анселм, — ти искаш да извършиш убийство, по очите ти разбирам. При тези обстоятелства не мога да ти разреша да вземеш този човек със себе си. Това ще ме направи съучастник, също толкова виновен, колкото ще бъдеш и ти, ако

допуснеш глупостта да вземе връх. Каквото и да се е случило между вас, нима не бихте могли да се разберете по някакъв начин?

— Той е самият дявол и е извършил не едно убийство, отче — отговори графът. — Нима в библията не се казва, че който вади нож, от нож умира? Ще се срещна със сър Джаспър в равностоеен двубой.

— Кажете ми какво е направил, сине мой, за да си спечели такъв ревностен враг във ваше лице — каза тихо свещеникът.

— Той уби по зверски начин лейди Юфимия Хамилтън, която беше моя годеница, отче. И заради това ще отнема нещастния му живот! — Графът погледна безмилостно Джаспър Кийн, който се изправи и накара и Арабела да стане на крака. — Преди петнайсет месеца той прекоси границата и дойде в замък „Калкърин“, където изнасили и уби лейди Хамилтън. А после запали „Калкърин“ и откара стадата на младия земевладелец. Момчето успя да избяга и да спаси двете си невръстни сестри и още по-малкия си брат.

— Убежище! — Сподаденият вик зазвъня из цялата църква. — Искam убежище от църквата, татко Анселм! — извика отново сър Джаспър Кийн.

Роуина си проби път през облечените в брони мъже, за да прегърне и утеши дъщеря си. Арабела обаче отблъсна майка си. Роуина пребледня от страх, когато единственото ѝ дете безстрашно се изправи пред граф Дънмор, погледна го право в очите и извика ядосана.

— Как се осмелявате, сър! Как се осмелявате да нахълтвате в дома ми и да прекъсвате сватбата ми! Вие не сте нищо повече от един нечистоплътен шотландски лъжец! Бандит, който обикаля по границата! Веднага излезте оттук! Аз съм братовчедка на краля и ако продължавате да ме ядосвате, ще потърся справедливо наказание от самия него!

Никой в църквата не се осмеляваше дори да диша. Граф Дънмор отговори с леден глас:

— Мадам, убивал съм мъже за много по-малко думи от тези, които току-що изрекохте. Нима не чухте какво казах, или пък не успяхте да схванете смисъла му? — Той сведе поглед към нея и си помисли, че е много красиво момиче, макар да е достатъчно глупаво да се влюби в най-заклетия му враг.

— Не ви вярвам — отговори му грубо Арабела. — Сър Джаспър е честен човек и благороден рицар. Той не би убил жена, сър. — А после тонът ѝ се смекчи. — Вие изпитвате голяма мъка заради смъртта на любимата си, виждам това.

— Мъката няма нищо общо с това, мадам — отговори студено графът. — Този страхливец посегна на честта на семейство Стюарт от Дънмор с жестокостта, която допусна. Научих, че моята годеница му се е отдавала доброволно и е била негова предана любима. Вашият благороден рицар отказал да се ожени за нея, но пожелал да я вземе със себе си в Англия. Когато тя му отказала, вашият благороден рицар я изнасилвил в дома ѝ. А когато престанал да се забавлява с Юфимия, мадам, той я дал на хората си, та да се позабавляват и те. Когато от нея било взето всичко, което би могло да се вземе, и тя умряла в ръцете на тези хора, сър Джаспър хвърлил тялото ѝ в горящите останки на замъка „Калкърин“. Слава Богу, тя вече била мъртва и не изпитала адските мъки на огъня.

Докато графът говореше, няколко от събралите се в църквата жени припаднаха, а в гърлото на Роуина беше заседнала огромна буца. Значи Джаспър се е хвалил пред нея с убийството на тази жена. Не е било празна хвалба, макар тя горещо да се беше молила да е така. Арабела обаче се повдигна на пръсти и зашлеви графа с всичка сила. Дланта ѝ се отпечата на бузата на Тевис Стюарт, а той отдели погледа си от нея, насочи към го Джаспър Кийн и каза:

— Нима ще оставиш момичето да се бие вместо теб, страхливецо?

Всички събрани напрегнато зачакаха отговора на сър Джаспър. Очакваха, че той ще отговори на острите думи на графа, като се откаже от убежището, което му предлагаше църквата. Отец Анселм отново се обади:

— Няма да оспорвам истинността на думите ви, сине мой, но сър Джаспър помоли църквата за убежище. Аз не мога, както вие добре знаете, да му го откажа, въпреки тежките обвинения, които му отправихте. Давам му исканото убежище и докато той е в църквата, вие не можете да го докоснете, без опасност да погубите душата си.

Сега, когато разбра, че безопасността му е осигурена, сър Джаспър Кийн почувства кръвта му да се сгорещява и да препуска

бясно по вените му. Беше готов да се изсмее високо, когато графът, безпомощен, постави десницата си върху безполезния меч.

— Тевис! — Млад момък с коса, която имаше цвета на пясъка, извика, за да го предупреди. — Не го прави!

Арабела бясно се извъртя и се изправи лице в лице с младоженеца. Вената на слепоочието ѝ пулсираше гневно. Сватбата ѝ беше провалена! А Джаспър! Мъжът, на когото беше готова да отдаде сърцето си, не правеше нищо, криеше се страхливо зад робата на свещеника. Тя му хвърли гневен поглед.

— Сигурна съм, че няма да позволите на тези презрени шотландци да ви обиждат по този начин, господарю! Приемете предизвикателството и да приключим веднъж завинаги с това, моля ви! Не искам този човек да застраши сигурността на крепостта и на хората ми. Не искаме да нарушаваме мира, който сега цари по границата, особено на моя сватбен ден!

За кратко в очите на графа проблесна одобрение. Момичето беше вярно, предано и това трябваше да му се признае, както беше вярно и това, че то не знаеше нищо за истинската природа на сър Джаспър. Тя разбираше какви са задълженията ѝ към хората ѝ и поставяше дълга над всичко. Очевидно беше добра домакиня и стопанка. Той отново погледна сър Джаспър Кийн.

— Е, страхливецо? — присмя му се той. — Ще се биеш ли с мен, или ще продължаваш да се криеш зад полите на свещеника?

— А когато аз те победа и унищожа — отговори му сър Джаспър, сигурен в подкрепата на църквата, — твоите хора ще разкъсат тялото ми на две. Ще бъда глупак, ако приема предизвикателството ти. Не, отказвам.

— Ако успеете да ме победите в честен двубой, сър, давам ви честната си дума, че ще се разделим в мир — отговори му графът.

— Не ви вярвам. Кой би повярвал в думите на един шотландец крадец? — отговори обидено сър Джаспър и се обърна към отец Анселм: — Довършете брачната церемония, отче. Накарах дамата да чака твърде дълго, а искам да я взема за съпруга.

Граф Дънмор застана между булката и младоженеца толкова неочаквано, че кръвта се дръпна от лицето на сър Джаспър Кийн. Беше си помислил, че шотландецът, пренебрегнал църквата, ще му нанесе

побой. В тъмните очи на графа проблесна весела искра, макар лицето му да остана сериозно, а гласът му да беше леденостуден.

— Мисля, че няма да успееш да се ожениш днес, страхливецо — каза той тихо. — Ти ми отне годеницата, затова аз ще взема своята! — Той обгърна с твърда ръка тънката талия на Арабела и дръпна изненаданото момиче към себе си. — Булката идва с мен, а когато ти приемеш предизвикателството ми, страхливецо, и ако ме победиш в честен двубой, тогава, и само тогава, ще можеш да си я вземеш обратно!

— Не! — извика ужасена Роуина.

— Диваци! — извика Арабела, извъртя се, отскубна се от ръцете на графа и го ритна по глезена. — Няма да тръгна с вас!

Тя се завъртя, взе меча от ръцете на един вцепенил се от изненада шотландец и нападна Тевис Стюарт. Макар че атаката го свари неподготвен, графът успя да се защити и да обезоръжи момичето, което риташе на всички страни и крещеше високо, като през цялото време го обсипваше с обидни епитети. Той хвърли меча обратно на объркания войник и нареди на останалите:

— Изведете тази сприхава жена навън и я качете на коня ми. — Изведнъж беше обзет от силно желание да се смее, защото в положението имаше и нещо комично. — Струва ми се, че булката много повече прилича на мъж от страхливеца младоженец — присмя се той на Джаспър Кийн. — Не се страхувай, англичанино. Ще пазя твоето сприхаво и смело момиче за теб, ако някога събереш смелост и дойдеш да си го вземеш. Ще се отнасям с нея с много повече нежност и уважение, отколкото ти прояви към бедната Юфимия Хамилтън.

— Господарю мой! Господарю мой! — Роуина Грей падна на колене пред графа. — Недейте, моля ви, да отвеждате детето ми! Тя е всичко, което ми остана, след като съпругът ми падна в битката при Бъруик.

Тевис Стюарт вежливо и внимателно изправи Роуина на крака, като си помисли, че тя е извънредно красива жена въпреки сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Трябва да я взема със себе си, мадам, и вие добре го знаете. Вашият смел съпруг, Господ да спаси душата му, щеше също да разбере тази необходимост. Сигурен съм, че дълбоко в душата си и вие сте съгласна с действията ми. Аз няма да причиня зло на момичето ви.

Тя ще бъде моя заложница и ще ви бъде върната, когато моето чувство за чест бъде удовлетворено. — Графът целуна ръка на лейди Грей и се обърна, за да излезе завинаги от църквата.

— Нима не искате да вземете златните свещници и украсения със скъпоценности кръст? — извика Джаспър Кийн, но Тевис Стюарт дори не спря. Излезе от залата, следван от хората си.

За броени минути утихна тропотът на конските копита, но нито един от гостите не се помръдна, докато не се възцари мъртва тишина. Тогава проговори Роуина.

— Ще тръгнете незабавно след Арабела, нали, сър Джаспър?

— Защо? — попита той. — Нямам нужда от твоята дъщеря, за да запазя „Грейфеър“ за себе си, любима. Кралят иска крепостта да се намира в мъжки ръце. Освен това нима мислиш, че бих искал онова, което шотландецът е използвал и захвърлил? Той ще вземе дъщеря ти в леглото си още преди залеза на слънцето. Тевис Стюарт е най-добрият войник и боец на Шотландия. Макар да се бия добре, аз не бих могъл да го победея. Да приема предизвикателството, означава да подпиша смъртната си присъда. Нима мислиш, че съм луд? Няма да приема доброволно смъртта заради едно обикновено момиче.

— Но той обеща, че няма да ѝ стори зло, Джаспър! Каза, че ще си я вземем обратно жива и непокътната — заплака Роуина. — Тя е мое дете! Моето единствено дете!

Роуина плачеше високо, отдала се на мъката си. Тълпата, събрала се зад гърба ѝ, напрягаше слух, за да не изтърве нито думичка от разговора им. Всички искаха да знаят каква сцена се разиграва между плаещата жена и сър Джаспър Кийн. Но останаха разочаровани, защото се намираха на доста голямо разстояние и не успяха да доловят и дума. Отец Анселм обаче чу всичко и лицето му помръкна, когато сър Джаспър продължи да говори остро, без да се интересува от мъката на Роуина.

— Ще те даря с други деца, любима. Ако не греша, въпреки че ти се стараеш да го скриеш от мен, вече си прихванала моето семе. Ще го отречеш ли? — попита той пребледнялата жена. — Сега, когато мога да направя своя избор, мисля, че не бих искал синът ми да се роди като копеле.

— А какво щеше да направиш, Джаспър, ако Арабела не беше похитена от шотландеца? — попита го тя. — Детето щеше да се роди и

нямаше да носи ничие име, а ти нямаше да имаш избор. Защо сега, когато дъщеря ми я няма, ти изведнъж стана много загрижен за мен и за него?

— Ако бебето беше момче, аз щях да го призная, въпреки че то нямаше да има право да наследи „Грейфеър“, ако и Арабела ме дареше със синове. Сега този въпрос не стои пред мен. Ти ще се омъжиш за мен още днес, Роуина, за да мога да предявя правата си над „Грейфеър“.

— Няма да го направя! — извика гневно тя, като изненада и самата себе си с тази проява на характер.

— Ще се омъжиш за мен! — изрева страшно той и се обърна към свещеника. — Отче Анселм, ще ме ожените за тази дама още сега. Забийте камбаните и извършете брачната церемония.

— Сине мой! — Свещеникът беше шокиран и изпитваше най-различни забранени от църквата чувства, едно, от които беше силен гняв. — Не можете да постъпите така. Това е неморално.

Сър Джаспър Кийн се усмихна с най-завладяващата си усмивка.

— Настоявам, отче Анселм, да изпълните дълга си. Кралят иска да бъде сигурен, че „Грейфеър“ ще се намира в сигурни ръце и че ще бъде защитена срещу врага. Вече не мога да се ожения за лейди Арабела, нали? Не мога да я последвам без смъртна опасност за живота си, и за какво? Заради отдавна изгубената чест на една шотландска курва, наречена Юфимия Хамилтън? Няма мъж нито от онази, нито от тази страна на границата, който да не знае за ненаситността на Юфимия. Само този граф, който е прекалено зает със собствената си гордост, не е чул хорските приказки. Щом не можах да се ожения за лейди Арабела Грей, трябва, по необходимост, да се ожения за лейди Роуина Грей. Така крепостта ще бъде в ръцете на човек, предан на краля.

— Но какво ще стане с наследницата на „Грейфеър“? — настоя отец Анселм. Очевидно, изпитваше любов и преданост към Арабела, което ядоса Джаспър Кийн, особено след като дочу и тихия шепот на недоволство, който идваше от пейките, където седяха роднините на семейство Грей.

— Ние изгубихме завинаги Арабела Грей — каза сър Джаспър с твърд, спокоен глас, който изпълни всички ъгълчета на църковната зала. — Ако, по някаква случайност, тя се завърне, ще бъде жена,

загубила честта си, и аз няма да я приема за моя съпруга. Ние не бяхме дори сгодени, отче, и вие го знаете. Нашият брак беше уреден от краля заради безопасността на крепостта, но никога не е бил официално обявен. А сега, изпълнете брачната церемония, която ще свърже мен и Роуина Грей, или ще изпратя капитана си, Сийгър, да намери свещеник, който ще бъде по-сговорчив. Ако ме принудите да го направя, ще ви изгоня завинаги от „Грейфеър“. Помислете за скандала, а също така помислете за лейди Роуина, която ще роди детето ми, преди годината да си е отишла, добри ми отче.

— Вие не ми оставяте никакъв избор, господарю — отговори с горчивина свещеникът. — Очевидно, вие не сте човекът, за който ви смятах.

Сър Джаспър се изсмя високо и нагло. Смехът му беше неприятен на околните.

— Не ви оставих никакъв избор, така ли? — каза той присмехулно. Обърна се към събралите се гости и им каза: — Дошли сте на сватба и ние ще ви я осигурим с цената на всичко! Започвайте със сватбената церемония, отче. — Той взе твърдо ръката на Роуина в своята, завлече я насила до двете облечени в червено кадифе възглавнички и я накара да коленичи. — Ще бъдем много щастливи, любима — каза той на плачещата тихо жена. После се засмя приглушено, но Роуина не го чу.

Тя си мислеше, че това е крайното наказание за нейната сластолюбивост. Когато Арабела разбере, никога няма да ѝ прости. Беше загубила завинаги дъщеря си. Все едно че не бяха я отвели, а я бяха заклали пред очите ѝ. А тя, Роуина, беше обречена на живот в ада със самия дявол през останалата част от живота си. Ами детето, което растеше под сърцето ѝ? Дали ще бъде като баща си? Моля те, Господи, не! По-добре да се роди мъртво!

ГЛАВА 4

Арабела, с каменно лице, седеше върху огромния сив жребец на граф Дънмор. Нейният похитител, който яздеше зад нея, я държеше здраво с едната си ръка през кръста, а с другата направляваше коня си — подвиг, към който той явно беше привикнал. Арабела държеше главата си на една страна, за да не става нужда да го гледа. Тя беше уморена и доста уплашена, макар да не излагаше на показ чувствата си, защото тези мъже бяха врагове — не само нейни, но и на Англия. Нямаше лесно да забрави, че те бяха виновни за смъртта на баща ѝ. Арабела беше ядосана, но не на графа. Макар да беше жена и да се предполагаше, че не е сведуща по тези въпроси, тя беше наясно със законите на честта и разбираше, че Тевис Стюарт постъпи по единствено възможния начин при тези обстоятелства. Арабела откри, за не малка своя изненада, защото беше разумно момиче, че гневът ѝ е насочен по-скоро към сър Джаспър Кийн, заради когото беше изпаднала в това нелепо положение. Арабела изпитваше силна мъка и поради факта, че вярваше безрезервно на разказа на похитителя си за смъртта на Юфимия Хамилтън. Не можеше да каже защо вярва на този непознат, но ѝ се струваше, че моралът и честността са му присъщи, вродени. Нещо я принуждаваше да вярва на него, а не на сър Джаспър, по отношение на когото, вече изпитваше известни съмнения. Съмнения, които се беше опитала категорично да отхвърли. Потрепери от яд, когато си припомни детинския възторг, който беше изпитала тази сутрин, когато беше заявила на майка си, че обича сър Джаспър Кийн. Как е могла да обича този страхливец? Мъж, който не иска да се бие за честта си. Но тя нямаше да признае, че е сгрешила, на този шотландец, който имаше чело на ястреб и орлов поглед. Каква глупачка е била! О, беше чула какво говорят хората за него, но заради измислената си любов беше готова да пренебрегне мълвата. Нима отец Анселм не я беше уверил, че сър Джаспър има нужда от благодетелна и честна съпруга? Сега тя се питаше дали старият свещеник е знаел истината за сър Джаспър Кийн, или е бил в неведение като самата нея и просто се е надявал да се случи най-доброто.

Убийство. Сър Джаспър Кийн беше убил една безпомощна жена. Нямаше никакво значение фактът, че дори графът беше признал, че тя не с била достойна жена. Убийството беше отвратително престъпление, особено убийството на жена или дете, и като агне, което водят на заколение, тя беше вървяла по пътеката на църквата преди по-малко от час, нетърпелива да се омъжи за сър Джаспър Кийн. Дали щеше да убие и нея, когато тя престанеше да му доставя удоволствие? Ами какво щеше да стане с бедната ѝ майка, която беше оставена на милостта на този човек? Дали сър Джаспър щеше да я последва, за да се опита да я спаси? Е, тя вече не искаше да се омъжи за него! Веднага след завръщането си в „Грейфеър“ ще отиде при братовчеда Ричард и ще му разкаже всичко за тъмната личност на сър Джаспър Кийн!

Караха я безмилостно да язди напред. Хълмовете Шевиот отдавна се бяха стопили в далечината. Денят обаче си остана мъглив. Немощното слънце не успя да пробие облаците и да огрее земята. Влагата се просмукваше през красивата ѝ рокля. Тя беше премръзнала до кости. Спряха само веднъж. Графът грубо ѝ каза, че ако иска да се облекчи, трябва да го стори сега, и то зад близките храсти. Арабела се изчерви чак до корените на косата си, защото нито един мъж досега не ѝ беше говорил така направо за тези колкото естествени, толкова и лични нужди. С навъсено лице, тя последва инструкциите му, защото разбираше, че моментът не е подходящ за неуместна скромност. Щом ѝ казваше, че няма да има друга възможност, трябваше да му повярва. Беше също така гладна и жадна. Поради ранния час на сватбената церемония, която трябваше да се извърши веднага след литургията, не беше успяла да закуси. Видя, че някои от мъжете дъвчат ръжени питки, които вадеха от торбите си, и пиеха от манерките си в движение, но никой не ѝ предложи нито хапка, нито глътка. Графът като че ли прочете мислите ѝ. Каза ѝ мило:

— Скоро ще пристигнем в Дънмор, момиче. Сигурен съм, че ще ни поднесат навреме обяда. Гладна ли си?

— По-скоро бих умряла от глад, отколкото да хапна и хапка на вашата трапеза! — излъга го Арабела.

— Съмнявам се, че въобще ядеш много, защото си дребна и крехка — отбеляза графът, като остави без внимание гневния ѝ изблик. — Ще трябва да се погрижим да те храним добре, за да понапълнееш малко.

— Нима сте толкова глупав, че не можете да ме разберете? Готова съм да умира от глад, но няма да приема вашето гостоприемство! — изсъска гневно Арабела.

— Ако гладуваш, момиче, няма да имаш сили да се бориш с мен, нито пък да си отмъстиш на сър Джаспър — отговори той спокойно.

— Защо, за Бога, бих искала да си отмъстя на сър Джаспър? — попита невинно Арабела, но лъжата като че ли приседна в гърлото ѝ и щеше да я задуши. — Аз го обичам. Той ще ви убие, когато дойде да ме спаси. Но, като се замисля, вие може би сте прав. Аз все пак ще приема гостоприемството ви, защото съм жива и ще дочакам деня, в който вие ще умрете от ръката на сър Джаспър!

За Тевис Стюарт беше невъзможно да сдържи смеха си. Той беше толкова искрен и силен, че отекна далеч зад хълмовете, което ядоса още по-силно неговата пленница. Тя го погледна накриво, докато той се отдаваше на безпричинно според нея веселие.

— Момиче, твоят сър Джаспър няма достатъчно смелост да дойде да те спаси. Няма достатъчно сили и опит, за да ме победи, защото аз въртя много ловко меч. Защо мислиш той отказа да се бие с мен днес? Предполагам, че ще бъдеш моя гостенка известно време.

— Тогава защо ме отвлякохте? — попита го тя.

— Твоят сър Джаспър не ми даде никакъв избор, момиче, но не се страхувай. Мисля, че красивата ти майка ще се обърне с молба към краля, който пък ще отправи молба към нашия крал. В края на краищата, всичко ще свърши добре за теб. Ще трябва да хвана сър Джаспър по друг начин. Ако се омъжиш за него, ще станеш вдовица по-скоро, отколкото майка. Обещавам ти!

— Сър Джаспър ще дойде за мен — каза Арабела с повече увереност, отколкото всъщност изпитваше. — Ще дойде, защото иначе не би могъл да получи „Грейфеър“.

Нямаше защо да казва на графа, че има намерение да отиде при краля и да му разкаже за вероломството на сър Джаспър. Да смъкне маската му, така че кралят да види неговата измяна. Той щеше да ѝ намери друг съпруг, който да ѝ помогне да защити „Грейфеър“, но този път тя щеше да настоява пред краля изборът да бъде неин. Беше се уморила да позволява на мъжете да ръководят целия ѝ живот. Това може би се харесваше на майка ѝ, но не и на нея!

— Значи той не може да вземе наследството ти, без да вземе теб, момиче? — повтори замислено графът. — Може би алчността ще победи здравия разум и той ще тръгне след теб. Кой реши да ви свърже в брак? Твоята майка?

— Не — каза гордо Арабела — Самият крал. Покойната кралица беше моя братовчедка. Мама е била отгледана от граф Уоруик. С кралица Ан бяха като две неразделни сестри.

— Вашият крал е сторил огромно добро на сър Джаспър, момиче. Той ще иска да запази „Грейфеър“, защото сега за него няма друг дом.

— Грешите, господарю — каза Арабела. — Сър Джаспър е господар на „Нортби Хол“, макар сега замъкът да е превърнат в развалини.

— Знам — отговори ѝ графът. — Но той беше толкова неугледен и занемарен, че не си заслужаваше дори да бъде изгорен.

— Вие сте изгорили дома на сър Джаспър? — Тя изпитваше скрита радост от това откритие.

— Да — отговори графът. — Като отговор на това, което той стори със замъка „Калкърин“. Мисля, че постъпих честно.

Арабела замълча. Беше съгласна с него. Беше шокирана толкова, колкото и останалите, от разказа на графа за изнасилването и палежа. Тевис Стюарт нямаше да прекоси границата, за да потърси сър Джаспър Кийн, ако разказаната от него история не беше вярна. Той имаше свидетели в лицето на останалите живи от семейство Хамилтън. Маниерите му, конят му, красивият пръстен на ръката му и почтителността, с която другите се отнасяха към него, бързо увериха Арабела, че Тевис Стюарт е виден благородник. Защо човек с неговото положение би търсил свада със сър Джаспър, ако нямаше основателна причина? Да, той не би постъпил така.

— Ах, момиче, погледни! Ето го и Дънмор — каза графът и посочи с ръка напред, където се виждаше малък замък, разположен върху един хълм. — Ще получиш мускулна треска от дългата и уморителна езда, на която те подложихме днес.

— Дивак! — изръмжа тя. — Нима у вас няма никаква деликатност?

Тя се опитваше да се извърти, за да му зашлеви плесница, но той само се засмя, като умело управляваше коня, който сега вървеше с

нещо подобно на танцова стъпка. Това му помагаше да избегне нейните удари.

— Ти си малко, но много избухливо момиче — каза той и отново се засмя. Не беше ни най-малко обиден от нейното поведение. — Може би имаш шотландска жилка, поне така мисля аз. „Грей“ е шотландско, както и английско име, а хората с името Грей, които живеят по границата, са роднини на Стюартови. Може би сме роднини, момиче.

— Бих предпочела да съм роднина на някое магаре, но не и на вас! — отговори му сприхаво тя.

Той пак се засмя, този път тихо.

— Чудя се дали Джаспър Кийн е знаел в какво е бил готов да се забърка, ако се ожени за теб — отбеляза Тевис Стюарт. — Той не е достатъчно мъж, та да се справи с теб, момиче. Да, ти си жена, която той не би могъл да обуздае.

— Да се справи?! Да обуздае?! Говорите така, като че ли жената е някое непокорно животно, което би трябвало да бъде сложено под контрол. Добрата съпруга е другар и помощник на мъжа, макар физическата ѝ сила да е по-малка. Тя не е собственост на мъжа, с която той би могъл да прави каквото си иска! — отговори му остро Арабела.

— Така ли, мадам? — присмя ѝ се той, макар в гласа му да имаше и нежност. — Откъде едно малко английско момиче би могло да има такива смели новаторски идеи? Сигурен съм, че не си чула това от устата на майка си, която ми прилича на жена, страхуваща се и от собствената си сянка. Тези идеи биха звучали много по-приемливо от устата на някой шотландец, отколкото от устата на момиче, което е отраснало от другата страна на границата — заяде се незлобливо той.

— Ти си един голям глупак, макар и да се гордееш, че си шотландец! — изсъска гневно тя. — Какво би могъл да знаеш ти за англичаните? Познанията ти за тях не са дълбоки.

Преди графът да успее да отговори, младият мъж, който по-рано в църквата беше отправил предупреждение към него, се приближи към тях.

— Тевис, защо не заведем момичето при мама и Алис в „Глен Айлийн“? — попита той. — Там тя ще има компания, а двете малки момичета от семейство Хамилтън ще ѝ помагат, докато стане време да я освободим.

— Не, Колин — каза графът. — Дънмор е непревземаем, а аз искам момичето да живее в безопасност. Арабела Грей, това е моят полубрат, отец Колин Флеминг. Ако се страхуваш за девствеността на момичето, Колин, аз ще се погрижа за нея. Никой няма да може да каже, че съм се държал непочтено, защото ти също ще бдиш над нея денонощно. Англичаните биха повярвали в думите на един свещеник, защото за църквата няма граници, нали така, малки братко?

— Вие сте свещеник? — каза Арабела изненадана, като погледна младия мъж, чиято коса беше сплетена на плитка като на останалите. Нищо не го отличавахе от другите гранични жители.

— Да, лейди — отговори тихо той.

— И сте негов брат?

— Да. — Колин Флеминг се усмихна малко накриво, като чу с какъв тон произнесе тя тези думи.

— Защо тогава наметалата ви са от различен кариран плат? — попита Арабела.

— Защото аз съм Флеминг, лейди, докато най-големият ми брат е Стюарт.

— Най-големият брат? Значи сте няколко?

Младият свещеник се засмя. Смехът му беше топъл и искрен.

— Аз съм най-младият. Останалите са Гевин и Доналд Флеминг. Имаме и сестра, която е приблизително на твоите години.

— Значи вие сте родени от втория брак на вашата майка? — Щом щеше да бъде принудена по необходимост да прекара известно време в Шотландия, Арабела трябваше от самото начало да разграничи семействата и връзките, които ги свързваха.

— Ние сме децата от единствения брак на нашата майка, лейди — каза Колин Флеминг, а очите му дяволито светеха. — Бащата на Тевис беше крал Джеймс II, далечен братовчед на майка ни. Стюартови са близко за нас семейство, което много обичаме, както тези от нас, които не са Стюарт, добре знаят.

— Ти си копеле! — Изрече думите, без да се усети.

Графът обаче отново се засмя.

— Но копеле на краля, момиче, което означава много тук, в Шотландия. Стюартови са огромно семейство, и всички членове се обичат нежно, както Колин посочи. Ние си помагаме взаимно и се уважаваме. Когато единственият брат на майка ни умря заедно със

законния си наследник, моят баща ме направи наследник на дядо ми по майчина линия. И ето така се сдобих с графско имение и графска титла.

— Значи ти си полубрат на крал Джеймс III — каза Арабела, силно изненадана.

— Да, макар че Джейми е по-голям от мен с някакви си шест години. В отговор на неизречения въпрос, който трепти на устните ти, ще ти кажа, че съм в най-сърдечни отношения с този мой полубрат. Едва си спомням баща си, защото го убиха, преди да навърша три години — каза графът. В гласа му се усещаше сдържан смях. — Майката на Джейми, кралица Мери, е мила и предана жена, която никога не е мислила, че съм неин враг. Винаги е била приятелка на майка ми, която, въпреки че обича много краля, била много объркана, когато разбрала, че ще има дете. Проявила здрав разум и останала далеч от двора. Помолила кралицата за извинение и така си спечелила нейното искрено приятелство.

Като видя колко е шокирана, Колин Флеминг се опита да промени темата на разговора. Беше очевидно, че лейди Арабела не познава живота и че е живяла под крилото на майка си, добре защитена от външни влияния.

— Ще се чувствате удобно в Дънмор, лейди — каза ѝ той. — Замъкът е прекрасен, а нашата майка живее съвсем наблизо.

— Тя няма да има нужда от нейните грижи, малки братко — каза графът, като този път потисна смеха си. — Тя е странно момиче. Мога единствено да кажа, че има горещ темперамент и остър език, нали така, момиче?

— Върви по дяволите — сръза го Арабела ядосана. Беше уморена, цялото тяло я болеше и изпитваше остър глад. — Презирам те заради онова, което ми стори днес!

— Момиче, аз не съм направил нищо лошо. Дори те спасих от опасността да сключиш нещастен брак — отговори Тевис Стюарт. — Трябва да ми благодариш, а не да проявяваш незаслужен гняв.

— Очакваш от мен благодарност? Ти май си малоумен! — каза Арабела злобно.

Тевис Стюарт не каза нищо повече по въпроса. Момичето беше младо и нямаше никакъв житейски опит. Очевидно нямаше представа за това, какъв всъщност е сър Джаспър Кийн. Един ден ще разбере, че

е имала късмет, като се е отървала от него. Сега обаче графът трябваше мъдро да я повери на грижите на брат си, свещеника. Арабела Грей ще остане негова почитана и уважавана пленница, докато Джаспър Кийн приеме предизвикателството или докато Джейми Стюарт му нареди да я върне на семейството ѝ, след като му е издействал прилична сума, която да бъде заплатена нему и на семейство Хамилтън като компенсация за смъртта на Юфимия Хамилтън. Имаше достатъчно време, за да убие англичанина, защото не беше вероятно той да промени начина си на живот. Рано или късно, щеше отново да си потърси любовница от другата страна на границата. А когато го направеше, граф Дънмор щеше да узнае за това, щеше да хване тази английска лисица в капана и да я изпрати на оня свят, където тя щеше да бъде обречена на вечни мъки.

Арабела беше отправила взор към замъка „Дънмор“. Не беше така голям като „Мидълхъм“ и като другите големи крепости, които беше видяла, когато с майка си беше посетила английския юг преди две години, но със сигурност беше по-голям от „Грейфеър“. Камъните, от които беше построен, бяха покрити с тъмнозелен мъх, от което тя съдеше, че е толкова стар, колкото и нейният роден дом. Постройката беше четвъртита и имаше четири кули — по една на всеки ъгъл. Стените на кулите бяха назъбени, а зад тях се виждаха въоръжени мъже, които крачеха напред-назад и бяха нащрек, за каквато и да е опасност. Когато започнаха да се изкачват по хълма, на който се издигаше замъкът „Дънмор“, Арабела видя, че той е ограден от ров, пълен с вода.

— Откъде идва водата, която пълни рова, отец Колин? — попита тя облечения в карирана пола свещеник.

— Има подпочвен извор в двора на замъка. Точно затова „Дънмор“ е непревземаем, колкото и дълга да е обсадата, лейди. Предците на Тевис по майчина линия много мъдро са отклонили извора в две корита. Едната река осигурява прясна вода за обитателите на замъка, а другата пълни рова, и то догоре. Тъй като изворът се намира вътре в крепостта, не може да бъде завзет от врага.

Спуснаха моста, по който се преминаваше над рова. Достъпът им до замъка беше свободен. Преминаха по него и влязоха в двора на крепостта. Там имаше много хора, които отвориха широко уста от изненада, като видяха красивото момиче със сребристорозлатната коса,

което яздеше на седлото пред техния господар. Арабела държеше главата си високо изправена. Не сведе поглед. Нека видят как се държи една смела англичанка, макар и жена, пред лицето на похитителите си. Графът рязко спря коня си пред огромни широки стъпала, които водеха към дома му, и се плъзна на земята. Протегна ръце нагоре, за да помогне на Арабела да слезе от гърба на жребеца, но момичето ги отблъсна и дори гласно изрази протеста си:

— И сама мога да сляза. И друг път съм яздила.

Но, за нейно най-голямо разочарование, когато краката ѝ докоснаха земята, се подгънаха и малко остана тя да падне.

— Не бъди такава горда малка глупачка, момиче — посъветва я той. Успя да я хване, взе я на ръце и изкачи с нея стъпалата, които водеха в замъка. — Уморена си от дългата езда. — Внесе побеснялото от яд момиче в Голямата зала на „Дънмор“ и нежно го остави върху един стол с висока облегалка, който се намираше близо до камината. После хвана брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, за да види лицето ѝ. — Това е моята къща, Арабела Грей, и аз не бих позволил на никого да ми противоречи, особено на някакво си разгневено момиче. Ти си моя пленница, но аз ще се отнасям с теб с любезност и уважение дотогава, докато ги заслужаваш. Не изпитвай търпението ми, защото ще те заключа в Северната кула и ще хвърля ключа в мазето.

— Добре казано, Тевис — чу се някакъв глас, който като че ли се приближаваше към тях. — Ако бях на мястото на тази млада дама, мисля, че щях да бъда изкушена да разбера дали говориш истината. — Гласът придоби лице и форма. Елегантно облечена жена прекоси грациозно залата и се приближи до тях. — Къде беше, сине мой? Забрави ли, че днес е рожденият ден на Алис и семейството се е събрало в „Дънмор“ да празнува?

— Майко! — Тевис Стюарт целуна красивата дама и се извини. — Наистина забравих. Удаде ми се възможност да уредя онзи въпрос със сър Джаспър Кийн, мъжа, който уби Юфимия, и просто се възползвах от нея.

И той продължи да обяснява на майка си всичко до най-малките подробности. Арабела се опита да огледа дискретно майката на графа, но любопитството, което изпитваше към тази жена, която беше обичала краля и се беше радвала на неговата любов, ясно личеше. Марджъри Стюарт Флеминг беше висока почти метър и осемдесет.

Имаше тъмночервена коса и тъмнозелени очи, като тези на сина ѝ. Чертите ѝ бяха прекалено ясно изразени за жена и все пак тя беше много красива. Гласът ѝ беше дълбок, но благозвучен. Имаше красиви ръце, които използваше, за да подсилва значението на думите си. Кожата ѝ беше много бяла, което подчертаваше още повече цвета на косата ѝ. Зад лейди Флеминг се бяха събрали три момичета. Едното приличаше толкова много на нея, че не можеше да бъде друго, освен нейна дъщеря. Колкото до другите две, по-голямото имаше прекрасна кестенява коса и огромни сини очи, а по-малкото — руса коса и същите огромни сини очи. Сигурно бяха сестри. Арабела се изчерви, когато видя, че двете момичета я разглеждат също толкова задълбочено, колкото и тя — тях. Лейди Флеминг обърна очи към Арабела, която незабавно се изправи и направи реверанс. По-възрастната жена се усмихна доволна.

— Ти имаш прекрасни маниери, детето ми — каза тя, после плесна сина си по ръката и му нареди: — Запознай ни както трябва, Тевис!

— Мамо — отговори графът, — може ли да ти представя лейди Арабела Грей. — Следващите му думи бяха предназначени за Арабела. — Момиче, това е моята майка, лейди Марджъри Флеминг.

— Ах, бедно дете — каза почти незабавно лейди Флеминг. — Сигурно си премръзнала до кости от дългото пътуване в такъв мъглив и студен ден без никаква горна дреха. Ела с мен, ще се погрижа да ти приготвят една хубава топла вана. После ще видим дали ще можем да ти намерим нещо по-подходящо, което да облечеш, и ще се погрижим за красивата ти рокля. Гладна ли си?

— Да, мадам — каза Арабела. — А също така съм и жадна. Сватбата трябваше да се състои рано и не съм закусила, цял ден не съм пила вода.

— Не си нито яла, нито пила цял ден?! — Лейди Флеминг беше силно изненадана. — Тевис! Как можа да постъпиш така с това дете! Нима си някакъв звяр? Нима не съм те възпитала в обноски? Колко пъти съм ти казвала, че трябва да уважаващ жените и да се грижиш за техните нужди?

— Милост, мамо! — отговори графът. — Когато прекосих границата тази сутрин, не знаех, че ще се върна с пленница.

Майка му продължи да го гледа навъсено.

— Продължи със запознаването, сине — отговори му тя.

— Лейди Грей, това е моята сестра, Алис Флеминг. — Алис Флеминг направи реверанс на Арабела, която каза:

— Поздравления по случай вашия рожден ден, мис Флеминг.

— Лейди Грей, мис Маргарет Хамилтън и нейната сестра, Мери.

Двете сестри Хамилтън също направиха реверанси на Арабела, която любезно отговори на поздрава им.

— Аз съм малко по-висока от вас, лейди Грей — каза Мег Хамилтън, — но мисля, че моите рокли ще ви стоят добре. Нито една от тях не е така красива като вашата.

Арабела се усмихна срамежливо.

— Това е най-красивата рокля, която някога съм имала — призна тя. — Това е моята сватбена рокля.

— Да, Мег — каза дяволито графът. — Днес лейди Арабела щеше да се омъжи за убиеца на вашата сестра, но за щастие, успя да избяга, макар тя да не вижда нещата по този начин, нали така, момиче?

— Ти наистина си копеле! — извика гневно Арабела. Настана неловка тишина. Най-после графът каза:

— Нима няма кой да каже нещо?

— Какво очакваш да кажат? — сръза го Арабела. — Току-що ме представи на мис Хамилтън като бъдещата невеста на техния смъртен враг. Нима мислиш, че мис Мег и мис Мери не биха обърнали внимание на това? Каквото и да е направила Юфимия Хамилтън, тя е била тяхна сестра и те са я обичали. Още веднъж показваш пред мен липса на деликатност и на усет.

Лейди Флеминг беше готова да се засмее, но, макар и трудно, успя да се въздържи. Атаката на това крехко, но силно духом девойче срещу сина ѝ й поддейства ободряващо. Обикновено жените се правеха на глупачки пред Тевис. Досега нито една не беше устояла на титлата му, кралския му произход и красивото му лице.

— О, моля ви, лейди Грей — каза искрено Мег Хамилтън, — не си мислете, че ще държим вас отговорна за онова, което стори сър Джаспър Кийн. Мисля, че мога да говоря от името на цялото семейство, и ви казвам, че няма да постъпим така. Наистина сме много изненадани от вашето появяване тук, но вярваме на графа, когато казва, че за щастие, сте успели да избягате. Сър Джаспър е лош и порочен човек.

— Къде мислиш да настаниш това дете, Тевис? — попита го майка му.

— В Западната кула, мамо. Там има само един вход и изход, който води към апартаментите. Подозирам, че лейди Грей може да се опита да избяга от моята опека. Нали, момиче? — каза той с усмивка.

— Нима ме питаш за настроението ми? Или за това, как мисля да избягам? Е, няма да ти кажа. Дай ми възможност и ще избягам!

— Знам — отговори тихо той, — затова ще те пазя непрекъснато, момиче. Ако се държиш добре, може да те даря със свободата да слизаш в залата, да ходиш до параклиса и до градината. Ако се държиш лошо, ще откриеш, че си затворничка, пазена строго.

Тя вдигна поглед към него.

— Разбирам — отговори следен глас.

— Някой трябва да се грижи за това дете. Тевис — каза лейди Флеминг.

— Знам, мамо — Той се обърна и извика на жената, която имаше майчински вид и се намираше в другия край на залата. — Флора, ела при мен!

Жената, очевидно една от главните прислужнички, побърза да изпълни заповедта.

— Господарю? — попита тя и направи реверанс.

— Това е лейди Грей, Флора. Тя е едновременно моя затворничка и моя много скъпа гостенка. Ще бъде настанена в Западната кула. Искам да се грижиш за нея с нежност и любов. Не бива никога да я оставяш сама. Отец Колин също ще отговаря за нея, но не ходи при него, ако въпросът не е наистина важен.

— Да, господарю — каза Флора, — ще се грижа добре за това момиче, не се страхувайте. Веднага ще отида да наредя да приготвят стаите ѝ и да запалят огън в камината, защото денят е много студен, като се има предвид, че е юни. Нощта сигурно също ще бъде студена. Във време като това в Западната кула е много влажно.

Тя отново направи реверанс и бързо излезе от залата. Арабела вече се беше стоплила. Тя позволи на графа да я отведе до трапезарията, тъй като беше настъпило времето за вечеря. Той я постави от лявата си страна, а майка си — от дясната. От другата страна на Марджъри Флеминг, беше седнал съпругът ѝ Ян — огромен мъж, който се държеше малко безцеремонно. Той целуна ръка на

Арабела и сам се представи. До тях седеше Алис. По-нататък, подред, се бяха настанили Мег и Мери Хамилтън, тримата полубратя на графа и красив млад човек, който беше представен като Робърт Хамилтън, господар на „Калкърин“. В залата бяха внесени допълнителни маси и пейки, които бяха заети от слугите, служещи в замъка. Слугите от кухнята започнаха да носят димящи купи със супа и чинии с горещо и вкусно ядене.

Арабела умираше от глад. Беше забравила отправената от нея заплаха, че ще гладува. Напълни щедро чинията си с риба, агнешко, задушен лук, няколко резена розова шунка, малко заешко, задушени моркови и топъл дъхав сос. Отделно си взе марули и сурови зеленчуци. Всичко това щеше да преглътне с щедра порция кристално червено вино. Хлябът тя натроши на малки парченца, с които щеше да ѝ е по-удобно да попие соса, поднесен с яденето.

Около нея непрекъснато говореха. Тя слушаше с половин ухо разговорите, но ядеше мълчаливо. Беше посветила цялото си внимание на храната, решена да не доставя удоволствие на Тевис Стюарт, и да не му дава възможност да я използва като пионка в играта си срещу Джаспър Кийн. Забеляза, че всички около графа — семейството му, приятелите и слугите, се отнасят с него с любов и уважение. Може би той беше по-добър от Джаспър, но я беше използвал. Да, но и Джаспър Кийн я беше използвал, за да придобие право над „Грейфеър“. Сега тя разбра, че крепостта е била единственият му интерес. Неговият собствен дом — жалко място, беше казал графът — беше разрушен. Той се нуждаеше от Арабела Грей само за едно: крепостта „Грейфеър“. И кралят я беше използвал, а също така и нейната собственост, за да накара сър Джаспър да му служи предано. Арабела си помисли, че братовчед ѝ Ричард сигурно не познава добре сър Джаспър. Сега разбираше, че той може да бъде верен единствено на себе си и на собствените си интереси. Арабела стигна до десерта — крем, в средата на който беше поставена една курабийка.

— Мисля, че може би сме на една и съща възраст, лейди Грей — каза Мег Хамилтън, като се наведе, за да я заговори. — Аз съм почти на четиринайсет.

— И аз — отговори Арабела. — Ще ме наричаш ли Арабела, моля те! И може ли аз да ти викам Мег?

— Да! — отговори Мег и се усмихна, а Арабела видя златисто сияние в очите ѝ, които бяха по-скоро сиви, а не сини и бяха обградени от пясъчножълти мигли. — Разбирам, че положението, в което се намираме, е комплицирано, но мисля, че все пак бихме могли да бъдем приятелки, нали? Не ти си виновна за трудностите, които срещаме всеки ден.

Арабела кимна.

— Мъже! — каза тя раздразнено. — Изглежда, те не могат да живеят в мир. Бих искала да бъдем приятелки, Мег. Имам приятелка в „Грейфеър“. Казва се Лона и е дъщеря на Фицуотър. Фицуотър — обясни тя — е капитанът на крепостта. Сър Джаспър наистина ли е изгорил дома ви до основи? Наистина е постъпил зверски жестоко!

Мег кимна.

— Роб заведе всички ни — Мери, бебето Джорди, старата Уна и мен — в рова, където бяхме в безопасност. Видяхме всичко... — думите ѝ заглъхнаха и Арабела си спомни онова, което графът беше разказал за смъртта на Юфимия Хамилтън.

— О, толкова съжалявам, Мег! Била съм неразумна. — Гласът на Арабела изразяваше искрено съжаление. — Прости ми. Наистина съм много изненадана да открия, че сър Джаспър е такъв негодник. — Докато говореше, Арабела си спомни деня, когато сър Джаспър я беше бил с пръчката. Защо тогава не се беше досетила, че той е жесток човек?

— Ти не си го познавала достатъчно добре — каза тихо Мег.

— Да, наистина. Кралят избра сър Джаспър за мой съпруг, защото крепостта се нуждаеше от защитник и стопанин. Той е много красив, а аз, за мой срам, съм съвсем неопитна в тези неща.

— Разбира се, че момиче на твоите години ще бъде съвсем невинно и няма да има опит с мъжете — каза лейди Флеминг. — Вашият крал би трябвало да размисли по-добре, преди да ти предложи този брак, но всъщност аз не съм чула нищо хубаво за крал Ричард.

— О, не, мадам! — извика Арабела. — Крал Ричард е добър човек, заклевам се! Познавала съм го през целия си живот, а също така и майка ми, която е братовчедка на кралица Ан. Мисля, че сър Джаспър е имал едно лице за пред краля и едно, което е показвал на всички други хора. И двете лица са много красиви обаче — завърши Арабела.

— Винаги е трудно да повярваш, че красивите хора могат да бъдат лоши — отбеляза мъдро лейди Флеминг, а мъжете, които чуха забележката ѝ, се засмяха високо.

— Ти сгодена ли си? — обърна се Арабела към Мег. Харесваше това красиво шотландско момиче. Щеше да им бъде приятно заедно, докато тя намери начин да избяга. Кой знае? Може би Мег Хамилтън щеше да ѝ помогне.

— Не, не съм сгодена — отговори Мег, като сниши гласа си. — Но съм влюбена!

— Нима? — каза Арабела. — Прекрасно! Сигурна ли си? Аз мислех, че съм влюбена в сър Джаспър, но сега, когато той се оказва такъв страхливец, разбирам, че никога не бих могла да го обичам истински. Откъде знаеш, Мег, че това наистина е любов? Можеш ли да ми кажеш кой е той? Семейството ти одобрява ли чувствата ти? Ще се оженим ли?

Мег се изкикоти по момичешки.

— Толкова много въпроси! — усмихна се тя на Арабела. — Той е Гевин Флеминг, полубратът на графа, и да, брат ми одобрява чувствата ми, и да, Гевин също ме обича. Прекрасно, нали?! Кажи ми, Арабела, когато сър Джаспър те целуваше, подкосявах ли се краката ти? Моите омекват, когато Гевин ме целува. Заради това знам, че го обичам. Никога преди не съм се чувствала така, когато някое момче успяваше да си открадне целувка. Ние с Гевин си мечтаем за свой собствен дом и за деца. — Тя се изчерви. — Никога преди не съм мечтала за деца. С нито едно момче. Това е любовта, сигурна съм! Гевин ще помоли баща си за разрешение да се оженим, когато се върнат у дома си в „Глен Айлийн“ след няколко дни. Лорд Ян ще даде съгласието си, така че за нашия съюз няма да има пречки. Роб обеща, че към моята зестра ще прибави и половината от зестрата на Юфимия. Другата половина ще вземе Мери, когато един ден и тя се омъжи. Зестрата ми е достатъчна, за да бъде добра партия за женитба, и няма защо да се срамувам, че ще стана съпруга на Гевин Флеминг. Един ден Гевин ще наследи къщата и земите на баща си, нали разбирате.

— Да, имаш късмет, че си сестра на земевладелец, Мег — каза тъжно Арабела. — Нито един крал няма да се загрижи за брака и собствеността ти. Можеш да следваш сърцето си. Аз си мислех, че кралят ми е избрал прекрасен мъж за съпруг, но сега разбирам, че той

пет пари не е давал за моето щастие. Аз съм нещо като робиня за краля и ще бъда същото и за мъжа, който се ожени за мен. — Тя горчиво стисна устни. — Не искам да бъда притежание на друго човешко същество.

— И не бива да бъдеш, дете — каза лейди Флеминг. — Ще ти дам един добър съвет, който беше даден и на мен, когато бях момиче. Ако в живота зависиш само от себе си и от никой друг, ще бъдеш пощастлива. Вярвай само на собствените си инстинкти, на своя „вътрешен глас“, както го наричаме ние, келтите, и няма да сбъркаш. Вече много години следвам този съвет и нито веднъж досега не съм се разочаровала.

Арабела се замисли над думите на лейди Флеминг и я попита:

— Кой ви даде този добър съвет, мадам?

— Бащата на Тевис — отговори лейди Флеминг. — Наричат го Джеймс Огненото лице, защото се е родил с едно огненочервено петно на лицето. Той беше добър човек, но беше преди всичко войник и не обичаше членовете на двора. Баща му бил убит, когато той бил само на шест години и той прекарал детството си като пионка в ръцете на нашите вечно воюващи благородници. Когато бил на десет години, умрял неговият гувернант, граф Дъглас. Синовете на Дъглас били болезнено амбициозни и решили да тръгнат по стъпките на баща си, затова започнали да се грижат за Джеймс. Но били убити пред очите му от ревниви благородници, които на свой ред искали да поемат попечителството над краля. Детството му не било лесно и Джеймс отрано се научил да разчита само на себе си. Защото онези, които не били привлечени от попечителството над него, се отвърщавали от лицето му, половината от което било с цвета на аметист. С изключение на това петно, той бил не по-малко красив, от който и да е Стюарт. Майка му била англичанка, лейди Джоан Бюфо. На шотландците и на англичаните им харесва да се бият едни с други. Но все пак историята познава времена, когато са били приятели.

— Никога не бих могла да бъда ваш враг, мадам — каза Арабела.

Марджъри Флеминг се усмихна топло на момичето, след което се обърна към съпруга си и най-големия си син. Може би си мислеше, че това английско момиче би било добра партия за Тевис. Вече не стана дума за това, че тя трябва да се омъжи за сър Джаспър Кийн. Разбира се, тя нямаше нищо, освен „Грейфеър“, а англичаните не биха

позволили на шотландците да имат крепост, пък било то и малка, в техните земи. В миналото шотландците са държали крепости и от другата страна на хълмовете Шевиот, а англичаните са държали шотландски крепости. Например „Бъруик“ доскоро беше шотландски. Юфимия Хамилтън беше мъртва, а Тевис не показваше никакъв интерес към някоя определена жена, нито пък говореше, че иска да се ожени. Немислимо беше да загубят „Дънмор“ само защото твърдоглавият ѝ син не иска да се ожени и да има деца. Арабела Грей беше красива и очевидно интелигентна. И не благоговееше нито пред титлата, нито пред лицето на Тевис. Беше достатъчно млада, за да се учи и променя. Беше точно такава момиче, каквото графът би трябвало да си вземе за съпруга, мислеше лейди Флеминг, защото въобще не беше харесвала Юфимия Хамилтън и смяташе прибързания избор на сина си за особено несполучлив. Съдбата му беше дала възможност да се измъкне, а сега отново съдбата му даваше прекрасно разрешение на проблема с женитбата. Но той май изобщо не го виждаше. Защо мъжете са толкова глупави, когато нещата опират до практически въпроси?

Арабела отново се наведе напред, за да подхване разговор с Мег Хамилтън.

— Графът е най-арогантният мъж, когото някога съм срещала! — каза тя с гневен шепот.

— Той е същински Стюарт — каза Мег с усмивка, — а те са много горди хора.

— Как се е случило така, че кралят е станал негов баща? — Арабела изпитваше неподправено любопитство, въпреки че не харесваше похитителя си, а това не беше въпрос, който би могла да зададе на лейди Флеминг.

Мег стана от мястото си и направи знак на Арабела.

— Хайде да се поразходим за малко из залата — предложи тя — и ще ти разкажа.

Арабела също се изправи. Двете момичета направиха реверанс пред домакините си, излязоха от трапезарията и започнаха да се разхождат, хванати за ръка.

— Предишният господар на „Дънмор“ беше дядото на Тевис, бащата на лейди Флеминг — поде Мег. — Казваше се Кенет Стюарт, но му викаха Кенет Мор. На келтски „мор“ означава „голям, огромен“,

а бащата на лейди Марджъри наистина беше огромен. Беше висок метър и деветдесет. Казват, че по това време бил най-високият мъж в цяла Шотландия. Мор от „Дънмор“, имал съпруга, която много обичал. Когато тя умряла, той отказал да се ожени повторно, макар да имал само две деца: син Фъргюс и дъщеря Марджъри. Фъргюс бил убит в битката при Аркинхолм. Старият Кенет Мор бил вече много болен и не можел да откликва, когато кралят свиквал войските, затова отишъл синът му. Той умрял, защитавайки крал Джеймс от ударите на врага. Хвърлил се пред краля, който бил временно обезоръжен, и поел в тялото си удара, предназначен за него. Докато кралят вдигне отново оръжието си, Фъргюс Стюарт бил смъртоносно ранен. Крал Джеймс II убил човека, нанесъл раната на верния му войник. След като битката била най-после спечелена, кралят отишъл в замъка „Дънмор“, като носел тялото на героя, за да бъде погребано в семейните гробища. Превъзнесъл храбростта на Фъргюс до небесата, но въпреки това старият Кенет Мор бил съкрушен. Тогава кралят видял за първи път лейди Марджъри. Била на петнайсет години. Те се влюбили. Оттогава, всеки път, когато кралят отивал до границата, посещавал Марджъри Стюарт. Скоро се понесла мълвата, че тя е негова любовница. От техния съюз се родил Тевис, а когато това станало, кралят издал декрет, че той ще бъде наследник на дядо си, тъй като бил негов най-близък кръвен роднина. Тогава кралят разрешил на Кенет Мор да омъжи дъщеря си за господаря на „Глен Айлийн“, лорд Ян Флеминг, когото тя обичала още от дете. Старият граф умираше и кралят разбирал, че той няма да живее дълго, за да помогне в отглеждането на кралското дете и да го пази. Но Ян Флеминг можел да свърши това. За него било чест да бъде натоварен с отглеждането и възпитанието на кралския син. Отдавна се знаело, че един ден лорд Флеминг ще се ожени за Марджъри Стюарт. Говори се, че в деня, когато се сгодили, тя, по своя воля, му се заклела, че никога вече няма да посети леглото на краля. Определили датата на сватбата за след шест месеца, за да не може никой да каже, че детето, което ще се роди през първата година на брака им, не е дете на Ян Флеминг. Десет месеца след сватбата се родил Гевин. Няма съмнение кой е баща на детето, защото лейди Марджъри не излязла от замъка „Дънмор“ през цялото това време, а крал Джеймс II не дошъл нито веднъж да я види. Обаче дошъл, за да поздрави гордите родители с раждането на първото им дете. Тогава го

видели за последен път, защото той бил убит при обсадата на Роксбърг няколко месеца по-късно от гюле, чието изстрелване наблюдавал. А потомството на лорд и лейди Флеминг се увеличавало. Появили се Доналд, Колин и най-накрая Алис, която е вече на петнайсет години.

— Лейди Марджъри ми харесва — каза Арабела. — Много е мила.

— Тя може да бъде и много ядосана — отговори Мег. — Мъжете в семейството я уважават и търсят мъдрия ѝ съвет винаги, когато изпаднат в затруднение. Може да бъде и много страшна.

— Господарке? — До нея беше застанала Флора.

— Да! — отговори Арабела.

— Графът мисли, че може би вече искате да си легнете. Вярва, че сте уморена от ездата и от възбудата, която днешният ден би трябвало да е предизвикал у вас.

Арабела понечи да отрече, че е изтощена, но бързо реши да не се държи по такъв детински начин. Наистина не ѝ бяха останали никакви сили. Мег каза, че също би искала да си легне, и се прозина, като че ли за да подчертае думите си. Арабела се усмихна на новата си приятелка. Прекрасно разбираше, че Мег се преструва, за да не се чувства неудобно Арабела. Тя отиде пак в трапезарията и си взе сочна ябълка от сребърната купа на масата. После се обърна и последва Флора и Мег.

— Радвам се да видя, че мъката от провалената женитба не е повлияла зле на апетита ти — каза графът леко подигравателно.

Бясна, Арабела се извърна рязко и хвърли ябълката по графа. Безпогрешно улучи целта — ябълката го удари в средата на гърдите. Мъжете, които все още бяха в трапезарията, се засмяха високо: отчасти заради силния ѝ гняв, отчасти заради изненадата, изписана по лицето на графа.

— Ах, момче, ако това беше стрела, вече щяхме да те оплакваме — каза вторият му баща с усмивка.

— Лека нощ на всички — каза Арабела със сладък гласец и направи реверанс. Завъртя се рязко на пети и напусна трапезарията.

— Как се осмели да го направиш? — изкикоти се Мег. — Понякога Тевис вдъхва ужас на околните. Аз наистина се страхувам от него.

— Той е глупак и това е очевидно! — беснееше Арабела. — Ако имах меч, щях да го пробода с него!

Флора, която вървеше пред тях, се усмихна скришом. Малкото английско момиче имаше силна воля. Флора не се съмняваше, че ако му се удадеше случай, то щеше да изпълни заканата си. Жителите, които живееха по протежение на границата, си приличаха, независимо от това дали бяха шотландци, или англичани. Също като лейди Флеминг, Флора мислеше, че Арабела би станала превъзходна съпруга на графа. Запита се дали и графът ще разбере това. Флора изпитваше облекчение от факта, че Юфимия Хамилтън принадлежи на миналото. Нямаше да ѝ е неприятно, ако Арабела Грей вземе участие в бъдещето на замъка, макар че тя беше англичанка. Мег тръгна към своите стаи, които се намираха в друга част на замъка. Арабела покорно следваше възрастната жена. Минаха по един коридор и започнаха да се изкачват по тясно стълбище. Стъпалата скърцаха и на места потъваха под краката им. В кулата беше студено и влажно. Флора се движеше толкова бързо, че Арабела на няколко пъти изгуби от поглед светлината на свещта, която тя носеше, за да осветява пътя им. Когато останеше на тъмно, Арабела си казваше, че само ако продължи да се изкачва, ще стигне най-после до стаята си, която очевидно се намираше на върха на кулата. След последния завой тя отново видя пред себе си Флора. Тя беше поставила свещта на желязна поставка, закрепена за стената. Беше застанала в средата на кръга от жълта светлина и ѝ махаше.

— Когато човек се изкачва дотук за първи път, стъпалата му се струват безкрайни, лейди — каза Флора и въведе гостенката в малка стая, която нямаше прозорци. В малката камина гореше весел огън, а до нея беше поставено малко дървено канапе с избродирани възглавнички. Зад отворената врата се виждаше още една стая. Флора затвори вратата, която водеше към стълбището, с твърда ръка и каза: — Тук ще ви бъде удобно, лейди. Ще се чувствате като какавида в пашкул. — Тя придружи Арабела до съседната стая. — Позволих си свободата да внеса тук вана за вас. Мисля, че бихте искали да се изкъпете. Нека да ви помогна да свалите роклята си, лейди.

Флора не дочака отговора ѝ, а започна да развързва роклята ѝ. Арабела се огледа. Стаята всъщност беше спалня. И стените, и подът бяха от сиви камъни. Камината, над която нямаше лавици, беше вградена във външната стена. Върху пода беше постлана огромна

рогозка, съшита от овнешка кожа, по която беше оставена вълната. Мебелировката на стаята беше оскъдна. Имаше легло, което беше огромно и ѝ се струваше достатъчно за двама. От едната му страна беше поставена четвъртита маса, а до нея — гардероб, обкован с желязо. Без малката кръгла вана от дъбово дърво, която беше поставена до огъня, стаята беше съвсем бедна и невзрачна. Имаше само един тесен прозорец, който, за облекчение на Арабела, имаше стъкло. Мястото ѝ се струваше не особено приятно и тя се надяваше, че няма да прекарва много време там. Вече беше взела едно решение. Беше забелязала, че няма друг изход от кулата, освен вратата, която води към стълбището. Прозорецът беше толкова тесен, че дори слабо и дребно тяло като нейното не би могло да се промуши през него. Тя подозираше, че височината на прозореца също би била една от основните пречки за неговото използване като изход за бягство. Вероятно това беше имал предвид Тевис Стюарт, като ѝ беше казал, че няма да ѝ даде възможност да избяга. Арабела се усмихна мрачно. Може и да беше само жена, но беше умна. Беше готова да се обзаложи, че е по-умна от всички жени, които той беше срещал досега.

— Ще трябва да спя с долната си риза — каза Арабела, когато най-после се освободи от роклята и се приготви да влезе във ваната.

— Не, лейди, аз донесох нова риза за вас — каза ѝ Флора. — Ще изпера другата. И когато почистя прахта, полепнала по долните ръбове на красивата ви рокля, ще я прибера в гардероба. Вече преправих една от роклите на мис Мег за вас, защото тя ми даде разрешението си. Ще използваме вашата рокля като мярка и ще ви приготвим нов гардероб само за няколко дни. Новите рокли ще бъдат далеч по-удобни от красивата рокля, с която бяхте облечена днес.

Арабела беше принудена да се усмихне на думите на старата жена, защото беше очевидно, че Флора се колебае между възхищението и неодобрението и не знае кое да избере, за да изрази чувствата си по отношение сватбената рокля на Арабела.

— Благодаря ти, Флора — каза тя. — Много си любезна. Ще ми помогнеш ли да среща и подреда косата си? Ще трябва да я вдигна нагоре, за да влезе във ваната, а ми е трудно да го направя сама.

Флора беше простовата жена с едър кокал. Беше по-висока от новата си господарка с около петнайсет сантиметра. Под бялото ѝ боне се виждаше кестенява коса, която вече беше започнала да сивее.

Кафявите ѝ очи бяха запазили живостта си. Тя гледаше с нескрито възхищение косата на Арабела.

— Никога досега не съм виждала толкова красива коса, момиче — каза тихо тя.

Нави косата около китката си, вдигна я нагоре и внимателно я закрепил с фибите. След това помогна на Арабела да влезе във ваната. Арабела седна в топлата вода и на лицето ѝ се появи блажена усмивка. Болката, която изпитваше в ръцете и краката, веднага започна да утихва. До този момент не беше осъзнала колко силна е тя. Топлината приятно отпусна мускулите ѝ.

— О, Флора — въздъхна, благодарна от все сърце, — благодаря ти! Мога да си представя какви трудности си изпитала, докато качиш и ваната, и водата, до кулата.

— Глупости, момиче, накарах няколко от по-яките момчета да донесат по няколко кофи вода — отговори Флора и се засмя. — Аз самата съм яздила доста по границата и знам как конете изсмукват силата на ездача. Хайде, починете си малко, докато аз занеса роклята ви долу, за да я изчеткам. Поставила съм хавлия върху камъните на камината, за да се стопли. Използвайте я, ако излезете от ваната, преди да съм се върнала. Чистата долна риза е на леглото. Няма да се бавя. — И тя излезе от спалнята.

Арабела затвори очи и — за първи път през този ден — се отпусна. Водата беше приятно топла, а във въздуха се носеше ароматът на благоуханни треви. Отвори очи и видя сапуна, който беше поставен на каменния под до ваната. Тя го взе и го приближи към носа си. Да! Аромат на пирен! Нейният любим аромат! Потопи сапуна във водата и се изми старателно, след което обля тялото си с чиста вода. Умората отново започна да се просмуква в костите ѝ. Тя протегна ръка и взе хавлията. Когато започна да обтрива тялото си с нея, чу вратата зад гърба ѝ да се отваря.

— Флора, ти тичаш нагоре-надолу по тези стълби като младо момиче — каза Арабела, обърна се и изпищя пронизително. Опита се да се прикрие с хавлията, докато светлозелените ѝ очи останаха приковани в графа. Беше порозовяла от смущение. Руменината изпъкваше още повече по лицето ѝ, защото косата ѝ беше толкова светла. Тевис Стюарт също се изчерви и загуби дар слово. Беше дошъл да се увери, че гостенката му е настанена удобно и се чувства добре.

Не беше му минало през ума, че тя може би се къпе. Личният му опит се свеждаше до познанията, които може да има един син, брат и любовник. Беше вече достатъчно голям, когато се роди Алис. Но сестра му беше отгледана в другия дом, който принадлежеше на родителите му, в „Глен Ашийн“. Никога не беше имал любовница в „Дънмор“, защото един ден това щеше да бъде домът на съпругата му и той не искаше да е опетнен от безчестна жена. И, следователно, не беше запознат с навиците на жените. Сега се чудеше накъде да гледа и погледът му се местеше от предмет на предмет. Момичето наистина беше прекрасно и изглеждаше по-зряло без дрехите си. Краката ѝ бяха много по-дълги, отколкото можеше да се предполага при ниския ѝ ръст. Арабела Грей не беше по-висока от сто петдесет и осем сантиметра. Гърдите ѝ бяха малки, но великолепни. Бяха разположени високо, кожата ѝ беше с цвета на слонова кост, а зърната ѝ бяха примамливи като узрели ягоди. Талията ѝ беше тънка, бедрата — добре оформени и стройни, а плътта — стегната. Не можеше да откъсне поглед от нея.

— М-мадам, извинете ме. Моля за прошка — успя той да каже най-накрая, като напразно се опитваше да откъсне очи от прекрасната гледка, която тя представляваше. Малката хавлия не скриваше почти нищо от великолепното ѝ тяло.

— Излез веднага! — изкрещя Арабела, изненадана от външния му вид точно толкова, колкото той беше от нейния.

— Дойдох само за да видя дали си се настанила удобно — опита се да обясни неочакваното си нахлуване.

— Излез! — извика тя и хвърли сапуна по него.

Беше се прицелила добре, но той се наведе и заднишком тръгна към вратата. Излезе, прекоси другата стая все така заднишком, докато се озова в коридора и тръшна вратата след себе си. Тя чу шума от стъпките му, който заглъхваше надолу по стъпалата. В подножието на стълбите той срещна Флора и започна да ѝ се кара.

— Нима не ти казах, че трябва да пазиш момичето, та си я оставила в незаклучената стая, свободна да ходи, където си иска?

— Момичето беше във ваната — отговори Флора със завидно присъствие на духа — и без дрехи. Едва ли може да се очаква, че ще избяга гола навън в нощта, особено в непозната земя. Хайде, не вдигайте прекалено много шум. — Тя крадешком го погледна

изпитателно. — Тя е много красиво момиче, но вие може би не сте забелязали.

— Забелязах — каза той, като се усмихна накриво. — Как бих могъл да не забележа? Тя ме замери със сапуна. За втори път тази вечер хвърля нещо по мен, а се цели безпогрешно. Темпераментът ѝ е толкова горещ, че се чудя как се събира в крехкото ѝ тяло, Флора. По-добре внимавай с нея.

— Би трябвало да имате съпруга като лейди Арабела Грей, господарю — каза смело Флора. — Момиче с горещ темперамент, което ще напълни „Дънмор“ със здрави и силни синове и дъщери.

Тя бързо се завъртя на пети и започна да се изкачва по стъпалата, преди графът да е успял да ѝ се скара за разпуснатия език. Зад нея Тевис Стюарт се засмя гръмогласно. След случилото се с Юфимия Хамилтън не беше сигурен дали иска да се ожени. Поне засега, беше изгубил желание да го стори. Струваше му се, че жените създават само главоболия и присъствието им не си струва проблемите. С изключение на майка му, разбира се. Щеше да се ожени само заради децата, защото „Дънмор“ трябваше да има наследник. И по никаква друга причина. Графът се завърна в Голямата зала, където брат му Робърт Хамилтън се беше настанил до огъня с чаша в ръка. Всички други, очевидно, си бяха легнали. Той си напълни чаша вино и разказа на брат си за току-що преживяното приключение. И двамата много се развеселиха.

— Значи тя наистина е красавица, а, Тевис? Колко жалко, че е девствена, иначе можеше да я вземеш за себе си — точно така, както сър Джаспър взе Юфимия. Извинявай, Роб — бързо добави Гевин и кимна с глава към младия господар на „Калкърин“. — Сигурен ли си, че е девица?

— Да. Очевидно е, че не я е докосвал мъж. От прелестите, които току-що видях, трябва да призная, че се изкушавам — каза графът. — Тя е красива и с дрехи, но без тях, момчета... — Той въздъхна дълбоко и тъжно като човек, на когото незаслужено са отказали нещо.

— Потуши страстта си, братко — каза остро Колин Флеминг. — Момичето е наша уважавана гостенка. Ти обеща на майка ѝ, че ще я върнеш недокосната. Освен това тя не е виновна за действията на Джаспър Кийн, нито пък за поведението на Юфимия Хамилтън. Бедното момиче, то дори не познава както трябва онова копеле. Ще ти напомня, Тевис, че Арабела Грей е под защитата на църквата по твоя

собствена молба. Не можеш да я докоснеш, без да се страхуваш, че ще погубиш душата си.

— Престани, Колин — каза Доналд Флеминг на по-малкия си брат. — Тевис просто е решил, че е по-добре да постави момичето под себе си, отколкото под защитата на църквата. Кой знае? Тя може би ще е по-щастлива при това положение на нещата, а? — И той направи неприличен жест с ръка, като при това се засмя.

— Защо не? — включи се в разговора и Гевин Флеминг, вече полупиян. — Нима онова английско копеле не се подигра и с доброто ни име, и с честта ни? Ако Тевис иска момичето заради собственото си удоволствие, нека да го има, Колин! Кой би имал по-пълно право на това?

— Не — каза твърдо младият свещеник. — Не може да постъпи така! Арабела Грей е невинна. Тя е пионка в ръцете на краля и на сър Джаспър, а сега и в твоите, Тевис. Юфимия добре криеше пороците си, но ако имаше уши за клюките, братко, щеше да ги чуеш и да разбереш навреме каква е тя. Но ти винаги си избягвал да изпълниш дълга си, Тевис, и заради това избра най-лесния начин, както постъпваш винаги, когато правиш нещо, което не ти е по сърце. Огледа се само за да видиш кое момиче е най-близо до теб и ти е подръка. Кое е красиво и е от добро семейство и дори без да се запознаеш с нея, ѝ направи предложение за женитба. Ти си жив пример за това, че Бог се грижи за глупаците! А сега ще се отнасяш с уважение към лейди Арабела Грей. Утре ще изпратим шпионин през границата, за да разберем какви са плановете на сър Джаспър Кийн, какво е намислил, за да си върне годеницата.

— Да, Колин — съгласи се графът, — ти си прав, но момичето наистина запали огън в слабините ми, огън, който ще ми е трудно да загася. И все пак ще постъпя така, както казваш ти.

— И когато тази нощ си легнеш в самотното легло, братко, ще имаш утехата, че църквата те е благословила — каза весело Гевин.

— Плътската страст не е любов — каза тихо младият свещеник.

— Ако членът ти е винаги твърд с жените, както главата ти е твърда, когато става въпрос за Бога, малки братко — заяде се с него Доналд, — може би дори аз щях да се вслушам в думите ти, но мъж, който не яде овесени ядки, едва ли може да се произнася за вкуса на кашата.

— Станах мъж още преди да стана свещеник, Доналд — отговори изненаданият свещеник. — Нима не помниш колко много момичета успях да ти отмъкна? Никога не съм се отказвал от женската компания. Имаше време, когато открито ти признавах колко много ми липсва тя понякога, но не мога да служа на Бога добре, ако не се сдобия със съпруга и деца. За мен няма друг път, освен този, по който вече съм тръгнал. Може би защото не използвам жените по начина, по който ги използвате вие, аз ги виждам в различна светлина. Може би и вие трябва да се опитате да ги видите така, както ги виждам аз, а не просто като същества, които задоволяват плътските ви страсти.

Доналд Флеминг се прозина театрално.

— Не обичам някой да ме поучава още откакто бях малко момче, Колин. Аз ще изиграя ролята на твой шпионин, Тевис. Не мога да стоя тук й да те гледам как си точиш зъбите по онова апетитно парче английска плът и как този свещеник тук ти чете лекции за добро поведение!

— Крайно време е, Доналд — посъветва го неговият по-малък брат, — да започнеш да мислиш с главата си, а не с члена си.

Братята се засмяха. Намеси се младият господар на „Калкърин“:

— Надявам се, че не правиш това само заради Юфимия, господарю. Аз я обичах много, но тя не беше достойна за теб.

Графът направи неопределена гримаса.

— Трябваше да ми кажеш това в онзи ден, в който дойдох да искам ръката й, Роб, но аз не те обвинявам. Онова, което сторих днес, го направих заради потъпканата си чест, а не заради сестра ти, но накрая ще си отмъстя за нейната смърт. Юфимия можеше да бъде много чаровна, когато поиска. Не се съмнявам, че те е въртяла на малкия си пръст, въпреки ясното ти съзнание за лошото й поведение. Ти си само момче без родители. Трябва някой да те съветва какво да правиш, някой, който да е по-възрастен от теб. Ти направи всичко, което беше по силите ти, и спаси по-малките си сестри и брат. А това е подвиг, достоен за истински мъж.

Когато Арабела се събуди на другата сутрин, Доналд Флеминг вече беше напуснал замъка „Дънмор“ и беше дори пресякъл границата с Англия. Когато наближи околностите на крепостта „Грейфър“,

забеляза, че макар слънцето да беше изгряло преди час, макар денят да беше много по-топъл и приятен от предходния, всички още спяха. Беше се преоблякъл като амбулантен търговец, което му осигуряваше известна безопасност. Когато най-сетне видя една жена да вади вода от кладенеца в двора си, той се спря.

— Добро утро, мадам — поздрави весело той. — Може ли да ви помоля за глътка вода?

— Ти си шотландец! — обвини го жената и враждебно го изгледа от глава до пети.

— Да, но това не бива да ви настройва против мен, мадам — каза Доналд. — Идвам от другата страна на границата, това е вярно, но майка ми, Бог да ѝ даде мир на небето, беше от Йорк. Амбулантен търговец съм и смесената кръв, която тече във вените ми, ми помага да пътувам и от двете страни на границата. — Доналд Флеминг свали една торба от гърба на коня си, отвори я и изсипа съдържанието ѝ на земята, за да покаже на жената конците, дантелите, копринените панделки във всички цветове на дъгата, малките метални формички за курабийки и внимателно завързаните торбички с редки подправки. — Имам няколко топа превъзходен плат и няколко топа коприна, която е с много рядко качество, ако това ви интересува, мадам. Докато си помислите, може би ще ми донесете малко вода да си наквася устата — Той се усмихна широко с доверчива усмивка, която озари дори очите му.

Жената отново го изгледа от глава до пети, но вече не така подозрително. Не, в погледа ѝ се четеше истинско възхищение от Доналд Флеминг. Той беше — с огромното си тяло и кестенява коса — най-красивият мъж, когото беше виждала. Добрият му външен вид, съчетан с приятните маниери, които граничеха с флиртуване, веднага успокоиха жената и приспаха бдителността ѝ.

— Добре — каза тя. Първо напълни кофата и даде на коня да пие, като гледаше Доналд с нескрито кокетство. — Може би ще взема малко шафран, ако имате.

— Само за вас, мадам — отговори Доналд с уважение. Трябваше да продължи разговора, докато измъкне желаната информация. — Вече е късно — отбеляза той и ѝ подаде пакетчето с желаната подправка, — а вие сте първият човек, когото виждам тази сутрин.

— Да — отговори неодобрително жената и пхна пакетчето в джоба си. — Мъжете сигурно са още пияни след вчерашното събитие. — Тя подаде на Доналд канче студена прясна вода, която той прие с благодарност, защото наистина беше жаден. — Вчера наистина много се забавлявахме, да. Младата господарка на „Грейфеър“, мило момиче, трябваше да се омъжи същата сутрин. Тя е роднина на крал Ричард и той ѝ избра бъдещия съпруг, защото крепостта нямаше господар цели няколко години, още от смъртта на сър Хенри, а кралят искаше да има човек, който да я защитава. Макар че, ако питат мен, Фицуотър, капитанът, беше повече от способен да се справи. Е! Онези крадци, шотландците, отвлякоха нашата мис Арабела Грей от църквата! Ах! Такова сладко момиче беше нашата малка господарка! Беше мъничка и крехка като фея, с дълга коса, която имаше цвят на лятна луна и стигаше чак до петите ѝ. Но те я откраднаха, проклетите шотландци! Взеха я направо от църквата! — Жената изтри очите си с престилката.

— За да поискат откуп за нея, без съмнение — каза Доналд, все едно искаше да я утеши. — Младоженецът ще може да си я върне, след като плати. Това е стар номер, мила, да се открадне булката. Не се случва за първи път. Когато господарят ви отвори портмонето си и даде парите, момичето ще се върне толкова бързо, че няма да успеете и да мигнете. Така мисля аз.

— Нашият нов господар! — заподсмърча жената. Тя очевидно не мислеше нищо добро за въпросния джентълмен. — Той се оказа негодник, макар съпругът ми да казва, че сега трябва да си държа езика зад зъбите, защото той е новият господар на „Грейфеър“ и няма кой да оспори правата му. Дори Фицуотър не би могъл. Отец Анселм е толкова шокиран, колкото сме всички ние!

— Шокиран? Но защо, мила, и кой е новият ви господар? — попита тихо Доналд.

— Сър Джаспър Кийн е името му, момко. Когато шотландците се скриха зад хълмовете, той накара насила лейди Роуина да се омъжи за него, защото вече не можел да се ожени за Арабела. Дори да я върнели, тя щяла да бъде напълно опозорена! Ох, какъв негодник е той!

— Коя е лейди Роуина? — попита Доналд все така тихо, очарован от новото развитие на нещата.

— Ами, тя е майката на лейди Арабела. Това е скандално, независимо от това, какво казва съпругът ми! — извика възмутена

жената. Дори брадичката ѝ трепереше от гняв. — Казват, че бедната лейди Роуина плакала и по време на брачната церемония, и през целия ден, толкова силна била мъката ѝ.

Доналд не се преструваше на изненадан, наистина беше. Трябваше да получи отговор на неизказаните си въпроси. Затова не се поколеба, а продължи да разпитва жената.

— Как така сър Джаспър се е оженил за тази лейди, щом е бил сгоден за вашата Арабела? Как свещеникът се е осмелил да ги свърже в свещен съюз? При тези обстоятелства бракът ще бъде сметнат за невалиден. Той дори е престъпление. Нали подобна ситуация възкачи крал Ричард на трона, а не неговите племенници.

— Сър Джаспър не беше сгоден за лейди Арабела — каза жената, която май знаеше всичко. — Кралят го изпрати в крепостта, за да ѝ стане съпруг, но изборът щеше да бъде неин, защото нашата покойна кралица обичаше много момичето и не искаше то да бъде нещастно, в случай че не хареса сър Джаспър. Но той изглеждаше такъв прекрасен благородник! — заплака жената и отново избърса сълзите си с престилката. — А сега не знам какво ще се случи с нашата малка господарка.

— Ах! — въздъхна съчувствено Доналд. — Каква ужасна трагедия! Изглежда, вашият сър Джаспър не е никакъв джентълмен, а само се е преструвал на такъв. Горкото момиче! Е, аз трябва да тръгвам — каза той и започна да опакова стоките си.

— Ще взема една макара черен конец — каза жената. Беше си побъбрила добре и това я беше разтоварило. — И може би червена панделка за най-малката ми дъщеря, която ще се сгоди съвсем скоро. Май ми трябва и нож, с които да режа хляба. Имате ли някой с поздрава дръжка?

Доналд послушно извади исканите стоки, пазари се с жената, докато остана без дъх, най-после прие предложената медна монета, малко сирене и току-що изпечена фразела. Сложи отново вързоп върху гърба на коня, после и той самият се намести на седлото и с широка усмивка благодари още веднъж на жената за студената вода.

— Защо не се изкачите по хълма и не влезете в крепостта? — предложи жената, която много искаше да му помогне. — Новият господар може да бъде благосклонен към вас след брачната си нощ и може да купи нови панделки за лейди Роуина.

— Може и да го направя, благодаря ви за загрижеността — отговори Доналд и обърна коня си в указаната посока. Когато се скри от погледа на жената, се върна назад, като внимателно заобиколи селото и се отправи към границата. Беше обмислил предложението да отиде в крепостта, но си спомни, че когато вчера брат му нападна църквата, той беше в първата редица. Имаше опасност сър Джаспър да го познае. Лицето му не беше маскирано, а не носеше със себе си нищо, което би могло да му помогне да промени чертите си. Освен това получената информация беше повече от достатъчна. Сър Джаспър, тази английска лисица, още веднъж се беше изплъзнал от врага си. Тевис Стюарт никак нямаше да бъде доволен.

ГЛАВА 5

— Близо си до пълното поражение, Тевис — каза Доналд Флеминг на по-големия си брат, след като разказа сутрешните си приключения. Беше рано привечер и в Голямата зала на „Дънмор“ залязващото слънце хвърляше ивици розова светлина по каменния под. — „Грейфеър“ е в ръцете на сър Джаспър и момичето вече не може да ти бъде от полза.

Арабела, която седеше до графа, пребледня силно. Новината беше като шок за нея.

— Това не е вярно! — прошепна тя с дрезгав глас — Вие ме лъжете! Джаспър не би могъл да се ожени за майка ми. Това е абсурдно!

— Доналд не би те излъгал, момиче — каза нежно Колин Флеминг. — Той е грубиян и самохвалко, но не е лъжец.

Младият свещеник желаше от все сърце да промени някои неща. Съжаляваше, че днес следобед майка му се беше върнала в дома си „Глен Айлийн“, като беше взела със себе си сестра му Алис и Мери Хамилтън. Тевис не искаше да ѝ повери опеката на Арабела Грей, защото „Глен Айлийн“ не можеше да се защити срещу врага, както „Дънмор“. Графът се страхуваше, че сър Джаспър ще научи местонахождението на Арабела и ще застраши сигурността на семейство Флеминг. Беше разрешил на Мег да остане в замъка, за да прави компания на Арабела. Колин си помисли, че може би трябва да поискат съвет от майка си.

— Мислех, че ме обича — каза Арабела озадачена. — Поне малко. Мислех, че и аз го обичам, но той се оказа страхливец. „Грейфеър“ е моя, а не на мама. Не може да получи крепостта, като просто се ожени за майка ми. Кралят не би го позволил! Ох, горката мама! — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но дори самата Арабела не знаеше защо плаче — дали заради нещастieto на майка си, или заради своята собствена загуба.

— Вашият крал иска „Грейфеър“ да бъде в мъжки ръце — каза свещеникът тихо, но с необорима логика. — Сега той има много

трудности. Ако сър Джаспър му каже, че ти си отвлечена и убита от шотландците и че той се е оженил за майка ти, за да пази границата от нашествие, кралят ще му повярва. Точно сега той не би имал време да провери истинността на думите на сър Джаспър. При тези обстоятелства той ще бъде доволен, че крепостта е в ръцете на сър Джаспър, и ти нищо няма да можеш да направиш, момиче.

— Но какво ще стане с мен? — попита Арабела, несъзнателно повишавайки глас. — Нямам нищо, освен „Грейфеър“. Аз съм нищо! Крепостта е моята зестра, а също така и земите, които ѝ принадлежат. Щом сър Джаспър ми е откраднал всичко, какво ще стане с мен? — Зелените ѝ очи хвърляха мълнии, които бяха насочени към графа. — Това е твое дело, шотландско копеле! Ти разруши живота ми заради самохвалството си и наранената си гордост! Ами моята чест?! Омръзна ми до смърт други да определят съдбата ми! — Тя сграбчи ножа, с който графът току-що си беше отрязал парче сирене, и го нападна.

— Исусе! Дева Марийо! — извика графът, когато почувства колко лесно ножът проби тънкия копринен плат на ризата му и как се заби в мускула му. Той инстинктивно се изправи на крака и сграбчи китката ѝ, грубо я изви и тя изтърва ножа. — Момиче — изрева той, — вече за втори път в разстояние на два дни се опитваш да ме убиеш! Няма да търпя това, чуваш ли?!

Той пусна ръката ѝ и затисна с длан раната, от която бликаше кръв. Арабела разтри китката си, сигурна, че графът е счупил костта. Отстъпи крачка назад и зашлеви Тевис с всички сили.

— Щом не можеш да понасяш моята враждебност, не трябваше да ме крадеш от дома ми.

Ударът ѝ накара графа да политне, изненадан, че такова крехко същество може да притежава такава сила.

— Трябваше да те оставя да се омъжиш за онзи страхливец, защото ти сигурно щеше да го убиеш по-рано, отколкото аз бих могъл — каза той с присмех и горчивина и затвори за миг очи, тъй като му се зави свят.

— Седни, Тевис — посъветва го Колин и му подаде стол. — Ножът не засегна жизненоважен орган, но все пак ще почувстваш слабост от загубата на благородната си синя кръв.

Като чу думите на по-малкия си брат, Доналд пхна в ръката на графа чаша вино, а Гевин започна да почиства и превързва раната с

бинтове, които слугите се погрижиха бързо да донесат. Мег Хамилтън накара Арабела да седне на друг стол и стисна окуражаващо ръката ѝ. Тя мислеше, че англичанката е ужасно смела.

— Е, сега — каза графът, — какво да правя с тази избухливка, след като тя вече няма стойност за мен, нито пък за някой от замесените в тази история?

— Ще се ожениш за нея, братко — каза тихо Колин Флеминг.

— Никога! — едновременно извикаха Арабела и графът. Младият свещеник не им обърна никакво внимание.

— Имаш нужда от съпруга, Тевис, а тя и без това е твоя сега. Можеш да предявиш правата си върху наследството ѝ или пък да поискаш компенсация от английския крал заради загубата на крепостта „Грейфеър“. А това ще причини не малки злини на сър Джаспър, сигурен съм. Никой извън крепостта още не знае за женитбата на сър Джаспър и лейди Роуина. Още не са имали време да изпратят съобщение на краля. Те ще сметнат за огромна обида това, че отмъкна булката от църквата точно когато тя се канеше да каже сватбената клетва, и то за да се ожениш за нея. Ще излезе, че сър Джаспър се е оженил за майката на момичето в отчаян опит да открадне богатството, което по право принадлежи на дъщерята. Той ще стане за смях, особено ако нашият крал те подкрепи в борбата за зестрата и сам я поиска от английския крал. А Джейми ще направи това за теб.

— Ричард не би позволил на един шотландец да има имот по протежението на английската граница — каза графът.

— Но може да ти плати стойността на имота. Не може да лиши момичето от собствеността му, без да има основателна причина, а случилото се не е по вина на девойката. Той може да запази крепостта като наследство за най-голямата ви дъщеря и може да ѝ намери съпруг англичанин още докато тя е в люлката. А тя може да бъде изпратена на семейството на бъдещия младоженец, за да я отгледат още когато навърши шест години. Много бракове са се уреждали така тук, на границата. Такова разрешение е имало винаги, когато е имало спорен въпрос по отношение нечия собственост.

— Ти луд ли си, Колин? — попита го Доналд Флеминг. — Момичето ще го убие! Тя вече два пъти се опита!

Те всички говореха така свободно, като че ли тя не беше в стаята. Гневът на Арабела набираше сила и скоро щеше да избухне.

— Мислех да помоля Роб за ръката на Мег, тъй като тя вече е в подходяща възраст — подхвърли уж случайно графът. — Тя е нежно и послушно момиче.

— Не толкова покорна, та да се омъжи за теб, Тевис Стюарт — каза смело Мег, като изненада дори себе си. — Аз обичам друг и няма да се оженя за никого, освен за него, господарю!

— Какво, момиче?! — Той много се забавляваше от създалото се положение. — Предпочиташ друг пред мен?! Кой е този негодник, който е предпочитан пред графа?

— Това е братът на графа — отговори смело Мег. — Гевин и аз се обичаме, Тевис. Роб одобрява любовта ни и Гевин ще говори с баща си при първа възможност.

Графът се засмя и погледна брат си, чието лице беше силно поруменяло. Пълният с любов поглед, с който той гледаше Мег, сложи край на историята.

— Не мога да преча на истинската любов — каза той. — Не искам да превръщам брат си в свой враг. Желая и на двамата ви щастие. Бракът ви ще бъде добър и щастлив — каза той великодушно.

— Значи ще се ожениш за Арабела Грей — настоя Колин.

— Аз няма да се омъжа за него — каза категорично Арабела. — По-скоро бих приела за съпруг самия дявол!

— Но тогава църквата ще ти отнеме зестрата, момиче — отговори сухо графът. — Моят мил брат е прав. Отначало тази мисъл ми се струваше ужасяваща, но колкото повече се замислям, толкова повече това решение ми се вижда идеалното. Само един истински благородник като мен може да ти върне наследството.

— Аз и сама мога да го направя! — каза гневно Арабела.

— Мисля, че не можеш, момиче — отговори тихо графът.

— Има и други мъже, за които бих могла да се омъжа — каза тя.

— Може би — съгласи се Тевис Стюарт. — Докато не забележат горещия ти темперамент, ще бъдат заслепени от хубостта ти, защото ти наистина си великолепа, Арабела Грей!

Тя се изчерви объркана. Не знаеше дали той ѝ прави безкористен комплимент, който се отнася до общата ѝ красота, или пък говори за нахълтването си в нейната стая снощи.

— За да си намериш подходящ съпруг — продължи той, — трябва да се върнеш в Англия, и да изложиш случая си пред краля.

Сигурен съм, че не би искала да пътуваш сама. Как би могла да си платиш пътните разноски? Сър Джаспър се е оженил за майка ти, за да вземе „Грейфеър“. И вярва, че вече е негов собственик. Завръщането ти ще разклати позициите му. Мисля, че той не би се поколебал да премахне веднъж завинаги тази опасност. Вече е убил една жена, нали знаеш това, момиче. Нима мислиш, че ще си в безопасност само защото си дете на сегашната му съпруга? Той иска „Грейфеър“ и — ако трябва — ще те убие, за да го запази за себе си. Трябва ти съпруг, които да е готов да защити не само теб самата, но и твоите права. Кой англичанин би приел да те защитава срещу мъжа, избран от краля, Арабела Грей? — завърши той.

Видя руменината, избила по бузите ѝ, и за миг изпита нежни чувства към нея. Сърцето му омекна въпреки острата болка в рамото. Бедното момиче! Тя наистина нямаше избор. Също като него.

— Няма да се омъжа за теб! По-скоро бих умряла! И няма начин, по който би могъл да ме принудиш! — каза му Арабела студено. Изправи се и излезе от залата.

Мег бързо се изправи на крака, направи реверанс пред господата и побърза да настигне приятелката си.

— Тя е ядосана, и то с право — каза Колин Флеминг. — Остави я да си върви, Тевис. След като се наспи добре, ще проумее мъдростта в думите ти. Утре ще развее знамената и ще отпразнуваме сватбата ви.

— Вие всички сте луди — каза Доналд. — Момичето вече два пъти се опита да те убие, а ти ще я караш насила до олтара? Май си се побъркал, Тевис Стюарт!

— Утре ще се опитам да я вразумя. Ще говоря още веднъж с нея — каза графът. — Тя е момиче, което знае какви са задълженията му, и ще се омъжи за мен, само и само да спаси хората си от сър Джаспър. Не ми харесва това признание, но това нямаше да се случи, ако не бях я отвялякъл. Гневът, от това, че сър Джаспър ще ми се изплъзне, ме подтикна да го сторя. Когато видях изящното същество, изправено пред олтара в прекрасната си бяла рокля, си казах, че само след няколко часа сър Джаспър ще го има в леглото си. Не знам... Не можех да я оставя да се омъжи за него. Длъжник съм на Арабела Грей и ще я пазя и с името, и с мечата си.

— Цялата вина за случилото се е на сестра ми Юфимия — а за Робърт Хамилтън, който отново беше пиян. — Аз съм този, който би

трябвало да се ожени за лейди Арабела Грей. Ако Юфимия не беше такава курва, това нямаше да се случи. — Той хлъцна два пъти и бавно се плъзна от стола си на земята. Беше готов да заспи под масата.

— Бедното момче! — каза графът. — Все още изпитва вина, но щом веднъж се върне в „Калкърин“, ще се изправи на крака.

— Кога къщата ще бъде построена наново? — попита Гевин Флеминг.

— Хамилтънови ще могат да се върнат там в края на лятото — отговори му графът.

— На колко години е сега Роб? — попита Колин. — „Калкърин“ има много плодородни земи и с една нова и хубава къща ще бъде истинска примамка за жените. Той все още ли не си е харесал някое момиче?

Графът се засмя. От всички тях, Колин най-много приличаше на майка им.

— Роб е почти на шестнайсет. Мисля, че мама чака той да се завърне в земите си, за да му предложи да се ожени за Алис — каза той на Колин.

— Ще бъде по-добре, ако му направим предложението незабавно — каза мъдро свещеникът. — Той е неспокоен, както можете и сами да видите. Ако успеем да се спазарим, ще можем да отпразнуваме сватбата до края на годината. Ще има и други, които ще бъдат примамени от акрите земя на „Калкърин“, Тевис. Щом самият ти не можеш да се ожениш за някоя от сестрите му, ще трябва да оженим Роб за Алис, така че да се подсигурирм от тази страна.

— И да освободим момчето от мислите му за Арабела Грей — засмя се Гевин.

— Момичето ще го изяде жив — каза мрачно Доналд Флеминг.

— Но аз съм направен от по-жилава плът — каза тихо графът.

— Да, тя вече на два пъти се опита да те убие — отговори му незабавно. — Следващия път може и да успее.

— Мисля, че напразно се тревожиш, Доналд — каза свещеникът.

— А аз мисля, че предложението ти е много разумно, Колин. Нямаме никаква гаранция, че Тевис ще успее да върне „Грейфеър“ на неговата господарка, нито пък че ще успее да вземе стойността му в злато. Момичето няма никаква зестра.

— Да, Доналд, Колин е прав — каза и графът. — Аз нямам нужда от зестрата на жена си, но имам нужда от съпруга, която да замени убитата ми от сър Джаспър годеница. Какъв по-добър избор бих могъл да направя от този, да взема неговата собствена годеница. Хората ще кажат, че съм преминал границата с единствената цел да открадна годеницата му — така, както той постъпи с мен. Отмъщението ми се струва добро. Да, решението е правилно!

— А какво ще кажете за краля? — каза Доналд. — Знаете, че трябва да получим неговото разрешение за всичките сватби.

— Джеймс вече ми разреши да се ожена — отговори графът.

— Да, но ти разреши да се ожениш за Юфимия Хамилтън, а не за някаква си далечна братовчедка на английския крал — намеси се Доналд.

— Нямам време отново да моля Джейми за разрешение, Доналд. Когато сър Джаспър научи, а той несъмнено ще научи, че Арабела е в цветущо здраве, може да реши да изпрати човек, който да я убие. Ще мога да я защитавам по-добре, ако я направя моя съпруга. Джейми ще схване положението, щом му го изложа. Исусе Христе, не искам смъртта на момичето да ми тежи на съвестта!

— Значи всичко е решено? Ще се жениш за малкото английско момиченце? — каза Доналд. — И не мога да променя намеренията ти?

— Не, не можеш, ще се ожена за момичето още утре сутринта. — Тевис Стюарт се изправи. — А сега, братя мои, ви пожелавам лека нощ — каза той и излезе от залата.

Другите трима останаха в трапезарията, като пиеха и оспорваха добрите страни на предполагаемия брак. Дори не подозираха, че в същото време графът изкачваше стъпалата, които водеха към Западната кула.

— Ще говоря с мис Арабела Грей — каза той на Флора, която му отвори вратата. — Чакай долу.

Флора направи реверанс, затвори вратата след себе си и бързо заслиза по стъпалата. Графът влезе в малката спалня и седна на леглото. Арабела, с широко отворени от изненада очи, придърпа завивките до брадичката си.

— Махни се оттук! — изпищя тя.

Той взе едната ѝ ръка в своите, усмихна се и каза:

— Ръката ти е толкова малка и нежна, Арабела, а нанася толкова силни удари! — Той целуна дланта ѝ и по гърба ѝ полазиха тръпки. — Знаеш, че трябва да отидеш до олтара по своя воля — каза тихо Тевис Стюарт. — От това зависи както твоята, така и моята чест. Не вярвам, че си обичала истински Джаспър Кийн. Но, така или иначе, вече не би могла да се омъжиш за него. Намираме се в положение, което никой от двамата ни не е очаквал. Трябва да извлечем най-доброто от него. Ще ти бъда добър съпруг и нищо няма да ти липсва, обещавам ти.

— Нямам избор, нали, господарю? — каза Арабела. Презираше слабостта, която позволи на сълзите ѝ да потекат. Струваше ѝ се, че сега е дори по-уморена от вчера вечерта.

— Ах, момиче — каза той, чувствайки се неловко, объркан от сълзите ѝ, — не плачи. Ще съкрушиш сърцето ми, въпреки че съм жесток човек.

Графът протегна ръка и изтри от бузата ѝ една почти незабележима сълза. При това нежно докосване очите на Арабела се разшириха още повече. Не беше си и помисляла, че този огромен мъж с гъсти черни вежди, които придават на лицето му свиреп израз, може да бъде толкова нежен. Устните ѝ се разтвориха от изненада, защото това обикновено докосване я накара да потръпне сладостно. „На всяка цена трябва да си открадна целувка“ — помисли си Тевис Стюарт. Беше изненадан от самия себе си, но тя наистина беше прекрасна и той не можеше да ѝ устои. Наведе се напред, хвана с длани решителната ѝ брадичка и докосна с устните си нейните. Той щеше да я целуне! Тя го знаеше. И също не можеше да му устои. Никога преди не беше целувана. Дори от сър Джаспър. По инстинкт, древен като жената, тя разтвори устни и целувката стана по-дълбока. Тя се облегна на възглавницата, а после се плъзна на леглото. Смътно почувства, че завивките се смъкват. И двамата бяха обзети от силна страст, която нарастваше и вече беше непоносима. Боже мой, какво ѝ ставаше? Арабела чувстваше, че ѝ се вие свят. Този мъж беше неин враг, а тя трябваше да се омъжи за него. Освен това приемаше ласките му с готовност, дори нещо повече — беше жадна за тях. Никога не беше си помисляла да целуне сър Джаспър Кийн, но ето че сега дори не ѝ идваше наум да откаже целувките на Тевис Стюарт. Какво ѝ ставаше? Арабела успя да възвърне самообладанието си и го отблъсна. Зашлеви му плесница и изсъска гневно:

— Негодник! Как се осмеляваш!

Графът не беше чак толкова заслепен от сладостта на целувката, та да не забележи, че това е първата ѝ целувка. Не се заблуди нито от това, че тя прие целувката му с готовност, нито от това, че така ревностно протестираше сега. Взе ръцете ѝ в своите и галантно ги целуна.

— Мисля, момиче, че щях да бъда много по-смел, ако ти не беше толкова невинна. Ще се омъжиш за мен, нали? — Той се усмихна, когато тя неохотно кимна с глава. — Тогава сега ще те оставя, защото ако остана по-дълго, ще се намерят хора, които ще кажат, че съм те лишил от девствеността ти. Ти си достатъчно голяма и можеш да се омъжиш, Арабела Грей, но не мисля, че имаш достатъчно опит, за да ми станеш съпруга още сега. Наспи се добре, момиче — и той се изправи.

— Говориш за любовта! — извика му Арабела. — А аз дори не те познавам!

— Ти не познаваше и сър Джаспър Кийн, момиче — каза Тевис Стюарт.

— Да, не го познавах — съгласи се Арабела. — Виж ти, какъв негодник се оказа той!

— Да, момиче — усмихна се горчиво графът. — Но аз ти обещавам, че у мен няма да намериш такъв недостатък.

Той излезе и Флора се върна, широко усмихната.

— В залата говорят, че утре сутринта ще се омъжиш за графа, лейди.

— Да — отговори замислено Арабела.

— Слава на Бога! — възкликна Флора, все така широко усмихната, и легна на малкото легло, което бяха поставили в същата стая.

Старата жена заспа почти мигновено, но Арабела дълго време лежа будна. Днес следобед се беше разхождала с Мег из замъка. Приятелката ѝ, кикотейки се, ѝ беше посочила една малка задна вратичка, която слугите използваша, за да се измъкват навън и да се срещат с любовниците си. Тази вратичка рядко беше заключена.

През деня бяха дали на Арабела вълнена пола, копринена блуза и шал от кариран плат, които да облече, защото нейната рокля беше прекалено елегантна и не можеше да се носи всеки ден. Казаха ѝ, че

след няколко дни ще има много и удобни дрехи. Обикновените, небиещи на очи дрехи и задната вратичка щяха да ѝ помогнат да избяга. Нямаше намерение да бяга толкова скоро, но твърдото намерение на графа да се ожени за нея на сутринта не ѝ предоставяше никакъв избор. Ако сплетеше косата си на плитки и загърнеше шала така, че лицето ѝ да не се вижда, може би щеше да мине незабелязана край стражата. Можеше да мине за някоя от слугините, която отива на среща в ранната утрин, преди да поеме многобройните си задължения в замъка. Слугиня, която се възползва от възбудата и суматохата, причинени от новината за женитбата на графа. Трябваше само да не заспива дълбоко, независимо от завладялата я умора.

През цялата нощ Арабела задрямваше и се събуждаше. Тялото ѝ копнееше да се отпусне в сладките прегръдки на съня, но волята ѝ винаги го връщаше в реалността. Щеше да ѝ се наложи да извърви пеш обратния път, а това щеше да трае по-дълго от ездата през хълмовете Шевиот. Ако обаче успееше да тръгне рано, щеше да мине известно време преди да открият бягството ѝ, а тя щеше да се крие всеки път, щом чуе тропота на копита в далечината. Те щяха да я преследват, щяха да се постараят да я върнат в замъка, но предимството щеше да бъде нейно!

Трябваше да си оправи сделките със сър Джаспър Кийн. Той беше глупак, ако мислеше, че тя ще му остави „Грейфеър“. Приказките за нейното „обезчестяване“ нямаше да му помогнат. Дори графът и всичките му хора да я изнасилеха до стените на крепостта, това с нищо нямаше да промени факта, че тя, Арабела Грей, е наследницата, господарката на „Грейфеър“. Крал Ричард беше изпратил сър Джаспър, за да се ожени за нея, а не за майка ѝ. Едва ли беше нейна вината, че беше отвлечена от шотландците. Проблемът със сигурност беше в сър Джаспър, който, вместо да тръгне след нея и да се опита да я спаси, се беше оженил за майка ѝ, за да ѝ открадне наследството, и то още преди шотландците да са изчезнали зад хълмовете. Сър Джаспър беше първият, който я нарече „избухливка“, но той нямаше представа колко е прав. Щеше да му даде такъв урок, какъвто не е получавал през целия си живот. Крал Ричард ще научи колко му е предан неговият благороден рицар. Беше вече очевидно, че сър Джаспър е далеч позагрижен за собствените си интереси, отколкото за тези на краля. Такъв човек не можеше да бъде оставен на отговорното място като

защитник на стратегическа крепост като „Грейфеър“. Арабела щеше да подчертае това пред краля. Думите на графа, че сър Джаспър ще се опита да я убие, не бяха я уплашили. Само да посмееше! Нетърпелива да види настъпването на зората, Арабела се измъкна тихо от леглото и се приближи до тесния прозорец, за да надникне навън. Флора хъркаше силно и Арабела си помисли, че дори цяло стадо диви коне не би могло да я събуди, преди да е настъпило обичайното ѝ време за ставане от сън. Като надникна през прозорчето, видя, че макар небето да е все още черно като бездна, далеч на хоризонта се забелязва сивата светлина на утрото. Арабела тихо, на пръсти, се прокрадна до скрина, вдигна капака и извади новите си дрехи. Облече копирената блуза и тъмната вълнена пола, която завърза на тънката си талия. Обу чифт плетени чорапи. Обувките си взе в ръка, за да може да върви по-тихо и по-бързо из замъка. Внимателно сплете косата си на плитки и ги забодя на върха на главата си с фибите, направени от черупката на костенурка, като се надяваше, че те ще ги задържат. Ако плитките се изплъзнеха, щяха да я издадат. Когато се облече, тя отиде до леглото, взе една от пухените възглавници и я пхна под завивките така, че на пръв поглед да изглежда, че тя все още спи. Доволна от изобретателността си, Арабела отново отиде до прозореца и видя, че хоризонтът е порозовял, докато небето над него е пепеляво на цвят. Време беше! Тя тихо се измъкна от спалнята и внимателно прекоси другата стая, чиято врата щеше да ѝ позволи да излезе в коридора. Напила бравата. Пръстите ѝ бяха лепкави от избилата пот. Отвори внимателно вратата само толкова, че да се промъкне отвън, на площадката. Затвори вратата и се облегна на нея. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че не чуваше почти нищо друго. Флора продължаваше да хърка ритмично. Убедена, че не е събудила старата жена, Арабела се спусна стремглаво по стръмните стъпала и се озова в коридора на долния стаж. Огледа се предпазливо наоколо, не видя никого и бързо тръгна из замъка. Най-после стигна до вратата, която водеше към двора. Тя придърпа шала върху главата си, промъкна се през вратата и се скри в сянката, която стените хвърляха. Тръгна направо към задната вратичка. Не можеше да повярва на късмета си — все още не беше срещнала никого. Само след броени часове всички ще са заети с приготовленията за сватбата. Дръпна резето и вратата се отвори със скърцане, което я накара да потръпне от страх. В дълбоката тишина на

утрото звукът прозвуча необикновено високо. Арабела беше сигурна, че всички в замъка са го чули. Без да погледне назад, тя смело прекрачи навън, обу обувките си и бързо прекоси малкото мостче, което беше прехвърлено над рова с вода. По време на война разрушаваха мостчето и тогава единственият достъп до замъка беше през главният мост. Арабела не спря нито за миг, защото знаеше, че ако се поколебае дори за секунда, ще привлече вниманието към себе си, като по този начин ще рискува да я разпознаят и хванат. Над главата ѝ, по площадката на кулата, крачеха часовоите, но нито един от тях не вдигна тревога. На Арабела едновременно ѝ се плачеше от радост и ѝ се крещеше от облекчение. Пред себе си виждаше плахата поява на слънцето. Пое на юг. Ако слънцето залезеше от дясната ѝ страна, щеше да знае, че все още се движи право на юг, тоест — в правилната посока. Не мислеше, че може да допусне кой знае каква грешка. Позволи си да се усмихне леко, защото беше сигурна, че е успяла. Пое с пълни гърди свежия утринен въздух. Той имаше някакъв странен, сладък аромат. Да, свободата винаги е била толкова сладка!

В Западната кула на „Дънмор“ Флора се събуди с изгрева на слънцето, както ѝ беше обичаят. Остана да лежи върху леглото, за да се нагоди съзнанието ѝ към новия ден. След това се изправи, облече дрехите си, като само за миг хвърли поглед към момичето, за което трябваше да се грижи. То още спеше, сгушено уютно под завивките. Флора кимна. Снощи момичето наистина изглеждаше изтощено. Ще трябва да стопли кофа вода, преди да събуди господарката си, за да може тя да се изкъпе преди сватбата. Побърза да изпълни току-що намисленото, а после се върна в стаята. Момичето не се беше помръднало. Флора наля водата от кофата в голямата тенджера, която висеше над огнището. Стъкна огъня и го раздуха. Когато пламъците набраха височина и сила, тя се усмихна и отиде до леглото, за да събуди момичето. Бързо откри измамата. Изпищя и изтича право в стаята на графа, като изненада личния му камериер, Калъм, с външния си вид и запъхтяното си дишане.

— Момичето го няма! Избягала е, казвам ви! Събуди графа, глупако! Събуди графа!

Като чу врявата, която двамата вдигаха във всекидневната му стая, Тевис Стюарт излезе от спалнята си. Беше гол, както в деня, когато се беше родил, но Флора дори не забеляза, толкова силен беше стресът, който беше получила.

— Малкото момиче, господарю! Отишла си е! — извика Флора.

— Отишла си е? Какво искаш да кажеш, Флора? Нима не ти наредих да стоиш при нея през цялото време? — попита я графът.

— Бях при нея, господарю! Сложих я в леглото ѝ снощи, след като вие говорихте с нея, но когато се събудих сутринта, нея я нямаше!

— Може би напразно се тревожиш, добра жено — каза мило графът. — Днес е нашият сватбен ден и може би не е успяла да заспи. Отиди при мис Хамилтън и виж дали Арабела Грей не е с нея. Ако я няма там, попитай в залата дали някой не я е виждал тази сутрин.

Флора бързо излезе и се върна няколко минути по-късно, останала без дъх.

— Мис Хамилтън каза, че не е виждала Арабела от снощи. Никой не я е виждал, господарю — каза старата камериерка. — Мис Хамилтън обаче каза, че момичето е проявило интерес към задната вратичка, докато се разхождали в двора снощи.

— Задната вратичка? — попита графът.

— Слугите я използват, защото могат да се промъкнат през нея незабелязано, когато искат да се срещнат с любимите си — каза сухо Калъм с многозначителна усмивка.

— Исусе! — възкликна графът и се обърна към Флора, която се беше свила от страх. — Изтичай до конюшната, жено, и им кажи да оседлаят сивия жребец! Ще бъда в двора след няколко минути! Калъм, помогни ми да се облека.

Флора излезе от апартамента на графа тичешком, все едно че я гонеха глутница вълци. Щом стигна в конюшната, накара коняря да побърза. Когато графът започна да слиза по стъпалата, които водеха от замъка към двора, Флора вече го чакаше и държеше коня за юздите.

— Един от часовоите каза, че видял едно слугинче да се промъква през задната вратичка преди малко повече от половин час, господарю. Никой друг още не е излизал тази сутрин.

— В коя посока е тръгнала? — попита той, макар вече да знаеше отговора.

— На юг, господарю — отговори Флора точно това, което той си мислеше.

Графът възседна коня и дръпна юздите, за да го насочи към главната порта.

— Кажи на отец Колин да бъде готов да изпълни брачната церемония веднага щом се върнем — извика той на старата жена, след като вече беше препуснал.

— Не бъдете груб с нея, господарю — извика Флора след него. — Тя е още малко момиченце.

Графът направи измъчена гримаса, като чу думите ѝ, и измърмори под носа си:

— Може и да е още малка, но ми създаде толкова главоболия, колкото не биха могли да ми създадат и шест зрели жени. Няма да ми е лесно с такава съпруга, така мисля.

Копитата на коня му вече удряха по коравата прашна земя. Бяха преминали моста. Господарят му го обърна на юг и го смушка, за да премине в бесен галоп. Карираната пола на графа заплющя от насрещния вятър.

Арабела нямаше късмет. Когато графът я наближи и я видя, тя прекосяваше сравнително равно и голо поле. Въпреки че го беше чула да се приближава, просто нямаше къде да се скрие. Искрено си пожела да се превърне в птичка, за да може да отлети. Помисли си, че това може и да не е той. Колебливо обърна глава назад, към конника, който бързо скъсяваше разстоянието помежду им. Познаваше го само от три дни, но незабавно го разпозна. Дори си представи мрачното изражение на лицето му, което още не можеше да види ясно. Сърцето ѝ заби тежко. Арабела започна да бяга, но краката ѝ бяха тежки като олово. Като че ли страхът, който изпитваше, се беше съсредоточил в тях. Той сигурно ще я убие!

Тевис Стюарт се засмя гръмогласно, като я видя да повдига полите си, за да може да бяга по-бързо. После осъзна, че тя го е направила на глупак, като му е обещала да се омъжи за него, а през цялото време е обмисляла бягството си. Той срита жребеца, за да не престава да препуска бясно. Когато я настигна, се наведе, сграбчи я и я хвърли — не дотам нежно — на седлото пред себе си.

— Остави ме да си отида! — изпищя бясно Арабела, като риташе и извиваше тяло.

Графът беше ядосан не на шега. Той стовари десницата си върху дупето ѝ.

— Слушай какво! — изрева той. — Не бих могъл повече да понасям двуличието ти! Мълчи, защото, Бог ми е свидетел, ще те удуша!

Ударът изненада Арабела. Не я заболя, защото дрехите поеха силата му, но изненадата я накара да замълчи. Тя лежа неподвижно, макар да ѝ беше много неудобно, докато стигнаха в „Дънмор“. Когато се заклатушкаха по подвижния мост, часовоите се засмяха гръмогласно при вида на англичанката, която беше настанена грубо върху седлото пред господаря им. Графът спря коня в двора, плъзна се грациозно на земята и се обърна, за да свали момичето. На Арабела ѝ се виеше свят от нахлулата в главата ѝ кръв, но когато световъртежът премина, тя замахна с юмрук към графа. Този път той беше предугадил действията ѝ. Наведе се и избегна удара. После я хвана изотзад за врата и я накара да влезе в Голямата зала, където ги чакаха Мег Хамилтън, брат ѝ Робърт и братята на графа.

— Дева Марийо! — прошепна Мег на Гевин. — Изглеждат така, като че ли са готови да се убият един друг!

— Това е грешка, казвам ви, но той не иска никого да слуша — отговори мрачно, също шепнешком, Доналд Флеминг.

— Затваряй си устата! — изсъска Гевин, когато графът изблъска Арабела и я накара да застане пред малката групичка.

— Изпълни брачната церемония, Колин — нареди графът на помалкия си брат.

— Не, Тевис, няма да го направя, докато двамата с Арабела не охладите страстите си — отговори свещеникът. — Ще отидете в два различни ъгъла на залата и ще се успокоите. Поне до час няма да ви ожения. Мег, остани, за да правиш компания на Арабела. Ще дойда след няколко минути, за да чуя вашите изповеди, защото бракът е свещен и трябва да влезете в него пречистени и опростени.

— Колин! — изръмжа предупредително графът, но свещеникът протегна ръка и заглуши протестите му.

— Трябва да те предупредя, Тевис, че първо служи на Бога. Хората са едва на второ място — каза тихо Колин Флеминг. — Хайде, падни на колене или, кълна се, ще те отлъча от църквата, братко мой.

В очите на графа се появиха весели пламъчета. Той не беше чак толкова горд, та да не види смешното в тази ситуация. Той беше Стюарт от „Дънмор“, глава на цялото семейство. Дори вторият му баща зачиташе неговото мнение, а ето че сега го накараха да се почувства безпомощен като всеки обикновен смъртен. И то не кой да е, а неговият по-малък брат. Тевис Стюарт послушно коленичи пред свещеника.

В другия край на залата Арабела се оплакваше на Мег от лошото поведение на графа. Мег, изненадана от силния гняв на английското момиче, слушаше мълчаливо и спокойно. До тях се приближи Колин и, в качеството си на свещеник, заговори Арабела. Изслуша изповедта ѝ, но не успя да охлади гнева ѝ. Най-сетне определеният от него един час изтече. Свещеникът хвана Арабела за ръка и я заведе в онзи край на залата, където се намираше графът.

— Хайде, изпълни брачната церемония, Колин — каза графът отново.

— Нима ще се омъжа така? — попита Арабела вбесена. — В тази парцали?

— Няма да те изпусна от поглед, докато не станем мъж и жена — отговори мрачно Тевис Стюарт. И неговият гняв започваше да се събужда. — Ако искаш, ще наредя на Флора да ти донесе сватбената рокля. Можеш да се облечеш тук, в залата.

Зелените ѝ очи опасно се присвиха.

— Никога повече няма да облека онази проклета рокля! — извика разпалено тя. — Но няма да се омъжа и в тези дрехи!

— Тогава ще се омъжиш за мен, останала само по долната си риза, мадам. Сватбата ще се състои на всяка цена! Няма да позволя повече да си играеш с мен! — извика гневно графът.

— Да се омъжа за теб, и то само по долна риза! — Арабела вече пицеше. — Никога!

— Тогава, за Бога, ще се омъжиш за мен и без нея, чисто гола, Арабела Грей! — изсъска графът. Още преди някой да е разбрал какво има намерение да направи той, Тевис Стюарт разкъса дрехите на Арабела и я остави съвсем гола, изложена на погледите на всички събрали се.

Мег прикри устата си с ръка и изохка.

— Пресвета Дево! — прошепна Гевин.

Другите двама, Доналд и Колин, бяха онемели от изненада. Не им харесваха действията на най-големия им брат. Арабела беше застинала на място. Като че ли още не беше осъзнала какво е станало. Инстинктът ѝ подсказваше да избяга и да се скрие, но тя си помисли, че ако го стори, ще покаже слабост. Нямаше да позволи на Тевис Стюарт да я победи. На устните ѝ заигра горда усмивка и тя изправи глава. Вдигна ръце, освободи косите си и подаде фибите, направени от черупката на костенурка, на Мег. Косите ѝ я покриха като копринен воал. Тя каза:

— Тъй като още съм девствена, господарю, имам право да нося косата си пусната свободно по време на сватбата.

Гласът ѝ беше чист, звънлив и спокоен. Той кимна. Грациозните ѝ движения му бяха възвърнали здравия разум. Беше силно изненадан от собствените си действия, но вече нищо не можеше да стори, за да поправи грешката си. Да се извини, би означавало да покаже душевна слабост, а той беше господар в собствената си къща.

— Да, щом си девствена, имаш това право, Арабела Грей — отговори ѝ той сериозно. После се обърна към свещеника: — Мисля, че сме готови да започнем, Колин.

Колин Флеминг не се запъна нито веднъж, докато произнасяше думите си. Никога преди не беше изпълнявал брачна церемония, на която булката да се е явила чисто гола, но не можеше да намери никакво възражение срещу това. В случая църквата беше безсилна. Красивият му мелодичен глас произнасяше словата на отличен църковен латински език, без да се поколебае нито веднъж. Не му беше лесно. Помнеше задявките на Доналд по отношение на жените. Беше имал много момичета, но досега не беше виждал гола женска плът. Не можеше да се отрече, че Арабела Грей е много красива, и свещеникът за първи път осъзна истинската природа на изкушението.

По време на церемонията Гевин и Доналд Флеминг гледаха навсякъде из залата, но нито веднъж не погледнаха към младоженците. Гевин изпитваше вина, тъй като, всеки път, когато погледнеше към Арабела, пулсът му се учестяваше. До него стоеше любимата му, сладка Мег и доверчиво стискаше ръката му, а Доналд размишляваше, че женитбата на брат му не е чак такава грешка, каквато си мислеха те. Много бракове бяха сключвани между напълно непознати хора. Най-доброто, на което можеше да се надява мъжът, беше красива жена със

зряло, изваяно тяло. Арабела Грей притежаваше тези качества. И дори сега той можеше да си представи какво би било да вземе в шепите си твърдите ѝ конусовидни гърди. Розовото венерино хълмче, сгушено между стройните ѝ бедра, представляваше съблазнителна гледка. Можеше да си представи какво би било да се гмурне там, в нейните дълбини. Слава Богу, че дрехите прикриваха нарастващата му възбуда, защото за нищо на света не би искал да обиди Тевис. Нито за миг, никога, не би пожелал снаха си, ако прелестите ѝ не бяха изложени на показ.

До Доналд стоеше Робърт Хамилтън, който страдаше от тежък махмурлук. Цяла сутрин беше повръщал и сега краката му бяха слаби, омекнали. Беше пребледнял и не беше в настроение да се наслаждава на съблазнителната гледка. Имаше само три желания. Искаше трезва глава, спокоен стомах или бърза и милостива смърт.

— Застанете на колене, за да бъдете благословени — нареди Колин Флеминг на новобрачната двойка и те изпълниха нареждането. Колин направи кръст над главите им, докато говореше: — *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*. — Направи пауза и после каза: — Вече сте женени, Тевис.

— Боже мой!

Всички се обърнаха и видяха Марджъри Флеминг, застанала наскреде залата. Косата ѝ беше разбъркана от бързата езда. Нито един от тримата ѝ синове не можеше да си спомни да я е виждал друг път толкова ядосана. Когато стигна до групичката хора, лейди Флеминг съблече пелерината си и загърна Арабела с нея. После се обърна към Тевис Стюарт.

— Добро утро, мамо — каза той спокойно. От опит знаеше, че е безпредметно да спори с нея.

— Кога — попита го лейди Флеминг, като наблегна на думите си — съм те учила да унижаваш жените? Или може би ти си мислиш, че положението и титлата ти дават право да се държиш така? Ужасена съм от това, че се отнасяш така към бедното дете.

— Това бедно дете, както погрешно го наричаш, мамо, вече два пъти ме наръга с нож. Тази сутрин, макар че много добре знаеше, че имам намерение да се омъжа за нея, тя се опита да избяга от „Дънмор“. Когато я залових, се опита да ме удари. Едва ли желанието ми да я

направя графиня Дънмор може да се нарече „лошо отношение“. Давам ѝ по-добро име от онова, което нейният крал би могъл да ѝ осигури.

Лейди Флеминг изпитваше силно, но тайно, задоволство от факта, че синът ѝ най-после си е взел жена. Но в създалата се ситуация имаше много неща, които не разбираше. Не ѝ остана много време да се чуди, защото синът ѝ побърза да ѝ обясни случилото се, както и какво бе довело до брака му с Арабела Грей. Тя го слушаше мълчаливо. Когато разказът му приключи, тя изгледа подред двамата и каза:

— Тевис, не знам дали бих могла да ти простя лошото поведение, което демонстрира днес. Чудя се дали съпругата ти ще ти прости някога. Ще взема Арабела със себе си у дома, в „Глен Айлийн“. И не искам да чувам никакви приказки за нейната безопасност, защото сър Джаспър си има достатъчно грижи в „Грейфеър“ и няма да си създава безпокойства заради това момиче. А дори и да я последва, кой ще му каже къде е тя? Ако я взема със себе си сега, когато още никой друг в замъка не е станал от леглото, нито един страничен човек не би разбрал къде е тя.

— Арабела е моя съпруга, мамо, и няма да позволя да живее другаде. Мястото ѝ е в „Дънмор“ — отговори графът.

— Наистина ли? — Марджъри Флеминг извиси заплашително ръст. Беше страшна, почти ужасяваща. — Ще ти напомня, сине мой, че познавам всичките ти слабости така, както познавам добрите ти страни. Аз съм те дарила с живот. На този свят има двама души, които трябва да уважаваш и да им се подчиняваш, без да задаваш въпроси. Брат си, краля, и мен! Твоята графиня ще дойде с мен. Ще бъдеш добре дошъл да я видиш в „Глен Айлийн“, щом гневът ѝ се уталожи. Може би ще решиш, че си струва да поухажваш малко съпругата си, сине. Ако искаш вие двамата да ме дарите с внуци, ще трябва да ѝ покажеш своята нежна, любяща и страстна природа. А сега отстъпи назад, Тевис Стюарт, или ще те ударя! — Лейди Флеминг обви с ръка снаха си, за да я защити.

— Мамо! — Мъката на графа беше силна.

— Отстъпи назад, Тевис! — повтори тя.

— Арабела!

— Тя не желае да говори с теб — каза майка му. — Ела, Маргарет Хамилтън, не можеш да останеш тук при тези грубияни. Дай

на Арабела някои от дрехите си, за да можем да тръгнем. Ще взема също така и Флора, Тевис.

И тя излезе с царствена походка от залата заедно с двете си протежета.

ГЛАВА 6

Ричард, крал на Англия, падна в битка на 22 април 1485 година, пронизан от пиката на уелсец. Смъртта го застигна в кално тресавище, след като конят му навлезе в него, но не можа да излезе. Битката, която привържениците на Йоркшир и тези на Ланкастър водеха за английския трон, приключи само за два часа. Хенри Тюдор, който отсега нататък щеше да бъде Хенри VII, беше провъзгласен за крал на Англия от ликуващите войници. Тази беше последната сериозна битка от дългия и мъчителен за Англия конфликт, известен като Войната на розата. Бялата роза на Йорк и Червената роза на Ланкастър щяха да се съюзят, за да станат Розата на Тюдорите. Новият крал влезе в Лондон на трети септември и беше приветстван от всички.

В „Глен Айлийн“ Арабела плачеше за братовчед си, когото винаги щеше да си спомня с любов и добри чувства. Новината ѝ беше предадена от Тевис Стюарт, който ѝ показа ръкописа, изпратен му от шотландския крал.

„Хенри, по Божията воля английски крал и крал на Франция, принц Уелски и господар на Ирландия...“ съобщава на всички, които го чуват, че: „Ричард, дук Глочестър, напоследък известен като крал Ричард, беше убит при Сандърфорд.“

— Говорят — каза графът, — че крал Ричард можел да избяга, но не го направил. Биел се с невероятна смелост, посякъл знаменосеца на Стюарт. Уилям Брандън, и изпратил медальона на Червения Дракон в прахта, преди самият той да бъде убит.

Тевис Стюарт не разказа на младата си съпруга, че тялото на крал Ричард е било извадено от бронята и поругано. Това деяние беше толкова гнусно и недостойно, че не беше за ушите на една дама.

— Много мило от твоя страна, че ми донесе новините — каза му Арабела. Не беше го виждала от деня на сватбата им, която се беше състояла през юни, защото лейди Флеминг, вярна на дадената дума, беше отвела снаха си от замъка „Дънмор“. Беше прекарала приятно дългото лято в „Глен Айлийн“. До днешния ден Тевис Стюарт не беше успял да намери извинение, за да посети невестата си, а беше

прекалено горд, за да дойде без причина, с шапка в ръка, смирено, за да премахнат разногласията си.

— Страхувам се за майка си и за „Грейфеър“ — каза му тя. — Какво ще стане, ако новият крал реши, че потеклото на майка ми е опасно за него?

— И аз си помислих, че ще се разтревожиш за нея, Арабела, затова изпратих човек през границата. Той ще ни каже как се чувства лейди Роуина — каза графът. — Сър Джаспър бързо е затвърдил позициите си в „Грейфеър“, като изпратил на Хенри Тюдор писмено уверение, че му е предан, и то преди поражението на крал Ричард. Имало и други, по-могъщи твои съседи, така ми казаха, които направили същото. Сър Джаспър се извинил, че не може да участва в битките, но трябвало да пази границата. А майка ти, говорят, била бременна и трябвало да роди, преди годината да е изтекла. — Тевис Стюарт дълго се беше чудил дали да не излъже Арабела, но от опит знаеше, че такива лъжи бързо биват разкрити.

— Но те се ожениха едва през юни! — възкликна Арабела, а после пребледня. — Ох! — изохка тя, когато значението на думите му достигна до съзнанието ѝ. Вдигна поглед към него и избухна в ридания. Едва сега разбра колко пълно и безвъзвратно е предателството, което бяха извършили спрямо нея.

Графът взе съпругата си в прегръдките си и я успокои.

— Не плачи, момиче, защото не мога да понасям женските сълзи. Знаеш го.

— Аз не съм жена — изплака Арабела. Сълзите ѝ бяха намокрили копринената му риза.

Тевис Стюарт затвори за кратко очи, а огромната му длан милваше Арабела по красивата коса. Да, тя още не беше жена. И нямаше скоро да стане, ако двамата не сключеха мир. Не беше имал жена от деня на тяхната сватба, защото знаеше, че Арабела Грей — Арабела Стюарт, поправи се той наум с лека усмивка — не би понесла неговата изневяра, въпреки че бракът им още не беше консумиран.

— Така, момиче — каза той, — знам, че те боли, но майка ти вероятно е била самотна, а сър Джаспър има славата на съблазнител. Сега поне детето ще има име, което нямаше да бъде така, ако ти се беше омъжила за този порочен дявол. Помисли за срама, който майка

ти щеше да преживее тогава. Ако тя има съвест, дори сега изпитва чувство на вина, сигурен съм.

— Не съм ядосана на майка си — каза му Арабела. — Страхувам се за нея, защото за мен сега е очевидно, че сър Джаспър е жесток и зъл.

— Но майка ти е в безопасност, докато е с него — каза графът, макар самият той да не беше много сигурен в думите си. — Нямало е нужда да се жени за нея, за да получи „Грейфеър“, но той го е направил. Тя ще роди неговото дете, а знам, че сър Джаспър няма деца. Всички мъже искат да имат деца, момиче, и аз мисля, че той ще се отнася и към майката, и към детето, особено внимателно. — Харесваше му да усеща тялото ѝ притиснато в своето и прегърна Арабела още по-здраво.

Арабела, от своя страна, никак не искаше да се лиши от утехата, която ѝ предлагаха ръцете му.

— А ти имаш ли деца? — попита го тя.

— Да — отговори честно той и тя бързо вдигна глава. В зелените ѝ очи се четеше любопитство, изненада, но и болка. — Аз отдавна съм възрастен мъж, момиче, и женската компания ми доставя удоволствие — призна той. — Имам няколко деца и не виждам причина, за да не призная бащинството, още повече че носят чертите на Стюартови. Но не съм имал жена в леглото си от деня на нашата сватба, Арабела Стюарт, въпреки че нуждите ми от жена не са намалели през тези няколко месеца.

— Аз не те познавам — каза тихо тя. — Аз... аз... не мога...

— Аз съм търпелив човек, Арабела, но ти никога няма да ме опознаеш, ако останеш в „Глен Айлийн“ с майка ми — каза той, а тъмните му очи проблясваха. — Станалото — станало. Всичко е вече минало. Нима не можем да започнем всичко отначало, моя малка избухливке?

Арабела въздъхна дълбоко. Тя наистина започваше да харесва този огромен мъж, който беше неин съпруг. Едва сега разбра, че никога не е харесвала Джаспър Кийн. Не беше изпитвала никакви чувства към него. Кралят го беше избрал за неин съпруг и тя го беше приела сляпо, с вярата на младостта, че винаги ще живеят щастливо. Но се страхуваше от завръщането в „Дънмор“. Пое си дълбоко дъх и каза:

— И аз бих приветствала едно ново начало, но бих предпочела да остана още малко тук, докато се поопознаем. Имаш ли нещо против? „Дънмор“ не е далеч, макар че човек би си помислил, че е на няколко мили, като се има предвид, че те виждам за първи път след деня на нашата сватба — завърши тя с весело пламъче в очите.

Той се засмя, доволен от думите ѝ.

— Да не би да съм ти липсвал, момиче?

— О, да. Наистина ми липсваше. Липсваше ми и ездата с лицето надолу върху коня ти, нямаше кой да разкъсва дрехите ми, а също така ми липсваше и животът в малката и студена Западна кула — каза му дяволито Арабела.

Графът се засмя сърдечно.

— Май не ти е било много лесно с мен, а?

Арабела помисли и каза вече много по-сериозно:

— Винаги казвам истината.

— Казвам се Тевис, момиче, и ще ми е много приятно от време на време да ме наричаш по име.

— Тевис Джеймс Майкъл — отговори му тя. — Джеймс е името на баща ти, така казва майка ти, а Майкъл, защото тя много харесвала това име и не можела да реши с кое от двете да те кръсти. Дядо ти разрешил проблема, като те кръстил Тевис Джеймс Майкъл, така казва лейди Марджъри — каза му Арабела.

И изведнъж се изтръгна от прегръдките му, почувствала необясним свян. Той я хвана за ръката и я придърпа обратно. Бяха в библиотеката на втория му баща. Графът заведе Арабела до големия прозорец, отвори го и прекрачи през перваза, като я вдигна на ръце.

— Хайде да се поразходим малко из мамината градина — предложи той. — Денят е ясен и топъл. Какво друго ти е разказвала майка ми за мен?

— Че си бил много гордо малко момче, точно както сега си горд мъж — каза Арабела — Че понякога си безразсъден, но не си лош, нито зъл. Че имаш добро сърце. Че си твърд с враговете си, но също така можеш да прощаваш. Че си предан на семейството и на приятелите си и добър с хората си. Лейди Марджъри също така каза, че си много добър воин.

— Изглежда, майка ми ти е разказала много неща — отбеляза той.

— Майка ти иска да изгладим недоразуменията и различията между нас, Тевис. — Арабела отново се засмя. — Няма търпение да види внуците си.

— Мога да си представя какви ще бъдат децата ни — каза той тихо и спря, за да я вземе отново в прегръдките си. — Малки момиченца с горещ темперамент, малки избухливки със сребристи коси, като майка си. Трябва да те целуна, Арабела — добави бързо той, повдигна лицето ѝ към своето и докосна изненаданите ѝ устни със своите.

— Ох! — въздъхна тя.

Реши, че допирът и вкусът на устата му ѝ харесват. Обви ръце около врата му и се притисна в него, а натискът на устата му се засили. Сладост, сладост! Устните му бяха толкова сладки, помисли си тя, неочаквано и остро осъзнавайки, че гърдите ѝ са станали по-големи и по-твърди. Притисна се още по-силно в него. Без предупреждение разтвори устни. Езикът му се плъзна в устата ѝ и потърси нейния. Това първо докосване я накара да потръпне сладостно. Страстта ѝ нарастваше и тя го прегърна по-здраво. Арабела не знаеше какво всъщност става с нея, но въпреки това всичко ѝ изглеждаше съвсем естествено. Неясно, като в мъгла, в съзнанието ѝ изплува споменът за онзи първи път, когато той я беше целунал. И тогава се чувстваше както сега — като лишена от разум, цялата само чувства. Дали мъжките целувки винаги са толкова сладки, приятни и завладяващи? Когато тя разтвори по-широко уста, в опит да си поеме дъх, езикът му погали нейния. Тялото ѝ се вцепени. Завладяха я чувства и усещания, които досега не беше изпитвала и които със сигурност не разбираше. Те я принудиха да го прегърне здраво и да се притисне плътно до него.

Трябваше да спре. Само след миг щеше да я положи на тревата в градината и да вземе всичко, което тя така неразумно и невинно му предлагаше. Не че нямаше да е приятно и за двамата, но дали тя нямаше да съжaliaва после? Любопитството и неопитността я тласкаха към нещо, за чието съществуване тя нищо не знаеше. Опитът му подсказваше да отхвърли онова, което му се предлагаше. Искаше тя да е спокойна. Времето работеше в негова полза, както и в полза на съюза между двамата. С въздишка, Тевис Стюарт прекъсна прегръдката и изпита болка, като видя в очите ѝ, че е наранена.

— Момиче, момиче — прошепна той и погали с пръсти лицето ѝ, — изкушавам се да те помоля за повече, но няма да го направя. Не още, макар че ти би изкушила и светец, Арабела Стюарт.

Начинът, по който той наблегна на фамилията ѝ, я накара да потръпне сладостно.

— Защо не още, Тевис? — попита го направо тя.

— Искам да ме опознаеш по-добре и да бъдеш доволна от мен — отговори той.

Тя кимна.

— Въпросът за „Грейфеър“ още не е разрешен. Кога ще ми го върнеш? Крепостта е всичко, което мога да ти предложа. Тя е малка, но пасищата около нея са добри. Има и овощна градина.

— Вашият нов крал все още няма да е готов да разреши спора — каза ѝ той. — Около него все още има чуждо влияние, което той трябва да преодолее. После ще дойде ред на коронацията, отварянето на Парламента и женитбата му с принцеса Елизабет от Йорк. „Грейфеър“ е важен за теб, знам, но не представлява нищо за Хенри Тюдор.

Арабела се намираше в затруднено положение. Не искаше да подновява кавгите си с Тевис Стюарт, особено сега, когато се опитваше да заобича този огромен мъж, който, за добро или за зло, беше неин съпруг.

— Знам, че „Грейфеър“ няма никакво значение за политическия живот на Англия, но колкото по-дълго остане в ръцете на сър Джаспър Кийн, толкова по-трудно ще ни бъде, така мисля аз, да си го вземем обратно. Рано или късно, ти ще го убиеш, разбира се, но ако мама му роди син, възможно е кралят да остави крепостта на него. Немислимо е външен човек като сър Джаспър да притежава земите, които от толкова много години са собственост на фамилията Грей. Точно сега между Англия и Шотландия цари мир. Чух дори, че няколко групи млади шотландски войници са се били на страната на Хенри Тюдор срещу крал Ричард. Сигурна съм, че моментът е подходящ да говориш с крал Хенри за връщането на земята ми.

— Трябва да ми се довериш, Арабела — каза Тевис Стюарт. — Тази зима ще те заведа в двора, за да се срещнеш с брат ми, крал Джеймс. Ще кажем на него, че са те обрили, и той ще разговаря с крал Хенри. Молбата, предадена от крал на крал, има по-голяма тежест. Ще постигнем по-голям успех, отколкото ако аз или ти се срещнем с крал

Хенри. Сигурен съм, разбираш, че Англия може да откаже дори на крал Джейми. А може и да решат да оставят „Грейфеър“ на първородната ни дъщеря, за която английският крал ще избере съпруг. Ще изпратят детето в Англия, за да бъде отгледано от семейството на бъдещия си съпруг, за да бъде тя повече англичанка, отколкото шотландка, и верността ѝ по време на война да не бъде под съмнение. Англия може да ти плати, ако сметне, че земите са много важни за нея, и с това въпросът да приключи. Никога вече няма да ти разрешат да живееш в „Грейфеър“, любима. Сега ти си графиня Дънмор и си свързана с шотландския крал.

Никога вече да не си отиде у дома? Очите на Арабела се напълниха със сълзи. До този момент не беше осъзнала колко много всъщност е загубила, и то не поради своя вина. Изведнъж беше обзета от силен гняв. Защото всичко, което беше важно в живота ѝ, всичко, от което зависеше щастието ѝ, беше решавано от някой друг, обикновено мъж. Не беше честно! Тя искаше сама да управлява живота си. Знаеше, че тази мисъл е прекалено смела за мнозина. Майка ѝ, например, би била ужасена. Отец Анселм би ѝ казал, че жените са обвързани с традициите и божите закони и трябва да се подчиняват на мъжа. Но това не означаваше, реши Арабела, че трябва да го правят с радост.

— Какво има, момиче? — попита я графът. — Изглеждаш като буреносен облак.

Острите думи бяха на върха на езика ѝ, но Арабела ги преглътна, внезапно осъзнала, че този начин на поведение е детински. Той не беше виновен за всичко в живота ѝ. Той беше виновен само за последните няколко месеца. Тя трябваше да вземе съдбата си в собствените си ръце. Никой друг нямаше право да се разпорежда с живота ѝ, но нищо не би спечелила с директна атака срещу Тевис Стюарт.

— Ядосана съм — призна тя — от факта, че домът на прадедите ми е в ръцете на чужд човек, който може да успее да го задържи.

— Естествено е да изпитваш гняв, Арабела — каза графът.

— Обещай ми, че ще направиш всичко, за да ми върнеш „Грейфеър“ — каза Арабела. — Не искам кралското злато. Искam си крепостта, моя дом.

— И аз нямам нужда от злато, макар че шотландците обикновено не говорят такива неща — каза той, позволявайки си шега с

пословичната шотландска пестеливост. — Но няма да бъде лесно, Арабела. Ще направя всичко възможно, заклевам се.

— Доволна съм, че ще опиташ — отговори му тя, но в сърцето си знаеше, че ако той се провали, тя няма да остави нещата така.

Той ѝ се усмихна и Арабела осъзна, че за първи път вижда Тевис Стюарт да се усмихва. Беше го виждала да се смее, но никога не беше виждала устата му да се разтяга в широка усмивка и да показва ред бели здрави зъби.

— Ти си такова сериозно момиче, Арабела — каза той. — Харесваш ми.

— Радвам се, че е така — отговори му тя, — защото сме обвързани с брак.

Той се засмя.

— Искаш ли да те ухажвам, любима? Нашето запознанство досега едва ли може да се нарече „ухажване“.

Беше ред на Арабела да се засмее.

— Да, наистина не си ме ухажвал така, както съм си представяла, че трябва да бъде ухажвана една девица. По-скоро беше груб и безцеремонен с мен. Мисля, че би ми харесало да ме ухажваш, както ми се полага.

— И колко дълго трябва да продължи ухажването?

— Ако ми доставиш удоволствие, Тевис Стюарт, ще си дойда с теб у дома в „Дънмор“ след сватбата на сестра ти, на пети декември — отговори Арабела. Настъпи дълга тишина, а после тя каза: — Не ме попита какво ще стане, ако ухажването ти не ми достави удоволствие, Тевис.

— Няма нужда да знам — кача тихо той, — защото ще се постарая да ти харесам, моя малка избухливке. — Той повдигна лицето ѝ нагоре и докосна още веднъж устните ѝ със своите. — Никога не съм ухажвал жена, но ти няма да имаш причини да се оплачеш, Арабела, обещавам ти.

Дали целувките му винаги щяха да предизвикват сладостни тръпки в тялото ѝ? Надяваше се, че да. И когато той взе ръката ѝ в огромната си лапа и я поведе през градините на майка си, разумът ѝ като че ли се стопи, а с него и всички разумни мисли. Сега те не говореха, защото им се струваше, че нямат нужда от думи. Септемврийският ден беше ясен и топъл. Над маргаритките кръжаха

няколко тлъсти пчели. Нежните им ефирни крилца удряха усилено въздуха и, като по чудо, успяваха да задържат тлъстите им жълто-черни тела.

— Кога ще отидеш в двора? — попита най-накрая Арабела.

— Не и преди да е настъпила Дванайсетата нощ — отговори графът. — Ще те взема със себе си, момиче. И Джейми, и съпругата му, нямат търпение да се запознаят с теб. Сега тук ловът е добър и не ми се иска да напускам „Дънмор“ по средата на ловния сезон, особено след като брат ми няма нужда от мен.

— Хората говорят, че вашият крал не е особено популярен сред благородниците — отбеляза Арабела. — Защо е така? Ти, изглежда, си много привързан към него. А аз не мисля, че ти би го обичал, ако той не е достоен за обичта ти.

Графът въздъхна.

— Джеймс е миролюбив човек и владетел, но царува във време на военни конфликти, време, в което войната е на пиедестал. Той ненавижда насилието и болката, свързана с него. Все пак, би могъл да спечели уважението на дворянството, ако поне можеше да седи както трябва на седлото, но, уви, той и това не умее. Да ти кажа истината, той дори се страхува от конете. Прилича на майка си, Мари от рода Жилбер, която е племенница на Бургундския херцог, Филип Благородния. Тя заема високо положение в двора на Бургундия и е жена с пъргав ум, силен интелект и милозлива душа. Джейми далеч я превъзхожда с черните си като маслини очи, със светлата си кожа и черната като нощта коса. Да, той е много красив, но у него има нещо странно, което го кара да прилича на чужденец, а това не се харесва на мнозина. Той имаше двама по-млади братя, Александър, граф Олбъни, и Джон, граф Мар. И двамата бяха типични представители на рода Стюарт и в лице, и във фигура. А мисленето им беше като на най-ограничените шотландци. Преди няколко години бяха арестувани, защото бяха заподозрени в предателство. Граф Олбъни наистина се домогваше до трона. Мар умря в затвора, но Олбъни успя да избяга във Франция. Френският крал му намери добра партия за женитба от тамошната аристокрация, но не успя да го подпомогне в борбата му за трона. И така, Олбъни отново прекоси Ламанша, като този път се установи в Англия. Вашият крал Едуард много обича да се бърка в работи, които не го засягат. Той публично призна брата на Джейми за

крал Алегзандър IV Шотландски и изпрати брат си, граф Ричард, с армия, която да навлезе в Шотландия.

— Това се случи през лятото, когато беше убит баща ми — каза Арабела. — Тогава не разбрах какво точно е станало. Спомням си само хората, които идваха да набират войска за краля, и майка ми, която го молеше да не тръгва. Баща ми се засмя и каза, че това било само дребна гранична разправия, въпреки че крал Едуард се чувствал длъжен да се намеси. Каза, че шотландският крал не би отстъпил толкова лесно трона си на по-малкия си брат, а също така, че връзките между нашите две кралства не се развивали особено добре.

— Да, така беше — отговори графът. — Джейми тръгна с войската на юг, за да посрещне предизвикателството. За нещастие, взе със себе си група от най-любимите си благородници, нито един, от които не се отличаваше с никакви умения във военното изкуство. Някои от тях бяха изключително добри в другите изкуства. Те всички, без изключение, бяха ненавиждани от останалите благородници. Робърт Кохрейн, който беше архитектът на Голямата зала на замъка „Стърлинг“, беше главният фаворит на брат ми. Той беше надут и арогантен, лишен от чувство за хумор и мразен от всичките си познати. Джейми избра Кохрейн за началник на артилерията, като пренебрегна много по-опитни мъже. Все едно че беше пхнал клечка кибрит в барута. Лагерувахме в Лодър, когато граф Ангъс и неговите привърженици хванаха Кохрейн и петима други и ги обесиха на моста Лодър. Ключките, които се носеха за брат ми и неговите любимци, бяха толкова отвратителни, че граф Ангъс и неговите хора решили да заменят Джейми с Алегзандър. Те не знаели колко окончателна била измяната на Алегзандър, който се бил заклел във вярност на английската корона. Принудиха краля да присъства на екзекуцията на Кохрейн, а после го придружиха обратно до Единбург.

— Ти беше ли с него? Защо не му помогна? — попита Арабела.

— Да, бях там — отговори графът. — Когато полубрат ми Алегзандър замина за Англия, изпратих един от собствените си хора да се вклини в неговата група. Докато Ангъс придружаваше Джейми, обявен за политически затворник, до Единбург, аз се срещнах на границата с моя човек, който беше откраднал документ, от който се виждаше пълната измяна на Олбъни. Ние занесохме документа в столицата и когато Олбъни пристигна в нея като предполагаем бъдещ

крал на Шотландия, намери прием, който много го изненада. Ангъс, който по природа беше сериозен и предан, беше шокиран от факта, че в домогванията си до властта, желаещ на всяка цена да управлява, Алегзандър Стюарт е предал страната си и е позволил тя да попадне в английски ръце. Олбъни беше принуден да изглади недоразуменията си с Джейми, който остана крал, а граф Ричард се върна в Англия. Всичко, което вашият крал Едуард спечели, беше град Бъруик, завладян от граф Ричард с помощта на Олбъни още преди те да се отправят към Единбург — каза Тевис Стюарт.

— При Бъруик беше убит баща ми — каза тихо Арабела. — Къде е сега граф Олбъни?

— Мъртъв е. Джейми се опита да спечели верността му, като му даде известна власт. Направи го главен лейтенант на кралството, но още на следващата година граф Олбъни беше хванат да плете нови интриги. Отново избяга в Англия, където научи, че предишният му благодетел, крал Едуард, е мъртъв, а граф Ричард вече е крал Ричард. Ричард нямаше време да се занимава с Олбъни и той отпътува за Франция. Миналата година се опита да превземе Шотландия с помощта на друг бунтовник, който от дълго време беше в изгнание, граф Дъглас. Претърпяха поражение при Локмабен. Дъглас беше хванат и хвърлен в затвора. Олбъни успя да избяга във Франция, където тази пролет беше убит в турнир.

— И така, вашият крал вече не е заплашван от враговете си — каза Арабела.

— Кралете винаги имат врагове, момиче — отбеляза сухо графът. — Повечето крале правят грешка, като се впускат във войни, но брат ми прави огромна грешка, като толкова усърдно се опитва да запази мира между Англия и Шотландия. Благородниците не го разбират, защото не искат да се променят. Но светът около нас се променя.

— Виждам, че изпитваш към крал Джеймс искрена братска обич — отбеляза Арабела. — Приличате ли си с него? Сигурно, щом се разбирате толкова добре.

Тевис Стюарт се засмя.

— Обичам Джейми още откакто бях малко момче. Както вече ти казах, неговата майка беше много мила с моята майка, въпреки трудното положение, в което двете се намираха. Татко беше убит, когато бях само на три години, но кралица Мари не забрави, че аз съм

негов син. Когато татко умря, Джейми беше на девет години и майка му го отведе в Роксбърг, показа го на армията и ги накара да постигнат победа в памет на крал Джеймс II. Успя по някакъв начин — шотландците направо пометоха врага и завладяха Роксбърг. Няколко дни по-късно брат ми беше коронясан в абатството Келсо. Но Джейми беше още дете, а кралете деца са опасни, защото много хора искат да управляват чрез тях. Вашият крал Едуард се съюзи с граф Дъглас и лорд Майлс. Тримата искаха да си поделят Шотландия. Така разделената на три Шотландия щеше да бъде васал на Англия. Нашето правителство избегна опасността, като сключи мир с вашия крал. От известно време тук, в Шотландия, се наслаждаваме на мира. Когато Джейми навърши дванайсет, умря и майка му. Загубата беше тежка за всички ни, защото предаността на кралицата към нейния син и към Шотландия имаше голямо значение за страната. Джейми все още имаше отец Кенеди от „Сейнт Андрюз“, който го съветваше и му беше също толкова предан, колкото беше и покойната кралица. Но той почина две години след нея. Тогава бях едва на осем години, но си спомням, че майка ми и вторият ми баща непрекъснато говореха за предстоящи опасности. Джейми беше едва на четиринайсет.

— Те страхуваха ли се, че може да загубиш „Дънмор“? — попита Арабела.

— Не, не мисля, защото „Дънмор“ винаги е бил важно укрепление за Стюартите. По това време Ян Флеминг го ръководеше от мое име, а неговата вяност не можеше да бъде поставяна под въпрос. Мисля, че родителите ми се страхуваха от гражданска война, която щеше да подтикне Англия да нахлуе в страната ни въпреки мирния договор. Но фамилията Бойд спаси всички, като уреди нещата. Те хванаха младия крал при Линлитгоу и го доведоха в Единбург. Сър Александър Бойд беше учител на Джейми във военното изкуство и беше началник на крепостта Единбург, където сега живееше и Джейми. Господи, как мрази той това място дори и днес! Лорд Бойд от Килмарнок, другият конспиратор, изпрати на втория ми баща, лорд Флеминг, писмо, в което се казваше, че трябва да отида в Единбург, за да правя компания на брат си. По това време фамилията Бойд имаше огромна власт и никой нищо не можеше да им откаже. Лорд Бойд беше оженил сина си за сестрата на Джейми, принцеса Мери. Останах при брат си няколко години, докато фамилията Бойд му намери съпруга,

принцеса Маргарет от Дания. След сватбата Джейми ме изпрати у дома, в „Дънмор“, като ми каза, че има намерение да наложи кралския си авторитет на хората, които досега са управлявали от негово име. Много се ядосах, когато той ми каза това, защото исках да остана и да се боря рамо до рамо с него с фамилията Бойд, но той не искаше и да чуе. „Ти ми прави компания пра всичките тези години, братко, каза ми той, и компанията ти беше добра, защото си още дете. Ако ти се случи нещо, не бих могъл да живея с чувството за вина, което ще ме преследва до гроб.“ И така, аз се върнах в „Дънмор“. Спомнях си брат си като мил човек, който ме учеше, че мъжът не трябва да бъде жесток, за да бъде смятан за истински мъж.

Върнах се в „Дънмор“ и донесох със себе си обичта към музиката и изкуствата, без които брат ми не можеше да живее. Научих, че мъжът може да уважава и цени красотата, без да загуби мъжествеността си.

— А какво се случи с фамилията Бойд? — Разказът на графа забавляваше Арабела.

— Сър Алгзандър беше екзекутиран, а лорд Бойд избяга от Шотландия заедно със сина си. Живеят някъде в изгнание. Бяха достатъчно далновидни да упражнят влияние над краля, докато беше още малък. Когато са се възползвали от тази възможност, те са знаели, че рано или късно ще платят за смелите си действия. И наистина платиха.

— Всичко е свършило щастливо за брат ти, нали? — каза Арабела.

— Момиче — каза графът, повдигна съпругата си и я сложи да седне на ниската стена, за да може да вижда по-добре лицето ѝ, — нито един крал не би могъл да царува щастливо, докато не постигне абсолютен контрол над съсловието на благородниците. След децата си брат ми обича най-много музиката и архитектурата. Той е много информиран за европейските художници и дори нае един холандски художник да нарисува картина за олтара, на която са изобразени той и кралица Маргарет. Колекционира класически литературни произведения и окуражава работата на нашите поети, като заплаща щедро най-добрите им творби. Красивите монети, които се секат в Шотландия, са резултат от влиянието и покровителството на Джейми. — Графът се усмихна горчиво. — Той не е човек, когато

благородниците могат лесно да разберат. По-лесно им е да проявяват към него неодобрение, защото той е различен от тях. Не биха си направили труда да го опознаят, а мисля, че за това не би им стигнало и времето. След обесването на Кохрейн Джейми не проявява добри чувства към никого специално. Страхува се, че могат да сметнат някого за негов фаворит и да му напакостят. Най-близо до титлата „кралски любимец“ е младият Джон Рамзи от Балмейн.

— А какво мисли кралицата за всичко това? — Арабела беше любопитна, защото никога не беше чувала да говорят, че бракът на крал Джеймс е нещастен.

— Кралица Маргарет е най-милата и нежна жена, която някога съм познавал — каза прочувствено Тевис Стюарт. — Тя обича и подкрепя Джейми от първия миг, в който го видя, а той ѝ отвърща със същото. Каквито и недостатъци да има брат ми, каквито и грешки да допуска, съпругата му винаги е до него. Добротата ѝ не знае граници, момиче. Джейми също знае това и никога, по никакъв начин, не ѝ е причинявал мъка, никога не ѝ е казвал лоши думи, нито пък се е мъчил да извлича изгода за себе си от факта, че тя е толкова мила и добра.

— Струва ми се, че характерът на брат ти е доста сложен — каза Арабела. — Познавам много малко хора, като се изключат обитателите на „Грейфеър“, крал Ричард и сър Джаспър Кийн. Но от тях нито един не е наистина това, за което се представя.

Той кимна, доволен от думите ѝ. За него беше ясно, че Арабела, макар да нямаше кой знае колко добро образование, притежава интелект и лесно може да се научи на всичко. Беше се оженил за нея набързо, в опит да си отмъсти на сър Джаспър. Беше разбрал, че ще му се наложи да я приеме такава, каквата е. Но изпита облекчение, когато разбра, че тя може да се промени. После Тевис Стюарт се замисли над тревожната вероятност младата му съпруга да мисли същото за него. Докато я вдигаше на ръце, за да ѝ помогне отново да стъпи на земята, той се питаше какви ли заключения е направила тя за неговия характер.

От прозореца на стаята си лейди Марджъри наблюдаваше сина си и младата му съпруга, докато те се разхождаха сред цветята и неуморно бърбеха. Тя се усмихна, беше доволна. Съпругът ѝ, който много пъти беше виждал тази усмивка, се засмя, застана до нея и я

прегърна през кръста. Тя вдигна поглед към него, очите ѝ светеха от задоволство.

— По това време догодина вече ще имам внуче — каза тя и наистина беше убедена, че ще стане така.

Ян Флеминг се засмя.

— На Тевис му трябваше прекалено много време, за да дойде да я види — отбеляза той.

— Да, той е горд — отговори тя, а в гласа ѝ се прокрадваше дълбока майчинска любов — Но аз знаех, че най-накрая ще дойде. Аз успях да успокоя Арабела, да я пречистя от гнева и сега тя ще е поподатлива на чара му. Харесвам това момиче, то ще бъде добра съпруга на сина ми. Майка ѝ я е възпитала добре, въпреки че нейното собствено поведение е немислимо и разюздано. Но аз съм доволна, че дъщеря ѝ не е разбрала за него.

— Не съди майката на Арабела прекалено строго, мила — предупреди съпругата си Ян Флеминг. — Момичето я обича, а дори и аз съм чувал за репутацията, с която сър Джаспър се слави. Чарът му е достоен дори за Стюартите. Не ме учудва това, че е успял да съблазни бедната жена. Но нито веднъж не чух Арабела да говори за майка си без любов. Не мисля, че момичето би обичало майка си, ако тя е развратница.

— Да — съгласи се съпругата му, макар и неохотно. — Вероятно си прав, Ян. Езикът ми винаги изпреварва разума ми. Първо говоря, а после мисля.

Лорд Флеминг стисна рамото на съпруга си.

— Ти нямаш търпение кога Арабела ще се влюби в Тевис, затова ненавиждаш всичко, свързано с нейния дом. Не искаш тя да мисли за дома си, да желае да се завърне в него. Страхуваш се да не я загубиш. Не се страхувай. Тя е негова съпруга. Дай им време и възможност и всичко между тях ще бъде наред. Сега трябва да мислиш за сватбата на нашата Алис, Марджъри.

Лейди Флеминг кимна, погледът ѝ отново се насочи към градината и тя се усмихна.

— Виж, Ян! Той пак я целува!

Ян Флеминг също се усмихна и поклати глава. Досега, след толкова години, трябваше да е свикнал с факта, че съпругата му се интересува от всички и от всичко.

— На момичето като че ли му харесва — отбеляза той.

— Да — каза тихо Марджъри Флеминг. — Ако той я целува така, както ме целуваше неговият баща... — и тя въздъхна силно, а в очите ѝ се появиха сълзи, причинени от спомените за миналото.

Лорд Флеминг отдавна беше приел мисълта, че бащата на Тевис винаги ще заема специално място в сърцето на съпругата му. Тя рядко споменаваше крал Джеймс II. Той не изпитваше ревност, защото тогава Марджъри не беше негова съпруга, нито му беше обещавала нещо. След като се ожениха, тя винаги му беше вярна.

— Както и да я целува Тевис, мила моя — отговори той тихо, — на Арабела очевидно ѝ е приятно, защото май не иска да прекратят забавлението. Чудя се дали не трябва да подражаваме на тези деца, мила. — И лорд Флеминг обърна съпругата си към себе си и страстно я целуна.

— О, Ян! — извика тя, като се изчерви от удоволствие. — Колко си палав!

— Защо забавлението и удоволствията да са само за младите?! — попита той.

— Никога не съм твърдяла, че трябва да бъде така — отговори му тя закачливо. Хвана го за ръка и с усмивка го заведе в спалнята си.

ГЛАВА 7

Роуина Кийн се гърчеше от силните родилни болки. Не помнеше, че раждането е толкова болезнено, и нямаше представа, че може да продължи толкова дълго. Болките бяха започнали преди два дни и сега, в нощта на тринайсети ноември, тя знаеше, че и раждането, и животът ѝ са вече към края си. Отец Анселм, да го благослови Господ, остана до леглото ѝ през всичките тези часове. Вече се беше изповядала и беше получила опрощението на църквата. Съжаляваше само за две неща. Че няма да доживее да види отново дъщеря си и да ѝ каже колко много я обича и да ѝ поиска прошка и още, че няма да може да отгледа това свое последно дете, ако то оживее.

Арабела. Любимата ѝ дъщеря. Колко се ядоса Джаспър, когато научи, че момичето е живо и че е съпруга на граф Дънмор. Говореше се, че шотландецът откраднал булката на сър Джаспър, за да замени с нея своята годеница, убита от сър Джаспър. Роуина вече не се изненадваше от това, което хората говореха за съпруга ѝ. Всяка една клюка, рано или късно, по един или друг начин, стигаше и до „Грейфеър“. Тя искаше да пише на Арабела, но Джаспър беше забранил на свещеника да пише на момичето. Надутото повтаряше, че Шотландия е техен враг. Момичето беше избрало съдбата си и сега трябваше да остане там. Ако съжалява, а тя сигурно съжалява, това е истинско нещастие, но само за нея. Никой от обитателите на „Грейфеър“ не трябваше да изпитва съчувствие към нея, нито да се опитва да ѝ помага. Роуина беше изненадана, че сър Джаспър толкова лесно забрави, че Арабела е в Шотландия заради неговите собствени действия, а не по своя вина. Сега, когато чувстваше, че родилните мъки отнемат силите и живота ѝ, Роуина разбра, че не може да напусне тази земя, без да предупреди Арабела за опасностите и за отношението на сър Джаспър към нея. Вече беше много късно да иска прошка от дъщеря си.

— Кажи... на Арабела... — каза с мъка тя, опитвайки се да оформи мислите си. Но дойде още една контракция и отвлече вниманието ѝ. Трябваше обаче да успее да каже каквото си беше

наумила, защото то беше много важно. — Кажи на Арабела... да не вярва на Джаспър... защото той е... зъл! — задъхано рече тя, доволна от постигнатия успех.

— Лейди, аз няма да лиша от нищо Арабела, която по право е наследница на „Грейфеър“ — увери я свещеникът. — И нито един човек тук няма да откаже да изпълни предсмъртното ви желание — додаде той като изгледа страшно Елсбет и акушерката, които присъстваха на раждането.

Елсбет избухна в ридания и коленичи до леглото на господарката си.

— Аз винаги ще ви бъда вярна, заклевам се! — обеща тя.

Свещеникът кимна доволен. Беше сигурен, че акушерката няма да каже нищо, защото тя, като всички, които живееха в „Грейфеър“, беше нещастна и не обичаше сър Джаспър. Само че никой нищо не можеше да направи. Мълчанието ѝ сега говореше достатъчно красноречиво против лошия господар. Елсбет обаче беше нещо различно. Преди три месеца беше родила здраво момченце, чийто баща не искаше да се ожени за нея и да даде името си на детето. Елсбет беше съкрушена, защото твърдо вярваше, че Сийгър ще се ожени за нея. Мъката ѝ отстъпи място на необуздан гняв, когато научи, че любовникът ѝ вече си има жена — или поне така твърдеше той — в околностите на Нортби. Също така имал още няколко деца, научи по-късно, за голямо свое огорчение Елсбет, всички от различни жени. Тя му повярва, когато той ѝ разказа всичко това, защото той вече беше насочил вниманието си към други глупави момичета от „Грейфеър“. Свещеникът мислеше, че Елсбет може да издаде тайните на родилката, за да направи услуга на предишния си любовник.

— Ако предадеш лейди Роуина, момиче — предупреди той Елсбет, — ще ти откажа благоволенieto на църквата, на теб и на цялото ти семейство. Спомни си какъв срам и унижение ти донесе срамната ти плътска страст... — И наум добави: — Както и на тази дама тук.

— Бебето вече идва — каза кисело акушерката.

Чу се слабият плач на детето и свещеникът направи кръстния знак, благодарен на Бога за успешното раждане.

— Момче е — каза акушерката, — но няма да живее дълго, защото вече виждам образа на смъртта върху лицето му.

— Слава... Богу! — прошепна Роуина Кийн и всички разбраха какво искаше да каже тя.

— Доведи сър Джаспър, момиче — нареди отец Анселм на Елсбет. — Не казвай нищо повече от това, че съпругата му е родила син.

Елсбет кимна и изтича вън от стаята.

— Дайте ми... детето — каза Роуина, съвсем отпаднала. Акушерката беше свършила с почистването на бебето от околоплодната вода. Уви го в чисти пелени и го подаде на майка му. Роуина го взе в прегръдките си, а нежните ѝ сини очи се напълниха със сълзи.

— Бедното дете — каза тя тихо.

Вратата на спалнята се отвори с гръм и трясък, грубо блъсната отвън. Джаспър Кийн влезе наперено.

— Къде е синът ми? — попита той високо. — Дайте ми момчето!

Беше полупиян и залиташе из стаята. Роуина кимна на акушерката, която взе детето от нея и го подаде на баща му. Джаспър Кийн дълго гледа сбръчканото лице на сина си, а после погледна свещеника право в очите и попита:

— Ще живее ли?

— Мисля, че не, господарю — отговори отец Анселм. — Трябва незабавно да го кръстим.

Джаспър Кийн кимна.

— Кръстете го Хенри — каза той и подаде бебето на Елсбет.

— Какво, господарю? — Роуина с мъка се изправи до седнало положение и, с последните си сили, се присмя на съпруга си. — Нима няма да го кръстиш Ричард, на онзи, който ти даде всичко това? Къде остана твоята благодарност?

Сър Джаспър застана до леглото и сведе поглед към нея.

— Дори сега, когато смъртта вече се е настанила в очите ти, сладка Роу, ти си красавица — отбеляза той. — Ще кръстим бебето Хенри, за да уверим краля в предаността си. Колкото до Ричард, да, дължа му малко нещо заради „Грейфеър“. Но след като оплача теб и бебето и нося известно време траур, аз ще се ожения отново, сладка Роу, и фамилията Грей от „Грейфеър“ ще остане само спомен, ако въобще някой ще си спомня за тях и за крал Ричард. Имам намерение да основа тук нова династия. Ще построя огромна църква в селото, точно

до сегашната. Ти и нашият син ще имате своето място в новата династия, защото ще се погрижа да ви положат в семейната гробница. Вие ще бъдете първите от многото — завърши той и се засмя.

Роуина се засмя, като чу думите му. Смехът ѝ беше кратък и приличаше по-скоро на лая на куче.

— Ще завършиш дните си... съвсем сам, Джаспър — каза тя и падна обратно на възглавниците. — Съвсем сам...

Очите ѝ се затвориха, а дишането ѝ стана извънредно тежко. Очарован, Джаспър Кийн наблюдаваше предсмъртната агония на съпругата си. Сега, пред лицето на смъртта, Роуина изведнъж беше придобила повече смелост и сила, отколкото беше имала през целия си живот. Винаги беше била толкова слаба и покорна. Тя наистина беше най-красивата жена, която беше притежавал, и му беше идеална партньорка в леглото. Трябваше да признае, че тя ще му липсва, въпреки че се оказа неспособна да го дари със здрав син. Сините ѝ очи отново се отвориха. Сър Джаспър изпита толкова силен страх, че кръвта се смръзна във вените му, а космите по врата му настръхнаха. Роуина го погледна право в очите и каза с глух глас:

— Никога няма да притежаваш „Грейфеър“, Джаспър. — Тя направи дълга пауза, а после продължи: — Ти... си... прокълнат!

И животът напусна очите ѝ. Джаспър стоеше като прикован на мястото си до леглото ѝ. Не можеше да се помръдне.

Най-после свещеникът се приближи и нежно затвори очите на Роуина. Зад него бебето слабо проплака. Отец Анселм се обърна и направи знак на Елсбет да го последва с детето до семейния параклис.

— Ще дойдете ли и вие, господарю? — попита той бащата.

Той поклати отрицателно глава, без да промълви нито дума. Мина покрай свещеника и слезе долу в залата, където продължи да пие. Малко преди зазоряване изпадна във вцепенение. Точно тогава Хенри Кийн въздъхна за последен път.

Когато Джаспър Кийн се събуди по пладне на другия ден с ужасно главоболие и пресъхнала уста, гробът за съпругата и детето му беше вече готов и ги чакаше. В малката църквица на „Грейфеър“ Роуина беше положена в ковчега си, облечена в най-хубавата си рокля, пшениченорусата ѝ коса беше измита и сплетена на една плитка. В

прегръдките си държеше мъртвото дете. Добрите хора на „Грейфеър“ бяха вече преминали покрай ковчега и сега чакаха с нетърпение сър Джаспър Кийн, за да могат да погребат бедната си господарка. Когато най-после дойде, придружен от Сийгър, беше вече средата на следобеда и наближаваше времето на залеза. Беше първи декември. Джаспър Кийн погледна само бегло жената, която му беше съпруга, макар и за кратко. Даде сигнал на свещеника да започва опелото.

В църквата беше студено. Службата беше кратка. Графът остана само докато хвърли буца пръст върху ковчега на съпругата и сина си. Веднага след това си тръгна. Фицуотър беше този, който с любов изпълни задачата да покрие изцяло гроба. Когато свърши, червените лъчи на залязващото слънце огряваха западните хълмове. Роуина беше положена до първия си съпруг, Хенри Грей, защото всички, които я познаваха, знаеха, че такава е последната ѝ воля. Когато изпълни задачата си, Фицуотър се върна в залата на крепостта, където завари сър Джаспър и Сийгър, вече полупияни, с две хубавички прислужнички. Очевидно имаха намерение да прекарат една дълга нощ в женските обятия. Те не го видяха нито да влиза, нито да излиза, защото, след като ги погледна с презрение, Фицуотър побърза да се махне тихо оттам. Не беше вероятно сър Джаспър да го потърси тази нощ.

Фицуотър беше необикновено висок. Височината му беше още по-уникална заради факта, че той беше много строен. Беше толкова слаб, че можеше да се нарече и мършав. Това караше мнозина да се заблуждават по отношение на силата му. Макар и слаб, той имаше здрави мускули и беше жилав и много силен. Имаше издължено и изразително лице, което обикновено беше тъжно. Очите му бяха светли и интелигентни, а челото — високо. Косата му, която беше пясъчножълта, беше винаги късо подстригана. Но най-характерната му черта беше дълбокият му глас.

— Ще бъда в къщичката си — каза той на часовоите и прекоси моста, преди да го вдигнат за през нощта. Спусна се бързо по хълма, от другата страна, на който беше малката каменна къща, която лорд Грей беше дал на семейството му преди много години. От комина ѝ се издигаше бледосив пушек, който се виждаше дори в сгъстяващия се здрач. От малкото прозорче струеше светлина, която подсказваше, че вътре е топло и уютно. Фицуотър отвори вратата на дома си, наведе се,

за да мине през прага, и влезе. Вътре бяха съпругата му Розамунд, синът му Роуън и четири от дъщерите му. Всички бяха насядали до масата. Трите му най-големи дъщери вече бяха омъжени и живееха със семействата на съпрузите си.

— Тази вечер не си ли необходим в крепостта? — попита го съпругата.

— Сийгър е с него — каза мрачно Фицуотър. — Дъщерите на Деруърд им правят компания. На сутринта и двамата ще са махмурлии. Тези две момичета имат ужасно поведение.

— Те нямат майка, която да ги научи как трябва да се държат — каза тихо Розамунд.

— Слава Богу, че Уона, Скърли и Нелин са омъжени и са далеч от „Грейфеър“ — каза Фицуотър. — Сега, когато лейди Роуина е мъртва, Джаспър няма да съдържа плътските си страсти. Нито едно момиче в околността няма да е в безопасност. — Той втренчи поглед в най-малката от дъщерите си. — Джейн, ти на колко години стана?

— На девет, татко — отговори момичето.

— А ти. Еба?

— На седем, татко.

— А малката ми Ани?

— На пет, татко — усмихна се най-малкото момиченце.

Фицуотър кимна.

— Те са в безопасност, но ти, Лона, няма да си в безопасност, докато не се омъжиш. Синът на Ред е добра партия за теб и ти го знаеш.

Розамунд видя несъгласието, което очите на Лона изразиха, и каза.

— Лейди Арабела обеща на Лона, че ще я вземе за лична камериерка, мъжо. Лона може да си търси съпруг и по-нависоко от сина на Ред, така мисля аз. Освен това сър Джаспър ще иска да си получи правото на господаря да прекара първата брачна нощ с булката на васала си. Това ще му достави истинско удоволствие.

Фицуотър кимна, за да изрази съгласието си с думите на съпругата си.

— Да, ще му достави удоволствие да изнасили една безпомощна девица. Не искаме това да се случи и с нашата Лона. — Той мълча дълго време, а после каза на дъщеря си: — Имаш ли достатъчно

смелост да се качиш на коня и да отидеш отвъд хълмовете Шевиот, да потърсиш Арабела и да ѝ разкажеш за смъртта на майка ѝ, а после да я помолиш да те вземе на служба при себе си, Лона?

Лона не се поколеба нито за миг.

— Да, татко! — отговори тя.

— Съпруже! — извика силно Розамунд и хвърли предупредителен поглед към по-малките дъщери, които слушаха внимателно разговора. Той, изглежда, ги забавляваше.

— Не сте чули нищо, момичета мои — каза тихо Фицуотър на Джейн, Аба и Ани. — Ако кажете дори думичка на някого, може да ни убият. Разбирате ли?

Трите кимнаха тържествено и отговориха в хор:

— Да, татко!

— Тогава, отидете в леглата си, момичета, кажете молитвите си, помолете се и за душата на бедната лейди Роуина и заспивайте — каза баща им.

Трите станаха от масата и послушно се заизкачваха по тясното стълбище към втория етаж на малката къщичка. Отгоре се чува детските гласчета, които редяха думите на молитвата за сън. Фицуотър се усмихна, в очите му проблеснаха любов и щастие, и каза на Лона:

— Ще тръгнеш преди зазоряване, Лона, а брат ти ще те придружи. Ще ти дам и кобилата на лейди Арабела, за да я заведеш при нея. Роуън, ти ще вземеш черния жребец, но ще трябва да се върнеш до падането на нощта. Нито Сийгър, нито сър Джаспър знаят колко коня има в конюшните, така че няма да забележат изчезването на кобилата. Тази нощ небето говори, че утре сутринта ще има дъжд, така че нито един от двамата няма да си покаже и носа навън от Голямата зала. Сър Джаспър ще остане да се наслаждава на „наследството си“, сигурен съм. След изчезването на Лона ще кажем, че е избягала, защото не е искала да се омъжи за сина на Ред. Всички знаят какви са чувствата ѝ към него, нали, Лона? — завърши баща ѝ, като дори направи опит да се пошегува.

— Не бива да нараняваме чувствата и гордостта на момчето — каза Розамунд, която имаше добро сърце.

— Не се тревожи, мамо, няма да го обидим — каза Лона със смях. — Той ме обича не повече, отколкото аз — него. Той е хвърлил око на нашата Джейн, а тя също наистина го харесва.

— Нима? Истина ли е това? — каза майка ѝ изненадана. — Е, сега започвам да виждам нещата в съвсем друга светлина.

Всички се засмяха, защото Розамунд много обичаше да събира младите хора. И беше толкова добра в това изкуство, че цялото село разчиташе на нея за тези неща.

— Къде трябва да заведе Лона? — попита Роуън. Той беше разумен и практичен младеж, също като баща си.

— Нашата господарка беше открадната от граф Дънмор. Говорят, че се е оженил за нея, за да си отмъсти на сър Джаспър — отговори Фицуотър. — Заведи Лона в замъка „Дънмор“, защото ако лейди Арабела не е там, те знаят къде е. Кажи, че Лона е нейната лична камериерка и е избягала от „Грейфеър“, за да ѝ служи. Кажи още, че ѝ носи вести за майката на лейди Арабела. Тогава ще можеш да оставиш сестра си и да се върнеш у дома. Но ти, Роуън, също можеш да прецениш какво да направиш.

— Как ще успеем да вземем и върнем конете, без да ни видят, татко?

Фицуотър се усмихна.

— Много пъти съм отмъквал коне от „Грейфеър“, синко. Едната стена на конюшната е всъщност външна стена на замъка. В нея има малка вратичка, през която спокойно можеш да преведеш един кон. Тя е прикрита добре и не се вижда отвън. Вече толкова много години не са открили съществуването ѝ. Джон, конярят, има много здрав и дълбок сън. Но дори да се събуди, той не би казал нищо. Надява се да се ожени за вашата леля Елсбет. Няма да се кара с мен сега. Ще се погрижи за конете, момчето ми. — Засмя се, като видя изненадата, изписана по лицето на сина му. — Хайде, Лона, облечи си топли дрехи. Сложи си всичките фусты, които имаш, а също така и вълнени чорапи. Ще бъде студено, ще вали дъжд и ездата няма да е никак приятна. И по-добре си лягайте веднага, защото утре ще имате нужда от всичките си сили.

Когато децата отидоха да си легнат, Фицуотър седна близо до огъня и прие издяланата от дърво чаша, която жена му беше напълнила с леко пивкаво вино. Жена му коленичи до него.

— Какво ще стане сега, мъжо? — попита го тя.

— Не знам. Предполагам, че сър Джаспър ще помоли краля да узакони собствеността му над „Грейфеър“ и ще си потърси веднага

друга съпруга. Точно затова изпращам Лона при лейди Арабела. Тя е последната от рода Грей и ако наистина я познавам толкова добре, колкото си мисля, няма толкова лесно да преотстъпи земите си на сър Джаспър Кийн. Ще се бори с него.

— Но дали ще може да си вземе обратно „Грейфеър“, съпруже? Тя е омъжена за шотландец — каза Розамунд.

— Не знам, жено, не съм запознат с тези въпроси и с правилата, според които живеят благородниците. Но не искам сър Джаспър Кийн за свой господар и ще направя всичко, което мога, за да го отстраня. Ако лейди Арабела е доволна да бъде само графиня Дънмор, не бих могъл да направя нищо повече. Но вярвам, че когато научи, че майка ѝ е починала по време на раждането, лейди Арабела ще пожелае да си отмъсти за нейната смърт. А нейният съпруг може би отново ще пожелае да потърси справедливост за смъртта на Юфимия Хамилтън.

— Какво ще стане с нас, с нашето семейство — продължи да пита Розамунд разтревожена, — ако сър Джаспър научи, че ти искаш да го предадеш?

— Няма да направя нищо повече от онова, което току-що казах, жено — отговори Фицуотър. — Ще изпратя съобщение на лейди Арабела, нищо повече. Кой ще разбере, че съм го направил? Лона ще е заминала, а Роуън ще се е върнал. Освен това, нима лейди Арабела няма право да знае за смъртта на майка си. Тя трябва да се моли за душата на бедната жена.

Розамунд кимна бавно.

— Прав си, мъжо — каза тя. Наистина беше повярвала в доводите на съпруга си. Фицуотър никога не беше приемал нещо, което да заплаши сигурността на семейството му. Тя знаеше, че и сега не би ги поставил в опасност.

— Хайде да си лягаме — каза Фицуотър.

Когато се сгушиха в прегръдките си, той успокои страховете ѝ. Те се любиха бурно, докато постигнаха пълно удовлетворение и за двамата. Той я остави да спи със спокойна усмивка на лицето, час-два преди зазоряване. Промъкна се тихо в нощта, изкачи се по хълма към крепостта, пхна единствения ключ, който съществуваше за тайната вратичка на конюшните, в ключалката и влезе. Спря и се послуша. Някъде отгоре долетя силното хъркане на Джон и по-нежни звуци, характерни за жените, които спят, което подсказа на Фицуотър, че

Джон не е сам в леглото си. Сигурно е Елсбет, помисли си капитанът, защото Джон истински я обича. Чу се плачът на малко дете и Фицуотър разбра, че е прав в предположенията си, защото Елсбет не би оставила детето си само. Тя беше добра майка. По-добре беше да побърза, защото племенникът му май беше огладнял и щеше да се събуди съвсем скоро. А това означаваше, че Елсбет също ще трябва да се събуди, за да накърми сина си. Щеше да бъде далеч по-добре тя да не узнае нищо. Той отиде, съвсем инстинктивно, до яслата, която му трябваше. Оседла първо черния жребец, а после и кобилата на Арабела. Конете го усетиха, но бяха още сънени и останаха тихи и спокойни. Той бързо преведе двата коня през тайната вратичка. Държеше юздите в едната си ръка. Обърна се и с другата заключи вратата след себе си. А после се спусна с конете по хълма и ги заведе в малката си къща. Тъмнината ги скри от погледите на дремещите часовои.

Розамунд вече беше станала и приготвяше овесена каша. Щеше да издълбае два от вчерашните хлябове и да изсипе в тях кашата. Така приготвените хлебчета щяха да вземат децата, когато тръгнеха на път. А за закуска щяха да имат само каша. Двете деца ядяха бързо и пиеха бира от една-единствена издълбана от дърво чаша. И двамата разбираха, че трябва да побързат. Трябваше да са далеч от „Грейфеър“, когато първите лъчи на слънцето докоснеха земята. Когато станаха от масата, Розамунд пхна една кошница в ръката на сина си.

— За из път — каза тя и се обърна към Лона: — Не знам дали ще се видим някога пак, дъще — поде сериозно тя. — Но помни всичко, на което съм те научила, и всичко, което съм ти казала. Вярвай в Бога и бъди предана на лейди Арабела. — И тя непохватно прегърна Лона. — Нека Исус и благословената Дева бдят над теб, детето ми. Изпращай ми по някоя и друга дума винаги, когато можеш.

Едва тогава, в този миг, Лона разбра смисъла на това, което ставаше. Светлите ѝ лъчезарни очи се напълниха със сълзи. Но тя си помисли, че приключението, в което се впуска, е очарователно. Реши, че ще ѝ е по-добре там, настанена при лейди Арабела. Щеше да бъде личната камериерка на графинята. Нито един член на тяхното семейство не се беше издигал толкова нависоко! Тя целуна набързо майка си и каза:

— И вас да ви пази Господ, мамо. Сбогом!

— След час ще завали — предупреди Фицуотър сина си, а Розамунд загърна главата и раменете на дъщеря си със своя най-хубав вълнен шал. И двамата придружиха децата си до външната врата, за да ги видят как потеглят.

— Ще бъдат ли те в безопасност? — попита тя съпруга си.

— Да, те не са откраднали нищо друго, освен конете. Роуън е достатъчно умен. Ако шотландците ги спрат, ще каже, че иска закрила от графиня Дънмор. Освен това лошото време днес ще задържи повечето хора по домовете им.

Те останаха на прага, докато тъмнината погълна двата коня. Съвсем скоро престанаха да чуват и тропота на копитата им. Фицуотър се усмихна доволен. До зазоряване оставаше повече от час, а денят щеше да бъде мрачен. Почувства първите дъждовни капки по лицето си, хвана съпругата си за ръка и двамата се прибраха в къщата. Положи я в леглото и разхлаби дрехите си. Малката опасност, на която беше изложен, докато извеждаше конете от конюшната, все пак беше породила у него известно напрежение, което сега започваше да се стопява, а отпускането и душевното спокойствие засилваха плътските му желания. Той се чувстваше млад и много потентен. Розамунд се усмихна и повдигна долната си риза. Фицуотър се засмя приглушено, защото знаеше, че и двамата мислят за едно и също нещо. Имаха още малко време за удоволствия, преди да се заемат с всекидневните си задължения и грижите за децата. Всяка възраст, реши той, си има своите предимства.

А навън вече валеше проливен дъжд. Децата бяха стигнали до първия крайпътен камък, разположен до първия хълм отвъд „Грейфеър“. Лона се загърна плътно в шала на майка си, като тихо проклинаше лошото време. Малко пред нея, Роуън се усмихна, защото чу думите ѝ. Не знаеше, че на нея са ѝ известни такива цветисти изрази. Нали тя, все пак, беше момиче. Той също се загърна по-плътно във вълнената си пелерина и сгуши глава в раменете си. Денят нямаше да е нито лесен, нито приятен. Щеше да измине дълъг път, преди отново да види дома си и топлото си легло. Продължиха да яздят. Нощта се превърна в ден. Дъждът се лееше като сребърен поток от сивото небе. Часовете минаваха, а силата на природната стихия не

намаляваше. Яздеха, без да говорят. Лона следваше брат си, който се молеше указанията на баща му за посоката да са точни. Макар че нямаше пътни знаци, нито пък други ориентир, Роуън разбра точно в кой момент и на кое място пресякоха границата и влязоха в Шотландия. Странно, но беше така.

— От другата страна сме, Лона — каза той. — Сигурен съм, че не е много далеч.

И наистина, след по-малко от два часа видяха пред себе си стените на замъка „Дънмор“. Бяха уморени, но въпреки това профучаха по моста. Конете като че ли усещаха, че приближават сух заслон и, може би, храна. Не спряха, докато не преминаха през портата и не се озоваха в четвъртития преден двор на замъка. Роуън плавно се плъзна от гърба на коня, стъпи на земята и срещна любопитния поглед на въоръжен мъж, който бързо се приближи към него и го поздрави.

— Е, е, кои сте вие? — попита ги часовоят.

— Аз съм Роуън, син на Фицуотър, идвам от „Грейфеър“ с личната камериерка на лейди Арабела. Нося съобщение за господарката си.

— Графът и неговата съпруга са в „Глен Айлийн“ за сватбата на сестрата на Негово благородие, която ще бъде след три дни — отговори часовоят.

— Далечно ли е? — попита Роуън. — Можете ли да ми покажете в каква посока е това?

— Три мили, не повече — отговори мъжът. — Изчакайте да получа разрешение от капитана и аз самият ще ви заведа.

Лона кихна веднъж, а после още няколко пъти.

— Господи, момичето е мокро до кости — каза часовоят и я погледна по-внимателно. — Защо не влезете в замъка, където ще ви дадат топла супа, докато се върна?

— Не — каза Лона. — Но ви благодаря, сър. Трябва да стигна при господарката си възможно най-бързо, защото новините, които нося, са много важни.

Мъжът бързо се отдалечи.

Загрижен, Роуън каза:

— Можем да спрем за малко, Лона. Ако искаш.

Момичето поклати глава.

— Вече е почти пладне, Роуън, и става все по-студено. До вечерта дъждът ще се превърне в сняг, а сега се стъмва рано. Декември е. Трябва да се върнеш в „Грейфеър“, преди да са открили, че те няма. Това ще направи Сийгър подозрителен и той ще започне да вре носа си тук и там. А тогава ще разбере, че съм заминала. Ще види, че я няма кобилата на господарката. Ще ти е много трудно да обясниш всичко това на сър Джаспър и въпреки че той казва, че е доволен да остави татко на длъжността капитан на крепостта, Сийгър завижда на мястото и авторитета му. Сега, когато бедната лейди Роуина е мъртва и няма нито един Грей в „Грейфеър“, кой знае какво може да се случи. Времената не са добри, братко, не искам татко да загуби службата си, а семейството ни — дома си. Сър Джаспър няма и капчица добрина в сърцето си.

Той се замисли над думите ѝ и реши, че те са много мъдри. Беше малко засрамен дори, защото нито за миг не помисли, че за баща им съществува някаква опасност. На Роуън винаги му се беше струвало, че баща му притежава власт. Но в думите на Лона имаше много здрав разум, затова, когато часовоят се върна и каза, че е готов да ги заведе до „Глен Айлийн“, Роуън му благодари и те незабавно продължиха пътя си.

В Шевиот Корт, къщата на лорд Флеминг в „Глен Айлийн“, днес цареше невъобразима суетня и неописуема врява. Булката беше открила на бузата си петно, което я накара да избухне в сълзи, защото беше сигурна, че няма да изчезне до деня на сватбата. Точно по средата на тази безумна врява пристигнаха децата на Фицуотър. Арабела, която слизаше по главното стълбище на къщата, ги видя, застанали в коридора, и с радостен писък се хвърли към тях. Часовоят се усмихна, доволен от това, че е зарадвал новата графиня, която все още малцина от подчинените ѝ познаваха, защото тя живееше тук, в Глен Айлийн.

— Лона! Роуън! Как така сте тук? Как е майка ми? Какво ново в „Грейфеър“? Говорете! Говорете!

Лона отново кихна.

— О, мила — каза Арабела, — ти си мокра до кости и премръзнала. О, бедните ми! — Тя се обърна към часовоя. — Заведи Роуън в кухнята, за да се изсуши, моля те. Лона, ела с мен.

— Господарке... лейди Арабела — каза Роуън, — не мога да остана. Татко открадна конете от конюшната. Трябва да върна жребеца, преди да са открили, че го няма. Лона ви доведе кобилата. Татко каза, че тя може да остане тук.

— Не можеш да тръгнеш, преди да си се изсушил, Роуън — каза Арабела категорично. — Отиди в кухнята да се нахраниш, а аз ще ти намеря сухи дрехи. Конят ти също трябва да си почине. Времето няма да стане по-добро.

— Съветът е добър, момче — каза графът, който също се беше появил в коридора, защото беше научил за пристигането им. Фъргюс, заведи момчето в кухнята и нахрани коня.

— Да, господарю! — отговори часовоят и се усмихна срамежливо на Лона. — Надявам се, че няма да се разболееш, момиче — каза той, обърна се рязко и излезе заедно с Роуън.

Лона почувства как и без това горещите ѝ бузи почервеняват. Младият часовой беше наистина красив момък. Може би все пак щеше да се научи да обича тази студена, сива и негостоприемна страна.

— Арабела, отиди да кажеш на майка ми за пристигането на твоите слуги — каза графът. — Момичето ще има нужда от гореща вана и сухи дрехи. Аз ще ѝ донеса малко уиски, за да се стопли, а после ще я заведа в кухнята, за да се сбогува с брат си. След това ще ти я изпратя.

Арабела се усмихна топло на съпруга си, доволна, че той проявява любезност и загриженост към Лона и Роуън. След това бързо излезе. Графът също излезе, върна се с чаша уиски и каза:

— Новините, момиче?

— Лейди Роуина е мъртва, господарю. Умря при раждането. Момчето също умря. — Тя изгълта уискито и се задъха, защото почувства стомаха си като огнена топка. След малко топлината запълзя и по вените ѝ. — Господи! Тази напитка е много силна, господарю!

Тевис Стюарт се засмя.

— Да, момиче, много е силна — съгласи се с нея той. — Довърши разказа си, преди да се е върнала съпругата ми.

Лона кимна:

— Баща ми е Фицуотър, капитанът на крепостта, господарю. Не може открито да се противопостави на сър Джаспър Кийн, защото се страхува да не изложи на опасност семейството си, но е предан на

фамилията Грей. Иска лейди Арабела да знае за смъртта на майка си. Казва, че сър Джаспър ще действа бързо, за да заздравя позициите си в „Грейфеър“.

— Да, така ще стане — отбеляза графът. — И аз щях да постъпя така, ако бях на негово място. А ти, момиче? Баща ти те е изпратил в „Дънмор“, за да бъдеш в безопасност, така предполагам. Ти си красиво момиче, а окото на сър Джаспър забелязва такива като теб.

Лона се изчерви и се изкикоти, но бързо се опомни.

— Леля ми, Елсбет, беше лична камериерка на лейди Роуина, господарю, а аз щях да служа на лейди Арабела. Баща ми наистина ме отпрати от „Грейфеър“, за да бъда далеко от сър Джаспър, но също така лесно можеше да ме омъжи, защото имах няколко предложения. Но аз предпочитам да започна службата си при господарката, ако тя ме иска.

През последните три месеца Тевис Стюарт беше ухажвал усилено невястата си, която, шест месеца след сватбата, все още му беше съпруга само на думи. Вече беше готов да си признае, че се е влюбил в Арабела. Искаше да си я вземе в „Дънмор“, искаше я в леглото си. Знаеше всичко за Фицуотър, за жена му Розамунд, Роуън, Лона и всички деца на Фицуотър, защото Арабела му беше разказала всичко за живота си. Съпругата му страдаше от отсъствието на Лона. Ако сега „разрешеше“ на Лона да остане, щеше да сложи успешен край на ухажването.

— Да, тя ще иска да останеш, момиче — каза той на Лона. — Ти много ѝ липсваш, но аз искам да те помоля за една голяма услуга.

— Всичко, каквото кажете, господарю! — обеща Лона. Арабела беше такава късметлийка, помисли си тя. Графът беше по-красив дори от сър Джаспър!

— Сестра ми, Алис, трябва да се омъжи на пети този месец. Ако кажеш на съпругата ми за смъртта на майка ѝ, това ще помрачи радостта от сватбата. Арабела няма да може да се крие всеки път, когато ѝ се доплаче. Тя е моя съпруга, а аз съм глава на семейството. Лошите новини могат дори да попречат на сватбата на Алис, а аз много я обичам, защото е най-малката ми сестра.

— Съгласна съм, господарю, но господарката ще ме разпитва до припадък за новини от „Грейфеър“. Ако избягвам въпроса, тя ще се

запита какво не е наред. Не мога да я излъжа — каза Лона, много разтревожена.

— Да, тя е твърдо решена да изкопчи всичко от теб. Като куче териер е — каза графът и се засмя, — но ако се престориш на болна, Лона, тя няма да те разпитва, докато не се почувстваш по-добре. Можеш ли да го направиш?

— Да, господарю, но как ще заблудя останалите хора в къщата?

На вратата се почука и графът извика високо, че могат да влязат. В стаята се втурна Флора. Усмивка озари красивото лице на Тевис Стюарт.

— Флора ще ни помогне, момиче! — каза той, а после набързо обясни затруднението, в което се намираха.

Когато свърши. Флора кимна:

— Ще заведе Лона в кухнята да се сбогува с брат си, господарю, а това ще ви даде време да намерите майка си и да обясните плана. Не много след като брат ти си тръгне, ти трябва да припаднеш, момиче. Ще можеш ли да се престориш?

— Да — каза спокойно Лона, — ще мога.

— Добро момиче — одобри графът. — Не се тревожи за нищо. Аз сам ще разкажа на Арабела за смъртта на майка ѝ, но след сватбата.

В кухнята Лона се сбогува с брат си. Топлината, която се излъчваше от фурните и от камините, бързо беше изсушила мокрите му дрехи. Топлото ядене и няколко чаши бира бяха възвърнали силите му. Фъргюс, който ги беше довел тук, беше останал да му прави компания. Като го разгледа по-отблизо, Лона реши, че той наистина е красив. Косата му бе черна и права, а сините му очи весело блестяха, докато си бърбеше с кухненските прислужнички, на които той очевидно беше любимец. Изтощена и все още мокра, Лона никога през живота си не се беше чувствала толкова непривлекателна. Неизвестно защо, това я тревожеше и тя изля гнева си върху Фъргюс.

— Брат ми трябва незабавно да си тръгне, бърборко такъв! — скара му се тя. — А ти си седиш тук със самодоволна физиономия и говориш ли говориш, като с това го караш да прави същото.

— Престани, Лона — отговори спокойно Роуън. — Скоро ще бъда мокър до кости. Нека се насладя на още миг уют и топлина.

— Ако Сийгър разбере, че те няма, на татко и на семейството ни ще се случи нещо ужасно — каза Лона. Изведнъж гласът ѝ изневери, а

по бузите ѝ се затъркаляха сълзи, за неин най-голям срам.

Фъргюс скочи от мястото си.

— Не се тревожи, момиче — каза той. На красивото му лице беше изписана истинска загриженост. — Тръгваме вече. Аз ще изпратя брат ти чак до „Грейфеър“. Не се страхувай за него.

— Бог да е с теб, Роуън — успя да каже Лона, а после излезе на бегот от кухнята. Флора бързаше след нея.

Когато научи за болестта на Лона, Арабела много се ядоса. Лейди Марджъри я увери, че това никак не е изненадващо, като се има предвид, че „горкото дете“ е яздило цял ден под проливния дъжд.

— Представи си, горкото дете имаше четири фусты, две, от които фланелени, и всичките бяха мокри, като че ли току-що извадени от водата — каза лейди Марджъри. — А пък шалът...!

— Кога ще мога да я видя? — попита Арабела. — Искam да науча новините от „Грейфеър“, мадам.

— Ще минат няколко дни, докато Лона се посъвземе, мила — отговори лейди Марджъри. — Сигурна съм, че нищо не е толкова важно, че да не може да почака. Сигурно ще се чувства добре след сватбата на Алис и Робърт Хамилтън.

Арабела трябваше да се задоволи с преценката на свекърва си за положението, защото да ѝ задава по-нататъшни въпроси би било грубост и проява на лошо възпитание. За шестте месеца пребиваване в Шотландия тя беше успяла да обикне всички членове на това голямо семейство. Въпреки че беше отраснала като единствено дете в семейството и в относителната изолираност на крепостта „Грейфеър“, за Арабела не беше трудно да се превърне в любяща и обичана от всички Стюарт. Сватбата на Алис Флеминг и Робърт Хамилтън беше първият истински празник, в който участие щеше да вземе и Арабела. Щом лейди Марджъри казваше, че Лона ще се оправи, тя трябваше да приеме отговора и да се радва на предстоящата сватба.

Пети декември дойде. Беше студен, но за всеобща изненада, ясен ден. Декември не беше месец, през който слънцето ярко грее, и това, че веселите му лъчи огряваха, макар и да не топлеха, земята, беше

сметнато за добро предзнаменование. Като че ли всичко говореше, че съвместният живот на младоженците ще бъде щастлив. Алис Флеминг беше много красива, облечена в рокля от бяло кадифе, чиято горна част беше силно прилепнала по тялото. Талията беше ниско разположена, а деколтето — така изрязано, че да подчертава красивите ѝ гърди. Роклята беше с висока яка, щедро обточена с хермелин. С хермелинова кожа бяха украсени и дългите тесни ръкави и ръбът на роклята, включително и дългият шлейф, който, освен това, беше украсен и с жълт бродат. Не носеше никакви бижута, освен венчалния си пръстен и нежна златна верижка на кръста, от която висеше златен кръст. Косата ѝ беше свободно пусната, за да подсказва за нейната непорочност. Беше наметнала пелерина, обточена с кожи. Беше придружена от двора на Шевиот Корт до църквата от баща си, събралите се за сватбата гости и семейството си. Когато влязоха в църквата, Арабела се огледа и сметна, че всичко в нея говори за варварски разкош. Членовете на фамилията Флеминг бяха облечени в карирани поли, в които преобладаваха червеният, зеленият и синият цвят. Тези цветове бяха основните за тяхната фамилия. Семейство Хамилтън носеха дрехи, чиито карета бяха в синьо и червено, украсени с тънка бяла линия. А Стюартите от Дънмор носеха поли, чиито преобладаващи цветове бяха зелено, черно, тъмносиньо и червено. Дрехите на дамите бяха толкова разноцветни, че не се поддаваха на описание.

Всички бяха много любопитни и нямаха търпение да видят съпругата на Тевис Стюарт, която, ако мълвата беше вярна, не беше влязла още в замъка му, камо ли в леглото му. Много от дамите честно си признаваха, че не знаят защо това е така, тъй като, според тях, нямало никаква причина за подобно поведение. Граф Дънмор притежаваше чара на Стюартите, така смятаха всички присъстващи жени без изключение. Хората говореха, че тя е англичанка, а това вече беше пикантна новина и че той я откраднал от църквата в деня, в който щяла да се омъжи за другиго. Всички приятели, роднини и съседи бяха приели поканите, защото знаеха, че графът и съпругата му със сигурност ще присъстват на сватбата на Алис Флеминг и Робърт Хамилтън.

Арабела не ги разочарова. Беше облечена в рокля от светлосиньо кадифе и сребриста пелерина, обточена с хермелинови кожи. Беше

вдигнала красивата си коса със златни фиби, украсени с перли. На врата си носеше огърлица от перли и аквамарини. На всеки един от пръстите ѝ блестеше златен пръстен. Красивият ѝ съпруг ѝ засвидетелстваше огромно внимание, което правеше интригата още по-интересна.

Когато религиозната церемония свърши, всички гости се върнаха обратно в Шевиот Корт за банкета, където внимателно наблюдаваха графа и неговата съпруга. Обаче нищо в поведението им не подсказваше какво е естеството на отношенията им. Те бяха, във всяко едно отношение, щастлива двойка. Когато се разделяха за малко по необходимост, Тевис Стюарт винаги търсеше с поглед съпругата си, като че ли копнееше за нея. Това объркваше гостите и те не знаеха какво да мислят.

— Ти си женен за нея, нали? — попита го неговата полусестра принцеса Мери, която вече беше сключила втори брак. Вторият ѝ съпруг беше лорд Джеймс Хамилтън, далечен роднина на настоящия младоженец. — Наистина ли си женен за нея?

Тевис Стюарт се засмя и с обич целуна по бузата красивата си сестра.

— Колин ни венча през юни, точно както днес венча Алис и Робърт.

— Това нищо не ми говори — отговори сухо сестра му. — Говорят, че тя не живее в „Дънмор“. Вярно ли е това?

— Да — отговори честно той.

— Аха! — възкликна тя. — Значи е вярно!

— Какво е вярно, Мери?

— Твоята съпруга е все още девствена! — прошепна принцесата.

— За Бога, Мери! Какво общо има това с теб? — попита раздразнено графът. — Нашият живот не засяга хората и не бива да бъде обществено достояние.

Тя се усмихна многозначително.

— Защо, Тевис? — почти замърка от задоволство тя. — Ти я обичаш, нали? Пресвета Дево, може би не знаеш как да постъпиш в случая! Прекара толкова много време на служба при брат ни, краля, че въпреки красивото ти лице и твоите двайсет и осем години, ти не знаеш как трябва да се държиш със съпругата си. Това малко момиче

май те смущава, обърква, а това ми се струва много забавно! — Тя отново се засмя. Смехът ѝ определенено не му се нравеше.

Той се изчерви от неудобство и сестра му изпита съжаление към него.

— Постигна ли някакъв напредък, Тевис?

— Да. Може би довечера тя ще дойде с мен в „Дънмор“. Преди няколко месеца сключихме сделка. Мисля, че тя ще спази уговорката.

— Какво иска от теб? — попита Мери Стюарт.

Той направи гримаса, с която не се знаеше какво иска да изрази.

— Искане обратно родния дом, Мери. Искане отново да държи в ръцете си крепостта „Грейфеър“ и да управлява там като пълновластна господарка. Тя разбира, че не би могла да живее там, след като е моя съпруга. Но иска там да бъде домът на нашата най-голяма дъщеря. Ще разреши на английския крал да ѝ избере подходящ съпруг. Няма да бъде щастлива, докато крепостта е в ръцете на сър Джаспър Кийн.

Принцесата се замисли за миг и каза:

— Е, това е зестрата на момичето, Тевис. Мога да разбера желанието ѝ. Ти просто трябва да намериш начин да ѝ го върнеш. Като се има предвид колко много си направил за Джейми през всичките тези години, мисля, че той с радост ще ти помогне. Кога ще дойдеш в двора?

— След Дванайсетата нощ — каза той.

— Първо говори с Маргарет — посъветва го сестра му. — Тя ще ти помогне. Спомняш ли си какъв шум се вдигна около нейната зестра?

— Тогава Джейми постъпи мъдро, като предпочете земите пред златото. Златото отдавна щеше да е пропиляно, но островите завинаги ще останат част от Шотландия — отбеляза графът.

— Да — съгласи се сестра му, — земята е по-ценна от златото. Щом разбираш това, сигурно разбираш и отношението на Арабела към „Грейфеър“.

— Никога не съм казвал, че не я разбирам, Мери, но не знам дали ще мога да ѝ го върна. Ще се опитам и знам, че Джейми ще ми помогне, но всичко зависи от прищявката на английския крал. Не мога да предвидя как ще постъпи той.

— Сигурно и съпругата ти разбира това — каза принцеса Мери.

— Арабела разбира само онова, което иска, Мери. Тя е гневна, избухлива и своенравна, моята малка съпруга.

— Никога не съм мислила, че ще доживея деня, в който ще видя Тевис Стюарт навел глава пред съпругата си — каза сестра му, целуна го бързо по бузата и отиде при съпруга си.

Защо, помисли си графът, всички жени имат жила и все гледат да те ужилят? Думите на сестра му започваха да събуждат гнева му, бяха му причинили болка, макар да не знаеше точно защо. Някой го докосна нежно по ръката. Обърна се и видя съпругата си.

— Приличаш на буреносен облак — каза тя.

— Сестра ми Мери понякога прилича на отровна змия — каза той.

— Майка ти вече ни представи една на друга. Намирам, че принцесата е очарователна — каза Арабела. — Може би просто ти е казала нещо, което не си искал да чуеш. — Тя го хвана за ръката. — Ела, време е да сложим в леглото булката и младоженеца.

— Ти си единствената, която искам да сложа в леглото, мадам — каза тихо той.

— Господи! — Тя се изчерви силно.

— Ти обеща, момиче. Каза, че ще си дойдеш с мен у дома след сватбата на Алис и Роб. — Очите му не се отделяха от лицето ѝ. Арабела уплашено извърна глава. Той я хвана за раменете, притисна я към себе си и нежно целуна косите ѝ.

— Желая те, момиче — прошепна той.

— Ами любовта? — също шепнешком, отвърна тя. Сърцето ѝ тежко биеше. Беше ѝ трудно да диша.

— По дяволите, момиче, нима не виждаш, че съм влюбен в теб? Прекарвам повече време тук, отколкото в „Дънмор“, само и само да бъда с теб. Има хора, които ще се смеят до припадък, ако видят Тевис Стюарт, граф Дънмор, да държи конци за бродирание в огромните си длани, за да може съпругата му да ги навие. Само един влюбен мъж може да бъде толкова глупав.

Тя се засмя тихо.

— Ти наистина беше много търпелив тогава.

— Да, бях много търпелив всеки ден и изпълнявах всичките ти желания — отговори той, като се надяваше, че тя ще разбере какво иска да ѝ каже.

— Страхувам се — каза тихо тя.

— Да, повечето девойки се страхуват — отговори ѝ всезнаещо той.

— Твоята майка каза на Алис, че ще изпита болка — продължи Арабела.

— Само първия път, когато се разкъсва девствената ципа съгласи се той. — Но знам, че ти си смело момиче и можеш да преодолееш страха си.

Ръцете му обгърнаха тънката ѝ талия, а устните му целунаха нежно бузите ѝ. Едната му ръка се придвижи нагоре и погали дясната ѝ гърда.

— Боже мой! — прошепна тя. — Другите ще видят!

Той стисна леко гърдата ѝ и прошепна нежно в ухото ѝ:

— Какво значение има? Ще кажат само, че граф Дънмор и полудял от любов по красивата си съпруга.

За един кратък миг Арабела затвори очи и се отдаде на чувственото удоволствие, което близостта на графа пораждаше и което като че ли щеше да я погълне цялата.

— Не знам дали съм влюбена в теб — успя най-после да каже тя.

— А мразиш ли ме?

— Не!

— Не ти харесвам?

— Не.

— А харесваш ли ме въобще?

— О, да, много!

— Нима не можем да изградим останалото върху това? Ела с мен у дома, в „Дънмор“, още тази нощ и ще започнем да градим общото си бъдеще — отново започна да я увещава той.

Той сигурно я обича, реши тя. Иначе нямаше да я моли да го придружи в „Дънмор“. Той беше неин съпруг. Неин господар. Тя беше негова и той можеше да прави с нея каквото пожелае. А ето че вече няколко месеца той я ухажваше с чар и нежност. Можеше да я насили, но тя не мислеше, че е способен на това. Не би било честно да му отказва по-дълго това, което му се полага като на съпруг, а подобно детинско поведение от нейна страна може да превърне любовта му в омраза.

— Ще дойда у дома с теб, господарю — каза тя тихо, — но първо трябва да сложим булката и младоженеца в леглото. Хайде, ела, защото накарахме другите да ни чакат доста дълго. — Тя нежно отстри ръцете му от тялото си, взе едната му длан в своята и го заведе при останалите. — Аз трябва да помогна на Алис — каза тя и той кимна, за да изрази съгласието си.

Гостите изразиха гласно желанието си да бъде вдигнат тост. Докато господата вдигаха чашите си и отпиваха, булката и дамите успяха да изпълнят замисленото от преди бягство от залата. Със звънлив смях те изтичаха нагоре по стълбите и се скриха в спалнята, която беше приготвена за новобрачната двойка. Господарят на „Калкърин“ щеше да остане няколко дни при роднините си по сватовска линия, а после щеше да отведе невестата си в новия си, току-що построен, дом. На Коледа сестра му Мег щеше да се омъжи за Гевин Флеминг и щеше да излезе от същата тази нова къща.

— Нито една съпруга няма нужда в къщата си от зълва, която е на възраст за женене — говореше Мег, а тонът ѝ подсказваше, че решението ѝ е окончателно. — И без това Мери и Джорди ще са на ръцете ѝ. Тя сигурно ще има и собствени деца.

Сватбената нощ на Алис и предстоящата сватба на Мег, а също така и тайната, която вече не беше тайна, за неконсумирания брак на Арабела, направиха дамите особено шумни и словоохотливи.

— Има ли нож под дюшека? — попита принцеса Мери.

— За Бога, за какво ѝ е нужен нож? — попита Арабела.

— За да разреже болката, когато Роб разкъса девствената ѝ ципа, глупаче! — отговори принцеса Мери, а останалите се засмяха.

— Ах — въздъхна една от дамите, — на света няма нищо похубаво от изправен и твърд мъжки член! Заради това си струват всякакви грехове!

— Ти би трябвало да знаеш — отговориха в хор останалите. — Имала си трима съпрузи, Ани Хоум. А колко деца имаш вече?

— Осем — отговори Ани. — Не е моя вината, че раждам все момчета, но Дънкан казва, че иска момиче и че няма да ме остави вдовица като предишните ми двама съпрузи.

Думите ѝ бяха последвани от чистосърдечен смях. Всички дами помагаха на Алис да съблече красивата сватбена рокля.

— Ти май не се страхуваш, Алис — отбеляза принцеса Мери.

— Не, мадам — отговори Алис. — Защо би трябвало да се страхувам от мъжа, когото обичам най-много на света?

Останалите жени кимнаха, за да изразят съгласието си с думите ѝ. Дори се усмихнаха, когато чува отговора ѝ. Всички знаеха, че бракът е сключен по любов, и бяха сигурни, че ще бъде щастлив. Малката Мери Хамилтън се втурна тичешком в стаята.

— Господата идват! — извика тя. Алис стоеше гола в спалнята.

— Бързо! — извика майка ѝ, като за последен прокара през косата ѝ гребена. — Лягай в леглото, дъще, ако не искаш всички господа да видят прелестите ти!

Помогнаха на Алис да се настани в огромното легло, издърпаха завивките до брадичката ѝ, а раменете ѝ наметнаха с ефирен шал от бяла коприна.

— Господ да те благослови и да те пази, мила моя — каза майка ѝ и целуна дъщеря си по бузата. После се изправи и нареди: — Отворете вратата!

Мери Хамилтън отвори вратата точно когато джентълмените застанаха пред нея и се приготвиха да я натиснат с рамо. Мъжете се скупчиха в стаята, като се смееха и викаха и сърдечно изблъскаха младоженеца към леглото. Съблякоха Робърт Хамилтън, като му оставиха само долната риза, която стигаше до коленете му. Той се беше зачервил силно от виното, от възбуда и от смущение.

— Дадохме му само малко вино, мадам, колкото да сме сигурни, че ще ви достави удоволствие — каза графът.

Робърт се изчерви още по-силно, стана направо пурпурночервен.

— Няма ли да дойдеш в леглото, съпруге? — попита спокойно Алис, като че ли всичко това беше най-обикновена делнична случка и отметна одеялата от едната страна, за да му направи място.

Господарят на „Калкърин“ нежно подпомогнат да заеме мястото си. Свалиха и ризата му, което го принуди направо да се гмурне под завивките до Алис. Въпреки това гостите успяха да зърнат, макар и за миг, голите му хълбоци. Тържествено донесоха чашата с топлото подкрепително питие и всички отпиха, като се започне от булката и младоженеца, които се опитваха да не обръщат внимание на многозначителните забележки на присъстващите. Когато гостите започнаха един по един да излизат от спалнята, новобрачната двойка въздъхна с облекчение. Шегите се въртяха все около малката Мери

Хамилтън, която, като излезе от стаята и затвори вратата след себе си, невинно извика:

— Бог да ви дари със сладка почивка, Роб и Алис.

Алис Хамилтън погледна младия си съпруг и се изкикоти, когато той тихо прошепна в ухото ѝ:

— Днес Господ ни забранява да си почиваме, още по-малко да спим!

Долу, в залата, графът намери майка си и ѝ каза:

— Арабела ще дойде тази вечер с мен в „Дънмор“, мамо. Искаме да си тръгнем възможно най-тихо, без да тръбят фанфари, защото тайната за нашия брак е публично достояние и от двете страни на границата.

Марджъри Флеминг се засмя тихо.

— Тогава ти предлагам да вземеш съпругата си, Стюарт, сине мой, и да се измъкнете сега, докато гостите все още пият и се забавляват.

Той кимна, щастливо усмихнат.

— Още ли не си казал на Арабела за майка ѝ, Тевис? — попита го лейди Флеминг.

— Не, но до утре сутринта тя вече ще знае! Като повечето девици, и тя се срамува от съпруга си. До днес не съм я насилвал. Но не искам тя отново да си намери извинение, за да ми откаже, мамо. Когато успокоя страховете ѝ по отношение на онова неизвестно нещо, което я очаква, ще мога по-добре да я утеша и да пресека сълзите ѝ — каза графът.

Очите на Марджъри Флеминг бяха пълни със сълзи, когато каза.

— Ти не си спомняш много добре баща си, Тевис, но си като него в много отношения. Историята ще запомни Джеймс като твърд и жесток човек, но той можеше да бъде и много нежен, мил, любезен и грижовен. Тази своя страна обаче показваше на много малко хора. Аз обикнах Арабела, но нейният темперамент е горещ, тя лесно избухва и често действа, без да мисли. Ще имаш нужда от всичкото си търпение, за да са гладки отношенията ви. Ще трябва да ѝ покажеш онази своя страна, която баща ти показваше само на мен. Няма да ти бъде лесно, сине.

— Дали някога ще сметнеш, че съм достатъчно голям и не се нуждаю от съветите ти? — запитва я дяволито синът ѝ.

— Разбира се, че не — отговори тя. — Всеки мъж би трябвало да слуша майка си, независимо от възрастта, която е стигнал. — Тя го целуна по гладко избръснатата буза и каза: — Ще изпратя Флора и Лона в „Дънмор“ утре. Вземи съпругата си и тръгвай.

Той ѝ целуна ръка и с усмивка се отдалечи от нея. Погледът му търсеше Арабела. Най-после я видя. Беше в другия край на залата и оживено разговаряше с Мег Хамилтън. Той я прегърна през кръста и тихо ѝ прошепна:

— Кажи на Маргарет „лека нощ“, момиче. Време е да тръгваме, и то колкото можем по-дискретно.

Мег ококори широко очи, защото много правилно изтълкува думите му. Като видя паниката в очите на приятелката си, тя бързо направи реверанс и каза:

— Лека нощ, Арабела. Лека нощ, господарю. — И бързо се отдалечи, като търсеше някого, с когото би могла да поговори. Лейди Марджъри. Мери. Който и да е.

— Вече говорих с майка си, момиче. Тя казва, че точно сега е подходящият момент да се измъкнем. Флора и Лона ще се върнат в „Дънмор“. — Ръката му все още беше на кръста ѝ. Той я поведе през залата. — Донеси пелерината на дамата — каза той на слугата в преддверието. — И изпрати някого веднага да доведе конете ни.

— Да, господарю — отвърна покорно слугата. Арабела беше онемяла. Страхуваше се и беше нервна.

— Дрехите ми... — направи слаб опит да възрази тя.

— Вещите ти ще пристигнат утре, с Флора и Лона — каза той тихо и я прегърна, за да я успокои. — Не се страхувай, Арабела Стюарт. Обичам те.

— Достатъчно ли ме обичаш, за да ме оставиш още малко тук? — попита го тя.

Той се засмя нежно.

— Момиче, момиче, правиш от мухата слон. Искам да си дойдеш вкъщи, за да те обичам, а не за да те изям жива. Ти си моя съпруга вече повече от шест месеца. Аз бях търпелив, но, колкото по-дълго отлагаме събирането си, толкова по-страшен ще ти се струва актът на любовта. Да не би да си чула от спалнята на младоженците да долитат писъци и викове на ужас и болка?

Арабела поклати глава и каза:

— Сигурна съм, че Робърт още не е успял... — Думите ѝ заглъхнаха.

Той се усмихна дяволито.

— Може би. А може би не, момиче, но едно нещо знам със сигурност. И двамата — и той, и сестра ми — нямаха търпение да го направят. Аз също нямам търпение да те взема в обятията си. Любовта е сладка, моя мила Арабела.

— И понякога — горчива — каза Арабела.

— Да, понякога — горчива — отговори честно той. — Но по-често ще бъде сладка, обещавам ти.

Завръщането на слугата с връхните им дрехи сложи край на разговора им. Графът нежно и внимателно загърна раменете на Арабела с кадифената пелерина, обточена с хермелинови кожи. Със сигурни пръсти той завърза вървите и сложи качулката на главата ѝ. После бързо се загърна в собствената си наметка, хвана съпругата си за ръката и бързо я преведе през входната врата на Шевиот Корт. Навън ги чакаха конете им. Той повдигна Арабела, помогна ѝ да седне на гърба на малката си сива кобила и възседна жребеца си. Арабела си помисли, че вече няма връщане назад. И от какво, за Бога, толкова се страхуваше тя? Но всъщност знаеше от какво се страхува. Действията на майка ѝ бяха разкрили, че страстта е също толкова силно оръжие, колкото и всички други, използвани от мъжа срещу жената. Не знаеше дали иска да изпитва привързаност към този мъж, да зависи от него, а и от който и да е друг. Не искаше да бъде окована в още едни вериги. Отново, за кой ли път, беше безпомощна и не можеше сама да реши каква да бъде съдбата ѝ. И съдбата на „Грейфеър“. Все пак, щом мъжът можеше да привърже жената към себе си по този начин, нима не беше възможно жената, по същия начин, да го оплете в мрежите си? Трябваше да се възползва от възможността да узнае отговора на този въпрос. И ако не беше така, ако не успееше, тогава какво ѝ оставаше?

— Мадам? — Тонът му беше въпросителен.

Арабела погледна съпруга си и му се усмихна срамежливо.

— Вече съм готова да дойда у дома — каза тя.

ГЛАВА 8

Докато графът и графинята на „Дънмор“ преминаваха по подвижния мост, всички в замъка благоразумно се бяха изпокрили и мълчаха. Когато господарите спряха в средата на четвъртития двор, един от конярите притича, за да поеме юздите на конете. Преди да стори това, той се поклони леко.

— Имаш ли нужда да се подкрепиш, любима? — любезно се информира графът, докато се изкачваха по стъпалата, водещи към входната врата.

— Не, сър — отговори тя тихо, а после леко изпищя, изненадана. Той я беше вдигнал и явно имаше намерение да я пренесе на ръце през прага на дома си.

— Въпреки че се оженихме тук — каза ѝ той, — не си влизала в замъка „Дънмор“ като моя съпруга. Това е твоят дом, Арабела Стюарт, и аз от цялото си сърце те приветствам с добре дошла. От времето на баба ми тук не е имало господарка. Нейният портрет можеш да видиш в семейната галерия. Ще ти покажа утре. Тя се казвала Джейн Гордън и била най-малката дъщеря на благородно семейство от планините.

Слугата, който отвори вратата и я задържа, докато графът пренесе през прага красивата си съпруга, дори не мигна. Но не успя да се сдържи и се усмихна щастливо, когато графът започна да се изкачва по главното стълбище. Съпругата му все още беше сгушена на гърдите му. Съвсем скоро в „Дънмор“ отново щеше да има деца. Слава Богу!

Графът се спря пред вратата на стаите си и макар да му беше трудно, я отвори с една ръка. Влезе във всекидневната и ритна вратата с крак, за да се затвори. Калъм, личният му камериер, не се виждаше никъде. Графът се усмихна. Калъм можеше да бъде невероятно дискретен. Графът сложи съпругата си да седне на дивана и я целуна нежно.

— Аз съм горд човек, Арабела Стюарт, и затова ти напомням, че във вените на нашите деца ще тече кръвта на шотландските крале. Сигурен съм, че и в най-смелите си мечти баща ти, Бог да даде мир на душата му, не си е представял, че можеш да склучиш такъв блестящ

брак. Той нямаше да одобри женитбата ти с онзи страхливец, когото ти беше избрал братовчед ти Ричард. Той не притежава чувство за чест, щом не се втурна след откраднатата си годеница. Вместо това принуди безпомощната ти майка да се венчае за него, за да ти отнеме наследството. Заклевам ти се, Арабела Стюарт, в нашата първа брачна нощ, че няма да намеря покой, докато не раздам справедливост над сър Джаспър Кийн и че ще направя всичко възможно да си получиш обратно крепостта, твоя любим дом. И въпреки това не бива да забравяш, че съм просто човек. Мога само да се опитам.

Тя кимна, разчувствана от думите му. Знаеше толкова малко за този човек, който беше неин съпруг. Започваше да проумява, че той е загадка и че ако успее да нареди всички парченца от мозайката, ще надникне в душата на човек с богата душевност. Чудеше се дали въобще някога ще успее да го опознае напълно.

— Като моя съпруга, нищо няма да ти липсва, Арабела — каза ѝ нежно той и я въведе в спалнята. — Аз мога да бъда твърд и жесток, но ако ми позволиш, мога да те направя и много щастлива, любима! — Той докосна с устни челото ѝ, развърза пелерината ѝ и я остави на близкия стол. Обърна я с гръб към себе си и започна да развързва роклята ѝ с умелите си пръсти.

За добро или за зло, помисли си Арабела, тя беше негова съпруга. Спомни си колко щастливи бяха родителите ѝ, колко дълбоко и искрено се обичаха, колко нежен и загрижен беше баща ѝ, въпреки че сигурно беше разочарован от неспособността на Роуина да го дари с деца, особено със син. Тя мислеше, че ще изпита същото със сър Джаспър Кийн. Но дълбоко в себе си усещаше, че бракът ѝ с него щеше да бъде истинско нещастие. Бракът на родителите ѝ беше чудо, помисли си сега Арабела. Беше разумна и практична девойка и не очакваше чудото да се повтори, въпреки думите на Тевис Стюарт, че е влюбен в нея. Той се беше оженил за нея, искаше да я има в леглото си, за да има наследници. Не можеше да очаква нищо повече от това, но му беше благодарна за милите думи, които, без съмнение, трябваше да успокоят страховете ѝ. Арабела почувства, че и последните връзки на роклята ѝ са развързани. Той съблече роклята ѝ.

— Не знам дали ще успеем да си дарим щастие един на друг — каза сковано тя и се обърна с лице към него, — но ние сме женени и аз няма повече да ти отказвам онова, което ти се полага. Знам какъв е

дългът ми. Можеш да правиш с мен каквото пожелаеш, няма да възразя.

Думите ѝ го развеселиха и той едва успя да го скрие. Тя беше толкова сериозна в намеренията си, макар да беше все още малко нервна, че предизвикваше усмивка на устните му. Но се опитваше да скрие истинските си чувства от него. Тя беше гордо момиче и той ѝ беше благодарен за добрите намерения. Знаеше, че горещият ѝ темперамент не отстъпва на неговия. Тя се страхуваше, защото беше неопитна и не знаеше какво я очаква. Тевис Стюарт освободи обръчите, които придържаха фустата ѝ, и тя падна на пода. Съпругата му остана само по шемизета.

— Ще те оставя сама да се освободиш от останалите си дрехи, мадам, защото и аз трябва да се съблека — каза той спокойно.

Съвсем скоро той ще успокои моминските ѝ страхове. Преди да е дошла зората, ще е научил Арабела, че в страстта няма място за страх, че страстта е само удоволствие. Без да каже дума повече, той започна да се съблича.

„Останалите дрехи?“ Искаше тя да съблече всичко? Арабела хвърли срамежлив поглед към съпруга си, който методично се събличаше и оставяше дрехите си на стола. И той ли щеше да съблече всичките си дрехи? Никога досега не беше виждала гол мъж. Тя преглътна с мъка, събу обувките си и се наведе, за да събуе дългите си чорапи. Обърна се с гръб към него и развърза панделките, които придържаха шемизетата ѝ. Пое си дълбоко дъх и я съблече. Без да се обръща с лице към него, Арабела се настани в голямото легло и придърпа завивките до брадичката си. Легна на едната си страна, все още с гръб към него.

Когато леглото хлътна под тежестта му, Арабела се вцепени. Сърцето ѝ лудо заби. Инстинктът ѝ подсказваше да скочи долу и да се скрие някъде, но тя си спомни, че му беше дала дума. Нямахте право да му отказва онова, което по право му се полагаше.

— Не си освободила косата си, любима — каза той. — Седни, ще го направя вместо теб.

Тя внимателно се изтегли нагоре и му показа голия си гръб. Все още стискаше здраво завивките до брадичката си. Погледът на Тевис Стюарт проследи нежната извивка на гърба ѝ. Той започна да изважда фибите от косата ѝ и да ги оставя на нощната масичка. След това

започна да разплита дебелите ѝ плитки. Косата ѝ скри извивките на гърба ѝ и падна в скута му. Тя беше мека и миришеше на лек парфюм. Той си пое дълбоко дъх и усети аромата на пирен и диви рози. Видът на косата ѝ и докосването до нея бяха достатъчни, за да го възбудят. Никога през живота си не беше виждал толкова красива коса като тази на Арабела. Той нежно я обърна към себе си. Целуна я по устните, които, изненадани, оформиха едно мъничко „о“.

— Кажи ми какво знаеш за мъжете и жените, момиче — попита я тихо той. — Освен че се целуват и докосват — добави той.

Тя се изчерви силно, а той потисна смеха си. Какво знае тя за мъжете и жените! Абсолютно нищо! Нищо, благодарение на сладката ѝ, но глупава майка, която, макар че все обещаваеше, никога не обясняваше нищо на дъщеря си. Арабела беше дълбоко огорчена, че се намира в такова незавидно положение, но грешката си беше нейна. Когато лейди Марджъри ѝ предложи да ѝ обясни тези неща така, както ги беше обяснила на Алис, Арабела надутото беше отхвърлила предложението, защото не искаше да признае, че собствената ѝ майка е пропуснала да го стори. Ядосана на всички, Арабела остро каза:

— Какво би трябвало да знам? Всяка уважавана жена ляга в леглото на съпруга си, като очаква, че той ще ѝ разкаже и покаже всичко.

— Но всяка умна майка — отговори той — подготвя дъщеря си, за да не се страхува тя от неизвестното.

— Аз не се страхувам — безочливо излъга Арабела, като не откъсваше поглед от тъмните къдрави косъмчета на гърдите му.

— Добре! — усмихна се дяволито графът в полумрака. — Хайде да се захващаме с обучението ти, мадам.

Той се обърна на една страна, обтегна тялото си и го прилепи към нейното. „Той има най-дългите крака на света“ — помисли си очарована тя.

— Дай ми ръката си, любима — помоли я той.

— Защо? — попита тя, изпълнена с най-различни подозрения.

— За да се запознаеш с онази част от тялото ми, която ще те лиши от девствеността ти — каза той и взе ръката ѝ в своята. — Трябва да се научиш да ме докосваш, защото в докосването има огромно удоволствие.

Арабела бързо и грубо издърпа ръката си.

— Не мога! — извика тя.

— Може би е прекалено рано — съгласи се той спокойно. — В такъв случай, аз ще те докосвам. — И преди тя да е проумяла напълно значението на думите му, едната му ръка се плъзна зад гърба ѝ, а другата замилва гърдите ѝ.

— Ох — измърка тихо тя изненадана, неподготвена за усещането, което като че ли караше костите ѝ да се топят от удоволствие. Ясно съзнаваше, че голото ѝ тяло е изложено на погледа му така, както неговото — на нейния, и изпита смущение. Всичко беше така ново и непознато за нея.

Тевис Стюарт въздъхна дълбоко от задоволство, когато за първи път видя Арабела.

— Прекрасна си — каза той като че ли на себе си. Хвана едната ѝ гърда в дланта си и видя, че те като че ли са направени една за друга. Наведе тъмнокосата си глава и целуна едното зърно. Езикът му се завъртя около втвърдилата се плът, която само миг преди това беше отпусната и мека. Той не можеше да се сдържа повече. Обгърна зърното с устни и го засмука.

— Ооох! — извика тя отново. Решението ѝ да не му се противопоставя се изпари, защото тя реши, че липсата ѝ на познания по тези въпроси я поставят в много неизгодно положение спрямо него. Тя се изплъзна от ръцете му, отдалечи се на безопасно разстояние от устните му и каза. — Господарю! Моля те, умолявам те, не прави това! Щом трябва да се съвкупяваш с мен, направи го, но тази игра ми лази по нервите!

Тевис Стюарт избухна в смях, за най-голямо разочарование на съпругата си. Обаче, като видя гнева, изписан на лицето ѝ, той бързо се овладя.

— Ах, момиче, нямам намерение просто да се съвкупявам с теб, а да те любя — каза той — Ти си девствена, любима, и аз не искам да те нараня. Но дори за да се съвокупля с теб, аз не мога да го направя, преди да съм готов за това. А аз, уви, още не съм готов.

— И защо не си готов? — попита го тя, като от тона ѝ се подразбираше: „Не ме ли намираш за неустойма, че все още не си обзет от силна страст?“

— Защото, макар че лицето, и тялото ти са прекрасни, Арабела, аз все още не съм възбуден — каза той, като направи огромни усилия,

за да запази лицето си сериозно. Всъщност беше готов отново да избухне в гръмогласен смях. — Онази моя част, която отказваш да погалиш с нежната си ръчичка, има нужда от окуражаване. Точно затова са докосванията и целувките, момиче. — И той нежно загриза долната част на ухото ѝ.

— Нищо не разбирам — призна недоволно Арабела и си помисли, че ласките му по ухото ѝ никак не са неприятни.

Той не можа да се сдържи и си позволи лека усмивка, макар да не искаше да я обиди. Арабела най-после го погледна, може би за първи път, и разбра, че когато не е намръщен, съпругът ѝ е много привлекателен мъж. Не беше красив като сър Джаспър Кийн, но пък той имаше черна като нощта душа. Тевис Стюарт не можеше да се нарече красив, защото лицето му беше много ъгловато. Но когато изчезнеше твърдото му сърдито изражение, той беше приятен за гледане.

— Сега, любима — каза ѝ нежно графът, — трябва да ми кажеш какво точно знаеш за правенето на любов, защото, въпреки че майка ти не ти е казала нищо, момичета знаят някои неща инстинктивно.

— Виждала съм конете на пасището и кучетата в залата — каза Арабела. — Един път татко дори ми разреши да гледам, когато заведоха бика при кравата, въпреки че мама не беше съгласна. Но дори аз знам, че хората не го правят по този начин.

— Да, по правило, хората не го правят така — съгласи се той.

— Трябва ли да правим тези неща сега, Тевис? — Тя прикри молбата си под формата на въпрос.

— Да, трябва — каза той тихо и повдигна лицето ѝ, за да могат погледите им да се срещнат. — Нима никак не си любопитна, мила, защо се вдига целият този шум и какво точно означава любовта?

Очите му бяха зелени! Тъмно, горско зелено. Никога досега не се беше осмелявала да надникне толкова дълбоко в тях. Видя там разгорялата се страст и престана да диша. Арабела потрепери и наум прокле майка си за нейната безотговорност и лекомислие. Нещо в нея искаше да достави удоволствие на този мъж. Запита се дали сър Джаспър Кийн щеше да бъде толкова търпелив с нея, както е сега Тевис Стюарт. Не, нямаше да бъде. Джаспър щеше да постави на първо място, над всичко друго, собственото си удоволствие. Кой знае

защо, това, че едва сега проумява тези неща, я ядоса. Каква глупачка е била!

— Не се страхувай от мен, момиче — прошепна тихо и нежно графът. — За мен казват, че съм опитен любовник. Ще го направя много нежно, любима.

Все още ядосана на себе си, Арабела остро каза:

— И членът ти ли е толкова голям, колкото е гордостта ти, Тевис?

— Само понякога, любима — отговори той и се засмя.

А после я целуна по устата. Когато твърдите му и топли устни докоснаха нейните, по тялото ѝ пропълзя блажена топлина. В главата ѝ започнаха да се въртят мисли, които до преди малко ѝ се струваха немислими. Тя беше в леглото. Гола. С красив, привлекателен мъж. Той също беше гол. Те ще се любят, а това сигурно нямаше да е неприятно. Но беше уплашена, по-уплашена отколкото ѝ се искаше да признае. Арабела вече беше опитна в целувките, благодарение на есенните месеци, които беше прекарала със съпруга си в градината. Арабела разтвори устни и езикът му се стрелна в устата ѝ. Целувката му беше бавна и дълбока. Езикът му нежно погали нейния. Той я взе в прегръдките си, а зърната ѝ се изправиха и се допряха до къдравите косъмчета на гърдите му. Тяхната мекота обаче не успокояваше, а възбуждаше сетивата ѝ. Тя започна неспокойно да извива тялото си, като, без да иска, скъси още повече разстоянието между тях. Тогава се помъчи да се отдръпне.

— Не, момиче — прошепна той. Устните им бяха съвсем близо. Изведнъж гласът му стана по-дълбок, по-дрезгав. — Господи, колко си сладка!

Главата му отново се гмурна между гърдите ѝ, които сега бяха твърди и напрегнати, а зърната ѝ бяха като пъпки, които всеки момент можеха да се разтворят. Когато устните му докоснаха чувствителната кожа на гърдите ѝ, на нея ѝ се зави свят. Езикът му отново заигра около едното зърно, а после — около другото. Той ги засмука и изохка от удоволствие. Всеки път, когато той засмукваше зърното, Арабела усещаше нещо като пулсация на онова тайно, скрито местенце между бедрата си. Дали това не беше удоволствието? Изведнъж изпита силен копнеж по тялото му, пожела да го докосне, но не знаеше дали да го направи и как.

Устата му продължаваше да ѝ доставя удоволствие, като засмукваше ту едното, ту другото зърно. Едната му ръка започна да гали стегнатия ѝ корем. Тя потрепна, сви се, като усети новата ласка. Беше ѝ приятно, много приятно, не искаше това да свършва. Но ѝ се струваше странно, че един мъж може да я гали на толкова интимни места. Ръката му бавно се спусна по-надолу и, уж случайно, погали венериния ѝ хълм. Арабела неспокойно се размърда. Ръката се върна на стомаха ѝ, а после погали гърдите ѝ. Тя тихо въздъхна от удоволствие.

— Отвори очите си, любима — каза Тевис Стюарт. Арабела отвори светлозелените си очи и силно изчервена, срещна тъмнозеления поглед на съпруга си. — Ти си най-красивото момиче, което съм виждал — каза ѝ той нежно и отново я целуна.

— Няма нужда да ми говориш такива неща — каза тя срамежливо. — Знам какви са съпружеските ми задължения, но, трябва да ти призная, че съм ти благодарна за проявеното търпение.

— Ако ти казвам, че си красива, Арабела, това е, защото наистина мисля така — отговори графът. — Събраха ни необикновени обстоятелства, любима, но аз се смятам за най-щастливия човек на земята, защото имам такава красива съпруга!

— А ако не бях красива, Тевис?

— Пак щях да те направя своя съпруга, момиче, но няма да получа хилядите прекрасни форми, които тялото ти предлага. Не ми се сърди, защото е в природата на мъжа да се възхищава на красотата.

— Ти си честен и говориш без заобикалки, Тевис. Научили са ме, че това е важна добродетел — отговори му тя.

— Сега ще ми дадеш ли ръката си, момиче? — каза той. — Искам да ме докоснеш. Не! Копнея за това! — Той взе ръката ѝ. Този път тя не се противопостави. Той постави ръката ѝ върху вече уголемения си член — Не се страхувай, любима — окуражи я. — Той наистина е свиреп и обича да влиза в битка, но когато го галиш, можеш лесно да го обуздаеш и да го подчиниш на волята си.

Арабела смело склучи пръсти около парчето твърда плът. За нейна изненада, то беше топло, нежно, живо. Наистина, в него пулсираше жизнена сила, тя ясно чувстваше жизнените сокове под дланта си.

— Всички мъже ли имат такова...? — попита го тя. — Струва ми се, че е прекалено голям, за да се събере в мен — отбеляза тя. Все още не поглеждаше нито към графа, нито към неговата мъжественост, защото се срамуваше.

Тевис Стюарт с изненада установи, че нежният допир на съпругата му е в състояние така силно да го възпламени. Едва успяваше да запази външно спокойствие. За първи път в живота си сериозно се замисли за силата на страстта. Не беше сигурен дали и той самият не се срамува малко. Желаше това красиво, изящно момиче, което лежеше в леглото му. С цялото си същество се стремеше към тялото ѝ, а не беше сигурен, че мъжът трябва да изпитва чак толкова силно желание към съпругата си, нито пък към която и да е друга жена.

— Някои мъже — отговори внимателно той — имат по-малки членове, а други — още по-големи. Говорят, че ние, Стюартите, сме доста надарени.

— Приятно ли ти е докосването ми? — попита го невинно тя.

— Да — отговори той, като се надяваше, че гласът му не издава силния огън, който го изгаряше отвътре. Той отчаяно, но напразно, се опитваше да го потуши. Ако не успееше, щеше да се нахвърли на неопитната си съпруга като бясно куче. — А моето докосване харесва ли ти? — попита я той, макар да знаеше отговора. Искаше да го чуе от нейната уста.

— Да — каза тя и кимна. Внимателно подбираще думите си. — Но не съм сигурна, Тевис, че трябва да изпитвам такова удоволствие. Всичко наред ли е? Така ли трябва да бъде? Не знам дали това е прилично. Нали църквата ни учи, че съвкуплението се извършва с единствена цел раждането на деца?

— Не мисля, че има нещо срамно в това мъжът и жената да изпитват удоволствие, докато изпълняват Божията заръка, момиче — каза той и този път се засмя щастливо.

— Господарю! Много си близо до богохулството! — скара му се тя.

Изведнъж графът реши, че вече са говорили достатъчно. Бързо легна по гръб и придърпа Арабела върху себе си. Целуна я страстно.

— Ооох! — въздъхна доволно тя, но се изчерви от смущение, когато се озова в това ново за нея положение. То беше прекалено интимно.

Ръцете му се сключиха около тънката ѝ талия. Пръстите му оставяха следи по нежната ѝ кожа. Той бавно я повдигна и я издърпа напред така, че гърдите ѝ се озоваха, като два зрели плода, точно над красивото му лице. Той леко повдигна глава и устните му заиграха със зърната ѝ. Малко след това включи в играта зъбите и езика си. Тя инстинктивно сложи ръцете си на раменете му.

— Оох! Не бива да правиш това, Тевис! Ох! Ооох!

Новото усещане накара цялото ѝ тяло да пламне. Той ѝ отговори със звук, който беше нещо средно между ръмжене и стон. Лицето му се гмурна в падинката между прекрасните ѝ гърди. А после толкова ловко я накара да се обърне, че тя се озова под него. Внимаваше и не отпускате напълно тялото си върху нейното. Само половината от тялото му беше достатъчна, за да я прикове към леглото. Устата му завладя нейната и на Арабела ѝ се зави свят. Но въпреки това тя усети как пръстите му се плъзват към забранената зона.

— Не, недей — помоли го тя.

— Трябва — прошепна той, с уста само на сантиметър от нейната, и за първи път докосна онази нейна част, която изпрати вълни на удоволствие по цялото ѝ тяло, а после достигна до самата ѝ същност. — Спокойно, момиче — успокои той треперещото ѝ тяло, докато продължаваше нежно да я възбужда. Милваше малката пъпка на нейния орган, а тя започна да извива тяло под ръката му. Изпитваше смущение, но въпреки това ясно и силно започна да усеща удоволствието. Все още не беше сигурна дали трябва да му се отдаде. Той се наведе над нея и няколко пъти я целуна нежно по челото, по бузите, по треперещите устни. А после пръстите му започнаха много по-задълбочено и по-интимно запознаване с тялото на съпругата му. Арабела се вцепени. Не можеше да постъпи по друг начин. Усещаше, че намеренията му са сериозни и че не може да го накара да отстъпи. Но не успя да преглътне думите, които излязоха от устата ѝ против волята ѝ.

— Господи, Тевис! — Опитваше се да запази гласа си спокоен, поради което думите ѝ прозвучаха глухо. — Страхувам се!

— Да, момиче, знам — отговори ѝ той и потри буза в нейната. — Не се страхувай от мен, любима. Ще ти дам сладко удоволствие.

— Сега ти... възбуден ли си вече? — попита го тя и трепереща, зачака отговора му.

— Да — призна той. — Ти си не само хубава, Арабела. Невъзможно е да не те пожелае човек. Желая те силно, толкова силно, че не мога да го изразя с думи, любима.

Пръстите му навлязоха по-дълбоко в нея и тя тихо извика, повече от страх, отколкото от болка. Той много внимаваше да не я заболи. И той откри нещо ново — че е много възбуждащо да бъдеш първият за някого. Изгаряше от желание да я притежава цялата. Не си спомняше някога да е пожелавал жена толкова силно, колкото сега желаше младата си съпруга. С всяка фибра на тялото си усещаше нейното и разбра, че не може повече да си отказва удоволствието да я притежава.

Игривите му пръсти вече се бяха уверили в девствеността ѝ. Той започна бавно и нежно да ги движи напред-назад в копринената ѝ влажна вътрешност. Движенията му предизвикваха желание, убеждаваха я да не се страхува. Желанието ѝ беше непресторено, любовните ѝ сокове потекоха. Тя не можеше да крие повече страстта си, дори не я съзнаваше. Младото ѝ тяло се заизвива така, че да окуражи пръстите му. Той знаеше, че сега тя е готова да приеме всичката му мъжка любов и страст. Надвеси се над Арабела и обгърна с мощните си бедра крехкото ѝ тяло. Стисна я здраво, за да не може да му се изплъзне. Целуна я по устата, по трепкащите клепачи, по челото. Усещаше лудото биене на сърцето ѝ, което беше доказателство за страха ѝ. Арабела намрази безпомощността, която изпитваше в този момент. Той беше толкова силен, а тя... Макар да знаеше, че актът на любовта между мъжа и жената може да донесе удоволствие и че е приемлив и за църквата, и за обществото, тя започна да изпитва гняв. Страхът ѝ нашепваше да се съпротивлява. И въпреки намеренията си да го остави да прави каквото пожелае, ръцете ѝ се вдигнаха, за да я предпазят. Няма да му се отдаде, няма да се постави в неговата власт!

Тевис Стюарт хвана и двете ѝ китки само с едната си длан и ги притисна към възглавницата над главата ѝ. С другата си ръка разтвори съпротивляващите ѝ се бедра и насочи огромния си член право към целта. Замисли се как да постъпи и реши, че болката за нея няма да бъде по-малка, ако влезе бавно и нежно, защото, все едно, трябваше да разкъса девствената ципа с едно-единствено силно движение. Ужасът, изписан на лицето ѝ, го накара да побърза, за да не удължава агонията на очакването за нея. Арабела беше бледа и трепереше. Много будното ѝ девическо въображение рисуваше картини, коя от коя по-страшна.

Разумът ѝ разбираше, че няма причини за страх. По-добре да принудиш неизвестното да ти се разкрие, отколкото да се страхуваш от него. И като взе това решение, графът силно навлезе в тялото на съпругата си. Наведе се напред, за да заглуши със страстна целувка вика на изненада, който тя нададе.

Заболя я. Стори ѝ се, че някой е пъхнал горещ ръжен във вътрешността ѝ. Въпреки че целувките успешно заглушиха риданията ѝ, Арабела крещеше вътрешно и виковете ѝ отекваха в мозъка ѝ. Беше разпъната, беше изпълнена до краен предел! Не можеше да търпи повече. Изгарящата болка почти я задуши със силата си, а после, също толкова внезапно и рязко, както беше започнала, тя утихна. Не остана нищо, от което да се оплаче. Стените на влагалището ѝ като че ли се бяха нагодили към члена му и тя го поемаше, без да срещне никакви трудности. По лицето и тялото ѝ бяха избили малки капчици пот, но страхът, който изпитваше от самото начало, се стопи. Когато той отдели устните си от нейните, тя си пое жадно въздух.

— Ти си смело момиче — каза с възхищение Тевис Стюарт. — Най-лошото вече премина, моя сладка, мила съпруго. Сега ще дойде удоволствието.

Той започна да се движи бавно, много бавно. Излизаше почти изцяло от нея, а после нежно се гмурваше в утробата ѝ. Всеки път като че ли влизаше все по-надълбоко и по-надълбоко в безкрайните ѝ дълбини. Вече беше освободил ръцете ѝ, но тя все още ги държеше над главата си. Сълзите, които се опитваше да скрие, сега свободно течаха по бузите ѝ. Тя не разбираше защо плаче. Наистина, той се беше постарал безболезнено да я превърне в жена. Та нали тя трябва да води такъв живот — живота на омъжена жена. Жените рядко имаха възможност да избират съпрузите си. Този мъж изглеждаше добър и тя можеше да се смята за късметлийка. Любовта беше рядкост, като конче еднорогче, като вълшебна приказка. Може би щеше да дойде по-късно. А може би нямаше въобще да се появи. Дали ще обикне този огромен и пламенен шотландец, който сега така страстно, с такава жар, обладава тялото и душата ѝ? Подозираше, че по някакъв странен обрат на съдбата се е омъжила за по-добър човек, отколкото заслужава. Бедната ѝ майка, към която баща ѝ винаги се беше отнасял с любов и нежност, сигурно води тежък живот заедно със сър Джаспър Кийн!

— Момиче! Момиче! — нададе отчаян стон графът и освободи тялото ѝ. Легна на леглото до нея.

Неговият глас я върна към действителността. Разбра, че той е свършил, и, за своя изненада, изпита съжаление. Съжаление, което беше силно като мъка, като отрова.

— По дяволите! — изруга ядосано съпругът ѝ. — Не ти дадох никакво удоволствие, любима, за което трябва най-смирено да ти поискам прошка. Ти ме накара да се почувствам отново като момче, на което му е за първи път. Не успях да постигна контрол над тялото си. — Той се надигна на лакът и я целуна по челото. — Ще ми простиш ли, Арабела?

— Не те разбирам, Тевис — каза тихо тя. Все още се срамуваше от близостта им. — Ти беше мил и любезен с мен. Каза, че отначало ще ме боли, и така беше. Ти каза, че болката ще изчезне, и това беше вярно. Какво още би могло да има? Какво още не знам?

— Има още много неща, момиче. Сладост, която кара костите да омекват и сърцата на двамата влюбени да бият в един и същи ритъм. — Пръстите му нежно погалиха лицето ѝ, устните му попиха една-две сълзи. — Не се ядосвай, любима. Следващия път ще се постарая повече, ще има удоволствие и за теб. Ще те накарам да крешиш от радост, не от болка.

Тя отново се изчерви.

— Ти си много смел, Тевис. И си самохвалко. Тези твои качества отдавна са ми известни.

— Аз съм единственият мъж, когото въобще познаваш, Арабела Стюарт — отговори той с дрезгав глас. — Доказателството за това може да се види по чаршафите. Там е твоята изгубена девственост и всеки може да я види. — Той посочи към чаршафите и към кървавите следи по бедрата ѝ. После обхвана с длани лицето ѝ и я сгуши на гърдите си. Устните им почти се докосваха, когато той прошепна. — Искam повече от теб, любима! Повече, отколкото си мислиш, че можеш да дадеш — и устата му се впи в нейната.

За миг се чувства така, все едно се давеше. Но желанието е заразително, Арабела скоро разбра това. Тя обви врата му с ръце и се притисна силно към него, защото харесваше усещането, което допирът до това твърдо, топло мускулесто тяло, предизвикваше. Тя го целуна в отговор. С всяка секунда устните ѝ ставаха все по-опитни и по-игриви.

Тя дори не подозираше, че те са способни на това. Преди се беше борила с възбудата, която напираше в тялото ѝ, но сега не искаше повече да се противопоставя на неизбежното. Съпругът ѝ не беше я излъгал. В страстта имаше удоволствие и Арабела разбра, макар и малко изненадана, че иска да изпита това удоволствие.

Той усети, че тя сложи край на враждебността между телата им, и това усили глада му към тялото ѝ, желанието му да я притежава отново. Твърдата плът на младите ѝ гърди беше като магнит за него. Те го зовяха, както сирените са зовали моряците. Той ги покри с бързи, горещи целувки. Устата му пое зърното на гърдата ѝ, засмука го, нежно го загриза със зъби. Тя заби нокти в тила му и тихо прошепна думи на задоволство. Устните му се спуснаха по-надолу и покриха с целувки цялото ѝ тяло. Тя рязко си пое дъх и го задържа. Устните му започнаха да описват някакви неправилни геометрични фигури по горящата ѝ, треперееща от желание, плът. Той потри буза в корема ѝ, вдъхна аромата на тялото ѝ. А после устните му целунаха брадичката ѝ, спуснаха се по врата ѝ, задържаха се в падинката на гърлото ѝ, където той усети пулса ѝ и тихо въздъхна. Тя извърна леко глава и загриза долната част на ухото му. Защо, запита се в миг на просветление, защо се страхуваше толкова от тази прекрасна, дива страст? Та тя дори не я познаваше! Арабела почти замърка от удоволствие, когато той навлезе в нежната ѝ плът. Той започна да се движи ритмично, внимателно. Отмерените му движения скоро я накараха да стене разочаровано, защото членът, който до преди малко ѝ се струваше огромен, сега не беше достатъчно голям. Той я гледаше изпод притворените си клепачи. Видя как страстта започна да се появява на лицето ѝ, да променя чертите му. Усмихна се доволен.

— Добре, любима — прошепна тихо. — Сега ще те заведа до края!

Арабела се почувства така, все едно е пометена от силна буря. Бедрата му притискаха нейните и като че ли ги направляваха в ритъма. Тя отвори очи за миг и като видя лицето му над своето, потрепери, макар да не беше сигурна дали от страх или от страст. Той беше толкова див, толкова настоятелен. Виеше ѝ се свят и тя отново затвори очи. Изведнъж остро почувства ново усещане, което я обладаваше цялата — от пръстите на краката до върха на главата. Чувстваше се като дете, което преследва ярка, но вечно изплъзваща се пеперуда.

Имаше нещо, към което отчаяно се стремеше, но не знаеше какво е то. Тялото на Арабела схвана ритъма, в който се движеше тялото на Тевис. Докато телата им изпълняваха заедно ритуалните движения на танца на страстта, у нея започна да се заражда пълнота, чувство на удовлетвореност, което се надигаше, ставаше все по-силно и почти я задушаваше. Тя го искаше! Искаше това ново усещане! Не знаеше какво е то. Сигурна беше, че ще умре от невероятната сладост, която изпълва тялото ѝ, ума ѝ, душата ѝ. Но какво от това?! Искаше го!

Доволен, че младата му съпруга най-после опознава изцяло страстта, Тевис Стюарт се отдаде на второто си освобождение. Удовлетворен, той притисна Арабела в прегръдките си. Беше силно изненадан, когато тя само въздъхна дълбоко и потъна в дълбок сън. Той се усмихна. Това момиче или щеше да го убие, или щеше да го направи най-щастливия мъж на земята, помисли си той. Не беше сигурен дали някога ще се насити изцяло на младата си съпруга, но знаеше едно: че този брак, сключен набързо, ще бъде добре консумиран, когато зората грейне над замъка „Дънмор“. Като знаеше, че утрото е по-мъдро от вечерта, графът също реши да се отпусне в прегръдките на съня.

Когато се събуди, беше още тъмно. В стаята беше студено и той се досети, че огънят е загаснал. Арабела лежеше до него, сгушила се в тялото му като малко котенце. Топлият ѝ дъх галеше рамото му. Графът внимателно стана от леглото. Отиде до камината, в която въглените все още тлееха. Жаравата беше наситено оранжева. Той коленичи, сложи нов пън в огъня и го раздуха, докато пламъците отново се вдигнаха високо и хвърлиха весели жълти пламъци из стаята.

— Тевис?

Когато чу гласа ѝ, той се доближи до брачното им ложе.

— Огънят щеше да загасне, любима — каза той и я взе в прегръдките си.

— Дали Лона и Флора ще дойдат днес тук? — попита го тя, все още сънena.

— Да — отговори той.

— Все още не съм разпитала Лона как живеят в „Грейфеър“ под командването на сър Джаспър, нито пък съм чула нещо за майка си. Раждането сигурно вече приближава.

Тевис разбра, че вече трябва да ѝ каже. Сега. Преди да е настъпило утрото, преди Лона да дойде. Не оставаше никакво време. Прегърна я по-здраво.

— Лона наистина има новини за майка ти, любима — поде той и почувства как тялото ѝ се напрегна. — Сигурно си много ядосана на Лона — продължи бързо той. — Аз не ѝ позволих да говори с теб, за да не ти развали настроението преди сватбата на Алис и Роб. Можеш ли да ме разбереш, момиче?

Тя кимна. Чувстваше тежест в стомаха си. Мама! Думата отекна в съзнанието ѝ и тя се сети, преди още Тевис да е казал и дума. Тя знаеше!

— Майка ти е мъртва, Арабела, а също така и детето. — Остави ѝ време да осмисли казаното. Когато тя не отрони и дума, той продължи: — Сър Джаспър не ѝ разрешил да ти пише, но отец Анселм и добрият Фицуотър решили да изпратят Лона, за да ти доведе кобилата и да ти каже за смъртта на майка ти. Майка ти искала да знаеш, че те обича и че се надява да ѝ простиш.

Арабела заплака. Мъката ѝ беше много силна, всепоглъщаща, риданията ѝ бяха глухи, приличаха на лай. Сърцето на Тевис се разкъсваше от мъка.

— Да ѝ простя? Искала е да ѝ простя? Защо има нужда от моята прошка, Тевис? Тя ме спаси от онзи ужасен мъж. Нито за миг не съм повярвала, че тя наистина го обича. Беше самотна след смъртта на татко, а не можеше да се справи с работата в крепостта без мъжка помощ.

— Ти не си като нея, нали? — отбеляза той.

Тя вдигна поглед към лицето му, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Поклати леко глава и простичко каза:

— Не.

Той я притисна по-силно към себе си. Тя се отдаде на мъката си, а той шепнеше мили думи в ухото ѝ, утешаваше я. Най-последно мъката ѝ утихна. Тя изпита облекчение, защото плачът я беше уморил.

— Сега съм сама — каза тя.

— Имаш мен, момиче — отговори тихо той.

Тя отново вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха сериозни, замислени. Той беше добър човек, този неин огромен съпруг, който я открадна от „Грейфеър“, който се ожени за нея, изпълнен с гняв, а

снощи, с любов и нежност, я направи жена. Обви врата му с ръце и отново заплака. Колко щастлива беше, че има Тевис Стюарт! Защо тя да бъде благословена, а сладката ѝ глупавичка майка да е така прокълната! Като че ли прочел мислите ѝ, граф Дънмор утешително каза:

— Не мисли за това. Твоята майка сега е на небето, при баща ти. Мисля, че е много по-щастлива от преди, защото е с него.

— Всичко е по вина на сър Джаспър Кийн — каза Арабела. Изведнъж гласът ѝ беше станал твърд, неумолим.

— Да — съгласи се графът. — Можеш да бъдеш сигурна, малката ми, че този дявол ще си плати за лошите деяния. Ще се погрижа за това, обещавам ти.

— Да, трябва да го накараш да си плати, Тевис Стюарт, защото има само двама души на света, които могат да го принудят да го направи. Ти и аз.

В следващите няколко месеца Тевис щеше да си спомня тези нейни думи с все по-голям страх и лоши предчувствия. Но в този миг той беше доволен, че може да я утеши с любовта си.

ЧАСТ II
НЕЙНО БЛАГОРОДИЕ ГРАФИНЯ ДЪНМОР

ГЛАВА 9

— Тевис! Добре дошъл, човече! Добре дошъл! — Кралят на Шотландия направи крачка напред, за да поздрави своя полубрат, и топло го прегърна. Той беше красив мъж, имаше кожата на майка си, която беше францужойка, и прекрасни черни очи. Като освободи от прегръдките си своя по-малък, но по-висок брат, той каза: — А това момиче е твоята съпруга, нали?

— Да, Джейми — отговори графът и изпълнен с гордост, му представи съпругата си. — Това е Арабела Стюарт.

Графиня Дънмор направи реверанс пред краля. Когато подвигля, полите на тъмносинята ѝ кадифена рокля се надиплиха красиво. Джеймс Стюарт пое ръката ѝ и ѝ помогна да стане.

— Добре дошла и на теб, графиньо Дънмор. Ти си много хубава, отколкото брат ми заслужава.

Приятна руменина покри бузите на Арабела.

— Благодаря ви, сир — каза тя, — смятам, че бракът ми е много щастлив.

Кралят се засмя.

— Много си пряма, приличаш на смела и добра шотландка, въпреки че си родена и отгледана от другата страна на границата. Хайде, ела, в нашия двор условностите не са много. Сигурен съм, че искаш да се срещнеш със съпругата ми, кралица Маргарет, и с наследника ми, Джейми.

Той я заведе до подиума, на който бяха сложени кресла за кралица Маргарет и за краля, и я запозна с кралицата. Арабела отново направи реверанс.

— Ах, колко си хубава, мила моя — каза любезно кралицата. — Ела и седни до мен, за да ми разкажеш повече неща за себе си.

При тези думи на кралицата донесоха малка тапицирана табуретка и я предложиха на Арабела.

— Седнете, мила графиньо — каза Маргарет и когато Арабела стори това, тя продължи: — Съжалявам за мъката, която последните новини от Англия са ви причинили. Спомням си колко силна беше и

моята мъка, когато майка ми умря. Също като вас, и аз бях далеко от дома и научих едва след няколко месеца. Ще отслужим литургия за майка ви, разбира се.

— Благодаря ви, мадам — каза Арабела. — Ще съм ви благодарна за молитвите, които ще отправите за душата на майка ми. Като си спомня, че е била омъжена за онзи ужасен човек, си мисля, че може да е по-добре, дето е мъртва и е на небето при баща ми, който силно и предано я обичаше. Освен това сър Джаспър се е оженил за нея само за да се опита да ми отнеме „Грейфеър“. Но аз няма да му позволя да го стори!

— „Грейфеър“ е домът, в който сте израснали? — попита кралицата.

— Да, мадам, но по-важно е това, че той е моето наследство, защото аз съм последната от фамилията Грей. Крепостта е също така моята зестра. Без нея аз съм за съпруга си по-лоша партия и от дъщерята на пастир. Сър Джаспър Кийн беше избран за мой съпруг от крал Ричард, който беше съпруг на мамината братовчедка, Ан Невил. Крал Ричард беше добър човек, но не знаеше нищо за лошата слава на сър Джаспър, защото още от възкачването си на престола имаше много проблеми, за които да мисли, и много трудности, които да преодолява.

— Да, съпругът ми казваше за него, че е най-добрият от династията си — отбеляза кралица Маргарет. — Но продължете разказа си, графиньо Дънмор.

— Няма почти нищо вече, което бих могла да ви разкажа, мадам. Нито на мен, нито на майка ми, нито на крал Ричард беше известно, че сър Джаспър Кийн е убил Юфимия Хамилтън, която била годеница на съпруга ми. Тевис трябва да изпълни отмъщението си.

Сините очи на кралицата проблеснаха.

— Разбрах, че той ви е откраднал от църквата на вашия сватбен ден. Вярно ли е това?

Арабела се засмя.

— Да. Той пристигна точно когато отец Анселм беше започнал службата и предложи на сър Джаспър да се срещнат на дуел. Но този страхливец се скри зад полите на свещеника и поиска право на убежище от църквата. Затова Тевис ме открадна и след два дни той самият се венча за мен. Дотогава беше станало ясно, че сър Джаспър е

принудил отец Анселм да го ожени за майка ми, след като не могъл да се ожени за мен. Майка ми също не е била съгласна с този брак.

— Тя е умряла по време на раждане, доколкото разбрах — каза кралицата.

— Да — отговори Арабела, без да бъде сигурна точно каква част от истината знае кралицата. В опит да защити репутацията на Роуина, тя каза: — Майка ми не беше подходяща за раждането на деца, мадам. Загубила е няколко деца още по времето, когато е била омъжена за татко. Аз съм единственото ѝ останало живо дете. — Очите на Арабела се напълниха със сълзи. — Никога няма да простя на сър Джаспър Кийн! Знам, че Тевис е по-добър от него и ще бъде щастлива с такъв съпруг. Но ако той беше приел предизвикателството на Тевис, сега майка ми щеше да бъде жива. Нямаше дори да бъде принудена да се омъжи за него. Ако той беше победил Тевис, щеше да се ожени за мен. Ако беше загубил, щеше да бъде мъртъв и майка ми и до ден-днешен щеше да е жива!

Кралицата, която знаеше, че по времето на тази прибързана и скандална женитба Роуина вече от няколко месеца е била бременна, не каза нищо, а само потупа Арабела по рамото. Трогателен беше този неин опит да спаси репутацията на мъртвата си майка, макар и да не беше много разумен. Кралица Маргарет одобряваше чувството за дъщерен дълг на графиня Дънмор.

— Аз не се опитвам да разбера волята Божия, мила моя — каза тя, — а понякога дори ми е трудно да я приема. Но ние, като добри дъщери на Пресветата Дева, трябва да приемем съдбата си, без да се оплакваме. Нашият мил и благороден господар ти е дал ново семейство и с неговата помощ ти ще родиш своите собствени деца. Те никога няма да заемат онова място в сърцето ти, което е заемала твоята майка, но вие ще служите най-добре на паметта ѝ, като ги отгледате така, както ви е отгледала тя.

— И както ти си ме отгледала, нали, мамо!

— Джейми!

Високо и извънредно красиво момче се беше присъединило към тях. То имаше лъчезарна усмивка, която озаряваше блестящите му сини очи и с която бързо печелеше симпатии на всички. Косата му не беше нито черна като тази на баща му, нито руса като тази на майка му, а беше червеникавокафява.

— Графиньо Дънмор — каза момчето и поднесе дланта на Арабела към устните си. Целувката му беше може би малко по-дълга, отколкото беше прието. Очите му задържаха нейните също миг по-дълго от обикновено и Арабела беше шокирана от неприкритата чувственост, която видя в дълбочината им. Принц Джеймс беше момче, не по-голямо от нея, но поведението му беше като това на мъж, и то като на мъж с много повече опит, отколкото дори тя, омъжената жена, имаше. Арабела издърпа ръката си колкото се може по-спокойно, но въпреки че момчето си беше сложило маската на любезност, дяволитият му поглед говореше, че е прочело мислите ѝ. Кралицата, изглежда, не беше забелязала нищо. В гласа ѝ се усещаше единствено силна майчинска любов, когато каза:

— Джейми, не се дръж невъзпитано! Можеше поне да почакаш, докато те представя, както се полага, на лейди Арабела Стюарт, която сега ти е леля! Арабела, мила моя, това е нашият най-голям син и бъдещ крал на Шотландия, Джеймс, когото обикновено наричаме Джейми. Хайде, поклони се, невъзпитано момче такова! — скара му се мило майка му. Когато той се поклони, тя каза: — Джейми, това е съпругата на чичо ти Тевис, Арабела.

Арабела стана от табуретката и направи реверанс пред бъдещия крал, като се изчерви силно, защото той се възползва от възможността да надникне дълбоко в деколтето ѝ.

— Мадам — каза принцът, — вашето присъствие в двора на баща ми прави това място много по-привлекателно. Добре дошли.

— Благодаря ви, сър — отговори учтиво Арабела.

— Ще ви открадна лейди Стюарт, мамо, защото вие я монополизирахте още от нейното пристигане. Ще я разведа наоколо и ще я запозная с всички.

— Разбира се, Джейми — съгласи се майка му. — Идеята ти е чудесна. — Тя се обърна към Арабела и каза: — Елате отново при мен, когато се уморите от цялата тази врява, мила.

Арабела не виждаше как би могла да избегне компанията на принца, затова направи реверанс пред кралицата и каза:

— Благодаря ви за любезността и вниманието, мадам.

Принцът хвана Арабела за ръка и я поведе през стаята.

Но не я запозна с никого, а я дръпна в една ниша.

— Вие сте най-красивата жена, която съм виждал — заяви той.

— Господарю, мисля, че комплиментът ви е направо екстравагантен — каза Арабела, както се надяваше, сурово и неодобрително.

Принцът се засмя.

— Казаха ми, че сте избухлива и пряма, красавице. Но аз обичам в ухажването да има и малко острота.

— Надявам се, че дори няма да направите опит да ме ухажвате, защото съм много доволна от брака си. Щастлива съм с отредения ми съпруг. — Арабела беше шокирана от поведението на принца.

Той ѝ се усмихна мило.

— Аз бих искал да правя любов с теб, красавице — каза той, наведе се и целуна гърдта ѝ точно там, където тя се подаваше от деколтето.

Арабела подскочи като ужилена.

— Господарю! Как се осмелявате!

— Аз съм готов на всичко, когато преследвам страстта, красавице — отговори ѝ той, отговор, който я смая и обезпокои.

— На колко сте години? — попита Арабела, която реши, че единственият начин да се отърве от нахалника е да се отнася с него като с дете.

— Легнах с първата си жена, когато бях на десет, красавице. Аз съм Стюарт, а ние сме известни с горещия си темперамент.

— Скоро ще бъдете известен с това, че ще ви сгорецъ дупето, мой кралски племеннико — чуха острия глас на Тевис Стюарт, — освен ако не се държиш както трябва и не се опитваш да съблазняваш съпругата ми.

— Чичо! — Принцът се обърна и се усмихна на графа. — Не можеш да очакваш от мен да пренебрегвам тази красива жена, която си взел за съпруга.

— Очаквам от теб да се държиш както трябва в нейно присъствие, Джейми.

— Ще се опитам, чичо, но любовните пориви на мъжката ми част не го позволяват.

— Ако не искаш да скъся мъжката ти част с няколко инча, момче, ще стоиш далеч от съпругата ми. Хайде, тичай да намериш жена, която да е по-благоразположена към теб.

— Мадам — Принцът се усмихна дяволито, поклони се и се отдалечи.

— Той всъщност не е така опасен, за какъвто се представя — каза Тевис Стюарт на съпругата си.

— Той е дете — каза Арабела, — но дете, което знае прекалено много. Каза ми, че е легнал с жена, когато бил едва десетгодишен.

Графът се засмя.

— Най-вероятно е било така — съгласи се той. — Той е Стюарт, любима, а Стюартови съзряват рано, особено ако са принцове. Освен това клюките, които се носят по отношение на баща му, карат Джейми да бъде нетърпелив да докаже своята мъжественост.

— Какви клюки?

— Тези неща не са твоя грижа, любима. В клюките няма и зрънце истина. Те са дело на ревниви, но страхливи мъже. Брат ми се интересува от талантите в областта на изкуствата и науката. А такива таланти не се срещат често сред благородниците. Като последица, бароните и графовете се чувстват пренебрегнати от монарха си. А те са завистливи и амбициозни, особено онези от Хайленд, Високите земи. Търсят причините, поради които Джеймс не им отдава вниманието, което, според тях, заслужават.

— Колко лесно и просто обясняваш всичко — каза тихо някой до тях.

Обърнаха се и Тевис Стюарт каза.

— Наистина се движиш тихо като котка, Ангъс.

Граф Ангъс се усмихна, но усмивката му беше студена.

— Аз не се страхувам да изказвам мнението си дори и пред краля — каза той. — Ти много добре ходиш по въжето, Тевис, но някой ден ще ти се наложи да направиш своя избор като всички нас.

— Аз съм един от Стюартите, Ангъс. Винаги ще им бъда предан — отговори граф Дънмор.

— Но на кой Стюарт ще бъдеш верен: на сина или на бащата?

— Не мога да повярвам, че си способен на измяна, Ангъс. Особено като се има предвид, че ти беше този, който обеси Кохрейн и неговите съмишленици.

— Ти харесваше онова арогантно копеле не повече от нас — отговори граф Ангъс.

— Да, не го харесвах, но не го обесих.

— Представи ме на съпругата си — каза граф Ангъс и сивите му очи се насочиха към Арабела. — Джейми беше прав, когато каза, че тя е рядка красавица, въпреки че е англичанка.

— Много шотландски кралици са били англичанки и не мисля, че Шотландия е страдала заради това — каза остро Арабела.

Граф Ангъс се засмя.

— Значи мълвата е била точна: тя наистина е избухлива — каза той. — Истина ли е и това, че си се оженил за нея, след като си разкъсал дрехите ѝ, Тевис?

— Моята съпруга, Арабела — процеди през стиснати зъби граф Дънмор. — Арабела, този джентълмен е Арчибълд Дъглас, граф Ангъс, когото ние наричаме Рискваната работа.

— Защо го наричате така, Тевис? — попита Арабела.

— През лятото, в което загубихме Бъруик в полза на англичаните, мадам, повечето от благородниците не бяха съгласни с краля. Издигнахме лагер до град Лодър и седнахме да обсъдим какво да предприемем — поде граф Ангъс. — Кралят, и мисля, че за това и вашият съпруг ще бъде съгласен с мен, беше поверил управлението на армията си на фаворитите си, които бяха некомпетентни, като пренебрегна логиката. Никой не посмя да му се противопостави, докато лорд Грей, може би ваш далечен роднина, мадам, каза: „Няма ли кой да извърти нещо рисковано в името на общата кауза?“, като имаше предвид дали някой няма да говори с краля. Дълго време никой не проговори, а после аз казах, че ще свърша рискованата работа. Оттогава ме наричат Ангъс, Рискваната работа и аз съм много горд с прякора си, мадам, защото в онзи ден отървахме Шотландия от няколко мъже, които отвличаха вниманието на краля от задълженията му.

— Убихте без съдебен процес и дори без причина по-голямата част от приятелите на Джейми — каза Тевис Стюарт. — Съгласен съм с теб, Ангъс, че брат ми сбърка, като повери управлението в ръцете на некомпетентни хора, но нещата можеха да се решат и без убийства. Джейми е добър крал и през по-голямата част от царуването си успя да постигне мир за Шотландия. Благосклонното отношение на брат ми към изкуствата е причина те да разцъфнат. Сигурен съм, че не искаш да живееш в безкрайния хаос, който войните предизвикват. Такова е

желанието на благородниците от Високите земи, които са нецивилизовани и не мислят за хората си.

— Изкуствата! Глупости! Музика, архитектура, живопис и поезия! Каква досада, Дънмор! По-добре е да оставим тези неща на френските и италианските придворни. На всички чужденци! Тези неща нямат нищо общо с шотландците, нито пък с Шотландия! — каза граф Ангъс.

Преди Тевис Стюарт да може да отговори и да защити позицията на брат си, Арабела разгорещено се намеси:

— Как така какво общо има това с шотландците и Шотландия, сър? Знаете ли вие как изглеждате в очите на света? Земя, където мъжете тичат насам-натам, облечени в поли, долните им крайници, изложени на показ за всички. Сива, неплодородна земя, където по-голямата част от селяните живеят в колиби, построени от торф, защото нямат права над земята, която обработват, и не могат, или пък не искат, да си постоят по-топли, по-безопасни каменни къщи, защото се страхуват, че могат да бъдат изгонени от земята. Земя, в която хората свирят на инструменти, направени от вътрешностите на овцете! Въпреки че аз съм облечена в коприна, кадифе и дамаска, сър, че съм обкичена със скъпоценни камъни, че в кухнята ми има прибори, а в избата — хубави вина, тези неща, както и по-голямата част от мебелите ни идват от Англия, Франция, Испания и Италия. Шотландците изнасят само малко обработена кожа, вълна и риба. Тяхната репутация зад граница е на селяни, пияници и свалячи на жени. Крал Джеймс само се опитва да внесе малко от красотата на Европа в тази северна земя. Какво лошо има в това, сър? Дядото на краля, Джеймс I, е бил поет, който многократно е бил награждаван.

— Мъж, който е прекарал осемнайсет години като пленник в Англия, а после се е върнал вкъщи с жена англичанка — отговори остро граф Ангъс. — Но въпреки това той е бил добър крал, мадам. Истински мъж, който умее да язди, да се бори и е бил дяволски сръчен с лъка и пиката. Той бил много силен и обичал войната. Знаел е как да управлява!

— Но, освен войник, той е бил също така поет и музикант — каза Арабела на граф Ангъс.

— Може би, но преди всичко е бил войник, мадам, а този Джеймс, който управлява сега, не е. Та той едва се държи на гърба на

коня! — възкликна граф Ангъс.

— Той няма нужда от ездачески умения, за да запази мира между Шотландия и Англия, сър!

Арчибълд Дъглас изгледа от горе на долу младата графиня Дънмор, видя как силно блестят зелените ѝ очи и се засмя. Да, тя беше още момиче, но ни най-малко не се страхуваше от него.

— Тевис Стюарт — каза той, — сигурен ли си, че съпругата ти е англичанка? На мен ми прилича повече на ревностна шотландка. Наистина е смела като нашите сънародници.

— Не знаех, сър, че смелостта е приоритет единствено на шотландците — сръза го Арабела, завъртя се на пети и наперено се върна на мястото си до кралицата.

Граф Ангъс избухна в гръмогласен смях.

— Тя ще ти роди наистина смели деца, които ще карат хората да треперят от страх, Тевис. Но езикът ѝ е отровен като този на змия.

— Арогантно, надутото магаре! — мърмореше под нос Арабела, докато прекосяваше стаята. Не гледаше къде върви и се блъсна в друг човек. — О, сир! — възкликна тя. — Извинете ме! — Тя се изчерви и побърза да направи реверанс.

— Не е твоя вината, момиче — каза любезно кралят. — Но красивото ти лице ми подсказва, че си ядосана. Какво те е разтревожило?

— Граф Ангъс е един надут глупак, сир! — каза това, преди да помисли.

— Беше време, мадам, когато щях да се съглася с безкомпромисната ти преценка. Какво толкова е казал, да те ядоса така?

— Сир — каза Арабела, — аз съм само жена и не се ползвам с предимствата на доброто образование, но здравият разум ми подсказва, че мирът е по-ценен и по-добър за хората от войната. Войната отнема живота на хората и разрушава домовете им. Във време на война човечеството не може да прогресира. Знам, че е имало времена, когато хората нямали друг избор, освен да се бият, но ми се струва, сир, че шотландците първо се втурвали в бой, а после си търсели поводи и причини за вече стореното.

Джеймс Стюарт се засмя. Много му беше интересна преценката на малката англичанка за неговия собствен народ.

— Е, момиче, от кратко време си сред нас, но изглежда, вече ни познаваш добре — каза той.

— Сир, шотландците през целия ми живот са били близо до задната ми врата. Как бих могла да не ги познавам добре? — каза Арабела.

— Ангъс винаги е бил много критичен към моята личност, момиче — каза кралят. — Винаги си е бил луда глава. Той не разбира, че кралят трябва да управлява и с главата си, а не само с меча си.

— Той не разбира изкуството, нито пък нуждата от него, сир — каза разгорещено Арабела. — Докато в цяла Европа, а и в Англия, поезията, музиката и живописата процъфтяват, тук, в Шотландия, хората биват окуражавани само да отглеждат зеле и моркови!

Сега кралят се засмя гръмогласно, без да крие колко го забавляват думите ѝ. От месеци не се беше радвал толкова на разговор с друг човек. Съпругата на брат му беше наистина чаровна.

— Кое от изкуствата предпочиташ, Арабела Стюарт? — попита я той.

— Музиката, мисля, сир. Аз самата не съм музикантка, но с мама обичахме да пеем заедно в залата на „Грейфеър“. Баща ми имаше навика да казва, че ще е напразно да държи на заплата менестрели ирландци, защото ние двете пеем по-добре. Аз и майка ми настоявахме да покани менестрели, защото как иначе бихме могли да научим нови песни? О, сир, човек трябва да знае толкова много неща, а аз знам толкова малко! — разпалено извика младата графиня Дънмор.

Кралят беше разчувстван. По това време шотландците не разбираха нуждата да учат и знанието не беше на почит, въпреки че в Шотландия имаше два университета, един в Единбург и друг — в Глазгоу. Нямаше закони, които да се прилагат по отношение на образованието дори на синовете на благородниците. Не беше смятано за нужно младите хора да се учат на четене, писане или смятане дори за малки суми, така че търговците да не могат да ги излъжат. Тези умения не бяха смятани за добродетел. Един добър шотландец трябваше да знае как да се бие, как да умре достойно, как да задоволява съпругата си, за да е сигурен в бащинството на синовете си. А щом мъжете нямаха нужда от четене и писане, то жените пък — още по-малко.

— Какво искаш да научиш, момиче? — попита я кралят.

— Всичко! — отговори Арабела. Джеймс отново се засмя.

— И с какво би искала да започнеш? — настоя той. Тя помисли само миг и каза:

— С историята, сир. Историята на Шотландия. Не знам дали въобще хората около мен ще ме сметнат за шотландка, но съпругът ми е шотландец, а и децата ми, освен едно, ще бъдат шотландци. Бих искала да науча историята на тяхната родина, за да ги разбирам по-добре.

Кралят беше доволен, че тя има такова желание, но беше озадачен от думите ѝ „освен едно“.

— Какво искаш да кажеш, мила моя, че всичките ти деца, освен едно, ще бъдат шотландци?

Арабела осъзна какво беше казала и закри устата си с ръка.

— О, казах го, без да мисля, сир. Ще обсъдите този въпрос двамата с Тевис. Страхувам се, че той ще ми бъде много ядосан, ако привлече вниманието ви преди него.

— И ти имаш намерение изцяло да му се подчиняваш? — запита я кралят, все още любопитен. — Е, момиче, ти сигурно много го обичаш, за да бъдеш така покорна. Сигурен съм, че ако пожелаеш, можеш и сама да управляваш „Дънмор“, макар в личния си живот да си спокойна и покорна.

Арабела се изчерви, защото не можеше да измисли как да се защити. Джеймс Стюарт я потупа по рамото.

— Не се ядосвай, момиче. Аз няма да настоявам повече, защото горещият темперамент на брат ми е известен на всички. Той избухва толкова лесно, колкото и ти. Но вие сте добра двойка и аз се радвам на това!

Тевис Стюарт беше успял да се освободи от присъствието на граф Ангъс и сега прекосяваше стаята, за да се присъедини към съпругата и брат си. Но изведнъж на пътя му застана една красива жена.

— Тевис Стюарт, колко се радвам, че те виждам отново. Много ми липсваше! — прошепна тя, доближила лицето си до неговото.

— Лейди Мортън — отговори студено той.

— Боже мой, какво има, Тевис? Не си спомням друг път да си ме поздравявал толкова студено! — заяви красавицата, а светлокафявите ѝ

очи потъмняха от гняв. — Ти винаги си бил най-страстният любовник! — каза му тихо тя.

Тевис Стюарт, ядосан сам на себе си, се наведе напред, за да чуе думите ѝ. Деколтето на лейди Мортън не оставяше почти нищо на въображението. До ноздрите му достигна ароматът на любимия ѝ парфюм, в който преобладаваше тежкият аромат на мускуса. Снишаването на гласа беше един от любимите ѝ трикове, графът знаеше това.

— Мадам, аз съм вече женен мъж — каза ѝ той.

Сорча Мортън се засмя и отметна назад яркочервената си коса — още един познат жест.

— Знам. Нали това беше най-големият скандал в двора миналото лято. Нали си разкъсал дрехите на момичето и си го принудил да се омъжи чисто голо? — Лейди Мортън предвзето потрепери. — Да, сигурна съм, че си го направил! Наистина възхитително, Тевис. Малката англичанка сигурно е била ужасена от дивацината ти!

Графиня Дънмор видя, че съпругът ѝ говори интимно с красавицата, и каза на краля:

— Коя е жената, сир, която разговаря така свободно със съпруга ми?

Кралят прикри усмивката си.

— Лейди Сорча Мортън, мила. Тя е вдовица от няколко години. Старият Мортън умря и не ѝ остави почти нищо.

— Тя се облича много добре за дама, която няма почти нищо — отбеляза Арабела. Тъмнозелената кадифена рокля на лейди Мортън беше богато украсена с кожи от бялка. — Как така си позволява да се облича разкошно и да посещава двора?

— Няма за какво да се тревожиш, мила — каза ѝ кралицата, която се присъедини към тях. Тя беше забелязала, че съпругът ѝ разговаря с Арабела, и се запита какво ли го кара да се усмихва толкова често. Знаеше, че кралят не е от хората, чиято усмивка е лесно да предизвикаш при каквито и да било обстоятелства. Хвана Арабела под ръка. — Лейди Мортън, мила, е жена, която привлича прекрасни мъже. И живее, предполагам, от тяхната глупост и щедрост. Тя е жена, която би трябвало да познаваш, въпреки че често посещава двора. И тъй като не нарушава законите на държавата, аз не мога да ѝ забраня да го прави. По-добре да не ѝ обръщаме внимание.

— И моят съпруг ли е един от нейните джентълмени? — попита тихо Арабела.

— Да, мила, в миналото беше — отговори кралят, а после каза на съпругата си: — Хайде, Меги, не ме гледай така, като че ли си готова да ме прободеш с кама. По-добре ще бъде, ако момичето знае. Едва ли ще повярва, ако ѝ кажем, че Тевис е пазил пълно въздържание, докато не е срещнал нея. Освен това флиртът на Тевис със Сорча беше краткотраен. Сорча Мортън е прекалено глупава жена, чиито действия лесно се предугаждат и не би могла дълго да задържи интереса на брат ми. Честно да си кажа, мисля, че Тевис се впусна в авантюрата с нея от любопитство.

— Любопитство? — каза кралицата. — Никога не съм виждала нищо интересно в тази жена, Джейми. А ти?

Кралят пак се засмя.

— В никоя жена, с изключение на теб, Меги, не намирам нищо интересно — отговори спокойно той.

Сега се засмя кралицата и поклати глава, като че ли му се заканваше.

— Много умно се измъкна, сир — каза тя, а после се обърна към Арабела: — Отидете и доведете съпруга си, мила. Струва ми се, че Тевис се чувства неудобно. Ваш съпружески дълг е да го измъкнете от лапите на тази жена дракон.

Арабела направи реверанс на техни величества и бързо прекоси разстоянието, което я делеше от съпруга ѝ. Хвана го под ръка и закачливо каза:

— Скъпи Тевис, много ми липсва компанията ти през последните няколко минути.

Лицето ѝ беше обърнато към неговото и сияеше лъчезарно. Тя преднамерено се престори, че не забелязва лейди Мортън. Графът се усмихна на красивата си съпруга. Той безпогрешно долови острите нотки в сладкия ѝ гласец. Развесели го и това, че тя се престори, че не вижда лейди Мортън. Говореше му, все едно беше сам.

— Предполагам, любима, че е време да те отведа у дома и да ти докажа предаността си.

Арабела се усмихна щастливо.

— О, Тевис, колко си дяволит! Хайде, ела, скъпи съпруге. Нямам търпение да си тръгнем след това, което каза.

И като го дръпна дяволито за ръката, графиня Дънмор го отдалечи от мястото, където стоеше лейди Мортън. Тя беше дълбоко огорчена от факта, че така грубо я пренебрегнаха и така лесно я изоставиха, и то пред очите на всички събрали се. Тевис Стюарт дори не беше направил опит да я запознае със съпругата си и, което беше дори още по-лошо, не се беше сбогувал с нея.

— Ще ми платиш за обидата, Тевис! — прошепна тихо, сама на себе си, тя. — И ти също, глупава кучко!

— Мадам, мадам, не показвайте така открито гнева си. Той не отива на прекрасното ви лице — каза ѝ тихо принцът, който беше заел мястото на графа. Той я прегърна през кръста и страстно целуна рамото ѝ.

— Той ме обиди, Ваше височество — отговори тихо тя. — Никога няма да му простя!

— Добър любовник ли е чичо ми? — попита принцът.

— Да — отговори тя и очите ѝ се замъглиха от спомени.

— Аз съм по-добър — каза тихо Джейми.

Сорча Мортън рязко обърна глава и впи поглед в очите на принца.

— Наистина ли, принце мой? Наистина ли?

— Да — каза той, без да бърза. — Наистина. Много лесно мога да ви накарам да забравите чичо ми, мадам.

— Неговата страст, може би — каза тя, — но обидата, която ми нанесоха той и неговата съпруга с млечнобялото лице — никога!

— Къде сте отседнали, мадам? — попита принц Джеймс.

— В дома на чичо ми, граф Ангъс — отговори тя.

— Значи вие сте от рода Дъглас, мадам? Не знаех това.

— По рождение нося фамилията Дъглас, Ваше височество — отговори лейди Мортън.

— Макар и да си един от членовете на фамилията, който няма почти никакво значение — каза граф Ангъс, който беше застанал до тях, без да го усетят.

— И така, ти искаш да свалиш Сорча, нали, Джейми? Тя има горещ темперамент, мога да те уверя, защото самият аз я обезчестих преди толкова много години — каза графът.

— Не преди чак толкова много години! — сръза го дамата.

— Не искам да кажа, че си прекалено стара за него, Сорча — отговори Ангъс. — Напротив, мисля, че много си подходите, защото, макар и още много млад, Джейми е сластолюбец. Нали така, принц Джеймс? Аз самият съм имал няколко пъти случай да се уверя в това, нали така, господарю?

Принцът се засмя от все сърце, но погледът му не се откъсваше от чичо му и леля му, които в този момент се сбогуваха с родителите му. Арабела Стюарт беше най-красивата жена, която беше виждал. Трябваше да бъде честен със себе си и да си признае, че много би искал да я има в леглото си. Но за момента щеше да потуши страстта си със Сорча Мортън, която, ако легендата беше поне наполовина вярна, беше изключително опитна и игрива в леглото. Кой знае на какво би могла да го научи?!

Граф и графиня Дънмор излязоха от замъка „Сърлинг“ и тръгнаха към дома си, който беше извън града. Бяха придружени от собствената си въоръжена охрана, защото нито един от хората с високо обществено положение не пътуваше незащитен. Беше късен следобед и Арабела беше много гладна, защото не бяха слагали нищо в уста от сутринта. Но тя беше също така много любопитна по отношение старата любов на съпруга си.

— Лейди Мортън е много красива, нали, Тевис? Дълго ли ти беше любовница? — Арабела говореше с внимателно подбрана интонация, която да подсказва на съпруга ѝ, че изпитва любопитство, но че не е особено засегната.

— За много кратко време, любима — отговори ѝ той спокойно, макар да беше силно изненадан от въпросите ѝ. Не се съмняваше, че тя е научила за миналите му отношения със Сорча Мортън, защото перфектно беше изиграла малкото представление в замъка на краля.

— И защо за кратко? — попита тя настоятелно, все още незадоволила любопитството си.

— Тя ме отегчава — каза Тевис. — Най-лошото, което могат да си причинят любовниците, е да се отегчават един от друг. А поведението на Сорча е лишено както от спонтанност, така и от оригиналност.

— Но ти, очевидно, не си я отегчавал — каза остро Арабела. Той се засмя, а тя прехапа устни ядосана, че толкова лесно той я принуди

да покаже гнева си.

— Мъжете, като правило, никога не отегчават Сорча — отговори графът. — Това също е неин недостатък. Липсва ѝ взискателност.

— Твърде строг си в преценките си.

— Любима, трябва да решиш на чия страна си. Нима се опитваш да защитаваш лейди Мортън? Или пък ти се иска да ѝ издереш очите?

Усмивката му беше абсолютно самодоволна. Арабела изпита силно желание да го удари няколко пъти с юмруци, но се въздържа с достойна за възхищение сила на духа.

— Аз просто обмислях възможността мъжът да отегчава жената толкова силно, колкото и той нея, мили — каза кисело Арабела на съпруга си. И като заби пети в хълбоците на коня си, тя препусна в галоп и се спусна първа по хълма, който скри от погледите им замъка „Стърлинг“. Графът също пришпори коня си и побърза да я настигне. Когато я наближи, той извика:

— Мадам, ще те помоля да не яздиш пред мен като някоя циганка. Ти си графиня Дънмор и ще ти бъде много благодарен, ако не го забравяш! Не искам да остана сам на пътя като някой проклет глупак!

— А аз ще ти бъда благодарна, ако не ме излагаш повече публично, като открито говориш в двора с любовницата си! — извика му в отговор тя.

— Тя не ми е любовница! Между нас всичко приключи още преди месеци! Когато скъсах с нея, дори не знаех за твоето съществуване! — защитава се той, уж на шега.

От другата страна на хълма пътят беше равен и гладък и Арабела препусна в галоп. С всеки изминал момент гневът ѝ ставаше все по-силен, а тя не знаеше защо, каква е причината. Нима само мисълта за тялото на Тевис в прегръдките на онази жена, и то преди да го е познавала, можеше да я ядоса така? Защо страдаше толкова силно заради една минала история? Тя вече нямаше значение. Но тя искаше да избяга от него и от гнева си. Само бързата езда можеше да ѝ помогне да обуздае силните си чувства. А зад нея съпругът ѝ сипеше проклетия и се опитваше да я настигне.

Да, графиня Дънмор беше ядосана, но също толкова ядосан беше и съпругът ѝ. Тевис Стюарт не проумя веднага, че съпругата му се държи неразумно, че гневът ѝ не е оправдан. Но разбра, че тя го кара

да изглежда като глупак в очите на собствените му хора, които ги следваха на почетно разстояние. Беше толкова ядосан, че кръвта бучеше в слепоочията му. Когато я настигне, ще я набие, защото с ужасното си поведение тя си беше заслужила боя. Ще я заведе у дома в „Дънмор“ и ще напълни корема ѝ със семето си. Тя ще роди детето му и ще си стои вкъщи, докато той посещава двора. Беше се държала невъзпитано и повече нямаше да види краля и кралицата. Беше се оженил за нея по необходимост. Беше глупаво от негова страна да си мисли, че този брак би могъл да бъде нещо по-различно от брак, сключен за удобство и на двамата.

Жребецът му излезе едни гърди пред кобилата ѝ и графът протегна ръка, за да хване юздите ѝ. Арабела изпищя и го нападна с камшика за езда. Нямаше да се остави да я победи този глупав женкар! Изненадан от неочакваната ѝ атака, графът реши да смени тактиката. Бързо протегна ръка, прегърна съпругата си през кръста, вдигна я и я постави на седлото пред себе си. Кобилата ѝ избърза напред и един от неговите хора препусна, за да хване юздите ѝ. Изненадана от това, че се намери в ръцете на съпруга си, Арабела започна да го удря с юмруци. Малко трудно, той все пак овладя жребеца си. Накара го да спре и скочи на земята. Остави и съпругата си да се изправи на нозе. Арабела замахна да го удари, но той се наведе и избягна удара.

— Мразя те! — изкрещя му тя. — Искам да те убия! — Бледото ѝ лице се беше зачервило от гняв.

— Защо? — Ожесточението ѝ го свари неподготвен. Защо, за Бога, изпитва такава омраза към него?

— Само мисълта, че ти и онази... онази... кучка! Мисълта, че си правил с нея онова, което правиш с мен, е непоносима! — каза Арабела.

Ревност. Тя ревнуваше! Гневът му изведнъж се стопи. Той хвана съпругата си за раменете и внимателно погледна в очите ѝ.

— Защо? — попита я.

— Защото те обичам! Обичам те, арогантно копеле такова! Обичам те! — изкрещя Арабела и с всичка сила го зашлеви през лицето. А после избухна в плач.

Той потри бузата си и поклати недоумяващо глава.

— Аз също те обичам, Арабела Стюарт — каза той тихо. — Може би ще е по-добре да си отидем у дома, за да мога да ти докажа

колко силно те обичам.

Наистина ли беше казала тези любовни думи? И защо трябваше да му казва това? Арабела позволи на съпруга си да я постави отново на седлото пред себе си. Сега, когато гневът беше изцедил силите ѝ и беше утихнал, тя се чувстваше слаба. Облегна се на тялото му и се запита къде отиде гневът ѝ и защо трябваше да му казва онези любовни думи. Не беше възможно наистина да го обича. Любовта трябваше да бъде чиста, весела и безгрижна, и сладка! Нали така? Това ужасно чувство, което я разяжда и което я кара да се ядосва само при мисълта, че той може да бъде с друга, не може да бъде любов. Не е възможно!

Тевис Стюарт спря рязко коня пред вратите на градската си къща. Скочи на земята и вдигна съпругата си на ръце, притисна я до тялото си и я понесе към спалнята под погледите на изненаданите слуги. Усещаше в гърба си озадачените, но весели погледи на хората си, а също и тяхното одобрение. Горещият темперамент на Арабела им подсказваше, че тя ще дари Дънмор със силни деца.

Като влезе в спалнята, той нареди на Флора и Лона да излязат само с едно мълчаливо кимване. Те тихо затвориха вратата след себе си, а той остави Арабела на пода и започна да я съблича. Тя стоеше мълчаливо, дори покорно, докато той я освободи от роклята и фустите. Тялото ѝ беше младо и съвършено и не се нуждаеше от корсет. Затова тя не носеше такъв. Той съблече долната ѝ риза и я остави наред стаята гола, само по чорапи и обувки. Побърза да свали и тях, взе лицето ѝ в дланите си и страстно я целуна. Само за миг, нейните устни останаха безжизнени, неподвижни. А после, внезапно, отговори на целувката му. Целуваше го жарко, а неговото желание се надигна със сила и почти го задуши. Нежните ѝ пръсти задърпаха дрехите му. Бързо смъкнаха елегантното му шалче и копринената му риза. Устните ѝ се отделиха от неговите и се спуснаха по гърдите му. Той бързо изрита обувките си. Застана първо на единия, а после на другия си крак, за да събуе чорапите си, докато тя развързваше пояса му. Коленичи пред нея, а устата му оставяше гореща диря по тялото ѝ. Тя нададе стон и здраво прегърна главата му, която той зарови в гърдите ѝ. Устните му усещаха колко бързо бие сърцето ѝ. Изпитваше към съпругата си диво желание — такова, каквото не беше изпитвал към никоя друга жена. Членът му беше твърд и горещ, пулсираше от

желание да влезе в нея. Той седна на пети, нежно я повдигна и я спусна над члена си. Влезе в нея с тиха въздишка на задоволство и облекчение. Тя го обгърна с бедрата си и отново потърси устните му. Инстинктивно разбра какво трябва да направи. Обви врата му с ръце, наведе се леко напред така, че гърдите ѝ галювно докосваха неговите, и започна ритмично да движи тялото си. Той пъхна длани под двете свършени половинки на дупето ѝ, усети движението на мускулите под нежната ѝ кожа и я притисна още по-силно към себе си.

— Кажи ми! — каза накъсано той, като вдигна поглед към нея.

— Какво да ти кажа? — прошепна в отговор тя, неспособна да издържи на погледа му, защото досега той не я беше вземал по този начин, нито пък на пода.

— Кажи ми, че ме обичаш, Арабела, така, както те обичам аз?

Тя безмълвно поклати глава.

— Кажи ми го! Ти ми каза любовни думи там, на пътя, любима, където всички можеха да ги чуят! Кажи ми сега, кажи ми ги пак, Арабела!

— Сгреших! Онова, което изпитвам, не би могло да е любов, Тевис. В него има прекалено много болка! — рече тихо тя.

— Да! В любовта има и болка, Арабела, но също така и сладост. Ти ме обичаш, момиче, и аз също те обичам. Кажи ми го сега — продължи нежно да я увещава той. Взе лицето ѝ в дланите се и се взря дълбоко в очите ѝ.

— Господ да ми е на помощ — проплака тя, — но аз наистина те обичам, Тевис! Обичам те! — и тя заплака.

— Не, момиче, не плачи — каза той и покри красивото ѝ лице с целувки. Накара я да легне по гръб на кожата пред камината и влезе дълбоко в нея. — Обичам те — прошепна той с устни, заровени в косата ѝ. Разплете плитките ѝ и прокара пръсти през меката ѝ като коприна и блестяща като водопад коса. — Обичам те, Арабела, и тази вечер ние ще си направим едно чудесно детенце. Красиво, силно дете, без значение дали ще бъде син или дъщеря. То ще бъде заченато с любов! Ще бъде плод на любовта и страстта ни!

Тя чу думите му, въпреки че желанието ѝ се беше разгорещило под умелите му ласки. Тя искаше детето му! Да, искаше го! И си спомни думите на Мег, че желанието да имаш дете от някого означава, че го обичаш. Син, който ще управлява „Дънмор“, или дъщеря, която

ще живее в „Грейфеър“! „Дънмор“ означаваше сигурност. „Грейфеър“ не. Арабела тръпнеше от страст, но дори тогава в съзнанието ѝ се прокрадна мисълта, че съдбата ѝ отново се решава без нейно участие.

— Няма да бъда доволна, докато не си върна „Грейфеър“! — извика тя.

— Ще ти върна проклетата крепост, мадам — обеща ѝ той. — Но първо ще те накарам да заченеш!

Страстта в гласа му я развълнува.

— Напълни ме със семето си, Тевис — каза му тя страстно, — напълни ме догоре! Искам да имам дъщеря, за да си върна „Грейфеър“!

— Син — за „Дънмор“! — противопостави се той и се засмя, когато тя заби зъби в мускулестото му рамо. Желанието ѝ беше неутолимо.

ГЛАВА 10

Страстната любов, която граф Дънмор изпитваше към съпругата си, предизвика скандал в двора и забавлява дълго време благородниците, които рядко обръщаха внимание на каквото и да било. Само кралят можеше да говори с Арабела Стюарт, без да го грози опасността да бъде извикан на дуел. Дори принц Джеймс, който, изглежда, много обичаше да се заяжда с чичо си, не беше пощаден. Джеймс Стюарт притежаваше всички качества на принц от Ренесанса. Беше интелигентен и образован също като баща си. Но докато кралят беше сериозен и замислен, принцът беше чаровен, духовит, добросърдечен и весел. Кралят беше сдържан и студен с всички, с изключение на хората, които истински обичаше. С принца беше лесно да се общува. Единственият му сериозен недостатък беше неутолимата му страст към дамите, особено като се имаше предвид колко млад беше още. Жени, два пъти по-възрастни от него, искаха да попаднат в леглото му. Принцът разочароваше много малко от тях. Графиня Дънмор обаче продължаваше да се изплъзва на принца — факт, който я правеше още по-привлекателна за него. Шотландските благородници, обикновено неспокойни, много рядко доволни от съдбата, открито предпочитаха принца пред краля. Точно както някога предпочитаха по-младите братя на Джеймс III пред самия него. Хаосът, който бяха предизвикали тогава, все още беше в спомените на всички, затова дори благородниците от Високите земи бяха съгласни със сегашната политика на краля и се стараеха да запазят мира с Англия. Освен това Джеймс беше още много млад, въпреки че враговете на краля поощряваха разпуснатото му поведение и страстта му към дамите. Братята му бяха още по-млади, а никой не искаше да има за управник малко момче, което да бъде контролирано от други хора, както се беше случило със самия Джеймс III. Когато той беше още момче, чрез него управляваше фамилията Бойд, а в младостта си Джеймс II беше манипулиран от сър Алегзандър Ливингстоун и сър Уилям Крайтън. Шотландия искаше да има силен крал. Джеймс III, въпреки дълбоката любов, която изпитваше към изкуствата, и въпреки

способността си да запазва мира, просто не се вписваше в представите на благородниците за кралска мощ.

Арабела харесваше краля. Той беше мил и говореше любезно. Единственият му недостатък беше, че трудно взема решения. Но бързо реши, че ще разкаже на Арабела историята на страната си. Всеки ден преди вечеря графиня Дънмор посещаваше краля в личния му апартамент в замъка „Стърлинг“. Стаите бяха красиво обзаведени, проектирани бяха от последния му любимец, Робърт Кохрейн. Тя сядаше в краката на краля и внимателно го слушаше, докато той разказваше историята на Шотландия. Скоро тя научи за дивия и свиреп Малкълм Кенмор и неговата съпруга, кралица Маргарет Английска, принцеса от фамилията Алфред, която първа в Шотландия показала на хората постиженията на цивилизацията и като последица от това намалила силата и влиянието на келтите. Това се случило преди цели четири века.

Преди два века Уилям Уолъс от Елдърсли надигнал глава срещу крал Едуард I Английски, който завладял Шотландия и жестоко експлоатирал хората. Уолъс, млад човек, притежаващ завидна смелост и огромна сила, повел шотландците във войната за независимост срещу Англия. Той бил пленен и екзекутиран от англичаните, но легендата за неговата смелост окуражавала шотландците. Те си избрали нов водач — Робърт Брус. Дъщерята на Брус, Маргарет, се омъжила за Уолтър Стюарт, който сложил началото на династията на Стюартите.

Арабела беше очарована от възможността да учи. Едва сега тя разбра колко силно са свързани двете държави, едва сега причините за дълбоката и често болезнена горчивина, която хората и в Шотландия, и в Англия, изпитваха. Сега разбираше по-добре желанието на краля да запази мира с южната си съседка. То не беше породено от слабост, а от стремежа му да запази държавата си. Англичаните, които от векове бяха сплотени и имаха национално съзнание, бяха станали по-силни и просперираха. Шотландците, все още разкъсвани от вътрешни борби, не бяха силни. В развитието си бяха двеста години след южната си съседка и след европейските страни.

Принц Джеймс често присъстваше на уроците, които кралят даваше на Арабела. Беше очевидно, че много обича баща си, въпреки че не го уважава. Джейми не разбираше нуждата на краля да се

заобикаля с приятели, които стоят по-ниско по ранг от него, макар че принцът също не беше сноб. И все пак той се чувстваше неудобно в присъствието на кралския лекар, Уилям Шийвс, и на Уилям Елфинстоун, мъдър и любезен юрист, който се беше издигнал от незначителен свещеник до епископски сан. Главната му резиденция беше в град Абърдийн. Тези двамата бяха хора, които нямаха зад гърба си нито власт, нито богатство, нито ранг. Но, както казахме, принцът присъстваше често на уроците, па, макар и с единствената цел да флиртува с Арабела Стюарт, която, въпреки нежеланието си, започваше да се поддава на чара му.

Един следобед, след урока на краля, принцът я придружи до Голямата зала на замъка „Стърлинг“.

— Е — попита я той направо, — няма ли да легнеш с мен, Арабела Стюарт? Не съм неприятен на вид, а ти сигурно си чула, че съм добър любовник.

Изненадана както от думите му, така и от директния начин, по който бяха изречени, Арабела все пак му отговори учтиво, за да покаже уважението си към ранга му.

— Господарю — каза тя, — знам, че жените, които посещават двора, се държат разюздано, но аз не съм като тях. Обичам и уважавам съпруга си, както и той — мен. Не одобрявам изневерите, въпреки че само това наблюдавам около себе си. Ще бъда ваша приятелка, господарю, но ако продължавате така глупаво да ме преследвате, ще бъда принудена да разкажа и на съпруга си, и на майка ви за вашето поведение.

— Мадам, вие сте много твърда и неотстъпчива — каза Джейми Стюарт, като беше притиснал ръце до гърди, за да подсили ефекта на думите си.

Арабела се засмя.

— Господарю, не се опитвайте да ме завладеете с чара си, защото твърдо съм решила да не му се поддавам.

Принцът се спря, хвана я за ръката и я принуди да застане с лице към него.

— Това не е ли кокетство от ваша страна, мадам? Наистина ли мислите каквото говорите? Наистина ли няма надежда за мен? — попита той, като търсеше по лицето ѝ знак за обратното, знак, който да го окуражи.

— Твърдо съм решила да бъда вярна на съпруга си, Ваше височество — каза тихо Арабела.

— Той е щастлив човек — отговори принцът.

— И аз съм щастлива жена, господарю — каза Арабела.

— Само ако можех да намеря любов като вашата, мадам... — каза Джейми Стюарт.

— След време, господарю, ще я намерите. Вие сте още много млад, въпреки високия си ръст и разюздано поведение — засмя се тя.

— Но мога ли да разчитам на приятелството ви, Арабела Стюарт?

— Да, господарю, разбира се — увери го тя.

Когато стигнаха в Голямата зала на замъка „Стърлинг“, научиха, че крал Хенри VII най-после, на осемнайсети януари, се е оженил за принцеса Елизабет Йорк в Уестминстърското абатство.

— Не се е осмелил повече да отлага сватбата — каза граф Ангъс. — Обикновените хора са му изпратили петиция, с която са го помолили да се ожени за момичето. Защото домогванията на Хенри Тюдор до престола са неоснователни. Правата на съпругата му са законни. Но ако говорим истината, най-големи права има младият Едуард, граф Уоруик, който е последният жив представител на династията. Неговият баща, граф Кларънс, беше по-възрастен от крал Ричард.

— Хенри Тюдор — каза кралят — и неговата съпруга са пра-праправнуци на Джон от Гонт и неговата трета съпруга, Катрин Суонфорд. Те имали четири деца, три момчета и момиче, но те всички били незаконни, защото след смъртта на първата си съпруга, Бланш от Ланкастър, граф Ланкастър бил принуден, по политически съображения, да се ожени за Констанца от Португалия, независимо от това, че вече бил влюбен в лейди Суонфорд. След като умряла втората му съпруга, Джон от Гонт се оженил за любимата си и признал всичките деца, които носели фамилното име Бюфо. Майката на Тюдор е лейди Маргарет Бюфо, праправнучка на графа и на неговата последна съпруга, по линия на техния най-голям син, Джон Бюфо, граф Съмърсет. Елизабет Йорк и тяхна потомка по линия на Джоан Бюфо, единствена дъщеря на Джон Гонт и Катрин Суонфорд. Джоан Бюфо се омъжила за Ралф Невил, граф Уестморланд. Тя била негова втора съпруга. От първата си съпруга той имал девет деца. Джоан му

родила още четиринайсет. Първата от всички техни дъщери, Сесили, се омъжила за Ричард, граф Йорк, а между техните деца били крал Едуард IV и крал Ричард III. Тук Арабела подхвана нишката на разказа.

— Майка ми беше от фамилията Невил — каза тя. — Била отгледана от граф Уоруик, Ричард Невил. Много пъти съм виждала лейди Сесили Невил. Когато била млада, била толкова красива, че я наричали Розата на долината. И сега, макар че е вече стара, е красива. Но от всичко това още не ми става ясно защо крал Хенри е забавял женитбата си с принцеса Елизабет.

— Мисля — каза замислено кралят, — че е искал да затвърди собствените си права над английския престол, преди да вземе наследницата на Йорк за съпруга. Казвали са ми, че има хора, които го подкрепят само заради семейството на съпругата му. За един крал е трудно да приеме тези чувства от страна на поданиците си.

— Все още ще има трудности — намеси се граф Ангъс. — Затворил е Уелския принц в Тауър, а момчето ще стане причина за недоволството на привържениците на фамилията Йорк. А това ще бъде добре дошло за Шотландия, защото Англия не би могла да ни нападне, докато има проблеми вътре в страната. Времената са подходящи, за да върнем Бъруик на Шотландия, сир, така мисля аз.

Останалите благородници, които се намираха в залата, кимнаха в знак на съгласие, но кралят каза:

— Искам мир с Англия и това, че поклащате глави, с нищо няма да промени нещата. Насилието, което допускаме по границата, е ужасно! Трябва веднъж завинаги да му бъде сложен край!

— Да, но ние ще престанем да нападаме граничните жители едва когато си върнем Бъруик и дадем урок на англичаните! — изрева Ангъс. — Ти си слабак, Джеймс Стюарт! Баща ти, Бог да даде мир на душата му, и дядо ти, и на него Господ да даде мир, нямаше да говорят за мир като теб!

Кралят не отговори, но в очите му се появи странен израз на безпомощност. Знаеше, че мъжете като граф Ангъс никога няма да проумеят ползата от неговата политика.

— Значи ще се помъчите да предизвикате война по границата, така ли? — каза гневно Арабела. — Ако живеете там, на онази ивица земя, където аз съм живяла през целия си живот, нямаше да бъдете

толкова нетърпеливи да създавате проблеми! Как смееете да критикувате краля, че пази мира! Вие си седите в холовете на прекрасните си замъци, в безопасност, далеко от враговете си, а искате да създадете хаос за невинните. И самодоволно се смятате за най-добри сред мъжете, защото лесно се обиждате и лесно вадите меча си от ножницата. Никога не сте вдишвали дима на горяща къща, нали? Никога не ви е било грижа, че копитата на конете ви съсипват зеленчукови градини, които трябва да изхранят цяло семейство! Никога не сте чували виковете на невинните жени, които войниците ви изнасилват! Кръвта на жертвите ви е запушила ушите ви и вие не чувате виковете им, не чувате плача на децата, които убивате! За да не ме обвините в пристрастие, ще ви призная, че презирам и своите сънародници, които извършват подобни дела! На тази лудост трябва да бъде сложен край и аз ще поддържам докрай краля в политиката му. Той е по-добър от всички ви!

Избухването на Арабела накара граф Ангъс да онемее за миг, но след като се съвзе, той отвърна, засегнат.

— Дънмор, нима не можеш да стъпиш на врата на съпругата си?!

Тевис Стюарт видя приближаващата се буря, но не успя да реагира достатъчно бързо. Съпругата му, която винаги действаше бързо с юмруците си, удари толкова силно Арчибълд Дъглас, че той политна, за своя голяма изненада и не по-малко объркване. Лицето му силно почервения.

— Исусе Христе! — изрева той, а ръката му инстинктивно се стрелна към камата, която носеше на пояса си. Не сваляше поглед от лицето на граф Дънмор.

— О, не, сър! — извика му Арабела — Вие не се скарахте със съпруга ми, а с мен! Нима мислите, че се страхувам от вас? Не ме е страх! Изберете оръжието и аз ще се срещна с вас, където кажете, за да уредим този въпрос, ако чувствате, че честта ви е засегната.

Сега вече граф Ангъс наистина онемя. Събралите се около тях хора бяха зяпнали от изненада. Кралицата всеки момент щеше да избухне в смях и трябваше да прехапе силно устни, за да не го направи. Колко пъти, помисли ри тя, беше пожелавала да зашлеви арогантния Арчибълд Дъглас, но винаги беше смятала, че една жена не може да постъпи така. Тевис Стюарт потисна собственото си желание да се засмее, защото трябваше да помисли как да измъкне съпругата

си, а и себе си, от кашата, която тя така лесно забърка. И тогава се обади кралят.

— Вие засегнахте честта ми, Арчибълд Дъглас, но графиня Дънмор ме защити достойно. Смятам въпроса за приключен. Разбирате ли и двамата какво искам да кажа?

Арабела грациозно направи реверанс.

— Да, господарю — каза тя с усмивка.

— Да! — изръмжа граф Ангъс. А всъщност той изпитваше облекчение, защото кралят го беше измъкнал от едно наистина трудно положение. Проклетата свадливка го беше предизвикала, и то на всеослушание, а той наистина не знаеше как да ѝ отговори. Един мъж не би могъл да се дуелира с жена, а как би могъл да се измъкне, без да изглежда страхливец?! Той погледна граф Дънмор и измърмори: — Трябва да държиш жена си по-изкъсо, Тевис, или някой ден ще видиш, че е облякла полата ти.

Забележката го ужили, но Тевис Стюарт се усмихна мило и отговори:

— Тя ще изглежда превъзходно в пола, Ангъс, защото краката ѝ са по-красиви, отколкото можеш да си представиш.

Думите му разсеяха напрежението и всички, облекчени, избухнаха в смях. Кралицата направи знак на менестрела си и той засвири весела мелодия.

— Искаме да те помолим да ни разрешиш да си тръгнем, Джейми — каза граф Дънмор на своя полубрат и кралят кимна. Тъмните му очи весело блестяха.

— Не бъди строг с Арабела — каза той на Тевис Стюарт. — Тя ми осигури най-голямото забавление от месеци насам. Одобрявам нейната преданост, но, което е по-важно, братко, нейният ум е остър колкото и езикът ѝ. А тези качества са достойни за възхищение дори у една жена.

Преди графът да успее да отговори, Арабела каза:

— Ако съм ви обидила, сър, моля за извинение. Позволих на антипатията, която изпитвам към граф Ангъс, да надделее над здравия разум и добрите ми маниери. — Въпреки че думите ѝ твърдяха обратното, графиня Дънмор ни най-малко не се разкайваше.

— Трябва да си призная, че обичам спокойните вечери, мадам — каза кралят, — но вие ни осигурихте приятно забавление.

— Това няма да се случи никога вече, Джейми — каза тихо Тевис Стюарт, поклони се и придружи съпругата си до Голямата зала.

Навън ги чакаше карета, защото времето изведнъж беше станало много студено и ездата нямаше да е приятна. Те се настаниха в каретата и тя започна да се спуска надолу по хълма. Арабела седеше мълчаливо и чакаше съпруга си да заговори. Не беше пропуснала острите нотки в гласа му, когато беше казал на краля, че няма да има друг подобен случай. Вятърът духаше през пролуките на каретата. Арабела потрепери и се загърна по-плътно в пелерината си.

— Ангъс е прав — каза Тевис. — Би трябвало да те набия.

— Няма да го направиш! — отговори тя шокирана.

— Няма, но би трябвало — каза той. — За Бога, мадам! Изказа се с такъв плам против насилието по границата, а после нападна бедния Арчибълд Дъглас с юмруци!

— Но той обиди краля!

— Джейми е достатъчно способен да се справи с граф Ангъс и неговите последователи, любима. Цял живот все това е правил.

— Арчибълд Дъглас е най-арогантният мъж, който съм срещала! — Арабела като че ли отново започваше да се ядосва.

— Не, любима, не е — отговори Тевис Стюарт. — О, той е горд. Всички от рода Дъглас са горди. Но той обича Шотландия и е човек, чиято преданост не знае граници.

— Но на кого е предан, се питам аз — каза Арабела.

— Никога не задавай този въпрос на публично място — предупреди я съпругът ѝ. — Ангъс иска онова, което е най-добро за Шотландия, Арабела. Само това.

— И какво е най-добро за Шотландия, съпруже мой? Аз не съм глупачка. Знам, че има хора, които ще предпочетат принца пред баща му. Ако се зададе гражданска война, Тевис, на чия страна ще застанеш? На страната на брат си, който е крал? Или на страната на племенника си, който един ден ще бъде крал. Какво всъщност е най-добро за Шотландия? Още едно малцинство? И кой ще управлява тогава?

Въпросите, които задаваше Арабела, бяха трудни и съпругът ѝ не знаеше отговорите. Имаше и други неща, които трябваше да се вземат под внимание. Англия, която вечно беше като трън в лапата на Северния лъв, както беше известна Шотландия, претърпяваше

сериозна смяна на династиите. И не се знаеше как щеше да се отрази това на Шотландия. Хенри Тюдор, макар и категорично победил Ричард III, все още не беше седнал здраво на престола, въпреки женитбата си с Елизабет от Йорк. Братята на новата кралица бяха смятани за мъртви, а Хенри твърдеше, че последният жив представител на династията на предишните крале е арестуван и хвърлен в тъмница в кулата Тауър.

От Ирландия също идваха обезпокоителни новини. Говореше се, че младият Едуард Невил, момчето, което сега беше поредният граф Уоруик, е под сигурната закрила на великия граф Килдеър и че момчето в Тауър е някакъв самозванец. Джералд Фицджералд, осми граф Килдеър, беше главният представител на Ирландия. Беше член на най-могъщото англонормандско семейство в Ирландия и притежаваше повече земи, отколкото някой в Ирландия от времето на крал Брайън Бору беше притежавал. Дали щеше да подкрепи момчето в борбата му против династията на Тюдорите? Дали това момче наистина беше настоящият граф Уоруик, или беше самозванко? Не. Самата Англия още не беше извън опасността от гражданска война.

Граф Дънмор добре разбираше гледната точка на по-големия си полубрат по отношение на този проблем. Англия нямаше нужда и от проблеми зад граница, затова сега беше благоприятният момент да сключат мир. От друга страна, времето беше също толкова подходящо да ударят Англия, която, заета да разрешава собствените си трудности, ще бъде безпомощна да се защити срещу тях... А дали беше така? Каквито и да бяха англичаните, те бяха добри воители, помисли си с недоволна гримаса Тевис Стюарт.

Двамата решиха да останат още малко в двора. Арабела успя да запази спокойствие в присъствието на граф Ангъс, макар и да не й беше лесно. Арчибълд Дъглас се възстанови от шока, който изпита, когато беше предизвика на дуел от една жена. Макар и със закъснение, той схвана смешното в положението и сега му доставяше огромно удоволствие да се шегува с графиня Дънмор. Всички в двора ги наблюдаваха внимателно, защото нямаха търпение да дочакат второ избухване.

— Той няма да успее да ме предизвика — каза един ден Арабела на краля. — Обещах на Тевис да не показвам отново нрава си пред вас, сир, а аз съм жена, която държи на дадената дума.

— Тогава ще трябва да измислиш друг начин да го спреш, момиче — каза ѝ кралят. — Сигурен съм, че ще се сетиш.

— И Ваше величество няма да възрази? — попита Арабела. — Знам, че графът е влиятелен мъж и е важен за вашата кауза.

Кралят се засмя.

— Ангъс е предан на Шотландия, но това не означава, че е предан и на мен.

— Но вие представлявате Шотландия, сир! — извика Арабела.

Джеймс III се засмя тъжно.

— Аз съм крал на Шотландия, момиче, а това невинаги означава, че въплъщавам в себе си Шотландия, макар и да би трябвало да е така. — Той потупа малката ѝ длан, която, във вълнението си, тя беше поставила върху ръкава му. — Ако измислиш как да отмъстиш на Арчи, мила моя, не ми казвай предварително, за да не ме измъчва чувство за вина. И преди всичко, бъди много внимателна. Трудно е човек да се ядоса на шега, която е изиграна добре, макар и да е насочена срещу него.

Цели няколко седмици Арабела мисли каква шега да изиграе на граф Ангъс и най-после измисли. Арчибълд Дъглас имаше поне една слабост. Обичаше плодове. Плодовете бяха рядкост в Шотландия през зимата. А сега беше периодът на Великите пости, което още повече влошаваше нещата. Постеха всеки ден, освен в неделя, която, като почивен ден на Бога, беше смятана за празник. С помощта на Флора, чиято по-голяма сестра работеше в замъка „Стърлинг“, Арабела успя да се сдобие с пресни смокини. С Лона до себе си, графиня Дънмор се осмели да влезе в кухнята на замъка и да приготви смокините със захарен сироп. Тя изцеди плодовете, издълба ги и във всеки един от тях сложи бадемова ядка. А после оваля плодовете в кристална захар. После взе малка сребърна купа и постави в нея така приготвените смокини. Лона една се сдържаше.

— Той ще се сдобие и с втора изненада, когато ухапе смокините, лейди, да, точно така — каза тя и се изкикоти.

— Мисля, че след това — каза Арабела — Арчибълд Дъглас ще ме остави на мира. Не знам колко дълго още ще успявам да сдържам темперамента си, защото през последните няколко седмици той започна да изчерпва търпението ми.

— Мога само да се надявам — каза Флора, — че съпругът ви няма много да се ядоса на постъпката ви, милейди.

— Мисля, че Тевис ще бъде доволен и дори ще му олекне — засмя се Арабела. — Той най-добре от всички разбира колко усилия ми струва да запазвам спокойствие в присъствието на граф Ангъс.

В неделя вечерта в Голямата зала граф Ангъс отново се опита да принуди графиня Дънмор да покаже на какъв силен гняв е способна, но Арабела само се засмя.

— Милорд — каза тя, — не искам да се карам с вас. Наистина не искам. И за да ви покажа добрата си воля, ви приготвих, съвсем сама, със своите две ръце, подарък. Като знам колко много обичате плодове, успях да взема за вас пресни смокини и ги приготвих така, както ме е учила майка ми. — Тя се завъртя. — Лона, донеси сребърната купа на лорд Дъглас.

— Е, мадам — отговори граф Ангъс, напълно обезоръжен, — това наистина е изненада.

Той сведе поглед към лицето ѝ и отново си помисли, за кой ли път през последната седмица, че тя е изключително красива. Не приличаше на огромните и здрави шотландки.

В дребния ѝ ръст имаше нещо особено вълнуващо. Тази вечер носеше рокля от яркочервено кадифе, на чийто фон бялата ѝ кожа изпъкваше по-добре. А русата коса със сребристите нишки не приличаше на нищо, което той беше виждал. И зелените ѝ очи бяха така загадъчни.

— Сър — каза Арабела със сладък гласец, — не сме деца и не бива да се караме повече пред техни величества. Като започнахме спора си пред всички, трябва и да го приключим пред всички. Така мисля аз, а вие?

Арчибълд Дъглас се питаше дали устата ѝ, които приличат на розова пъпка, целуват сладко. Дълбоко в сърцето си знаеше отговора.

— Значи признавате, че съм ви победил, мадам? — запита я той, като не можеше да не почувства леко радостно вълнение.

— Не мисля, че като показвам сега добрите си маниери, милорд, се признавам за победена — отговори спокойно Арабела, докато всички около тях бяха изненадани, че тя не изпадна в силен гняв. — А, ето я и моята Лона със сребърната купа, милорд. — Графиня Дънмор

пое красивата купа от ръцете на слугинята си и я подаде на лорд Дъглас с усмивка.

Той се поколеба, а после каза:

— Как да съм сигурен, мадам, че не се опитвате да ме отровите?

Арабела комично завъртя очи към тавана, с което даде на всички събрали се да разберат, че графът прилича на малко глупаво дете. Взе два месести плода от купата, сложи единия в устата си, а другия предложи на кралицата, която го прие без колебание. Когато изяде сладкия плод, тя се усмихна невинно на граф Дъглас и рече:

— Ето, милорд! Сама изядох един плод, а друг дадох на кралицата. Не мислите, че бих навредила на себе си и на кралицата, нали? Няма ли сега да приемете подаръка ми, за да приключим веднъж завинаги караниците си?

Граф Ангъс се усмихна доволен на графиня Дънмор.

— Много добре, мадам — каза той сърдечно и сложи един плод в устата си. Очите му блеснаха, той някак набързо сдъвка и глътна смокинята. — За Бога, мадам! Много са вкусни! Няма да оставя нито една, нито пък ще дам на другото да ги опита! — И той започна бързо да слага плодовете в устата си и да ги гълта. Веднага щом глътнеше единия, налапваше другия.

Арабела направи реверанс на граф Ангъс и се отдалечи. Изведнъж разбра, че съпругът ѝ е застанал до нея. Той я хвана за ръката и прошепна в ухото ѝ.

— Не ми каза, че си приготвила нещо за Ангъс, мила. Защо ли се питам какво всъщност си направила?

— Не се тревожи, мили. Не съм го отровила, макар много да се изкушавах да го направя — отговори му тя дяволито.

— А какво си направила?

— Просто го пречистих, милорд.

— Какво! — Граф Дънмор се спря на място.

— Пречистих червата му — повтори Арабела. — Но не се тревожи, съпруге. Плодът, който изядох аз, и онзи, който дадох на кралицата, бяха безопасни.

Граф Дънмор избухна в смях.

— Момиче — успя да каже той през радостни сълзи, — по-добре да те измъкна оттук, защото Ангъс ще те убие, сигурен съм.

— Няма да е в състояние да го направи — отговори му Арабела. — Освен това тази вечер още не съм оказала нужното внимание на техни величества. И за нищо на света не бих пропуснала онова, което ще се случи, Тевис. Сигурна съм, че ще ми позволиш да се насладя на победата си.

— Най-вероятно ще ми се наложи да защита живота ти. — Той се засмя и я придружи до подиума на техни величества. Арабела направи грациозен реверанс, а той се поклони тържествено на брат си.

— Смокините наистина бяха превъзходни — каза кралицата. — Няма ли да ми дадете рецептата, мила?

— Разбира се, Ваше величество, но тези, които изядохме ние, са малко по-различни от онези, които граф Ангъс толкова лакомо изгълта. Страхувам се, че ще се почувства малко неразположен — каза Арабела.

Кралят се засмя, защото точно в този момент от устата на Ангъс излезе див рев. Изведнъж в Голямата зала на замъка „Стърлинг“ настана гробна тишина. Тълпата се раздели на две, като по този начин образува коридор. Граф Ангъс, превит на две, запълзя към графиня Дънмор.

— Отровили сте ме! — изрева той, като се хвана за стомаха.

— Не, сър, не съм! — отвърна Арабела с добре изигран, премерен гняв. — Нали виждате, че аз и кралицата не сме в същото състояние?

Граф Ангъс почувства как нещо здраво стяга червата му и жалостиво простена.

— Отровили сте ме — повтори той.

— Отново ви казвам, милорд, че не съм — отговори Арабела. — Просто ви дадох очистително — каза тя сладко.

— Очистително? — Думите достигнаха до съзнанието му в паузата между две свивания на стомаха му. — Дали сте ми очистително? — Той беше възмутен.

— Да, милорд, пречистих ви — каза Арабела. — Майка ми, Бог да даде мир на душата ѝ, ме е учила, че когато човек е пълен с нездравословна жлъч, трябва да се пречисти, да се освободи от нея. Вие, милорд, имайте нужда от оздравителна терапия. Направих нещо добро за вас. Предлагам ви, милорд, да поднесете извиненията си на

техни величества, защото след малко няма да сте в състояние да го направите. Ще имате спешна нужда от тоалетна.

През красивото лице на граф Ангъс пробяга спазъм, който потвърди истинността в думите на графинята. По челото му избиха капчици пот.

— Мадам — каза задъхано той, — бих ви пробол с меча си, но, за съжаление, не го нося в присъствието на кралските особи. Предавам се, Арабела Стюарт. Предпочитам да бъдете моя приятелка, отколкото враг.

Лицето му позеленя. Той прибързано се поклони на краля и кралицата и избяга навън от залата. При това нещастно негово бягство, събралите се избухнаха в смях.

— Не мисля, че Арчи ще те тормози повече — отбеляза шеговито кралят.

— Аз също няма да се карам с него, сир — отговори Арабела.

— Този ваш отговор ме шокира, мила моя — пошегува се и кралицата.

— Наистина, това няма да се случи повече, Ваше величество — обеща тържествено Арабела.

Кралицата се засмя.

— Ах, чичо, сигурно е много забавно да си женен за тази моя леля — каза принц Джеймс, който незабелязано се беше присъединил към тях. — Номерът беше превъзходен, мадам!

— Мислех, че харесвате граф Ангъс — отбеляза Арабела.

— Да, харесвам го — отговори Джейми. — Точно затова съм сигурен, че когато червата му го оставят на спокойствие, той ще оцени шегата ви по достойнство.

— Но това поведение не е достойно за графиня Дънмор — изръмжа недоволно Тевис Стюарт.

— Аз не съм те молила да ме направиш своя съпруга — отвърна му остро Арабела. — Ти беше този, ако си спомняш, който ме открадна от дома ми и ме принуди да застана пред олтара.

— И по този начин те спасих от сър Джаспър Кийн — каза Тевис Стюарт. Не можа да се сети за по-добър отговор, а не можеше да отрече истинността на думите й. — Може би трябваше да те оставя да се ожениш за него, защото, в такъв случай, вече можеше да съм

приключил с отмъщението си. Ти щеше да убиеш копелето, преди да е изтекла и година от сватбата.

— Тогава е по-добре да внимаваши, милорд, нали? От нашата сватба не е минала и година — пошегува се Арабела с присвити като на котка очи.

Изведнъж той се засмя, защото почувства как възбудата се надига между телата им.

— Може би аз ще успея да те убия първи, любима — прошепна той, — защото със сигурност знам как да го направя.

Тя също се засмя. Държаха се така, като че ли бяха напълно сами.

— Да, съпруге мой — съгласи се тя, — много добре знаеш как да ми докараш сладка смърт.

Страстта, която се разгаряше между телата им, вече беше осезаема и за околните. Принцът почувства завист да пробужда сърцето му. Въпреки че Арабела му беше дала ясно да разбере, че не би предала честта на съпруга си, желанието на Джейми Стюарт да я притежава не беше намаляло. Беше си дал клетва, че един ден ще я има. Не знаеше как ще го постигне, но на всяка цена щеше да го направи. Кралица Маргарет, макар да не проронваше и дума по въпроса, знаеше каква е репутацията на сина ѝ. Тя видя плътското желание, изписано по лицето на най-голямото си дете, и изпита истинска тревога.

— Ваши величества — каза граф Дънмор и се поклони на брат си и снаха си, — ще разрешите ли на мен и съпругата ми да тръгнем към дома си?

Кралят и кралицата кимнаха едновременно в знак на съгласие. Когато графът и съпругата му се отдалечиха, кралица Маргарет каза:

— Той е толкова дълбоко влюбен в нея, че изпитвам съжаление към него.

— Защо, мамо? — попита принц Джеймс.

— Нито един мъж и нито една жена — отговори му тихо кралицата, — не бива да обича друг човек толкова дълбоко. Когато обичаш така силно, си обречен на разочарование, защото приписваш на любимия си качества, които той не притежава. Най-накрая разбираш това и трябва да се примириш с разочарованието, Джейми.

— Тази цена ми се вижда много малка, мамо, и с радост бих я платил — отговори мъдро принцът. — Заради удоволствието и щастието, които любовта дава.

— Аз говоря за любовта, сине, а онова, за което говориш ти, е нещо съвсем различно — каза кралицата и разроши червената му коса. — Но това не е важно, моето момче. Ти, във всеки случай, ще вървиш по собствения си път.

— И винаги ли става така, мамо? — попита я той с усмивка.

— Да — каза му тя, също усмихната. А погледът ѝ беше отправен над главата му, към Тевис и Арабела, които тъкмо излизаха от залата.

— Ти си дяволита, дива жена — каза графът на съпругата си, докато вървяха към каретата. — Надявам се, че граф Ангъс наистина ще сметне шегата за добра, защото точно сега не искам да проливам кръв.

Настаниха се в превозното средство. Веднага щом затвориха вратичките, Арабела се сгуши в прегръдките му, с лице, вдигнато към неговото. Устните ѝ бяха меки и примамливи.

— Да се върнем вече в „Дънмор“ — прошепна тя, с устни, почти долепени до неговите. — Усещам приближаващата зима, бурите и вятъра, и искам да бъда зад неговите стени заедно с теб, любими. — И тя го дари с дълга сладка целувка.

— Мадам, ти беше тази, която искаше да посетим двора. Аз щях да бъда много щастлив, ако си бяхме останали в „Дънмор“ — отговори той. Едната му ръка се плъзна в деколтето ѝ и хвана гърдата ѝ, а устните му се впиха в нейните.

— Ммм — въздъхна Арабела и се притисна в него. — Нима едно момиче не би могло да промени намеренията ти, милорд? — запита го тя, като за първи път, откакто се познаваха, използва това типично шотландско обръщение.

— Точно сега нямаме добро извинение, за да напуснем двора, любима — каза той, а в дълбокия му глас се долавяше искрено съжаление. — Напролет, може би, ще можем да се върнем у дома. Тогава ще кажа, че трябва да се върна в замъка, за да охранявам границата.

Но те не се върнаха у дома си и през пролетта. Хенри Тюдор, все още несигурен на трона си, имаше интерес да запази мира с

Шотландия и да не допуска разправии по границата. Интересите му съвпадаха напълно с тези на Джеймс III. Английският крал нямаше нужда от война със северната си съседка, а шотландският крал, за голямо недоволство на благородниците, не им позволяваше те да започнат войната с Англия.

— Може би това е началото на окончателния мир между двете страни — каза Джеймс Стюарт на по-малкия си брат, Тевис. — Трябва да превърна Шотландия в цивилизована страна, но докато тя пилее сили и хора в безполезни войни, нямам никакъв шанс да го постигна. Защо те не могат да видят нещата така, както ги виждам аз? Защо трябва да живеят с миналото? Нима не могат да прекратят в бъдещето? Имам нужда от мира, имам нужда и от време, за да завърша мисията си. И ако не успея, дано Джейми, моят син, успее! Той е красив и елегантен и благородниците го обичат. Те мислят, че той е като тях, но аз съм го обучил добре, той не е като тях. Сбърках единствено в това, че им позволих да надникнат в душата ми, да ме видят такъв, какъвто всъщност съм. Бях и съм прекалено честен, но съм научил Джейми да не показва истинското си лице.

— Да — съгласи се графът, — той има чар, моят племенник, а също така е и силен.

— Ще стане добър крал, когато възмъжее, Тевис. Но дотогава аз ще трябва да се задържа на трона и да управлявам добре. Знам, знам — каза кралят на брат си, — има хора, които искат да ме отстранят и да поставят сина ми на трона, но съм сигурен, че Джейми никога няма да ме предаде.

— Не, няма да те предаде, защото, макар да не те разбира, той те обича.

— А ти разбираш ли ме, Тевис?

— Понякога, за някои неща, но невинаги и не за всичко. — Графът се усмихна и отпи голяма глътка от чашата, която държеше в ръка. — Но аз също те обичам, Джейми.

— Ти би ли ме предал? — попита го тихо кралят. Тевис Стюарт помисли малко и после каза:

— Не знам, Джейми Сега, в момента, мога да ти отговоря твърдо „не“, но времената и обстоятелствата се менят. Честно да ти кажа, не знам. Но мога да те уверя, че никога не бих предал Шотландия.

Кралят кимна. Беше получил честен отговор, а това беше повече, отколкото би получил от когото и да било другиго.

— Твоята съпруга казва, че Шотландия — това съм аз — рече кралят.

— Арабела е млада. Освен това аз едва започвам да проучвам чувствата и мотивите, които са двигател на действията ѝ — каза Тевис Стюарт. — Трябва да си призная, че понякога не я разбирам.

Кралят се засмя.

— Кой мъж би могъл да разбере ума на жената? — отговори той. — Има много мъже — и Ангъс е един от тях, — които мислят, че жените въобще нямат ум. Той цени у тях само хубавото тяло, каквото има, например, Сорча Мортън, неговата братовчедка. Дори моето момче е лягало с нея.

— И си е платило скъпо за привилегията, уверявам те, братко — каза графът. — Сорча обича парите и харесва само скъпите неща. Тя е котката, която отива при този, който ѝ дава храна. Тя не е вярна на никого. Аз също съм бил сред любовниците ѝ, но тя не ми хареса. Не вярвам, че Джейми се е радвал дълго на компанията ѝ.

— Не, не е бил дълго в леглото ѝ — засмя се кралят, — защото се страхуваше, че майка му ще разбере. Ангъс окуражава момчето да се поддава на плътското желание, а аз не мога да го спра. Джейми, изглежда, има вродена склонност към женските тела.

Графът се усмихна.

— Той е истински Стюарт.

— Ти си предан на съпругата си, Тевис, а аз съм верен на Маргарет.

— Може би ние сме единствените в рода — отговори графът.

Кралят се усмихна. Този негов по-малък брат, чиито майка и баща бяха от рода на Стюартите, беше единствен по рода си сред носителите на тази фамилия. Той, изглежда, притежаваше всички добри качества, присъщи на Стюартите. Беше красив, верен, интелигентен, добър ездач, отличен воин и — ако можеше да се вярва на репутацията му — превъзходен любовник. Беше чаровен, любезен и умен. Много умен. Кралят знаеше, че верността му към кралицата, съчетана с удоволствието, което изпитваше от компанията на артистичните натури, бяха дали повод за клюки, които поставяха мъжествеността му под въпрос. Той нито отричаше, нито

потвърждаваше клюките, защото, ако го направеше, щеше да ги признае достойни за вниманието си. Но сега разбра, че дори Тевис Стюарт се съмнява в тяхната лъжовност. И все пак брат му беше така предан, че не даваше гласност на съмненията си. Какъвто и отговор да дадеше кралят на неизречения въпрос, брат му пак щеше да продължи да го обича. Имаше много малко хора — той прекрасно разбираше това — на които би могъл да разчита чак до такава степен.

— Наистина — съгласи се той с брат си, — мисля, че ние сме единствените верни на жените си в рода Стюарт, Тевис. За нещастие обаче това качество не се оценява по достойнство от благородниците, които живеят във Високите земи. Страхувам се, че те ще бъдат причината за моята смърт. Защото, макар да се оплакват и да мърморят непрекъснато, благородниците от Ниските земи са ми предани.

— Ти приличаш на въжеиграч, Джейми — отбеляза графът. — Трябва винаги да внимаваш къде стъпваш.

— Моли се на Бога да не падна, братко — каза кралят. — Да се задържа поне докато моят Джейми порасне достатъчно, та да може да управлява без вмешателството на разни амбициозни лордове.

ГЛАВА 11

Кралицата беше мъртва. Смъртта ѝ беше дошла неочаквано. Беше се събудила рано сутринта на четиринайсети юни с внезапен, силен писък. Камериерката, която побързала да застане до леглото ѝ, я чула да прошепва. „Нека Бог и неговата милостива майка, Пресветата Дева, да се смилят над душата ми.“ После главата ѝ паднала върху възглавницата, тя си отишла тихо от този свят. Вестта за неочакваната смърт се разпространи из замъка „Стърлинг“, из града под хълма и из цялото кралство. Реакцията навсякъде беше една и съща. Хората бяха изненадани, не повярваха на новината.

Маргарет Датчанката, дъщеря на Кристиан I, крал на Дания и Норвегия, беше само на двайсет и девет години. Беше дошла в Шотландия като невеста на Джеймс III, когато беше едва на дванайсет години. Никой в Шотландия, дори най-отявлените врагове на краля, не можеха да кажат нищо лошо за кралицата. Тя беше обичана от всички, защото имаше лек характер и добро сърце, а предаността ѝ бе легендарна. Беше дарила съпруга си с трима синове, първите двама, от които бяха кръстени с името Джеймс. Стана така, защото, когато се появи първородният син, се смяташе, че той е много болен и ще умре скоро. Затова вторият син също беше кръстен Джеймс, за да е сигурно, че бъдещият крал ще носи същото име като последните трима крале. Третият син на кралицата беше кръстен Джон.

Кралят беше изпаднал в шок. Независимо от приказките на хората, той дълбоко обичаше съпругата си. Седеше неподвижно, с поглед, вперен в стената на стаята, глух за всички молби, неспособен дори да даде заповеди за погребението на съпругата си. Джеймс Стюарт и без това трудно вземаше решения и особено в този миг беше напълно безполезен. Дори младият му любимец, Джон Рамзи от Балмейн, когото беше издигнал до граф на Ботуел, не можеше да разбуди сетивата и разума му. Семейството на краля, Стюартите, с помощта на най-издигнатите лордове на кралството, планираха погребението на кралицата. Отдадоха последна почит на красивата дама, която, докато беше жива, помагаше на краля да поддържа реда и

мира в кралството. Хората се питаха какво ли ще се случи сега, когато нея я няма. Онези, които бяха по-практични и по-малко сантиментални, вече се замисляха с коя ли ще я замени овдовелият крал. Сред кандидатките, според тях, беше и овдовялата бивша кралица на Англия, Елизабет Удвил.

Денят на погребението се случи сив и мрачен. От двете страни на пътя, от замъка „Стърлинг“, та чак до абатството Камбъскенет, където щяха да погребат кралицата, се бяха наредили обикновени хорица. Много от тях плачеха, показваха открито мъката си от загубата на добрата кралица. Покритият с черен креп ковчег беше носен от черни коне, покрити с черен плат на златни ивици. Пред ковчег а язدهа, също на черни коне, мъже, облечени в черно. Те носеха знамената на Шотландия и Дания. Следваха ги свещениците — всички шотландски епископи и игумени, наредени по двойки, след тях — понискостоящите свещеници, всички в разноцветни, богато украсени, тоги. Ярките цветове на дрехите им изпъкваха сред облечените в черно скърбящи, като дори заслепяваха очите. Когато стигнаха до абатството, ковчегът беше поет от шестима от най-видните графове на кралството. След тях вървеше кралят — гологлав и облечен от глава до пети в черно. Следваха го синовете му, най-малкият, от които беше още в ръцете на дойката си. След тях вървяха двете им сестри — Маргарет, старата мома, и лейди Мери Хамилтън, придворните дами на кралицата, всички лордове, които в този момент се намираха в двора, със съпругите си, кралските слуги и всички останали, които имаха причини да бъдат там.

— Защо има толкова много обикновени хора? — попита съпруга си Арабела. — Сигурна съм, че не са познавали кралицата. И все пак скръбта им изглежда истинска.

Графиня Дънмор никога преди не беше взимала участие в такова важно събитие и затова не беше сигурна, че всичко става обикновено по този начин.

— Кралицата — отговори тихо съпругът ѝ — беше щедра и великодушна. Даваше аудиенции на всички, които пожелаеха. Когато това се разчу, обикновените хора започнаха да я засипват с молбите и оплакванията си. Тя никога не им отказваше, не ги разочароваше, никога не бързаше да ги отпрати. Тя никога не отказваше парична помощ на нуждаещите се. Но се стараеше да скрие тези свои черти, за

да не я безпокоят хора, които нямат неотложна нужда от помощ. Тя наистина беше по-добрата половина на Джеймс. Сега, когато я няма, нека Бог бди над Шотландия.

Беше отслужена голяма заупокойна литургия и много молитви бяха отправени за успокоение на душата на мъртвата. Това продължи през по-голямата част от деня, който, макар и сив, беше необичайно топъл за сезона. В малката църква на абатството се бяха събрали толкова много хора, че някои не издържаха и припаднаха от горещината и смрадта. Лошата миризма идваше от дрехите на скърбящите, които бяха толкова елегантни и скъпи, че биваха предавани от поколение на поколение дълги години. Повечето дрехи бяха от кадифе, а тази материя беше прекалено тежка за един летен ден. Всички дрехи, без изключение, бяха богато украсени с бродерии. В промеждутъка между различни погребения тези дрехи бяха съхранявани в здраво затворени скринове и бяха поръсвани с прахове, които да убият миризмата на многото тела, които ги бяха носили. В залата не достигаше въздух, ставаше все по-горещо и дори миризмата на тамян не можеше да премахне мириса на стара пот, смесена с нова. Арабела чувстваше как стомахът ѝ се бунтува. Отчаяно се опитваше да съсредоточи вниманието си върху броеницата, която кралят ѝ беше дал, както и на всички останали членове на семейството си. Тази сутрин, още със събуждането, главата ѝ се беше замаяла. А сега, въпреки стомашното неразположение, беше много гладна.

Най-после, за голямо облекчение на всички, официалната служба приключи. В този момент кралят не можеше да понесе мисълта, че трябва да се върне в така обичания от него замък, затова целият двор трябваше да тръгне към замъка „Единбург“, само до вчера мразен силно от краля. Като че ли Джеймс Стюарт се чувстваше виновен за смъртта на съпругата си и искаше да се самонакаже.

Семейство Стюарт от Дънмор вървеше с всички останали към столицата, където също имаше градска къща. Тя се намиреше на „Хайстрийт“. Арабела харесваше Единбург. Смяташе го за вълнуващо и колоритно място с откритите му пазари и множеството магазини, в които се продаваха стоки от цял свят. Но не обичаше да върви по градските улици, по които се движеха не само уважавани граждани, но също така кучета, прасета, пробягваха и плъхове. Арабела, също като

другите благородни дами, се защитаваха от вонята на града, като носеше парфюмирано кълбо, което се наричаше „ароматична топка“.

— Хайде да си отидем у дома, в Дънмор — предложи графът на съпругата си. Двамата се излежаваха в леглото късно една сутрин, две седмици след погребението на кралицата. Беше началото на август.

— Ами кралят? — попита Арабела. — В мъката си той се изолира от всички. Мъдро ли ще постъпим, ако го оставим на милостта на противниците му?

— Джейми ще трябва да преодолее мъката си, любима. Сега той не иска да види дори нас, а през следващите няколко месеца дворът ще бъде в траур. През това време дори най-войнолюбивите благородници няма да действат против краля. Сега е моментът да си заминем, Арабела, а освен това, мисля, че все още не си ми казала нещо, което би трябвало да ми кажеш — каза графът и целуна съпругата си по върха на носа.

Арабела приятно се изчерви.

— Мили съпруге, не знам какво искаш да кажеш — отговори тя.

— Нима не си бременна? — Тъмнозелените му очи внимателно изучаваха лицето ѝ.

— Не съм сигурна — каза тя. — Първо трябва да говоря с майка ти. А ти откъде разбра? — Бузите ѝ все още имаха приятен розов цвят.

— Защото всичко, което се отнася до теб, е важно за мен, любима. Забелязах, че връзката ти с Луната е прекъсната вече повече от два месеца.

— Но може да бъде и нещо друго, мили — каза Арабела. — Бих искала да говоря с майка ти и тогава ще бъда сигурна. Никога преди не съм била бременна, нали знаеш това. А бях още малко дете, когато мама беше бременна за последен път. Миналото лято, когато носеше детето на сър Джаспър аз не знаех нищо.

— Имаш и други признаци, любима — каза ѝ той с любяща усмивка. — Напоследък стомахът ти е неспокоен, а прекрасните ти гърди са станали по-пълни и по-закръглени. Аз пуснах семето си дълбоко в теб и съм сигурен, че вече носиш детето ми. Моят син.

Той обхвана лицето ѝ с огромната си длан и топло я целуна по устата. Тя се изчерви още по-силно. Въпреки че повече от година беше съпруга на този мъж и въпреки че споделяше леглото му през последните осем месеца, тя все още малко се срамуваше от него. Беше

объркана от факта, че той е толкова интимен с нея, че е сигурен в състоянието и, докато тя не е. Това беше почти равно на оскверняване, помисли си ядосано тя. Той видя назриващия гняв в очите ѝ и побърза да каже.

— Аз съм най-голямото дете на майка си, затова много пъти съм я виждал бременна и съм запознат с признаците на бременността.

— Не можа ли да почакаш сама да ти кажа, Тевис? Смятам за неприлично това, че един мъж е така запознат с устройството на жените! — Гневът ѝ неудържимо се надигаше. — Ти наистина си преизпълнен с гордост, че знаеш всичко, нали? И също гордостта те кара да мислиш, че детето в утробата ми е син!

Той се засмя. Гневът я караше да прилича на малко пухкаво котенце, което напразно вдига врява.

— Любима — каза той, като все пак успя да запази спокойствие, за да не я обиди, — обичам те, затова всичко, което те засяга, засяга и мен. Тревожа се за теб. Понякога нощем се събуждам, лежа до теб и се вслушвам в дишането ти, за да се уверя, че си добре.

— Искях да те изненадам. — Тя продължи да се сърди. Все още не можеше да му прости, въпреки признанието му, че я обича.

— Ти непрекъснато ме изненадваш, мадам — каза той тихо и я целуна.

Тя обви врата му с ръце и притисна голото си тяло до неговото.

— Заведи ме у дома, милорд — каза тя, а думите ѝ имаха двояк смисъл.

— Вещица! — изръмжа той, заровил устни в златните ѝ коси.

Малките ѝ длани го милваха, възбуждаха го. Той нададе тих стон, легна по гръб и я дръпна отгоре си. Арабела се засмя и започна да милва члена му, докато го заболя от силното желание да я притежава. В много отношения тя все още се срамуваше от него, но, за негово изумление и наслада, не беше сдържана в любовния акт. Като че ли в нея се криеха две съвсем различни личности. Той мислеше, че след време би могъл да я научи на различни любовни игри — такива, каквито някои други жени не биха одобрили. Арабела седна върху него и започна сладно да извива тяло, отначало бавно и нежно, а после, когато страстта ѝ се увеличи, по-бързо и по-диво. Главата ѝ беше отнетната назад, устните — полуотворени, а зелените ѝ очи бяха замъглени. Той протегна ръце и започна да милва копринената кожа на

гърдите ѝ и да си играе със зърната им. Изправи тялото си до полуседнало положение и пое едното от зърната ѝ в устата си. Засмука го, а после започна да го дразни със зъби и беше възнаграден със стон на удоволствие, излязъл от полуразтворените ѝ устни. Заигра се също толкова нежно и с другото зърно. Не желаше да ѝ причини болка. Искаше само да разпали желанието ѝ. Този път беше възнаграден по друг начин. Сладкото ѝ влажно и стегнато влагалище конвулсивно се стегна около пулсиращия му член. Цялото тяло на Арабела се разтресе в сладостни тръпки. За нея върховният миг наближаваше. Сега той взе нещата в свои ръце. Сложи я да легне по гръб и довърши по великолепен начин онова, което така галантно беше започнал.

Те лежаха спокойно един до друг. Телата им чувстваха топлината не само на споделената страст, но и на изгряващия ден. Навън, в градината, пропя дрозд, а от улицата долетяха виковете на продавача на цветя.

— Рози за половин медна монета! Нежна лавандула! Кой ще си купи? Цветя! Току-що откъснати цветя, по които още има нежни капчици роса! Кой ще си купи?

— Ние няма да липсваме на Джейми — каза най-после графът, нарушавайки спокойното мълчание, което се беше възцарило между тях. — Не може да ми откаже правото да те заведа у дома, преди да е станало опасно да пътуваш. Той също трябва да вземе под внимание твоята бременност. Освен това градът е нездравословно място, особено сега, през лятото.

— Да — съгласи се Арабела и доволна се протегна. Вече не изпитваше гняв. Не му се сърдеше. Та той беше така загрижен за нея! А после каза: — Нямам търпение да видя израза на лицето на онази улична котка, Сорча Мортън, когато научи, че съм бременна. Не ми харесва начинът, по който те гледа, съпруже мой. Като че ли си парче вкусна торта.

— Между мен и лейди Мортън няма нищо, любима. Но щом сме започнали да си говорим откровено, ще ти кажа, че на мен не ми харесва начинът, по който те гледа моят племенник.

— Ревнуваш ли? — запита го тя.

— Да!

Тя се засмя доволна.

— Джейми е още момче — каза тя. — А аз си имам мъж! Той беше поласкан от бързия ѝ и умен отговор, но въпреки това каза:

— Може и да е момче, но членът му е твърд като на мъж. Той добре знае как да го използва, Арабела. Помни това и не го подценявай.

— В „Дънмор“ ще бъда в безопасност, милорд — каза му тя със сладък гласец. — Принцът ще бъде толкова далеч от мен, колкото е и Джаспър Кийн.

Кралят им разреши да заминат за „Дънмор“. Предаде им съгласието си чрез слугите, защото не искаше да приеме дори тях. Толкова дълбока беше мъката му по починалата му съпруга Маргарет. През по-голямата част от времето стоеше в собствените си апартаменти, молеше се за душата на кралицата. Напълно беше зарязал работите на кралството. В Лондон се водеха мирни преговори, които щяха да осигурят дълготраен мир и за двете страни, а Джеймс III едва ли беше нужен на друго място в момента. Нямаше армия, която би могъл да поведе към отдавнашния враг на страната. Дори да имаше недоволство сред шотландските благородници, то беше мълчаливо. Не го изразяваха гласно, защото почитаха паметта на починалата кралица.

Граф и графиня Дънмор пристигнаха в имението си до границата в един ясен и топъл августовски ден. Бяха отсъствали осем месеца. Там бяха семейство Флеминг от Глен Айлийн, дошли да ги поздравят. И Алис, и Мег бяха толкова огромни, че беше повече от ясно, че скоро ще родят първите си рожби. Щастлива, Арабела сподели с всички тях надеждата си. Свекърва ѝ, след като ѝ зададе няколко съществени въпроса и се консултира с Флора и Лона, потвърди онова, което синът ѝ беше предположил. През ранната пролет на следващата година Дънмор щеше да се сдобие с наследник.

— Или наследница — каза Арабела. — Ако е момиченце, ще го нарека Маргарет, на кралицата, Бог да даде мир на душата ѝ.

— Няма ли да го кръстиш на майка си? — попита я лейди Марджъри.

— Не — отвърна съвсем кратко Арабела.

— Сигурна съм, че си простила на бедната жена — каза Марджъри Флеминг.

— Да — отговори Арабела, — но не мога да забравя как се е отдала на сър Джаспър Кийн. Тя не беше лоша жена, но беше глупава.

Сега разбирам това. Можела е да откаже. Била е в правото си. Но не го е направила. Никога не бих позволила на когото и да било да ме използва по този начин!

— Моли се на Бога никога да не изпаднеш в положение, което ще те направи уязвима, детето ми — каза лейди Марджъри на снаха си.

— Жената е уязвима само ако си позволи да стане такава — отговори младата графиня с цялата увереност на младостта и неопитността.

— Всеки човек е уязвим по едно или друго време в живота си Арабела — каза тихо лейди Марджъри. — Всеки. Мъж или жена. Това не е престъпление. Такъв е животът, мила моя.

Арабела яростно поклати глава.

— И аз съм била уязвима в миналото, но никога вече не бих позволила да ми диктуват какво да правя с живота си. Трябва сама да си бъда господарка! Защо жените да не могат да чертаят пътя си така, както го правят мъжете?!

— Мъжете са естествените господари на тази земя — каза лейди Флеминг.

— Защо? — попита Арабела.

Лейди Флеминг, която беше умна жена и която всички смятаха за особено мъдра, за първи път в живота си не можеше да намери думи, с които да отговори на снаха си. Дъщеря ѝ и другата ѝ снаха бяха смутени и объркани от простичкия въпрос на Арабела.

— Може би защото Бог е повелил така — каза най-накрая отец Колин.

— А откъде знаете, че е така? — каза Арабела. Мнението на църквата не можеше да я обърка.

— Защото мъжете, по природа, са по-умни от жените — каза Доналд Флеминг войнствено. Той все още не беше приел напълно Арабела и сегашните ѝ въпроси само затвърждаваха правото му да не ѝ вярва.

— Наистина ли, Доналд? И защо да е така? Защото са по-едри от жените или може би онова темпераментно малко червейче, което виси между краката ви, ви кара да мислите така? Не знаех, че гордостта и членът на мъжа свидетелстват за неговия интелект.

Лорд Флеминг избухна в смях. Беше развеселен не само от думите ѝ. Изражението, изписано на лицето на втория му син, беше

наистина комично. Доналд, който винаги имаше мнение по всички въпроси, който винаги имаше какво да каже, сега наистина беше принуден да замълчи.

— Арабела — каза той, когато най-после овладя веселостта си, — заклевам се, ти си повече шотландка, отколкото англичанка. Нашите жени са известни с прямотата си, а ти не се опитваш да скриеш нито мислите, нито чувствата си от нас, нали, момиче?

— Не исках да бъда нагла, милорд — отговори му Арабела. — Но просто не виждам причина жените да не бъдат господарки на живота си. Нима не аз съм тази, която знае какво е най-добре за мен?!

Графът прегърна младата си съпруга.

— По традиция, мадам, графовете Дънмор са много загрижени за всичките си хора. Но техните съпруги ръководят семейството и се грижат за всичко, което го засяга.

— Но ти винаги ще имаш последната дума, Тевис. Ти ще ми налагаш волята си винаги, когато пожелаеш, нали? — каза разпалено Арабела. — Не! Аз искам сама да управлявам живота си!

— Никога няма да ти преча да изпълниш това свое желание, мадам — каза ѝ графът, — ако, разбира се, твоите желания не ме застрашават по някакъв начин. В замяна ще очаквам същото от теб. Мисля, че сделката, която ти предлагам, е честна и почтена. Не мислиш ли и ти така?

— Да, милорд, съгласна съм — отговори тя и усмивка озари красивото ѝ лице.

— Глупости! — каза с раздражение Доналд Флеминг. — Ако беше моя съпруга, щях да я нашаря с пръчката. Ти я разглезваш, Тевис. Рано или късно, тя ще те направи на глупак.

— Ако бях твоя съпруга, Доналд Флеминг, досега щях да съм сложила отрова в бирата ти — отговори му Арабела не по-малко раздражено. — Всеки мъж, който се осмели да вдигне оръжие срещу мен, ще го намери забито в сърцето си или счупено в главата си!

— Графиня Дънмор говори като истински боец — каза нейният съпруг с усмивка и страстно я целуна.

Доналд Флеминг подбели очи от яд. Тази негова снаха англичанка беше жената с най-силна воля, която познаваше. Тя му лазеше по нервите. Не можеше да разбере защо най-големият му брат

се примирява с това положение. Майка му го потупа успокоително по ръката.

— Не се вълнувай, момчето ми — каза тя тихо — Един ден ще срещнеш момиче, което ще ти се стри прекрасно, независимо от онова, което прави или казва. Всичко в нея ще ти харесва. Това е любовта, Доналд.

— Ако любовта прави мъжа по-малко мъж — недоволно изръмжа Доналд, — не бих искал да я срещна мамо Не бих желал да изпадна в такова положение.

— Това, че даваш известна свобода на жената не те прави по-малко мъж, Доналд. Ти самият някой ден ще го откриеш — каза му лейди Флеминг с всезнаеща усмивка.

— Не знам кое момиче би се съгласило да се омъжи за Доналд — каза тихо Арабела на съпруга си. — Той прилича на огромно, тромаво и злобно куче.

— Той има също така и добри качества — каза ѝ графът.

За изненада на Арабела едно от добрите качества на Доналд се разкри съвсем скоро. Алис и Мег родиха само в разстояние на няколко дни в края на септември. И двете бебета бяха момчета. А Доналд толкова много ги обичаше, че любовта му към тях го правеше уязвим. Този огромен мъж беше очарован от малките бебета. Когато ги гледаше, чертите на лицето му омекваха. Той се разтапяше от нежност. Стана кръстник на децата. Арабела беше готова да се закълне, че видя сълзи в очите му, докато държеше децата над купола в деня на тяхното кръщение. Лона също беше изглупяла от любов по децата. Използваше всяка възможност да ги гушне в прегръдките си и да започне да им гука Отначало Арабела беше изненадана, защото Лона, която идваше от многодетно семейство, никога досега не беше показвала такъв интерес към децата. А после изведнъж ѝ хрумна мисълта, че може би приятелката ѝ от детинство е влюбена. Но Лона не беше споделила нищо с нея. А Арабела беше сигурна, че тя би споделила, ако беше така. Въпреки това графиня Дънмор реши внимателно да наблюдава младата си камериерка. Наистина, беше длъжна да го направи. Не можеше да позволи дъщерята на Фицуотър да бъде съблазнена, докато е на служба при нея!

Най-после търпението на Арабела беше възнаградено на празника Мартинов ден, който се празнуваше на единайсети ноември.

Забеляза колко силно се беше изчервила Лона, защото младият Фъргюс ѝ помагаше да внесат огромна кошница ябълки в залата. Фъргюс! Разбира се, помисли си тя и на устните ѝ разцъфна усмивка. Винаги, когато не беше зает със задълженията си, Фъргюс се навърташе около тях. Една вечер, докато седяха в залата и слушаха свирнята на гайдаря, Арабела тихо прошепна на съпруга си:

— Младият мъж, който първи доведе при нас Лона и нейния брат, Фъргюс. Какво можеш да ми кажеш за него, съпруже?

Графът се замисли, а после очите му светнаха и Арабела разбра, че си е спомнил.

— Фъргюс Макмайкъл. Добро момче и с добро богатство. Мъж воин. Един ден ще стане капитан, така мисля аз.

— Има ли съпруга?

Графът пак се замисли. След миг поклати глава.

— Не. — А после погледна внимателно съпругата си. — Защо проявяваш такова любопитство към него?

— Мисля, че Лона му е хвърлила око. А и той, изглежда, проявява интерес към нея. Искам да бъда сигурна, че той няма да отнеме честта ѝ, че няма да разбие нежното ѝ сърце, милорд. Лона е не само моя слугиня. Тя ми е приятелка.

— Ще говоря с момчето, мадам, и ще се уверя, че ще ухажва Лона, както си му е редът — обеща графът.

На следващата сутрин Фъргюс Макмайкъл беше повикан при Негово благородие. Тевис Стюарт не си губи времето в празни приказки, а пристъпи направо на въпроса.

— Би ли искал да ухажваш момичето, което е на служба при съпругата ми, момче?

Момъкът се изчерви, но не сведе поглед.

— Да, господарю.

— А свободен ли си?

— Да, господарю.

— Тогава имаш моето разрешение, а и това на господарката си. Но няма да съблазняваш Лона, нито ще ѝ причиниш срам, разбра ли?

— Не, господарю, никога!

— Значи се разбрахме — каза графът и освободи служителя си.

Тевис Стюарт предаде разговора на съпругата си още същата нощ, докато лежаха сгушени в прегръдките си.

— Надявам се, че той ще направи твоята Лона толкова щастлива, колкото ти направи мен, Арабела — прошепна тихо той и я целуна по челото.

А на следващия ден Лона отиде при господарката си и каза:

— Имам ухажор, Бела! — Беше се изчервила, а очите ѝ блестяха от щастие. — Не се осмелявах дори да мечтая, че той ще погледне на мен по този начин, но ето че дори неизказаните ми мечти се сбъднаха!

— Да не би да е онзи красив воин, Фъргюс Макмайкъл? — попита Арабела.

— Откъде знаеш?!

— О! — възкликна Арабела. — Забелязах как те гледа той през последните няколко месеца, Лона, затова помолих съпруга си да се увери, че намеренията му към теб са почтени. Сега съм сигурна, че са. — Тя се засмя и дяволито добави: — Но не чак прекалено почтени!

Лона се изкикоти и сподели със своята господарка и приятелка:

— Ръцете му са сръчни, Бела, а целувките — сладки, кълна ти се!

— Ще се омъжиш ли за него, ако те помоли?

— Може би. — Лона се усмихна. — Но първо ще го оставя да ме ухажда известно време. Това ми харесва. О, Бела, той има най-сините очи на света!

Дойде зимата. А Шотландия беше завладяна от странно спокойствие. Кралят все още оплакваше починалата си съпруга. От нейната смърт бяха изтекли шест месеца. Благородниците, които бяха в Лондон и все още преговаряха за мир, сериозно се замислиха дали Елизабет Удвил не би могла да заеме мястото на Маргарет Датчанката. Новините винаги стигаха първо до „Дънмор“, защото пратениците, които идваха от Англия, винаги спираха за почивка в замък. Братът на краля беше известен с предаността и гостоприемството си. Арчибълд Дъглас, чийто замък „Хермитидж“ също беше разположен в близост до границата, с раздражение разбра, че не го смятат за чак толкова щедър домакин. Беше принуден да се отбива в „Дънмор“, за да узнае новините от първа ръка. Беше разбрал, че само тогава може да разчита на тяхната достоверност.

— Елизабет Удвил ще унищожи брат ти — каза той на Тевис Стюарт една вечер, докато се наслаждаваше на превъзходното вино на графа в Голямата зала на „Дънмор“. — Говорят, че тя е жена на

силните страсти. Тя въобще не е по вкуса на Джейми, макар че той може би ще е доволен да се ползва от услугите ѝ.

— Никога не съм се съмнявал, че Хенри Тюдор с радост ще се отърве от свекърва си — каза Тевис с усмивка. — Тя умее да създава неприятности, така съм чувал. Мисля, че неговата майка, лейди Маргарет Бюфо, също не се отнася с нея особено любезно. Посредниците май си играят едни с други като котка с мишка. Ти го знаеш така добре, както и аз, Арчи. А единствено мирът е онова, което има значение за нашите две държави. Не мисля, че да принудим Джейми да застане пред олтара с лейди Елизабет Удвил, ще бъде гаранция за дълготраен мир.

— Но това може да принуди брат ти най-после да започне война с англичаните. — Граф Ангъс се засмя.

— Между краля и тази лейди няма да има сватба — каза тихо Тевис Стюарт. — Мирният договор е готов и чака само подписите на кралете. А Хенри Тюдор си има за какво да се тревожи и не му е до Елизабет Удвил.

— Момчето, което е в Ирландия — каза Арчибълд Дъглас.

— Носят се слухове, че са го коронясали в Дъблин — каза Тевис Стюарт. — А това няма да се хареса на Тюдор.

— Сега той има наследник в лицето на принц Артър — напомни граф Ангъс.

— Да, но има все още някои привърженици на Йорк, които, естествено, биха предпочели владетел от Йорк, макар и момче, пред един принц, предан на Ланкастър — отговори му граф Дънмор.

— Но момчето е самозванец, или поне така твърди Хенри Тюдор. Чух, че преди известно време той извадил момчето от тъмницата в Тауър и го показал на народа. — Граф Ангъс се замисли за миг, а после каза: — Ако, разбира се, момчето наистина е принцът на Йорк. Може и онова момче в Ирландия да е истинският наследник.

— За Шотландия това няма никакво значение — каза Тевис Стюарт. — Нека англичаните се бият колкото си искат помежду си и да оставят нас на спокойствие. Ние искаме да живеем в мир.

— Или да си върнем Бъруик — каза, уж невинно, граф Ангъс.

— Няма ли да престанеш вече с това, Арчи?

— Милорд!

Графът се обърна и видя Лона.

— Да, момиче, какво има?

— Господарката ме изпрати да ви кажа, че бебето ще се роди след малко — каза Лона, силно развълнувана.

Тевис Стюарт скочи на крака.

— Тя добре ли е, момиче? Няма ли нужда от мен?

Той беше толкова развълнуван, че се въртеше на всички страни, като че ли не знаеше къде е изходът от залата. Арчибълд Дъглас никога не беше виждал граф Дънмор така объркан и сега много се забавляваше.

— Мисля, че няма да има нищо против, ако стоите до леглото й, милорд.

— Майка ми!

— Нейно благородие вече изпрати да повикат лейди Флеминг — отговори Лона.

— Свещеникът! — извика графът.

— За Бога, човече, съпругата ти не е на смъртно легло, а докато не се роди, детето няма да има нужда от кръщение — присмя му се добронамерено Ангъс. — Отивай при жена си, Тевис. Аз нямам нищо против да остана сам, докато ми се намира от твоето превъзходно вино.

Лона вече беше излязла от залата. Графът бързо я последва. Когато застана пред вратата на апартамента на съпругата си, беше посрещнат от Флора, която му каза с тон, който подсказваше, че знае много неща на този свят:

— Майка ви няма да успее да дойде навреме, милорд. Никога досега не съм виждала бебе, което да е така нетърпеливо да се роди. Докато си седеше най-спокойно с бродерия в скута, съпругата ви беше обзета от родилни болки. И ето че бебето вече почти се е родило!

— Флора! — Гласът на Арабела му се стори необичайно рязък.

— Тук съм, агънцето ми! — успокои я старата жена. — Тук е също така и онзи, който е причина за тези ваши страдания.

Арабела беше полулегнала на стола, който беше издялан за такива случаи. Краката й бяха разтворени, вдигнати високо и подпрени на две дървени летви. Красивото й лице беше силно зачервено, по челото й бяха избили капчици пот. Тя събра сили и се усмихна на съпруга си.

— Ох, Тевис! Бебето се ражда! Ще го видим, преди да е изтекла нощта!

— Ще го видим още преди да е изтекъл и час — каза тихо Флора, а графът се наведе и целуна съпругата си.

Беше чул думите на старата жена и се усмихна широко.

— Днес е първият ден на пролетта, любима, въпреки че вятърът все още е студен и духа от север. Мисля, че раждането на нашия първи син в първия пролетен ден, е добро предзнаменование.

— Пролетта носи образа на младо момиче — каза Арабела. — Кралят ми го каза, когато миналата година бяхме в двора. — По лицето ѝ пробяга спазъм и тя дълбоко простена.

— Така, спокойно, агънцето ми — окуражи Флора своята господарка, а после вдигна поглед към Лона. — Топли ли са одеялата, момиче?

— Да! Аз съм готова — каза Лона, лъчезарно усмихната.

— Любима, много ли те боли? — Графът беше много разтревожен. Като чу въпроса му, Флора театрално вдигна очи към тавана.

— Не е лесно да родиш дете, милорд — каза му тя.

— Добре съм, любов моя — увери го Арабела, но в следващия миг извика от болка.

Графът пребледня, макар Флора да каза весело:

— Точно така, милейди! А, ето, главата му вече се подава! Погледнете, господарю! Лона! Хайде, напъни се, агънцето ми. Напъни се!

Арабела отново извика и напъна с всички сили. Флора беше застанала между двете дървени летви и се беше навела, за да помогне на господарката си.

— Ооох, Флора! — изпищя Арабела. — Чувствам го! Чувствам го!

— Да, агънцето ми, главата и раменцата му вече са навън. Напъни се още веднъж. Само още веднъж! Ах, ето го цялото! — извика Флора, когато бебето се плъзна от майчината си утроба в старите ѝ, но сръчни ръце. Тя бързо избърса от него кръвта с топлото олио, което ѝ бяха приготвили предварително. След това преряза и сръчно завърза пъпната връв и пови бебето в пелените. През цялото време то се мъчеше да се освободи и гневно пищеше.

— Тя е дъщеря на майка си — каза графът, който беше успял да забележи от какъв пол е детето, въпреки бързите движения на Флора.

— Не си разочарован, нали? — попита го тихо Арабела, а по лицето ѝ премина и последният спазъм, с който плацентата беше изхвърлена навън.

— Не, любима. Раждането мина благополучно и аз се радвам. Ще имаме и други деца — каза той и отново я целуна по челото.

— Тя ще ви роди много деца, господарю — каза Флора. — Не прилича на майка си.

— Дай ми дъщерята — помоли Арабела съпруга си, който държеше бебето на ръце и издаваше някакви странни звуци, които успокоиха малкото момиченце — Нима всички ще видят преди мен това малко чудо?

Флора се усмихна, а Лона се изкикоти. Графът подаде детето на майка му.

— Пожелай на майка си лека нощ, Меги — каза Тевис Стюарт и постави бебето в ръцете ѝ.

Когато зърна за първи път първородното си дете, Арабела се усмихна щастливо, а на красивото ѝ лице се изписаха благоговение и почуда. Чертите на новороденото бяха съвършени. То нямаше много коса, но редките кичури бяха златно-сребърни, като косата на майка му. Кожата му беше розова и говореше за добро здраве. Очите му бяха сини и будни. Очевидно беше, че детето ще оцелее.

— О, малка моя любов! — тихо каза, изпълнена със задоволство, Арабела. Не сваляше поглед от лицето на детето. Но лейди Маргарет Стюарт отвори малката си уста, която приличаше на розова пъпка, и високо зарева, а лицето ѝ стана пурпурночервено. Явно, беше възмутена от нещо.

— Но какво ѝ става? — извика уплашена Арабела.

— Тя е дъщеря на майка си — повтори графът, като трябваше да напегне глас, за да надвика дъщеря си. — Избухлива е като нея! Ще трябва да ѝ намерим шотландец със силна воля, който да успее да я укроти, любима.

— Да, мъж със силна воля, но англичанин! — каза Арабела. На лицето му се изписа недоумение.

— Това е наследницата на „Грейфеър“, милорд. Ти ми обеща. Сега, когато Маргарет вече се появи на бял свят, трябва да отидеш при

краля и да се погрижиш да ѝ бъде върнато наследството — каза Арабела напълно сериозно.

— Аз ще се погрижа за дъщеря си — каза графът, също толкова сериозно. — И, освен това, Джейми е направо безполезен. Все още оплаква кралицата. Той няма да направи нищо за нас, любима.

— Ти ми обеща, Тевис! — В гласа ѝ се усещаха остри, твърди нотки.

— Милейди, дайте ми детето — каза Флора. — Тази нощ за него ще се грижи Лона, защото вие трябва да си починете.

Да, беше уморена. Умората дойде внезапно, без предупреждение. След като Флора я изми с парфюмирана вода и ѝ облече чиста нощна риза от мека бяла коприна, Арабела позволи на съпруга си да я занесе до леглото. Той нежно я положи върху чаршафите, излъчващи аромата на нежна лавандула, а главата ѝ грижовно намести върху възглавницата. После, за голяма изненада на всички, графът събу домашните си чехли, легна до Арабела и я взе в прегръдките си, като че ли искаше да я защити от нещо.

— Оставете ни — каза той на двете изненадани прислужнички. Когато те излязоха, той тихо, но твърдо, каза на съпругата си: — Аз ти дадох думата си, Арабела, че ще се опитам да спечеля „Грейфеър“ за нашата първородна дъщеря. Аз държа на дадената дума! Нима не разбираш, че съм човек на честта?

— Кога? — Гласът ѝ, макар и немощен, беше неумолим. Той целуна косите ѝ.

— Когато нашата Меги стане на месец, ще отида при Джейми и ще го помоля да изпрати петиция на английския крал. Това е всичко, което можем да направим, любима. Тюдор може да реши да ни лиши от твоята скъпоценна крепост. И преди ти казах, че можем само да опитаме. Трябва да бъдеш търпелива.

— Не умея да бъда търпелива — каза тя тихо.

— Значи трябва да се научиш на това, любима, ако искаш да се справиш с хората, които са на власт. Онези, които са на върха, притежават властта само защото са в състояние да контролират нетърпеливите и беззащитните. Уязвимостта на другите само засилва тяхната власт.

— Когато аз бях наследница на „Грейфеър“ — каза Арабела, без да бърза, — аз притежавах властта, която ми даваше моето положение.

Но вече не притежавам тази власт и това ме ядосва! Тогава поне можех да се грижа сама за себе си и да се разпореждам с живота си. А вече не мога.

— О, любима — отговори ѝ графът, — не позволявай на подобни мисли да тровят живота ти. Ако непрекъснато мислиш за това, няма да бъдеш щастлива. А аз искам да бъдеш щастлива и довольна. Имаме красива дъщеря, любима, и съм ти благодарен за това. Сега се опитай да заспиш, защото дори лесното раждане е изтощително.

Той я стисна по-здраво в прегръдките си и я целуна. Арабела въздъхна и затвори очи, но не можеше да сложи край на мислите, които се въртяха в ума ѝ. Искаше да получи обратно „Грейфеър“ и това не беше просто прищявка. Мисълта, че сър Джаспър Кийн се разхожда гордо и се хвали с това, че е собственик на крепостта, която беше предавана по наследство в нейния род вече няколко стотици години, беше непоносима. Той нямаше права над „Грейфеър“. Чисто и просто я беше откраднал. Ако искаше да има дом, трябваше да построи наново „Нортби Хол“. Беше сигурна, че с чара си и красивото си лице той можеше да заблуди и някоя друга невинна глупачка така, както беше заблудил нея и нейната майка. А може би щеше да си намери друга глупава, но богата вдовица, за която да се ожени. Да прави каквото си ще, но тя трябваше да си върне „Грейфеър“. Заради дъщеря си!

Нейната дъщеря. Думите отекнаха странно в съзнанието ѝ. Тя има дъщеря, тя е майка! През дългите месеци, през които беше носила детето, тя не можеше да осъзнае ясно това чудо. Всичко ѝ се струваше нереално. Но сега, сега не можеше да отрече действителността! Как би могла да не повярва на ушите си, които чуваха гукането на детето?! За първи път графиня Дънмор изпита майчинската любов, майчинската загриженост. Сега „Грейфеър“ принадлежи на лейди Маргарет Стюарт и никой, реши Арабела, не може да лиши дъщеря ѝ от правото на наследство! Маргарет трябва да има братя, помисли си тя, а сънят вече вземаше надмощие над нея. Поне шестима силни братя, които да бъдат точно копие на баща си. Някой ден, реши Арабела, някой ден, когато още неродените ѝ синове пораснат, те ще преминат границата с въоръжените си хора, с братовчедите си Флеминг и Хамилтън и ще изгорят до основи новопостроения дом на сър Джаспър Кийн, новия „Нортби Хол“. Арабела се усмихна доволно и потъна в сладък сън.

Като разбра, че съпругата му е в здравите прегръдки на Морфей, графът внимателно стана от леглото и я зави. Спря се за малко, загледан в дъщеря си, а после с усмивка и на пръсти излезе от стаята.

— Тя спи — каза той на Лона, която търпеливо чакаше пред вратата. — Вече можеш да влезеш. Грижи се за моята Меги, момиче.

— Ще се грижа, милорд. О, толкова е вълнуващо! Бих искала бедната лейди Роуина да беше тук и да можеше да види внучката си. Но вашето бебе ще има лейди Марджъри.

— Да — съгласи се графът. — И никак не се съмнявам, че майка ми ужасно ще разглези моята Меги.

Лона се изкикоти и бурно закима с глава. Лейди Марджъри Флеминг вече беше показала сигурни признаци на сляпа любов към двамата си внуци. Това беше първата ѝ внучка и, без съмнение, щеше да бъде нейна безспорна любимка.

Графът се върна в залата и видя, че майка му току-що е пристигнала. Слугата тъкмо поемаше пелерината на лейди Марджъри. С нея бяха сестра му Алис и снаха му Мег.

— Е? — попита го тя, като бързо се приближи. — Как е Арабела? Докъде е стигнало раждането? Удобно ли се чувства? Трудно ли ѝ е да понася болките? Не исках да го казвам досега, но през цялото време се моля тя да не е като бедната си майка.

— Имаме дъщеря — каза Тевис Стюарт и се засмя. — Прекрасно, здраво дете, мамо. Има същата златна коса като моята избухливка, а също така и нейния горещ темперамент.

— Какво? Защо не ме повикахте по-рано? — каза лейди Марджъри.

— Защото нямаше време. Флора ми каза, че за моята съпруга раждането е много лесно и тя ще ме дари с много деца. Арабела имаше за кратко болки и роди бързо. Нямаше много суетня около нея.

— Да, милейди, вярно е — каза Флора, която току-що беше влязла в залата. — Бебето излезе толкова лесно, колкото гроздовото зърно от кожата си. Веднага щом се възстанови, ще може да забременее със следващото дете. А следващото ще бъде момче, вярвам, го! — Флора се усмихна широко.

— Искам веднага да видя внучката си! — Лейди Марджъри беше категорична.

— Аз ще ви заведа, Ваше благородие — предложи Флора. — Лона е при тях, ще се грижи за детето през нощта.

Лейди Марджъри кимна, за да изрази одобрението си.

— Ще останем тук през нощта, Тевис — каза тя. — Не съм препускала в галоп, за да си тръгна веднага. Искам да говоря утре сутринта с Арабела как да се грижи за внучката ми. Хайде, ела, Алис! Мег! — И тя излезе величествено, като истинска матрона, от залата, а двете момичета подтичваха след нея.

— Значи имаш момиче, така ли?

Граф Ангъс стана от мястото си до камината и отиде до Тевис Стюарт. Подаде му огромната си длан, за да го поздрави с раждането на детето. Дойде слуга с красив сребърен поднос, върху който имаше две малки чашки уиски, което той предложи на господаря си и госта му. Арчибълд Дъглас вдигна чашата си с думите:

— Дълъг живот, добро здраве и добър късмет за лейди Марджъри Стюарт!

Граф Дънмор също вдигна чашата си.

— С Божията воля и помощ! — отговори той и двамата изпиха на един дъх уискито, което граф Дънмор сам си произвеждаше.

С усмивка на уста, слугата сложи празните чашки обратно на подноса и напусна залата, а двамата мъже се върнаха на местата си до камината.

— Красива ли е тя, Стюарт?

— Да, Арчи, много е красива — отговори графът.

— Тогава може би ще я взема за някое от моите момчета, ако си съгласен — каза граф Ангъс.

— Не мога, макар че ти благодаря за комплимента. Маргарет е вече обещана.

— На кого? — Арчибълд Дъглас беше изненадан. Та от раждането беше изминал само час, а ето че пеленачето вече е сгодено?!

— Не знам — каза с усмивка Тевис Стюарт. — Но трябва да бъде англичанин. — И графът обясни на лорд Дъглас какво е положението.

— Мислиш, че ще успееш да върнеш на съпругата си изгубеното й наследство? — попита Ангъс.

— При тези обстоятелства, да. В този момент англичаните гледат на шотландците много по-благосклонно, отколкото са гледали години наред, Арчи.

— Но дали са достатъчно глупави да дадат една гранична крепост на дъщерята на граф Стюарт?! — попита граф Ангъс, който също сериозно се замисли над положението. — Дори и след шестата си година момичето да расте в Англия, за тези шест години ти можеш да я направиш шотландка за цял живот. Но би било хубаво да имаш убежище и от другата страна на границата, Тевис. Ти си умно копеле, за Бога! Но какво ще стане, ако не успееш да върнеш „Грейфеър“ на съпругата си?

— Ако нещата се уреждат между двамата крале, Хенри Тюдор ще трябва да изплати компенсация на Арабела, която да е равна на стойността на „Грейфеър“. Но знам, че това много ще я разгневи. Искате си дома и нищо друго.

— Ще трябва да убиеш сър Джаспър Кийн, разбира се — каза Арчибълд Дъглас.

— Аз и без това щях да го направя — отговори му Тевис Стюарт. — Между нас още не е уреден онзи въпрос на честта, който, макар да няма значение за никого друго, има голямо значение за мен. Аз ще си отмъстя.

— Казват, че е заминал на юг, за да служи на крал Хенри. Сигурно все още много се страхува от съпругата ти, щом се опитва да укрепи позициите си пред краля.

— Той има нужда от нова съпруга, не го забравяй — отбеляза Тевис Стюарт. — Няма нито злато, нито синове, които биха могли да му послужат като препоръки. Но пък ще му е необходимо повече време, за да си проправи път до сърцето на Хенри Тюдор. Особено сега, когато кралят има толкова много проблеми с привържениците на Йорк. Но дори да предположим, че ще успее да убеди краля в правата си над „Грейфеър“, той няма да живее достатъчно дълго, за да се наслади на плодовете на недостойното си поведение. Това мога да обещавам на всеки, който ме помоли — каза мрачно граф Дънмор.

ГЛАВА 12

Хенри Тюдор изгледа с любопитство мъжа пред себе си. Името му беше Джаспър Кийн и беше рицар от северните области. Кралят имаше силно развити инстинкти, когато въпросът опреше до хората, а сега те го предупреждаваха да внимава със сър Джаспър Кийн.

— Виждате ли, господарю, след като съпругата ми почина по време на раждане, в „Грейфеър“ не остана нито един носител на фамилията Грей. Аз съм господар там вече повече от три години, затова се обръщам към Ваше величество с молба да удължи срока на пълномощията ми с надеждата някой ден да ме сметне за достоен и да ме дари с наследството на съпругата ми. — Сър Джаспър се усмихна широко и раболепно се поклони.

— Не съм много запознат с историята на крепостта, сър Джаспър. Трябва да освежите паметта ми. Вашата съпруга ли беше наследница на „Грейфеър“? Тя ли е родена Грей?

Джаспър Кийн се замисли дали би могъл да излъже. Реши, че е по-добре да каже истината. Имаше прекалено много хора, някои от тях на служба при Хенри Тюдор, които можеха да му кажат каква е истината.

— Роуина, Бог да даде мир на душата ѝ — поде той с лицемерно уважение към починалата, — беше омъжена за Хенри Грей, който беше последният Грей от „Грейфеър“, сър. Когато овдовя, аз се ожених за нея.

— Няма ли деца от техния брак? — попита кралят.

— Дъщеря — отговори кратко сър Джаспър Кийн.

— Мъртва ли е тя? — настоя кралят.

— Момичето беше отвлечено при едно нападение на шотландците — отговори той.

— Мъртва ли е? — повтори кралят.

Сър Джаспър отново се замисли дали да не излъже. Когато няколко дни след отвлечането до тях стигна слухът, че граф Дънмор се е оженил за Арабела, сър Джаспър стана за смях в цялата околност.

Вече се бяха разнесли отвратителни клюки за прибързаната му женитба. Хората го презираха. Но отново не се осмели да излъже.

— Разбрах, че момичето се е омъжило за някакво копеле с високопоставен произход, сир, но не мога да кажа със сигурност. Тя не се свърза с мен дори и след смъртта на майка си. Тя е разглезено и вироглаво дете, което се интересува само от себе си.

— И все пак — започна да разсъждава на глас кралят, — тя по право е наследница на „Грейфеър“. — Като видя различните чувства, които се изписаха по лицето на сър Джаспър, Хенри Тюдор разбра, че е постъпил правилно, като не е обещал нищо конкретно. В очите на мъжа просветна гняв, който кралят успя да види, преди той да успее да си наложи безстрастна маска. — Имате ли собствена земя, сър Джаспър? — попита кралят тихо и любезно, защото не искаше да си затваря всички вратички.

— Домът ми беше разрушен от шотландците — отговори със свито гърло сър Джаспър Кийн.

Кралят кимна.

— Значи сега „Грейфеър“ е ваш дом?

— Да, господарю.

Сър Джаспър Кийн очевидно нямаше средства да построи наново дома си, помисли си кралят. Беше алчен, искаше да получи наготово крепостта „Грейфеър“. Копнееше да узакони правата си над нея. Ако беше неин законен господар, можеше да привлече вниманието на жена, която има средства. Кралят направи знак на секретаря си, който се наведе, за да чуе думите му.

— Става дума за крепостта „Грейфеър“. От голямо значение ли е тя? Богати ли са земите? Голяма ли е самата крепост? С други думи, заслужава ли си човек да я притежава? — попита той много тихо.

— Тя е малка гранична крепост, Ваше величество, но всъщност е непревземаема. Не е богата. Едно малко село и няколко акра земя. Ценна е единствено заради разположението си. Шотландците обикновено нападат от тази страна и затова тя винаги е била първият пост на англичаните на север. Оттам предупреждават за възможни нашествия. Кралят обмисли думите на секретаря си и му каза:

— Чу какво иска сър Джаспър. Ако беше на мое място, щеше ли да му дадеш тази крепост? Или щеше да потърсиш законната наследница?

— Предполагам, сир, че бих помислил известно време, преди да взема каквото и да било решение. Не защото поставям под съмнение думите на рицаря, а защото не знаем нищо повече от онова, което ни каза той. Бих направил някои проучвания. Сигурен съм, че Ваше величество не би искал да се отнесе несправедливо към наследницата на „Гоейфеър“. Нека този рицар първо ви докаже предаността си и тогава го наградете. Чух, че бил заклет привърженик на Йорк.

Хенри Тюдор разбра правилно дадения му съвет.

— Мисля, сър Джаспър, че в момента не съм в състояние да ви дам права над „Грейфеър“ — поде кралят. — Англия, както вие добре знаете, трябва да се справи с атаките на Ламбърт Симнъл, представящ се за малкия граф Уоруик, и с привържениците на Йорк, с въстанието на ирландците и с машинациите на Германия. Да се надяваме, че това са последните заплахи за моето оставане на трона. Докато не се справя с проблемите, не бих могъл да обмисля вашата молба. Вие самият сте били един от доверените хора на Йорк, както разбрах, сър Джаспър. Нямате ли желание да помогнете на хората, които искат да узурпират трона ми?

Джаспър Кийн почувства как в него се надига паника. По дяволите предателските връзки на Роуина! Слава Богу, че тя беше мъртва. Ако отговореше умно, можеше да запази надеждите си.

— Вярно е, сир, че подкрепях крал Ричард Глочестърски по време на царуването му, а и крал Едуард преди него. Вярно е, че последната ми съпруга беше любимата братовчедка на кралица Ан Невил, но аз съм дал клетва да ви поддържам и да се боря да останете на трона, сир, и няма да я престъпя. Всеки може да потвърди, че никога не нарушавам дадената клетва. Позволете ми да ви докажа предаността си. Знам тайна, която може да е от голямо значение за Ваше величество.

Така значи, съпругата му е била братовчедка на Ан Невил, помисли си Хенри Тюдор. Това не му беше известно. Но сър Джаспър очевидно мислеше, че е. Какво ли още не му казваше този мъж?

— Каква тайна? — попита кралят.

Сър Джаспър нервно хвърли поглед към личния секретар на краля, но владетелят не сметна за нужно да го отпрати. Сър Джаспър реши, че няма какво да губи, и заговори:

— По-малките братя на вашата кралица са живи, сир. Чичо им Ричард ги скри в замъка „Мидълхъм“, защото беше загрижен за тяхната безопасност.

— И те все още са там? — В гласа на Хенри Тюдор се усещаше напрегнатост и възбуда.

— Не, казаха ми, че веднага след вашата победа при Босуърт са ги преместили в Тауър. Един от двамата рицари, които придружиха принцовете, е мой роднина. По разбираеми причини, местоположението на принцовете беше сменено и отново запазено в тайна. Покойната ми съпруга знаеше за това и чрез нея аз го научих първи. Така успях да поставя братовчед си в охраната на принцовете.

Умът на краля вече беше зает със сериозните заключения, които можеха да се направят от думите на сър Джаспър. Как е възможно двамата братя на съпругата му да бъдат вкарани в кулата, без той да знае за това? Един оцелял принц на Йорк вече беше достатъчно голямо зло, но трима... Кралството непременно щеше да му бъде отнето. Той заговори, като внимателно подбираше думите си.

— Това, което ми казвате, е много интересно, сър Джаспър, но съм сигурен, че братята на кралицата не биха могли да оцелеят, след като чичо им е имал лоши намерения спрямо тях. Също така е невъзможно Едуард и Ричард да са затворени в Тауър, без това да ми е известно. Все пак аз ще проверя истинността на думите ви, защото знам, че не бихте могли да измислите всичко това само и само за да ми докажете предаността си. Очарован съм от доверието ви и от тази проява на вашата преданост. Време е да тръгвате и да се присъедините към армията ми, която се готви да посрещне нашествието. Ако и двамата оцелеем след тази атака срещу Англия, ще говорим отново за крепостта „Грейфеър“.

Сър Джаспър Кийн се поклони любезно няколко пъти и излезе заднишком от залата. Мислеше, че не всичко е загубено още, макар и да не успя да стане законен собственик на „Грейфеър“.

Когато вратата се затвори след него, кралят се обърна към секретаря си.

— Проведете разследване! — беше всичко, което той каза.

— И ако е вярно? — попита го секретарят.

— Нима вие не сте на служба при мен, за да разрешавате подобни проблеми? — попита го студено кралят. — Вие трябва да се

грижете за нещата вместо мен, макар да не искам дори да го споменавате в мое присъствие.

— Разбира се, Ваше величество — каза безизразно секретарят.

— Моят син Артър трябва да стане крал един ден — отговори Хенри Тюдор. — Ще победя бунтовниците и ще осигуря дълготраен мир на Англия. Вече прекалено дълго се водят войни и борби.

— Сигурно е, че Бог ще бъде на страната на Ваше величество — отговори секретарят.

— Да — каза кралят с усмивка. — Вярвам, че наистина ще бъде така!

И цяла Европа повярва в това, когато на шестнайсетия ден от месец юни в година 1487 Хенри Тюдор победи упоритите привърженици на Йорк и момчето, което всички наричаха Едуард, граф Уоруик, а кралят — Ламбърт Симнъл. Момчето, което беше едва на десет години, беше заведено в замък на краля. Някои от бунтовниците се простиха с живота си. Други бяха екзекутирани. Трети бяха помилвани, но платиха скъпо и прескъпо за правото да живеят. Наложените глоби бяха безмилостни. Между Англия и Шотландия беше подписан тригодишен мирен договор, с който се надяваха да сложат край на броженията по северната граница. Изглеждаше, че Бог подкрепя Хенри Тюдор и династията, на която той искаше да сложи начало.

Шотландия обаче не се ползваше с подкрепата на Бога през тази същата година. Цялата страна беше нападната от чумата. Реколтата отново беше лоша и се задаваше още една гладна зима. Като нямаха общ враг, благородниците от Високите земи се биеха едни с други и недоволстваха от слабостите на Джеймс III. Времето беше ужасно. А графиня Дънмор се скара пред всички с граф Дънмор.

— Месец! — извика Арабела на съпруга си. — Ти ми обеща, че когато Меги стане на един месец, ще отидеш при брат си, за да му кажеш да започне преговори с Хенри Тюдор за „Грейфеър“. Тя е вече на девет месеца и половина, Тевис, а ти още нищо не си направил! Ти ми даде дума и аз я приех, защото мислех, че си честен човек!

— По дяволите, Арабела — изрева в отговор той, — нима не обръщаш внимание на нищо друго, освен на собствените си желания? Знаеш пред какви трудности е изправен Джейми точно сега.

— Този път той сам си ги създава, Тевис. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Да се опитва да заграби печалбата на благородниците от техните земи е истинско предизвикателство, милорд, и брат ти също го знае добре! Смъртта на кралицата го промени, Тевис. Не е човекът, който някога беше и когото ние познаваме. През първите месеци след нейната смърт стоеше затворен в апартаментите си. Напълно беше пренебрегнал работите и управлението на кралството. А сега, изведнъж решава, че има нужда от още един църковен хор. Но не иска да плати за него от собствения си джоб, затова бърка в джоба на благородниците. Исква да си отмъсти за това, че те не искат да имат за кралица една англичанка.

— Една англичанка?! Джейми не говори за една сватба, а за цели три! Той самият трябва да се ожени, а също така Джейми и Ормънд, другият Джеймс. Три англичанки с всичките си слуги и лични камериери да влязат в шотландския двор. Една може би щяхме да приемем, но три — това прилича на английско нашествие. Нима не разбираш разликата?

— Всичко това няма нищо общо с рожденото право на дъщеря ни над „Грейфеър“ — срязва го Арабела.

— Времето не е подходящо за спор с Джейми, любима — заинати се графът.

— И кога ще настъпи подходящото време, Тевис? Скоро цяла Шотландия ще възнегодува срещу своеволията на брат ти. Знам, че го обичаш. Аз също го обичам, но като крал той не се ползва с добрите чувства на поданиците си. Много от тях, само при още една провокация, ще се опитат да го свалят от трона. Цял живот Джейми Стюарт е бил нерешителен, а ето че сега се е събудил от летаргията си и е готов да предизвика гражданска война. Наясно ли си, милорд, че кралят е помолил дори свещениците да се лишат от годишните си доходи в полза на кралския параклис в „Стърлинг“!

— Той е кралят, Арабела. Това е негово право — отговори съпругът ѝ.

— Но Камарата на лордовете не мисли така.

— Лордовете винаги са били като едно семейство и винаги са създавали проблеми на брат ми — отговори Тевис Стюарт.

— И значи сега кралят е започнал да действа и първото нещо, което направи, беше да ги раздразни?! Това е лудост, но пак повтарям,

че няма нищо общо с правата, които дъщеря ни има над „Грейфеър“. Можеш да отидеш при крал Джейми и да го помолиш да разговаря с крал Хенри. Може дори да го отклониш от пътя на саморазрушението, по който е тръгнал.

— Не е настъпило подходящото време, любима.

— Напротив, съпруге. Никога не би имало по-сгоден момент от този за преговори между двамата крале. Сега между двете кралства цари мир. Също като мен и ти знаеш, че ако в Шотландия избухне гражданска война, Англия ще наруши мирния договор. Така щеше да постъпи и Шотландия, ако привържениците на Йорк бяха взели надмощие при Стокфийлд миналия юни и бяха предизвикали гражданска война в Англия. Не може да си толкова сляп, та да не виждаш това!

Той беше изумен от това, колко добре разбира тя политическата ситуация. Да, през последните три години интелектът на неговата малка съпруга беше израснал значително. Разбира се, за това бяха допринесли и уроците, които брат му ѝ беше изнесъл. Джейми беше откrehнал вратите пред разума на Арабела и беше запалил в душата ѝ огъня на знанието, който нямаше да бъде потушен лесно. Тя четеше всичко, каквото ѝ попаднеше, макар неговата библиотека да не беше богата. Докато бяха в Единбург, тя беше открила на пазара сергия, на която продаваха томовете, донесени от Франция и Италия. Тя преценявайте правилно ситуацията. Но той беше убеден, че и неговата преценка е правилна.

— Не мога да отида при Джейми сега, любима — каза той с тон, за който се надяваше, че ще ѝ подсказже, че смята въпроса за приключен. Поне засега.

— Щом ти не искаш да защитиш правото на нашата дъщеря, милорд, значи трябва да го направя аз — отговори му Арабела. Нейният тон подсказваше, че решението ѝ е окончателно.

Граф Дънмор излезе от замъка веднага след разговора. Отиде на лов. Трябваше да заловят един вълк, който отдавна причиняваше щети на селяните. От опит знаеше, че когато съпругата му изпадне в такова настроение, е по-добре да ѝ даде ден-два, за да успокои горещия си темперамент. Когато се върна след четири дни, носеше със себе си кожата на вълка, за да ѝ я подари. Тя можеше да украси с нея някоя от пелерините си. И узна, шокиран, че веднага след като той е излязъл от

замъка, неговата съпруга е заминала за Единбург. Бележката, която му беше оставила, обясняваше всичко: „Отивам при краля.“ Графът изруга и хвърли пергаментата в огъня. Погледна навъсено Флора, която му беше донесла съобщението.

— Тя взе ли каретата? — попита той.

— Не, замина на кон — каза Флора. — Нямаше да замине, ако вие бяхте изпълнили дълга си към лейди Меги, милорд.

— Не е сега моментът да се разговаря с Джейми — изрева той на камериерката, която обаче ни най-малко не се стресна.

— За тези неща никога не би имало подходящ момент, милорд. Кралят е добър човек. Цял живот сте се тревожили за неговите деликатни чувства. Ако кралят е мек човек, както говорят, то е, защото всички се държат с него като с такъв. Но той не се отнася така с хората, той не се тревожи за техните чувства. Винаги е приличал на огромен тромав звяр, когато са били замесени хора и техните чувства. И вие го знаете. Той обижда тези, които биха му били от полза, и облагодетелства онези, които търсят само лични облаги. Той не притежава здрав разум. Господарката беше права, като замина за Единбург, за да търси правата на дъщеря си. През пролетта ще започнат разправиите и кралят няма да има време да показва любезността си към когото и да било.

— Наистина ли, Флора, и откъде знаеш всичко това? — попита я графът.

— Всички обикновени, прости хора го знаят, милорд. Не е ли било винаги така?

Нейните думи дадоха на Тевис Стюарт повод за размисъл. Когато поразмисли, той разбра, че думите ѝ са правдиви. Племенникът му вече беше пораснал. Не беше съзрял напълно, но беше достатъчно голям, за да бъде манипулиран и използван срещу баща си. Но все още не можеше да управлява сам, без ръководство и подкрепа. Граф Дънмор знаеше откъде ще дойде напътствието към младия крал. От Арчибълд Дъглас, от фамилията Хоумс или Хепбърн, от други семейства, които живеят по границата. Ако бъдеше направен опит да свалят брат му от трона, щеше да му се наложи да вземе страна, Тевис Стюарт го знаеше. И какво щеше да прави тогава? Честно казано, в този момент не знаеше.

Замисли се дали да не тръгне след съпругата си. Реши, че ще изглежда като глупак, ако се втурне след нея, и че най-вероятно тя е имала и това предвид, като е тръгнала сама да се види с краля. Беше едновременно и ядосан, и разтревожен, защото не знаеше как ще я приемат в двора. След смъртта на кралицата дворът се беше превърнал изключително в място за мъже. Дали Арабела щеше да успее да се справи при тези обстоятелства?

А Арабела, въпреки че нямаше опит, се справяше много добре. Беше стигнала до столицата, придружена само от Лона и шепа въоръжени мъже, които да я защитят при нужда. Беше отишла незабавно в замъка и беше поискала аудиенция от краля. Той беше очарован да види приятелско лице, защото скучаеше.

— Арабела, момиче — каза кралят и се усмихна мило на снаха си, която направи реверанс. — Къде е брат ми? Не е дошъл с теб?

— Тевис преследва вълците, господарю — отговори със сладък гласец Арабела. — Аз дойдох сама в Единбург, за да искам услуга от Ваше величество.

— Аз съм много привързан към Тевис Стюарт — отговори кралят — и няма да направя нищо, което не му се харесва. Дори за теб, момиче. Не сте на различно мнение с него, нали?

— Не, сир — каза Арабела. — По този въпрос аз и съпругът ми сме в пълно съгласие. Само дето Тевис мисли, че не би могъл да ви безпокои в този момент. А аз мисля, че макар въпросът да е от съществено значение за нас, за вас е толкова дребен, че не може да ви причини никакво неудобство. Затова дойдох в Единбург, сир, защото мисля, че ще се съгласите с мен.

— А знае ли за това съпругът ви, мадам? — осведоми се кралят.

— Оставих му бележка, сир — отговори невинно Арабела.

Кралят избухна в смях. Не можеше да отрече, че истински се забавлява. От смъртта на съпругата си не беше намирал нещо за толкова забавно.

— Оставила му бележка — продължи да се смее той, като сръга в ребрата любимеца си, Джон Рамзи, граф Ботуел. — Обзалагам се, че брат ми вече забива пети в хълбоците на коня и се носи по пътя за Единбург! Хи! Хи!

— Наистина ли, милорд — отговори Рамзи с тон, който подсказваше, че се отегчава.

— Е, момиче — каза най-накрая кралят, успял да овладее изблика на смях, — какво искате от мен?

— Вие знаете историята за това, сир, как моят съпруг ме отвлече от дома ми. Да ви кажа истината, нашият брак е щастлив и аз не съжалявам. Но бях наследница на „Грейфеър“. Аз съм последната от рода Грей. Макар Тевис никога да не се е оплаквал, аз не му донесох никаква зестра, защото „Грейфеър“ беше моята зестра. Когато съпругът ми ме отвлече, мъжът, за когото бях сгодена, се ожени за майка ми. Тя умря няколко месеца по-късно при раждане. Сега онзи мъж е отправил молба към Хенри Тюдор да узакони правата му над моята крепост. Но той няма никакви права над нея. Той е подъл. Искам да си получа обратно дома, Ваше величество. О, знам, че не мога да бъда господарка на „Грейфеър“, защото съм омъжена за шотландец, а крал Хенри не е глупак и няма да даде една от граничните си крепости на шотландски граф. Но ще бъда доволна, ако дъщеря ни Маргарет може да влезе в крепостта като господарка. Ще позволя на крал Хенри да омъжи дъщеря ми за мъж по негов избор и ще я изпратя в семейството на младоженеца, когато навърши шестата си година. Тогава крепостта ще остане в ръцете на фамилията Грей, както и трябва да бъде, Ваше величество. Нима не бихте преговаряли с английския крал, за да защити правата на племенницата си, господарю? Сигурна съм, че той ще се вслуша във вашата дума, защото аз съм без значение за него. — Арабела вдигна поглед, изпълнен с доверие, към лицето на краля.

— Ох, момиче — отговори Джейми Стюарт, — като се имат предвид работите на света, молбата ти наистина е незначителна. Но аз разбирам, че за теб това е много важно, защото си дошла при мен въпреки отвратителното зимно време. Разбира се, че ще ти помогна! Крал Хенри ще разбере изгодата от подобен брак, както я разбирам и аз. Ще му бъде приятна мисълта, че в негова власт ще бъде племенницата на шотландския крал и първа братовчедка на бъдещия крал на Шотландия. Одобрявам браковете с англичани. Ако успее да уреди такива бракове за мен и моите момчета, ще успее да си върна Бъруик като част от сделката. Какво мислиш за това, момиче?

— Ако го направите, със сигурност ще затворите устата на граф Ангъс, Ваше величество — засмя се Арабела. — От какво ще се оплаква тогава, чудя се?

— Сигурен съм, че ще измисли нещо — намеси се остро Рамзи от Балмейн. Носеше дрехи на жълти и черни райета, в които, понеже беше много слаб, приличаше на оса.

— Не, мисля, че няма, милорд — отговори тя. — По-скоро с изненада ще установи, че дипломацията може да бъде толкова успешна, колкото и войната, като в същото време не накърнява по никакъв начин собствеността на хората, да не говорим за техните крайници. — Тя се обърна към краля. — Ще пишете на крал Хенри, нали, милорд?

— Да, момиче, ще му пиша още днес, обещавам ти. Къде си отседнала?

— В къщата на „Хай стрийт“, сир. Ще остана да преспя, а утре ще побързам да потегля за „Дънмор“, защото оставих Меги на дойката. Тя никога преди не се е отделяла от мен дори за кратко.

— Остани в замъка, Арабела, поне докато ти дам копие от писмото, което ще продиктувам на секретаря си. Така ще можеш да отнесеш на брат ми в „Дънмор“ доказателство, че не си ме ядосала с невинната си молба. Кажи, момиче, нима сте кръстили дъщеря си на моята починала съпруга Маргарет?

— Да, господарю — отговори простишко Арабела.

Джейми Стюарт кимна мълчаливо, а после леко махна с ръка, което беше знак за нея, че може да излезе от залата. Арабела направи реверанс и излезе заднишком от стаята.

В преддверието се срещна лице в лице с принца. През месеците, през които не го беше виждала, той беше още по-висок. Сега имаше вид на зрял мъж, но Арабела знаеше, че е по-млад от нея. Очите му смело се плъзнаха по тялото ѝ.

— Мадам, много ми е приятно да ви видя отново в двора. Той учтиво се поклони, хвана малката ѝ длан и я поднесе към устните си.

— Милорд — учтиво рече тя и, за негова изненада, бързо издърпа ръката си.

— Колко дълго ще останете, милейди Дънмор? Много ми липсваше вашето красиво лице.

Тя не обърна внимание на комплимента.

— Утре се връщам у дома, милорд.

— Толкова скоро? — Беше разочарован. — Чичо ми не е ли с вас?

— Съпругът ми трябва да улови вълците, които причиняват проблеми на нашите селяни. Дойдох в Единбург да изпълня една негова заръка. И тъй като изпълних поръчението, утре се връщам у дома — отговори Арабела.

— Тогава, тази вечер ще вечеряте с мен — каза Джейми Стюарт.

— Разбира се, че не!

— Не можете да ми откажете, лельо — каза той тихо. — Аз съм наследникът на трона. Ако ме обидите, ще причините страдания на семейството си.

Изведнъж Арабела се намери в задънена улица. Дали това, което Джейми говореше, беше истина, или той просто се опитваше да получи своето? Честно да си кажеше, не можеше да прецени. Обаче не искаше да позволи на Джейми да я направи на глупачка с приказките си за своето кралско положение.

— Ще вечерям с всички останали членове на двора в трапезарията на замъка, милорд — каза тя на принца. — Не бих могла да ви откажа, ако седнете до мен.

— След смъртта на майка ми в двора вече няма жени, мадам — отговори принцът. — Ще ви заведе в апартамента си, където ще вечеряте на спокойствие.

— Мисля, че разбирате, милорд, защо не мога да вечерям във вашия частен апартамент. Колкото и невинно да е това, то ще навреди на репутацията ми. Знам, че не искате да причините това нито на мен, нито на чичо си, който много ви обича.

Принцът се засмя.

— Опитвате се да ми избягате, Арабела, но аз няма да ви позволя. Сега, когато в двора няма нито кралица, нито красиви дами, тук е много скучно. Всичко, което ми остана, са моите уроци и компанията на по-малките ми братя и учителя.

За миг той заприлича на момчето, което все още трябваше да е. Но графиня Дънмор, която беше нащрек, видя в очите му дяволия пламък на страстта, който напразно се опитваше да прикрие с невинност и с опитите си да предизвика нейното съжаление. Тя беше в

недоумение. Не знаеше как да постъпи. Тогава към тях се приближи граф Ангъс.

— Милорд — каза тя с лъчезарна усмивка, — тази вечер принцът дава вечеря в апартамента си и съм сигурна, че би искал и вие да дойдете! Не е ли така, милорд?

— С удоволствие ще дойда — каза Арчибълд Дъглас с усмивка, преди принцът да е успял да каже „не“.

— Мисля, че е по-добре да побързам да дам заповедите си на слугите, които ще приготвят вечерята — каза Джейми Стюарт, който прие, че днес графиня Дънмор го беше победила. — Когато се наложи да започна някоя война, лельо — каза ѝ той, — ще се надявам вие да бъдете на моя страна.

Той се поклони и се отдалечи. Граф Ангъс се засмя.

— Мадам, сигурно сте били отчаяна, за да прибегнете до моята помощ — Той я хвана под ръка и двамата започнаха да се разхождат — Нашият принц е много хубаво момче.

— Той не е нищо повече от един съблазнител и аз бих му ударила един-два шамара — каза гневно Арабела. — Съвсем откровено ми каза, че иска да ме има в леглото си! Не съм го окуражавала, никога не бих изневерила на съпруга си. Не бих го харесвала с рога на главата.

Граф Ангъс ясно виждаше, че тя е много ядосана, затова не отговори нищо. Вместо това каза:

— Принцът вече е истински мъж. Не прилича на баща си. Радваме се, че е така, защото мислим за деня, в който Джеймс III вече няма да управлява кралството.

— Вярно, че кралят е различен, но не виждам причина да го мразите, милорд. Той също предпочита компанията на мъжете, само че те невинаги са благородници. Те обикновено са мъже, чиито интереси и вкусове са по-изискани, по-деликатни от вашите. Вие предполагате, че връзките на краля с тези мъже са неестествени. Но кралят има трима синове, а кралица Маргарет искрено го обичаше и уважаваше. Подозирам, че сега ви занимава мисълта да поставите сина на мястото на бащата. Мисля, че сте на погрешен път.

Арчибълд Дъглас, който нямаше високо мнение за женския интелект, сега откри, че изпитва уважение към графиня Дънмор, защото тя говореше уверено дори когато грешеше. Тя можеше да

повлияе на съпруга си, а Тевис Стюарт щеше да е много полезен на тяхната кауза.

— Мадам — поде той, без да бърза, подбирайки внимателно думите си, — не е вярно, че не харесвам краля. Той обаче наистина е слаб човек и вие трябва да признаете това, независимо колко силно приятелство ви свързва с него. А точно сега Англия има силен крал. Кралете преди Хенри Тюдор имаха и други проблеми. През по-голямата част от царуването си Ричард се бори, за да запази трона си. Неговият брат, Едуард, не само трябваше да премахва непрекъснатите заплахи срещу себе си, но имаше и семейни проблеми. А кралят преди него, бедният слабоумен Хенри Ланкастърски, беше играчка в ръцете на лордовете и служеше за удовлетворяване амбициите на кралицата. Но сега, Арабела Стюарт, сега Англия има Хенри Тюдор, а на привържениците на Йорк не остана нищо, освен малкият граф Уорик, затворен в Тауър.

— А също и синовете на крал Едуард — Едуард и Ричард — едва чуто възрази Арабела.

— Бедните момчета сигурно са мъртви, мадам. Ако Ричард не ги е убил, то Хенри Тюдор със сигурност го е сторил. Той няма да остави жив никой, който заплашва трона му. Хенри Тюдор ще остане крал на Англия, докато е жив. Затова и Шотландия има нужда от силен крал — каза Арчибълд Дъглас.

— Може и да сте прав, милорд, но може и да не сте. При коронясването кралят бива миропомазан от самия Бог и не е наша работа да се месим в работите на Небесния си Баща. Сегашният крал ще остане да царува, докато това е угодно Богу. Да замисляте предателство, би означавало да вървите против Божията воля.

— Божественото право — каза граф Ангъс с усмивка. — Да, кралят управлява с помощта на Божественото право, но понякога ние, обикновените смъртни, трябва да протегнем ръка за помощ на Господа, мадам.

Арабела беше принудена да се засмее.

— Милорд — каза тя, — вие сте непоправим. Грешите, а на всичкото отгоре отказвате да се вслушате в гласа на разума. Но няма да споря с вас сега, когато ме извадихте от много трудно положение. Вие може и да одобрявате начина, по който принцът се държи с жените, но

съм сигурна, че не бихте желали да видите съпругата на приятеля си принудена да изпадне в компрометираща ситуация.

Сега беше ред на Арчибълд Дъглас да се засмее.

— Мадам, вие не ми оставихте възможност да ви откажа. Не мисля, че младият Джейми остана доволен, когато умно планираната му среща с вас се превърна, и то пред очите му, във вечеря за трима.

— Нима мислите, че дори нямаше да ме нахрани? — запита Арабела, вбесена.

— Защо да приготвя вечеря, когато се предполага, че сте там за друго? — каза граф Ангъс с усмивка. — Макар че е млад, Джейми много внимава със златото си. Може да бъде много щедър, когато пожелае, но никога не пилее пари напразно.

Арабела се засмя.

— О, милорд — каза тя, като погледна право в сините очи на граф Ангъс, — сега разбирам защо съпругът ми не ми позволявала пътувам сама, без неговата подкрепа и защита. Принцът е хитра лисица, а за мен, очевидно, е оставена ролята на малкото невинно агънце.

— Това е вярно — съгласи се Арчибълд Дъглас. — Но аз знам каква сила притежава вашият гняв, мадам. И все пак гневът не би могъл да ви защити срещу кралската кръв на принца.

— Моля ви, не ме оставяйте сама с принц Джеймс — каза Арабела, изведнъж станала много сериозна. — Не мога да направя това, което той иска от мен, а не мога да му откажа открито, без да го обидя и да го превърна в свой враг. Знам, че един ден той ще стане крал, но това не му дава право да принуждава жените да лягат в леглото му.

— Точно отказът ви ви прави така съблазнителна, мадам — каза граф Ангъс. — Джейми Стюарт не е свикнал да чува „не“ от женските уста. Няма да ви оставя сама с него, обещавам ви. Не бих могъл да погледна съпруга ви в лицето, защото, както аз знам, че принцът ви желае, така го знае и Тевис. Защо, по дяволите, сте дошли в Единбург без него?!

Арабела му обясни и той кимна в знак, че разбира.

— С право сте взели нещата в свои ръце, мадам — каза ѝ той. — Тевис Стюарт е добър човек и затова се отнася към брат си с прекалена

нежност. Освен това ако добре възпитате малката Меги, тя винаги ще бъде предана на Стюартите, независимо от това, къде живее.

— Бих искала тя да е върна преди всичко на „Грейфеър“ и на хората, които живеят в крепостта — каза тихо Арабела. — Такъв ще бъде дългът на дъщеря ми, милорд. Политиката и войната са мъжки занимания. А храната и грижата за хората — женски.

— И все пак понякога жените се замесват в политиката, мадам — отбеляза граф Ангъс.

— Как би могло да стане това? — попита го тя.

— Когато жената, по един или друг начин, упражнява влияние върху съпруга си. Тогава тя се намесва в неговите дела, нали така?

— Наистина, милорд, така е — призна Арабела, — макар аз никога да не съм се замисляла за благотворното влияние, което жените оказват по този начин. Мисля, че християнският дълг на жената е да направлява съпруга си, когато може.

— Но женският ум е неразбираем за мъжете — каза граф Ангъс. — Господ да пази мъжа, който се опита да проникне в него.

Следващия час графиня Дънмор и Арчибълд Дъглас прекараха в Голямата зала на замъка и разговаряха на различни теми. Арабела започна да изпитва уважение към граф Ангъс, а той, на свой ред, започна да мисли, че тя е не само красива жена, но също така умна и чаровна. Особено като се вземе под внимание колко млада и неопитна е. Когато най-после един от пажовете дойде да им каже, че принцът е готов да ги приеме, те последваха момчето, хванати за ръце, като не обърнаха никакво внимание на погледите на хората, които завиждаха или просто бяха любопитни.

Принцът ги посрещна топло и се извини за обикновената храна, която ги чакаше на масата.

— Нямах време да се подготвя както трябва — каза той.

— Не бива да каните така прибързано хората на вечеря, милорд — каза му Арабела.

— Мадам, когато ви погледна, мисля не за храна, а за нещо друго — дяволито подхвърли принцът.

— Тогава би трябвало да каните в апартамента си Сорча Мортън, а не мен — също така дяволито му отговори Арабела. С подкрепата на граф Ангъс тя се чувстваше по-смела.

Двамата мъже избухнаха в смях, а после Ангъс попита:

— Как е братовчедка ми, момче?

— Не мога да ти кажа, Арчи, защото запознанството ми с нея беше много кратко. Репертоарът на Сорча е много ограничен, страхувам се, въпреки че на младини сте я обучавали самият вие. Казаха ми, че е хвърлила око на някакъв богат търговец от града.

Ангъс кимна.

— Тя има нужда от съпруг, и то от богат съпруг, защото обича скъпите неща. Джентълмените от нейната класа не са достатъчно богати и не биха могли да й осигурят разкоша, който сърцето ѝ желае.

Принцът се усмихна.

— Тя, изглежда, не може да види предимствата от това да достави удоволствие на бъдещия крал — каза той, а сините му очи заблестяха.

Храната наистина беше обикновена, защото в замъка вече нямаше господарка, която да се грижи за работите в кухнята. Бяха сервирани печено пилешко, печено заешко, риба със сос от бяло вино, хляб, сирене и купа ябълки. Вечерята щяха да преглътнат с помощта на превъзходно бургундско. Едва бяха започнали да се хранят, когато се появи един от пажовете.

— Кралят иска да види граф Ангъс — каза момчето.

— Тогава аз трябва да се върна в залата — побърза да каже Арабела, — защото съм сигурна, че секретарят на краля вече ми е приготвил пергаментата.

— Вие ще останете, мадам — нареди принцът и я хвана за ръката. Обърна се към Арчибълд Дъглас: — Вие можете да отидете, милорд.

Граф Ангъс погледна Арабела и ѝ каза с очи, че макар да ѝ съчувства за трудното положение, в което беше изпаднала, не може повече да се бърка. Нарезждането на принца тя да остане и думите му, че той трябва да отиде при краля, не му позволяваха повече да защитава нейните интереси. Стана от мястото си, поклони се на принца и на графиня Дънмор и излезе.

Веднага щом вратата се затвори след графа, принцът взе ръката на Арабела и я поднесе към устните си. Целуна нежно чувствителната кожа на дланта ѝ.

— Най-послед, сладка моя, сме сами. — Погледът му не скриваше намеренията му, напротив.

— Ако ме докоснете, Джейми Стюарт, ще пицця — каза му Арабела и издърпа ръката си.

— Какво толкова ви отблъсква в мен, мадам? — попита я той, силно ядосан.

— Първо вие ми отговорете, милорд. Какво искате от мен? — отговори му тя с въпрос.

Той се изчерви и каза:

— Мисля, мадам, че много добре знаете какво искам от вас.

— Искате да ме вкарате в леглото си и да ме любите, нали така? — каза Арабела направо. — Е, милорд, аз пък не искам да правя любов с вас. Обичам съпруга си и вашето преследване ме обижда. Не искам да опетня честта на съпруга си. Вие го знаете, защото неведнъж съм ви го казвала. Не разбирам защо продължавате да ме преследвате.

— Вие наистина сте много откровена, мадам — отбеляза сухо принцът.

— Ако ме принудите против волята ми, Джейми Стюарт, а съм сигурна, че можете да го направите, защото сте много по-едър от мен, ще извършите изнасилване. Когато ме пуснете, ще отида право при съпруга си и ще му разкажа как сте се отнесли с мен. Какво мислите, че ще направи Тевис Стюарт, милорд, когато разбере за вашето поведение?

Принцът стана от мястото си, заобиколи масата и застана зад стола на Арабела. Постави длани на раменете ѝ.

— Не познавам друга като вас, Арабела — каза тихо той. Наведе се и я целуна по шията, а едната му ръка се пхна в деколтето ѝ и погали гърдите ѝ. Той нежно заигра със зърната ѝ, които се втвърдиха под палеца му. — Ти си мека, нежна и толкова сладка — прошепна той.

Арабела седеше абсолютно неподвижно.

— Колко мъже си познала, сладка моя? Съпруга си и никой друг, обзалагам се. Аз съм много млад, знам това, но вече съм признат за най-добрия любовник в Шотландия. Позволи ми да те любя, Арабела Стюарт! Остави ме да те любя!

— Никога няма да изневеря доброволно на Тевис, Джейми Стюарт — отговори тя студено — Веднага махни ръката си от гърдите ми! Сега си тръгвам. Ако се опиташ да ме спреш, ще закрещя така, че замъкът ще се срути!

Арабела реши, че правото на Джейми Стюарт над шотландския престол не му дава право над нея. Той неохотно се подчини. Тя се изправи, като гневно оправи полите си.

— Някой ден и вие ще поискате нещо от мен, мадам — каза той тихо и отново я целуна по шията. — На всички хора се случва да помолят краля за нещо. Преди да поискаш нещо от мен, Арабела Стюарт, спомни си каква ще бъде цената. Защото дори кралските услуги не са безплатни.

— Вие все още не сте крал на Шотландия, принце. Моля се на Бога да не се качите на трона, преди да сте научили, че можете да притежавате всичко, просто защото сте крал! — сряза го Арабела.

— Нямам търпение да те имам в леглото си, Арабела Стюарт — засмя се принцът. — Обичам жените с дух, не мога да им се наситя. Чичо ми е щастливец.

Той е най-твърдоглавият мъж, когото съм срещала, мислеше си Арабела на другия ден, докато пътуваше към дома. Питаше се дали да разкаже на съпруга си за срещата си с принца. Реши, че за да запази мира в семейството си, ще каже само, че тя и граф Ангъс са вечеряли в апартамента на принца. Беше срещнала Ангъс в преддверието, което водеше към стаята на принца. Пажът, който беше дошъл да го извика, изчезнал почти веднага и графът бързо се сетил, че кралят не е изпратил за него. И веднага се върнал, за да се притече на помощ на графиня Дънмор.

— Знаех си, че не се нуждаете от мен, за да се справите с принца — беше се засмял той, когато тя му беше разказала какво се е случило.

— О, милорд, имах нужда от вас — каза му тя. — Бях ужасена и не знаех как да се измъкна, когато принцът безцеремонно сложи ръце на раменете ми. Бях толкова ядосана, че той се принуди да ме остави да си отида. Не мисля, че Джейми Стюарт е свикнал с женския гняв.

— Той е виждал ядосани жени само когато им е отказвал — избухна в смях граф Ангъс.

— Той е дяволски настоятелен — каза недоволно Арабела.

— Един ден той ще стане добър крал — отговори графът.

Арабела изпита неземно щастие, когато видя пред себе си кулите на замъка „Дънмор“. Беше отсъствала от къщи десет дни. Дъщеря ѝ ужасно ѝ липсваше. Но първо трябваше да се сдобри със съпруга си,

който, без съмнение, беше много ядосан. Графиня Дънмор смело, с наперена походка, влезе в Голямата зала и се изправи лице в лице с Тевис Стюарт.

— Е, мадам, успя ли да получиш от моя брат това, което искаше?
— попита я той.

— Да — отговори му тя и му хвърли навития на руло пергамент.

Граф Дънмор го разви и бързо прегледа съдържанието му.

— За Бога, моя сладка избухлива женичке, успяла си да накараш Джейми да действа, а? Но това, разбира се, не означава, че ще успееш да спечелиш „Грейфеър“ за нашата Меги. Ясно ти е, нали?

— Ще взема обратно „Грейфеър“, Тевис. Кълна се! — каза му тя.
— Крепостта беше моята зестра, а сега ще бъде зестра на Меги. Няма да позволя на Джаспър Кийн и хората му да се разпореждат там! По-скоро сама, със собствените си ръце, ще разградя крепостта камък по камък, отколкото да позволя на онова копеле да живее там! — И тя се хвърли в прегръдките му. — О, толкова е хубаво, че отново съм у дома, любими!

— Господи, каква жена си ти, мила! — възкликна той и я взе на ръце.

— Милорд! — запротестира тя. — Още не съм видяла Меги.

— Ще я видиш утре сутринта — отвърна той и понесе съпругата си нагоре по стълбите.

— Липсвах ли ти, милорд? — попита тихо Арабела, поемайки в уста крайчеца на ухото му.

— Змия! — изръмжа недоволно той.

— Хвана ли вълка? — И тя захапа вече не така нежно плътта му.

— Да, по дяволите, любима! Да, да — отговори той на всичките й въпроси.

— И ще признаеш ли, че ти грешеше и че аз бях права по отношение на краля? — притисна го тя.

— Само ако ти признаеш, че си непокорна съпруга — отговори той и отвори с крак вратата на спалнята ѝ. — Вън! — изрева той на Флора, която чакаше господарката си. Хвърли Арабела на леглото и скочи отгоре ѝ. — Сега, мадам, вече мога да те целуна за добре дошла! — И устата му хищно завладя нейната.

Арабела въздъхна доволно и сладно се протегна, а после обви врата му с ръце.

— Ммм — измърка тя и въздъхна още по-дълбоко, когато той обсипа с топли целувки шията ѝ. Той сръчно развърза роклята ѝ и я хвърли на пода. Нетърпеливо сграбчи деколтето на долната ѝ риза и я разкъса. Зарови глава между прекрасните ѝ гърди. Тя се завъртя така, че той да може да целува и двете ѝ гърди. Кожата ѝ беше леко парфюмирана и много примамлива.

— Ах, любима, любима — нададе стон той, а ръката му нетърпеливо се пхна под фустите ѝ, плъзна се по копринената кожа на бедрото ѝ и намери пулсиращата ѝ сърцевина.

Тя изви тяло и нададе гърлен звук. Също пхна ръка под полата му и погали члена му. Гали го настоятелно, докато той стана твърд и по-нетърпелив да я има дори от първия път. Устните им отново се срещнаха, езиците им се преплетоха. Той метна полите над кръста ѝ, за да може да я обладае.

— Гледай в мен, моя страстна избухливке — простена силно той. — Гледай в мен!

Светлозелените очи на Арабела се впиха в тъмнозелените очи на съпруга ѝ. Очите ѝ се разшириха от удоволствие и не се отделиха нито за миг от неговите, докато той навлизаше дълбоко в нея.

— Ах! — въздъхна отново тя, а после се усмихна, защото и той беше простенал в отговор. — Кажи ми, че ме обичаш, Тевис Стюарт — каза тихо тя.

— Обичам те, Арабела — каза той и топло се усмихна. — Да, обичам те, и ти много добре го знаеш.

— Да, знам го — прошепна тя, с устни, допрени до неговите. А после затвори очи, защото се понесе бавно на облака на удоволствието, което допирът на телата им пораждаше.

— Ах, избухливке — тихо, като стон, каза той. Движенията му бяха бързи, много бързи, защото търсеше удоволствието си. И когато то дойде, той, както винаги, беше внимателен. Не се отпусна върху нея, за да не ѝ причини болка. Легна по гръб и я взе в прегръдките си. Арабела доволно въздъхна.

— Винаги ли се получава така между съпрузите? — попита го тя. Той се замисли за миг, а после каза:

— Не, любима. Но ние не сме просто мъж и жена. Ние сме любовници, мила, и в това е разликата.

— Значи е различно с всяка жена? — попита тя.

— Да.

— И как така? — продължи тя да задава въпроси.

— Страстта ми към теб е породена от любовта ми към теб — каза той бавно, подбирайки внимателно думите, за да може тя да го разбере. — Има жени, които умело предизвикват низката природа на мъжа, половия му нагон, така че той иска да ги люби. Но той не иска от тях нищо повече. Има и такива жени — жени, които искат от мъжа единствено секс. И нищо повече. А при нас е различно. Аз не само те обичам с цялото си сърце, но също така те желая. И искам да родиш децата ми. Разбираш ме, нали?

— Но нали мъжете могат да направят деца и на жени, които не обичат?

— Да, случва се и така.

— И ти си го правил, нали, милорд?

— В повечето случаи съм внимавал много — отговори честно Тевис Стюарт, — но все пак имам деца от три момичета в селото. Две момчета и едно малко момиченце.

— Виждал ли си ги, милорд?

— Виждам ги винаги, когато сляза в селото. Не съм отрекъл бащинството на нито едно от тях, защото, след като са ми деца, те са моя отговорност — каза графът.

— Ти си добър човек — измърка тя със сладък гласец, който го заблуди. После се изправи на лакът, погледна усмихната в очите му и хвана кичур от тъмната му коса и го дръпна с всички сили. — Няма да има повече момичета в селото за теб, милорд, или ще предизвикаш гнева ми!

— Оу! — изрева Тевис Стюарт, защото съпругата му не прояви никаква нежност.

— Кажи го, милорд! Никакви момичета повече! Кажи го! — нареди му Арабела.

— Никакви момичета повече! — съгласи се той с горчива усмивка и погали гърдите ѝ. — Как бих могъл да пожелая друга жена, след като имам теб за съпруга?!

Мекотата на кожата ѝ, фактът, че ласките му караха зърната ѝ да се втвърдяват от желание, накараха пулса му да забие ускорено. Той я хвана през кръста, накара я да легне по гръб и съблече всичките ѝ фусти, а после и долната риза. Сега тя беше гола, като се изключат

дългите чорапи, които бяха придържани от жартиери. Наистина, нямаше по-съблазнителна жена от съпругата му.

— Огънят май загасна — каза тихо Арабела — и в стаята започва да става студено, милорд.

Графът стана от леглото, отиде до камината и разпали огъня. А после свали ризата, полата си и долните си дрехи.

— Аз ще те стопля, любима — отговори той, също тихо.

Арабела Стюарт протегна ръка към него.

— Ела в леглото, милорд — каза му тя, — та ти едва си започнал да ме поздравяваш със завръщането ми у дома.

С усмивка на задоволство граф Дънмор се подчини на молбата на съпругата си.

ГЛАВА 13

Църквата удовлетвори молбата на крал Джеймс III и манастирът в Колдингъм му отпусна сумата за новия хор. Та нима крал Джеймс не изпращаше най-добрите музиканти да се учат в чужбина? Нима не окуражаваше църквите да обменят опит по отношение на хорове и да разменят инструменти? Нима не одобряваше църковните химни, чрез които се славеше Бог? Църквата беше благоразположена към крал Джеймс III и заради неговата преданост към Бога и родината, а също така и към покойната кралица Маргарет, която беше много набожна.

Кралят беше изпратил петиция в Рим, която също беше одобрена и която му даваше права над църковните доходи. Шотландските благородници нямаха вече да имат възможност да използват църквата за своите замисли.

Кралят изведнъж беше започнал да води майсторски играта и беше наложил кралската си воля и авторитета си на владетел. А това не се хареса на повечето благородници. Въпреки че непрекъснато се оплакваха, те бяха много доволни от нерешителността на Джейми Стюарт, защото тя им даваше основание да не се подчиняват на кралската воля. Новият Джеймс не беше по вкуса им. Той заплашваше техния авторитет в области, които те отдавна смятаха за лично владение. Но, може би за първи път в историята на царуването си, кралят имаше подкрепата на парламента. Със сигурност имаше благородници, които приемаха решенията му, църквата също беше на негова страна, но най-силна подкрепа кралят получаваше от парламента. Представителите на средната класа, както и на бедните хора, бяха доволни да видят, че кралят се опитва да въведе ред в кралството. Прекалено дълго бяха страдали, оставени на милостта на благородниците. Ненадейно от двора бяха изгонени граф Хоум и Патрик Хепбърн, лорд Хейлс. Джеймс III изпрати свой пратеник в замъка „Хоум“, за да предаде съобщението, с което той остро ги приканваше да се върнат в двора. Когато пратеникът се върна в Единбург, каза, че едва е успял да спаси живота си. Графовете Хоум разкъсали кралското знаме, ударили го жестоко по главата и смъкнали

от гърба му пелерината, която подсказвала положението му на кралски вестоносец. Едва тогава го оставили да тръгне обратно.

— Войната ще избухне още преди да дойде лятото — каза граф Ангъс на Тевис Стюарт. — Хоум няма да приеме решението на краля, а Джейми вече е отишъл толкова далеч, че не може да отстъпи, нито да направи компромис. Скоро и ние ще трябва да направим избора си. Кралят вече е изпратил принца в „Стърлинг“.

— Джейми? — попита граф Дънмор.

— Да. Ормънд и младият Джон са все още при татко си, но Джейми е отпратен по-далеко. Не му разрешават да излиза от портите на замъка. Говорят, че му позволяват да се разхожда само из градината и да прави някои и други упражнения, за да поддържа формата си — отговори Арчибълд Дъглас.

— Горкото момче! — изрази съчувствие Тевис. — С времето Джейми ще става все по-раздражителен, особено щом не му позволяват да ходи на езда. — А после хвърли остър, пронизателен поглед на граф Ангъс. — И какво ще направиш ти, Арчи, когато се стигне дотам, че бъдем принудени да вземем страна?

— Също като теб, Тевис, и аз ще чакам. Не ми е приятна мисълта за измяна.

Арабела, която беше в компанията на двамата мъже, седеше мълчаливо. Мълчанието ѝ беше странно, защото тя винаги имаше мнение по всички въпроси. Вече беше обмислила ситуацията и беше стигнала до заключението, че макар на краля да липсваха много качества, той беше добър човек. Благородниците не биваше да го винят за това, че защитава интересите на Шотландия, а не техните собствени. Ангъс беше прекалено сигурен, че наближава въоръжен сблъсък. Мисълта за война я плашеше. Беше загубила баща си при подобни обстоятелства. Не ѝ харесваше мисълта, че може да загуби и съпруга си.

В края на месец януари граф Хоум, заедно с лордовете Лил, Грей и Хепбърн от Хейлс, застана пред стените на замъка „Стърлинг“ начело на многоброен отряд. Лорд Хоум, въпреки че беше много ядосан на краля, беше известен като честен и извънредно смел човек. Принцът го посрещна радостно, или поне така се стори на онези, които присъстваха на срещата им. Джон Шоу, управител на замъка, каза на лордовете, че никой не може да влезе без разрешение от краля.

Въпросът беше разрешен — отрядът бунтовници взе принца със себе си. Шоу не беше бунтовник. Той само беше толкова силно очарован от разума и чара на граф Хоум, че забрави да каже на краля за заминаването на принца.

Принцът и неговите привърженици се подслониха в замъка „Линлитгоу“ и зачакаха. Но нищо не се случи. Странно беше и това, че шотландските лордове не говореха за тези събития. Изведнъж те станаха несигурни. Не знаеха какво искат. Въпреки че Джеймс III не беше удобен за тях, струваше им се, че принцът е още много млад. Може би беше още неспособен да управлява. Джейми Стюарт и хората, които го подкрепяха, седяха и чакаха в замъка „Линлитгоу“ онези, които така и не дойдоха. Кралят замина на север, за да се увери във верността на северните лордове, като през цялото време демонстрираше пренебрежение към сина си и неговото прибързано, необмислено поведение.

Февруари беше сив и мрачен. Редуваха се дни на сняг и вятър с дни на меко, слънчево време. В резултат на това почвата се превърна в кал. До замъка „Дънмор“ достигна вестта, че принцът е болен.

— Винаги така се случва — каза граф Дънмор на съпругата си. — Когато е щастлив, Джейми е здрав като бик, но когато е нещастен, страда и физически от какви ли не неразположения — свиват го червата, боли го главата, вратът или пък всичките стави.

— Това е заради съвестта му, сигурно се чувства виновен — каза Арабела, която не изпитваше никакво съчувствие към принца. — Тръгнал е срещу баща си, заедно с онези, които са готови да въстанат срещу краля. Бих искала да отидеш при него и да го вразумиш, но знам, че не можеш да го направиш.

— Не, не мога — съгласи се той. — Ако се появя в „Линлитгоу“, ще се намерят хора, които да кажат, че подкрепям племенника си и съм против брат си.

През март времето се подобри и принцът, чието здраве също се подобри, отпразнува рождения си ден. Най-големият подарък за него беше пристигането на граф Ангъс под неговото знаме, който, съвсем скоро, беше последван и от граф Арджил. Кралете на Англия и Франция обаче изпратиха съобщения, с които критикуваха изправянето на принца срещу баща му. Кралят, придружен от армиите на северните

принцове, се приближи на няколко мили до „Линлитгоу“, а основната кралска армия го следваше на четири-пет мили.

Имаше и малка схватка, в която армията на принца беше водена от граф Ангъс. Граф Хоум, за негово голямо разочарование, беше принуден да остане в замъка, за да защитава принца. Беше подписан мирен договор, според който кралят щеше да даде на принца големи пълномощия. Последният щеше да заема поста регент, докато стане достатъчно зрял, за да управлява. А когато настъпи този момент, кралят се задължаваше да отстъпи престола на наследника си. Договорът беше подписан от по четирима свидетели от всяка страна и едва тогава беше подпечатан. Но когато се прибра в Единбург, кралят заяви, че мирният договор е невалиден, и каза, че няма да отстъпи кралството без бой. Граф Дънмор най-после изпрати на племенника си бележка, с която му съобщаваше, че е на негова страна. Но го стори крайно неохотно.

— Как можеш да го подкрепяш, когато той въстава срещу брат ти? — попита Арабела съпруга си.

— Джейми вече не е достоен за моята подкрепа — каза мрачно Тевис Стюарт. — Не беше принуден да подписва договор с Джейми, но го направи. И честта му на благородник го задължаваше да спазва дадената дума. За Бога, Арабела, той е кралят! Щом кралят не държи на думата си, тогава, какво бихме могли да очакваме от него? Той вече не се ползва с нашето доверие.

— Но той ти е брат — каза тя гневно — и е избран от Бога да бъде крал на Шотландия. Когато въстанеш против брат си, не само ще влезеш в ролята на Каин, но ще оспориш и Божията воля!

— Няма да застана на страната на човек, който не държи на думата си — каза Тевис Стюарт.

— А аз няма да застана на племенника ти, който е бунтовник — отговори му тя.

— Аз говоря от името на Стюартите от „Дънмор“ — каза графът на съпругата си.

— Но не можеш да говориш от мое име, милорд — отговори тя, силно ядосана.

— Да, не мога да говоря от твое име — съгласи се той, — защото ти, Арабела Стюарт, си известна с това, че не си държиш езика зад зъбите.

Графиня Дънмор хвана най-близкия предмет, който се случи един сребърен свещник, и го хвърли по графа. Както винаги, улучи безпогрешно целта. Но съпругът, за три години брачен живот с, както той я наричаше, „моята малка избухливка“, беше придобил бързи рефлексии и успя да се наведе.

Принцът изпрати из цяла Шотландия съобщението, че ще въстане против несправедливия крал. Покани всички, които искат, да се присъединят под знамето му. Тевис Стюарт напусна замъка „Дънмор“ заедно с хиляда мъже, за да се присъедини към армията на принца. Хиляда души не се смятаха за кой знае каква сила, защото могъщите северни графове лесно вдигаха на крак до трийсет хиляди души. Но това, че братът на краля е на страната на принца, имаше психологическо значение. Защото за първи път двамата братя вземаха различни страни.

Също така стана достояние на всички, че графиня Дънмор подкрепя краля и че се е скарала публично със съпруга си в деня, в който той е потеглил за лагера на принца. На нея обаче й липсваше подкрепа. Вторият баща на графа, както и другите му полубратя, следваха принц Джеймс и неговите сили. Принцът постигна победа при Сонбърн на единайсети юни 1488 година. Но над победата му тегнеше, сянка. Джеймс III, напътстван от съветниците си, напусна бойното поле, след като стана ясно, че битката е загубена. По-късно беше намерен мъртъв, очевидно настигнат от предателска ръка, до воденицата при село Бенъкбърн. Имаше пет прободни рани в гърдите и стомаха му, всяка една, от които беше смъртоносна. Погребаха го набързо, но с полагаемите му се почести.

На дваият и петия ден от месеца крал Джеймс IV беше коронясан в Скоун. Церемонията беше проведена набързо, защото шотландците се страхуваха, че англичаните може да сметнат момента подходящ за нашествие. По-младите братя на краля — Джеймс, който сега беше дук Рос, и още по-младият Джон — придружаваха навсякъде брат си, за да не могат да бъдат използвани против него. А едно ново предателство беше напълно възможно. Лордовете отново се караха. Кавгите не престанаха дори по време на коронацията. Младият крал, в опит да придаде на церемонията полагащото й се величие, изгони всички от параклиса в Скоун, с изключение на двамата си братя. Но лордовете продължиха да се карат шумно на прага и протягаха вратове,

за да видят миропомазването на краля, като високо протестираха против изгонването си.

А след това, в Голямата зала, кралят, облечен изцяло в черно, седеше на трона и приемаше поздравленията на лордовете — на могъщите, известните и дори на незначителните. Над него се вееха знамената на всички присъстващи, но най-голямо беше кралското знаме. Когато граф Дънмор, който беше последен, се закле във вярност на племенника си, новият крал го накара да се изправи и му каза:

— Благодаря ти, Тевис Стюарт, и за предаността ти, и за подкрепата. Знам колко много ти обичаше баща ми.

— Ти също го обичаше, момче — каза графът. — Това дело не беше изцяло твое. Съветвам те бързо да разкараш всичките си съветници, защото един ден можеш да се окажеш в положението, в което се намираше баща ти. А може и да не стане така. Ти притежаваш чара на майка си, докато Джейми беше суров мъж. Просто бъди смел и силен, момчето ми.

Принцът кимна.

— Ще последвам съвета ти, чичо, защото е добър и даден от сърце. — А после сините му очи светнаха. — Чух, че твоята графиня не е била съгласна с теб и не е искала да подкрепи моята кауза.

Граф Дънмор се изчерви и тихо каза:

— Ти знаеш, че Арабела прави онова, което си науми. Не мога да я подчиня на волята си.

— А може би не трябва и да се опитваш, чичо. Харесвам съпругата ти такава, каквата е, а подозирам, че и с теб е така. Ако я промениш, тя вече няма да е жената, в която си влюбен — каза мъдро кралят.

Тевис Стюарт се засмя.

— Да, прав си, племеннико. — Поколеба се за миг, а после каза: — Само още един съвет, Джейми Стюарт. Имаш намерение да отнемеш графската титла на Рамзи, нали?

Кралят кимна.

— Да — отговори той много тихо.

— Тогава дай графство Ботуел на Патрик Хепбърн. Хоум е добър човек, но понякога, както сега, се цели прекалено нависоко. Родът Хепбърн от Хейлс ще балансира онова, което му липсва. И тъй като са

роднини, няма да пролеят кръвта си заради това. А и Хепбърн е заслужил графска титла. Той е истински лорд и добър боец.

Кралят се усмихна. Усмивката му беше усмивка на облекчение.

— Ти ми спести много неприятности, чичо, защото, въпреки че имах намерение да отнема графство Ботуел и графската титла на Рамзи, не знаех кого да удостоя с честта да заеме мястото му. Ти си прав. Патрик Хепбърн е най-подходящият човек!

— Ти схващаш много бързо ситуациите, Джейми — каза графът на племенника си. — А това е много ценно качество. И баща ти го притежаваше. Успя ли да разбереш кой е виновникът за неговата смърт?

По лицето на младия крал пробяга сянка.

— Не, чичо, още не съм. Знаеш колко лош ездач беше баща ми. Сигурно е паднал от коня или се е оставил той да го хвърли там, до воденицата. Все още бил в съзнание и изпратил жената на воденичаря да доведе свещеника. Довели един мъж, който твърдял, че е служител на църквата, и пожелал да остане насаме с баща ми, за да чуе изповедта му. След известно време, когато воденичарят влязъл в стаята, баща ми имал няколко прободни рани издъхвал, а „свещеникът“ бил изчезнал.

— Дали воденичарят и жена му са били замесени, Джейми? — запита графът.

— Не, чичо. И двамата са били разпитани. Били ужасени от случилото се. Жената непрекъснато повтаряла: „Той не беше силен крал, но беше добър човек. Разбрах го по очите му.“ А после все ми повтаряше, че не бива да забравям баща си, защото всеки човек има само един баща на този свят. За Бога, чичо, чувствам се толкова виновен за смъртта на баща си! — призна си, много нещастен, кралят.

— И не си открил убиеца?

Кралят поклати глава.

— Дори да е така — каза граф Дънмор, — ти трябва да живееш своя собствен живот, Джейми, и трябва да се заемеш с управлението на страната.

— Нима не те интересува? — каза горчиво кралят. — Та той беше твой брат!

— Да, Джейми, интересува ме, но него вече го няма и нищо не може да ни го върне. Ако намерим виновниците, бих ги удушил със

собствените си ръце, но щом не можем да ги открием, трябва да се заемем с належащите задачи. Баща ти сега е на небето, заедно с майка ти, а ти си крал на Шотландия. Такава съдба ти е била отредена още при раждането. Заеми се с управлението!

След коронацията графът замина за дома си. Въпреки събитията, случили се през последните няколко седмици, съпругата му не беше по-благоразположена от преди към новия крал. Както винаги, единствената ѝ грижа беше как да си върне „Грейфеър“.

— Не попита ли Джейми дали е прегледал кореспонденцията на баща си? И дали случайно сред нея не се намира и писмо от Хенри Тюдор, което да съдържа отговор на молбата ми?

В този горещ летен ден тя изглеждаше особено красива. Косата ѝ беше сплетена на една-единствена дебела плитка. Беше облечена в семпла рокля от светлосиня коприна. Беше му липсвала много, мислеше си той, докато с жаден поглед поглъщаше млечнобялата ѝ гладка кожа, едрите ѝ гърди и стройните бедра. Миришеше на див пирен, нейният любим аромат. Той я притегли в прегръдките си, целуна я и каза, не без известен хумор:

— След всичките тези сражения, погребението на краля и коронацията на новия, не остана време да говорим за твоята крепост.

— Но нали скоро ще разговаряш с племенника си по моя въпрос? — отговори с въпрос тя.

— Ще се опитам, момичето ми — каза той искрено. — Но Джейми ще има много работа, ако иска да седне здраво на трона. Ще трябва да поправи много от грешките на баща си, да раздаде нови почести и титли и да спечели доверието на кралете на Англия и Франция. Твоят малък проблем ще е последната му грижа.

Арабела отвори уста да възрази, но внезапно я затвори. Хиляди пъти бяха спорили по този въпрос. Все още бяха на различни мнения. За Тевис всичко беше по-важно от „Грейфеър“, но за Арабела крепостта беше от съществено значение. Беше отишла при Джеймс III с молба да ѝ помогне, а сега сигурно щеше да ѝ се наложи да отиде и при новия крал, защото съпругът ѝ си имаше „Дънмор“ и „Грейфеър“ нямаше никакво значение за него. Той щеше да бъде също толкова щастлив, ако Меги се оженеше за наследника на граф Хоум, Дъглас или Хепбърн.

— Отново ли си се замислила? — обвини я той шеговито.

— Да — призна тя.

— Когато се замислиш — каза й той, — обикновено кроиш неща, които не са безопасни.

Арабела се засмя.

— А аз не мисля така — противопостави се тя.

— Хайде да си лягаме — каза той.

— Господи, Тевис! — Тя наистина беше шокирана. — Та слънцето още не е залязло!

Графът хвърли поглед през прозореца.

— Да, трябва да мине още час — съгласи се той.

— Денят е топъл и прекрасен и ще бъде жалко да го прекараме затворени в спалнята — каза Арабела. — Имам далеч по-добра идея.

— Нима?

— Да, милорд. — Тя го хвана за ръката, двамата прекосиха двора и преминаха по подвижния мост. — Открихме това място заедно с Меги, защото я боли едно израстващо зъбче, а горещината само я дразни още повече. Майка ти каза да натрия венеца й със скилидка чесън. Това помогна, но не много. Номерът е да се отвлече вниманието й от болката — обясни Арабела. — Затова я изведох на разходка. И двете открихме това малко поточе. Дърветата закриват мястото така, че то не се вижда от замъка. Тук можем да се изкъпем.

— Ти плуваш? — Той беше изненадан.

— Да — каза тя. — Баща ми ме научи, докато бях още малка. — Докато говореше, Арабела развързваше роклята си. — Нашата дъщеря също обича водата и плува като малко жабче. — Тя внимателно остави роклята си до едно дърво. — Тук поточето не е дълбоко, а дъното е пясъчливо. Никога не изпускам Меги от ръцете си, въпреки че тя възмутено протестира. Мисля, че ако я пусна, ще отплава надалеч. — На земята се озоваха и всичките фусты на графиня Дънмор. Тя не носеше чорапи. Набързо се освободи от обувките. На нея остана само долната й риза. Тя го погледна с любопитство и сладко каза: — Ти няма ли да поплуваш с мен, Тевис? Нима не умееш да плуваш? — Арабела хвърли и долната риза върху купчината дрехи. — Ох, как обичам да чувствам топлия въздух по кожата си! — каза тя с нескрито удоволствие.

Мислеше, че нищо в нейното поведение не би могло да го изненада вече, но явно грешеше. Това беше една нова Арабела, досега

останала непозната за него. Приличаше на малка русалка с едри гърди и съблазнителни бедра. Не можеше да откъсне поглед от нея, докато се приближаваше до водата. Изведнъж му стана топло, защото желанието започна да го залива на вълни. Не знаеше дали съпругата би трябвало да е толкова съблазнителна за съпруга си, както тя беше за него. Арабела обърна глава към него. Водата стигаше до средата на бедрата ѝ.

— Идваш ли, съпруже? — попита тя тихо и вдигна нагоре плитката си, чийто долен край вече беше мокър. Засмя се и запляска с нея по водата, като вдигна рояк пръски. Графът се питаше дали ще успее да стигне до водата навреме, за да скрие силната възбуда, която го беше обзела. Под полата, членът му вече беше твърд и пулсираше. Бавно, уж неохотно, той се наведе, събу обувките и чорапите си. Също така бавно разкопча ризата си, като внимаваше да остане с гръб към нея. Не знаеше, че тя се наслаждава на дългия му гръб и мощните рамене.

— Защо се бавиш толкова? — запита го тя.

Граф Дънмор най-после се освободи и от полата си и се обърна с лице към съпругата си.

— О! — възкликна тя и се закикоти.

— Мадам — каза той ядосан, — няма да позволя да ми се присмиват!

Бързо влезе в студените води и тръгна право към нея. Тя, с дяволито изражение, започна да го пръска и да пищи. Естествено, ужасът ѝ беше престорен. Когато той се приближеше на разстояние, достатъчно, за да я хване, тя умело избягваше встрани.

— Хвани ме, ако можеш, непохватни мой съпруже! — викаше тя и отскачаше до другия бряг на малкото поточе.

С див рев, той се спускаше след нея, като шумно пляскаше вода във всички посоки. А после, като се гмурна под водата, той наистина успя да я хване. Притисна мокрото ѝ тяло до своето и покри устата ѝ със своята. Целувката му беше гореща и дива. Целуваха се дълго време, а после той прошепна:

— Мадам, любили ли са те някога във водата?

И бавно влезе в нея. Нежните ѝ ръце го прегърнаха здраво, а мокрото ѝ тяло страстно се притискаше в неговото.

— О, ти си истински дявол, Тевис, как само умееш да ме възбуждаш! — Притиснала устни в неговите, тя нададе стон и потри гърдите си в неговите.

Огромните му длани се впиха в дупето ѝ, а нейните бедра стиснаха здраво кръста му.

— Ах, любима — изстена той, — знаеш ли колко много ми липсваше! Крайно време е нашата Меги да се сдобие с братче. Нима не обеща, че ще ме дариш със син, наследник на Дънмор, Арабела?

— Да, обещах — съгласи се тя. — О, Тевис! Не прекъсвай това сладко мъчение! О, не мога да понеса повече! Не мога!

Тялото ѝ потрепери, заляха я сладките вълни на удоволствието. Тя отметна глава назад, шията ѝ силно се опъна, като че ли не издържаше на напирещата страст. А после, като въздъхна тихо от удоволствие, тя отпусна глава на рамото му. Той бавно излезе от водата, като все още я държеше в прегръдките си. Членът му все още беше дълбоко в нея. Коленичи на брега, положи я на гръб и покри лицето ѝ с топли целувки. Тя отвори широко блестящите си зелени очи.

— Ти също много ми липсваше, Тевис — каза тя простичко.

— Знам — отговори той и се усмихна доволен.

А после започна бързо и силно да навлиза в нея, а обратното движение да извършва преднамерено бавно и нежно. Докарваше я до състояние, в което от очите ѝ излизаха сълзи, като едва сдържаше семето в себе си. Скоро след женитбата той беше открил, че съпругата му има силни, почти неутолими, плътски желания. Мислеше, че това не е лошо, особено след като му беше вярна. Знаеше, че не я интересуват други мъже. Знаеше, че племенникът му проявява силен интерес към нея, но тя твърдо му отказва. Арабела бясно въртеше глава. За нея идваше още един оргазъм. Страстта ѝ нарастваше с всяка секунда. Тя заби нокти в плътта му и остави кървави следи по гръба му. Той недоволно изръмжа и навлезе още по-дълбоко в нея. Огънят на неговата страст я изгаряше. Дънмор се наведе и взе едното ѝ зърно в устата си. Засмука го безмилостно. Тя изпищя и се опита да се отскубне, но устните му се бяха склучили здраво около пъпката и неутолимо смучеха плътта ѝ. Членът му почувства как влагалището ѝ се свива и отпуска конвулсивно.

— Ще умра! — проплака тя. — Ох, умирам! — И неудържимо затрепери от удоволствие.

Той също не можеше да чака повече. Отдаде се на удоволствието.

— Аз също! — изстена той и изля любовните си сокове в нея.

Дълго време лежаха на дъхавата зелена трева с преплетени крайници, изтощени. Беше топло и пчелите жужаха. Двамата задряха. На запад слънцето се скри зад хълмовете, облени в пурпурно — златни отблясъци. Някъде над тях, скрит в клоните на дървото, заграчи гарван и предупреди всички пернати, че наоколо се навърта ястребът, готов да се нахвърли. А две малки зайчета надничаха любопитно от храсталака. Искаха да видят двете голи същества, които лежаха близо до поточето. Арабела въздъхна. Чудно, как една толкова кратка въздишка можеше да е наситена с толкова много удоволствие.

— Ти наистина ми достави невероятна наслада, Тевис — каза тя.

— Ти също, Арабела — отговори той.

— Предполагам, че трябва да се върнем в замъка — тъжно напомни Арабела и облече долната си риза.

Той се усмихна весело и заприлича на малко момченце. Тъмнозелените му очи блестяха дяволито.

— Освен ако не искаш да избягаме някъде заедно, мадам. Не искаш ли да живеем в малка къщичка в гората? Ще ловим риба, за да се храним. Ти ще плетеш венци от горски цветя, за да украсяваш с тях челото ми, когато се връщам от лов.

Арабела се засмя.

— Милорд, толкова си романтичен! Дори девойка, влюбена за първи път, не би могла да се сравнява с теб.

— Нима нямаше да ме обичаш, момиче, ако бях само един беден рибар и ловец? — попита я той.

— У теб няма нищо обикновено, Тевис — каза му тя. — Не е в природата на Стюартите да бъдат покорни и смирени. Те дори не могат да се преструват. Един обикновен мъж нямаше да ме отвлече, за да се ожени за мен. Обикновен мъж не би поискал ръката ми. Какво говоря, той дори не би се осмелил да мисли за мен! Аз те обичам и, с Божията воля, ти си граф Дънмор. А графовете живеят в прекрасни замъци. И още, трябва да побързаме да се върнем, преди да са вдигнали подвижния мост.

Арабела се изправи, облече се и още докато завързваше връзките на роклята си, обу обувките си.

— Не е лесно човек да те изкара от равновесие, нали, любима? Винаги си честна, та чак безгрешна.

— Не, не е лесно. Жена, която не е честна със съпруга си, е глупачка, милорд. Такъв е и съпругът, който не е честен с жена си.

Тя се наведе, вдигна полата му от земята и му я подаде. Графът се облече бързо. Хванаха се за ръце и тръгнаха към замъка. Дори не забелязаха въоръжените мъже, които охраняваха портата на замъка и които се усмихнаха многозначително един на друг, когато те преминаха през нея. Тази година лятото беше добро. Реколтата щеше да бъде богата. По границата цареше мир. Новият крал на Шотландия беше обичан от всички.

ГЛАВА 14

Прекараха Коледата в „Дънмор“. В замъка се беше събрало цялото семейство, което непрекъснато се увеличаваше. Алис и Мег имаха вече по две деца, а Алис призна, че е бременна с третото. Доналд Флеминг най-после се беше влюбил. Тя беше незаконна дъщеря, но много обичана от баща си, новия граф Ботуел, Патрик Хепбърн. Когато той научи за топлите чувства на дъщеря си към настоящия ухажор, ѝ даде зестра, която се състоеше от малко земя, върху която беше построена прекрасна каменна къща, и пълни шепи злато от графската хазна. Момичето — Елън — беше много умно. Когато ѝ казаха да си вземе жълтиците, тя намаза дланите си с лепило, та каквото хване, да полепне по тях. Вместо да се ядоса, Патрик Хепбърн беше удивен от ума на това случайно заченато дете, чиято майка беше сестра на един от хората му. И за него беше добре, че има такава умна дъщеря. Той винаги я беше обичал, защото тя беше много чаровно момиче и печелеше сърцата на всички. Сватбата щеше да се състои през пролетта, след Великден.

Марджъри Флеминг седеше в залата на сина си и се оглеждаше с особено задоволство. Вече имаше пет внучета, а шестото беше на път. Последното от децата ѝ щеше да се ожени съвсем скоро, а със сватбата щеше да дойде и надеждата за още внучета. През целия си живот не се беше чувствала така спокойна. Имаше обаче един малък проблем. Тя се обърна към Арабела и каза, изпълнена с надежда:

— Можем ли да се надяваме, че през идната година Дънмор ще се сдобие с наследник, мила?

Арабела се усмихна.

— Винаги можем да се надяваме — отговори тя, — но, разбира се, аз се надявам през идната година да върна „Грейфеър“ на моето семейство.

— Значи не се е получило писмо от английския крал? — попита лейди Марджъри.

Арабела поклати отрицателно глава.

— Тевис и аз ще заминем за двора точно преди Дванайсетата нощ. Може би вече се е получило съобщение и ни чака там. Може би новият крал не му е обърнал внимание, защото е било забутано при нещата на стария крал, Господ да даде мир на душата му! Поне така се надявам, мамо. Точно сега „Грейфеър“ е в окаяно положение. Сър Джаспър е с двора на крал Хенри и е занемарил крепостта, селото, земята и хората ми. Понякога братът на Лона прекосява границата и ми носи вести, а аз изпращам на хората окуражителни думи и парите, които успявам да спестя. Миналата година тяхната реколта не е била по-добра от нашата. В „Грейфеър“ също гладуват.

Лейди Марджъри се замисли, обаче не можеше да не попита:

— И какво ще стане, ако Хенри VI не ти върне „Грейфеър“, Арабела?

— Трябва да го направи! Ако трябва, ще отида до Англия, но ще си върна крепостта на всяка цена. Заради нашата Маргарет! — Арабела отговори твърде разпалено на свекърва си. — Джаспър Кийн няма да я притежава, защото няма право! Не и докато аз съм жива!

Лейди Марджъри видя, че съпругата на най-големия ѝ син е твърдо решена да постигне своето, и се запита дали Тевис знае колко упорита е тя. Подозираше, че не е твърде наясно с дълбоките чувства на жена си по този въпрос. Разтревожи се, защото неразбирането на сина ѝ щеше да доведе до сериозен разрыв между двамата. Трябваше да поговори с Тевис за решимостта на Арабела да си върне крепостта. Но преди да успее да намери сгоден момент да остане насаме със сина си, граф и графиня Дънмор заминаха за двора. Разочарована, лейди Марджъри реши да подхване въпроса, когато се върнат, ако дотогава той не е решен.

В двора на Джеймс IV беше много весело. Поради това, че нямаше кралица, той беше помолил леля си, Маргарет Стюарт, да дойде да живее в двора и да наглежда младите красавици, които си търсеха съпрузи. Принцеса Маргарет Стюарт беше висока и много слаба жена в средата на трийсетте, с дълъг и прав нос, характерен за Стюартите. Беше възпитана в манастир, но беше прекалено независима, за да стане монахиня. Брат ѝ, крал Джеймс III, я беше поканил в двора, когато тя беше само на дваайсет години, с надеждата да ѝ намери съпруг, преди красотата ѝ да е повехнала съвсем. Принцесата обаче нямаше никакво желание да се омъжи. Беше много

образована и много интелигентна. Изпитваше силна страст към музиката, математиката и астрологията. Не проявяваше никакво търпение в присъствието на лордовете, половината от които дори не говореха правилно шотландски, а повечето бяха и абсолютно невежи. Въпреки че я обожаваше, брат ѝ изпита истинско облекчение, когато тя настоя да си остане девица, и ѝ подари прекрасна къща, издигаща се на хълма в Единбург. Там тя си имаше свой собствен, макар и малък, кръг от приближени.

Сега принцеса Маргарет, в отговор на милата молба на племенника си, беше дошла в „Линлитгоу“. Яздеше бяла кобила, а след нея идваха няколко карети, натовари с багаж. Следваха цяла върволица слуги. Макар че пристигането ѝ причини не малка тревога на младите благородници, Маргарет Стюарт скоро успя да ги успокои, защото беше много умна жена. Очакваше жените в двора да се държат прилично, но не беше предвзета стара мома. През по-голямата част от живота си се беше радвала на независимост и беше живяла в уединение. Сега откри, че е готова за промяна в живота си. Младите хора в двора бяха очаровани от нея. Маргарет Стюарт беше единствена по рода си. Много интересна жена. Свободомислеща. Не зачиташе мнението на никого и правеше каквото пожелае. И все пак, беше с приятни обноски, не засягаше никого и се държеше извънредно благоприличие. Нейните стаи се превърнаха в място, където се събираха и млади, и стари. Стаите ѝ бяха така интересни, както беше и самата принцеса. Бяха украсени с всички неща, които тя беше събирала години наред, и с много други, които просто я бяха заинтригували. „Лелята на краля“, както с любов я наричаха всички, никак не се тревожеше от това, че стаите са претъпкани като свраче гнездо. Те бяха топли и уютни, а царящото в тях безредие само приканваше хората към дискусии.

Арабела се радваше, че е сред кръга приближени на принцесата, защото тя окуражаваше жените смело да изказват своето мнение по различни въпроси. Един следобед обсъждаха някакъв въпрос, който касаше нравствеността. Графиня Дънмор се обърна към джентълмена, който тъкмо излагаше своето становище.

— Значи вие заключавате, сър, че само мъжете трябва да са загрижени за честта си. Но жените също имат чест.

— Мисля, че бъркате честта с девствеността, мадам — отговори той.

— А аз мисля, че вие, сър, сте едно надуто магаре! — извика Арабела и всички в стаята избухнаха в смях.

— Дайте ни пример за женска чест, която да не е свързана с девствеността, мила моя — каза принцеса Маргарет.

— Разбира се, мадам — каза Арабела. — Някои обстоятелства от моя живот са идеален пример за това. Дойдох в Шотландия заради спор на честта между джентълмена, избран ми за съпруг от крал Ричард, и граф Дънмор. Тяхната кавга нямаше нищо общо с мен и все пак честта на семейството ми, моята чест, беше накърнена, когато Тевис Стюарт ме отвлече и се ожени за мен. Сега мой дом, домът, който наследих след смъртта на баща си, е в ръцете на моя враг. Честта на фамилията Грей от „Грейфеър“, чиято последна представителка съм аз, ще бъде опетнена дотогава, докато домът ми не ми бъде върнат. Съпругът ми обеща да се погрижи за това.

— Ха! — възкликна джентълменът, на когото Арабела се беше присмяла. — Как би могъл един шотландец да предяви права над английска гранична крепост? Не би могъл да го направи, мадам. И какво ще направите вие, когато той най-после ви признае това?

— Е, за да възстанови честта си — отговори принцеса Маргарет, — графиня Дънмор ще трябва да се разведе със съпруга си.

Думите ѝ предизвикаха всеобщ смях, а една красива млада дама шеговито подхвърли:

— Ако решите да се разведете с него, мадам, моля ви, искам първа да узная.

— Не — възрази друга жена, — кажете първо на мен. Тевис Стюарт е най-красивият мъж, когото някога съм виждала!

— Аз пък чух — намеси се и трета дама, — че бил великолепен любовник. Вярно ли е това, милейди Дънмор?

Приятна розовина покри бузите на Арабела. Преди тя да е успяла да се измъкне от създалото се положение, принцесата каза строго, макар и малко насмешливо:

— Дами, дами! Дискусията трябваше да повдигне интелектуалното ви ниво. — И тя ловко промени темата, за голямо облекчение на Арабела.

Граф и графиня Дънмор се забавляваха заедно с целия двор. Арабела търпеливо чакаше да дойде април, та да подхване наново темата за „Грейфеър“. Нито Тевис, нито кралят ѝ бяха казали нещо по този въпрос, а вече четири години бяха изминали от отвличането ѝ от дома. Последния път, когато Роуън се срещна със сестра си Лона, беше едва преди няколко месеца. Той беше казал, че „Грейфеър“ е в окаяно състояние. Сър Джаспър беше взел със себе си всички годни физически мъже. След края на битките те го бяха придружили в двора. Беше взел дори дванайсетгодишните момчета, за да направи впечатление на краля. Роуън беше успял да се измъкне, защото баща му, който беше предупреден отрано, го беше изпратил на лов в онзи същия ден. Половината овошки бяха заболели от някаква болест и бяха изгнили, а онези, които не бяха вече мъртви, умираха. Хората и в селото, и в крепостта бяха пострадали от епидемии от бяла гуша, едра шарка и малария. Нямаше семейство, което да не е понесло загуби, било дете, било възрастен.

— Роуън ми каза, че двете ни най-малки сестри, Ева и Ани, са мъртви — каза, натъжена, Лона. — Умрели са от едрата шарка.

— Трябва да направя нещо — каза Арабела, изпълнена с отчаяние.

— Милейди, не можете да направите нищо против едрата шарка — каза Лона и никой не можеше да оспори логиката на думите ѝ. — Такава е била волята Божия. Не бихте могли да предотвратите и болестта по овошките.

— Без представител на фамилията Грей — каза сериозно Арабела, „Грейфеър“ е загубил късмета си. Трябва да си го върна!

— Какво трябва да си върнеш, сладурче? — попита я кралят, който влезе непоканен в спалнята ѝ.

Лона отвори широко очи от изненада, но запази самообладание и се поклони на краля. Той се усмихна дяволито, махна пръстена от най-малкия си пръст и го пусна в деколтето на Лона. Лона изненадано изпищя, а после стана пурпурночервена. Кралят се засмя и каза:

— Свободна си, момиче. — Нежно я избута през вратата и решително я затвори след нея още преди Арабела да е успяла да протестира.

Графиня Дънмор погледна владетеля с досада.

— Милорд — каза тя студено и кимна с глава, за да го поздрави.

— Мадам — отговори той и я огледа от глава до пети. Арабела беше само по долни фусти и шемизета. Красивата ѝ коса беше пусната свободно и се разстилаше около краката ѝ. Между двамата се възцари дълго мълчание. Арабела зачака краля да обясни целта на посещението си. Но той не го направи. Накрая тя беше принудена да каже.

— Защо сте тук, господарю? Знаете, че съпругът ми замина на север, за да преговаря със семейство Гордън. Той замина по ваше поръчение.

— Да, но имам новини за вас. Става въпрос за отговора на крал Хенри на писмото на баща ми, касаещо „Грейфеър“ — каза Джейми Стюарт. — Хенри Тюдор не желае да ви върне крепостта, защото сте омъжена за чичо ми. Сър Джаспър Кийн го е помолил да узакони правата му над крепостта, но той още не е взел положително решение и по този въпрос.

Пише, че ще помисли над възможността да припише крепостта на лейди Маргарет Стюарт, дъщеря на Арабела Грей и Тевис Стюарт, но само ако той има последната дума при избора ѝ на съпруг. Понататък пише, че макар да не е взел окончателно решение, го безпокои мисълта, че крепостта, чието разположение е от особена важност за Англия, може да се окаже в ръцете на шотландска дъщеря. Той се пита дали сър Джаспър Кийн няма да бъде по-добрият избор.

— Не! — Арабела се задушаваше от гняв. — Не и Джаспър Кийн! Никога! Ще го убия със собствените си ръце, но няма да му позволя да притежава дома ми!

— А какъв избор имаш, Арабела? — попита я кралят.

— Мога да отида в Англия! — извика тя. — Трябва да отида! — Графиня Дънмор нервно закрачи из спалнята си. — Ако само можех да говоря с крал Хенри, щях да го накарам да разбере какво е положението. Мога да му разкажа за коварството на Джаспър Кийн, за това как изигра и мен, и бедната ми майка. Сигурна съм, че Хенри Тюдор е човек на честта. Ако успея да си уредя аудиенция с него, ще му обясня всичко далеч по-добре, отколкото може да се обясни в писмо.

— И как ще си уредиш аудиенция с него? — попита я Джейми Стюарт, очарован от решителността ѝ. До този момент беше гледал на Арабела само като на красива жена, която силно искаше да притежава. Беше заинтригуван от тази нейна нова за него черта.

— Вие ще пишете на крал Хенри, милорд — отговори му тя, — а аз лично ще му отнеса посланието.

— И какво да пиша в писмото си, сладурче? — попита той развеселен.

— Ще помолите краля да ми даде аудиенция — отговори простишко Арабела. — Едва ли ще ми откаже, щом молбата идва от друг монарх, а аз и без това съм застанала пред него.

Джеймс Стюарт избухна в смях. Не знаеше какво го забавлява повече. Нейната смелост или възмущението, изписано на красивото ѝ лице.

— Не се осмелявайте да ми се присмивате! — каза гневно Арабела и тропна с крак. — В моя план няма нищо смешно или пък глупаво.

— Не, наистина, сладурче — каза кралят, като овладя чувствата си, — в твоя план няма нищо смешно или глупаво. Но какво те кара да мислиш, че аз ще ти помогна?

— Но защо, милорд, защо бихте ми отказали? Дъщеря ми е ваша братовчедка, сир. За Шотландия може да се окаже решаващо това да има свой човек в крепост с такова стратегическо разположение.

Джеймс Стюарт прекоси стаята и притисна Арабела до себе си. Ароматът на парфюма ѝ погъделичка ноздрите му, а желанието му се надигна с такава сила, че му се зави свят.

— Веднъж, Арабела Стюарт, ти казах, че ще дойде ден, в който ще поискаш услуга от мен. Помниш ли?

— Д-да — отговори тихо тя.

— Помниш ли също така каква е цената на исканата услуга, сладурче?

Ръката на краля се плъзна нагоре и обхвана малката ѝ, но съвършена гръд. Арабела устоя на изкушението да се отскубне и да му зашлеви шамар. Остана спокойна, неподвижна, и каза:

— Помня, милорд.

— И готова ли си да платиш цената за помощта ми, Бела? — прошепна той и обсипа с целувки шията и рамото ѝ.

— Моля ви, милорд — каза Арабела, — вие сте племенник на съпруга ми. А той е ваш приятел. Сигурна съм, че не можете да искате такава цена от мен.

— О, мадам, но аз ще я поискам. Защото, също като теб, съм твърдо решен да получа онова, което желая. Ти искаш дома си, а аз искам теб.

— Наистина ли няма друг начин, милорд? — помоли се отново тя. — Нима не бих могла да ви дам нещо друго, което да изплати дълга ми към вас? Аз обичам Тевис Стюарт.

— Но обичаш повече „Грейфеър“, или поне така мисля аз — каза Джеймс Стюарт. Той я завъртя така, че тя беше принудена да го погледне в лицето. Леко потърка устни в нейните. — Толкова си сладка, Арабела. — Гласът му беше нежен, но после стана неумолимо твърд: — Какво би могла да ми дадеш, Арабела Стюарт? Какво имаш ти, което аз нямам? Аз съм крал, миропомазан от Господа, и въпреки че и сега лордовете не са единни и се карат помежду си, както по времето на баща ми, аз съм способен, въпреки младостта си, или пък тъкмо заради нея, да управлявам добре и с твърда ръка страната си. Не съм богат, но не съм и беден. Страната ми, въпреки няколкото лоши реколти, оцеля. А точно сега не ни заплашва нито един от враговете ни. И Франция, и Англия в момента ухахват Шотландия. И най-красивите жени в кралството искат да влязат в леглото ми. Не ми липсва нищо, освен онова, което сърцето ми желае. А това си ти. Така че, ако искаш да бъда посредник между теб и крал Хенри, ще трябва да се подчиниш на желанието ми.

— Нямам нужда от помощта ви — каза гордо Арабела. — Ще отида до Англия и без вашата подкрепа.

— Няма да те пусна да заминеш — каза той спокойно.

— Но виене можете да ме спрете! — извика тя и се опита да се освободи от прегръдката му. Той обаче не я пусна.

— Мога — каза той. — Нима мислиш, че чичо ми ще се съгласи със замисленото от теб? Знаеш, че няма.

— Нямам нужда от неговото разрешение — каза Арабела и кралят се засмя. Наистина се забавляваше.

— Не знам как ти и чичо ми успяхте да запазите брака си. Как така не се убихте един друг? — каза той. — Постигате ли съгласие някога за каквото и да било, Бела?

— Разбира се! — отговори сприхаво тя. — Каквито и различия да има между нас, ние се обичаме, милорд!

Кралят отново стана сериозен.

— Няма да ти позволя да заминеш без разрешението на съпруга ти. Ако продължаваш да ме предизвикваш, ще му разкажа за плановете ти. Без моята подкрепа нито ще отидеш в Лондон, нито ще постигнеш нещо.

— Няма да сложа рога на съпруга си. — Арабела беше категорична.

— Той няма защо да знае, сладурче — каза Джеймс. — Аз не съм човек, който ще се похвали на всеослушание в залата.

— Не мога — повтори Арабела.

— Тогава ще трябва да се примириш със загубата на „Грейфеър“, Арабела. Готова ли си за това?

Сълзи изпълниха очите на графиня Дънмор. През последните няколко години беше живяла с мечтата, че ще си върне бащиния дом. И може би щеше да успее, ако сър Джаспър Кийн не беше застанал на пътя ѝ. Не можеше да понесе мисълта, че крепостта ще стане негова.

— Трябва да си помисля — каза тя едва чуто.

Мили Боже! Какво да направи? Как би могла да предаде Тевис Стюарт, след като го обича толкова много? И все пак... Нима той не беше обещал, че ще ѝ върне „Грейфеър“? Не беше направил нищо. И тя знаеше, че той щеше да се примири с решението на английския крал. Но тя не можеше да се примири! Не можеше да остави „Грейфеър“ на благоволенieto на сър Джаспър Кийн. И също така не можеше да предаде съпруга си, не можеше да задоволи страстта на Джеймс Стюарт. И тогава в съзнанието ѝ отекна глас. Тя си спомни дискусията по въпросите на честта, която неотдавна се беше състояла в покоите на лелята на краля. Спомни си въпроса на онзи джентълмен, който я беше попитал какво ще направи, когато разбере, че Тевис Стюарт не може да ѝ върне „Грейфеър“. Спомни си и бързия отговор, който лелята на краля даде: „Е, за да задоволи честта си, графиня Дънмор ще трябва да се разведе със съпруга си.“ И сърцето ѝ като че ли спря да бие. Дали наистина нямаше друга възможност? Тя искаше „Грейфеър“. Очевидно, само тя можеше да си го вземе обратно. Честта на семейството ѝ изискваше това от нея и ако трябваше да принесе в жертва собственото си щастие... Очите ѝ се напълниха със сълзи. По красивото ѝ лице се изписаха едно след друго най-различни чувства, сред които и нерешителност. Той видя всичко това, почти почувства вкуса на победата, а тя беше сладка.

Най-после Арабела проговори. Нищо не би могло да го изненада по-силно от думите ѝ.

— Ще трябва първо да направите нещо за мен — каза тя бавно, — ако искате да се съглася с вашите условия. Мъжете, и особено съпругът ми, много обичат да говорят за честта си. И точно въпросите на честта ме доведоха в Шотландия, както знаете. Ако не беше тази проклетата чест, все още щях да съм си в „Грейфеър“ и щях вече да бъда негова господарка. И въобще нямаше да ме познавате. Е, жените също имат чест. И ако трябва да направя компромис, за да взема онова, което по право е мое, не искам и честта на съпруга ми да пострада заедно с моята. Вие сте крал на Шотландия и всичко става според волята ви. Уредете ми развод. Нека архиепископът на „Сейнт Андрюз“ се съгласи да го подпише. Когато направите това, ще дойда в леглото ви. А после ще ми разрешите да замина за Англия, за да се боря за правата си. Връзката ни трябва да остане в тайна, защото не искам Тевис да страда пред очите на всички. Аз го обичам. Но, за нещастие, обичам и „Грейфеър“. Вие, Стюартите, не постъпвате честно, като ме карате да избирам между вас и дома си, защото не бих могла да направя избора си.

— Но нали вече реши, направи избора си — каза кралят.

— Не, просто ще направя каквото е необходимо, за да върна на семейството си изгубената чест — каза тихо Арабела. — Ще постъпя така, както съпругът ми или който и да е друг мъж ще постъпи в подобна ситуация. Защо всичко трябва да е по-различно просто защото съм жена?

— Сигурна ли си, че искаш да стане така? — попита кралят, който изпита съвсем леко чувство на вина.

— Толкова сигурна, колкото Ваше величество е сигурен, че иска да ме има в леглото си — отговори, все така тихо, Арабела.

Тя излъчваше достойнство, което накара Джеймс Стюарт да се почувства неудобно. Младият крал се изчерви. Беше ядосан, защото тя беше накарала съвестта му да заговори.

— Няма нужда да се развеждаш с чичо ми — каза той кисело.

— И вие нямаше нужда да ме подстрекавате да го правя, милорд — отвърна тя на шотландски диалект. — Но желанието ви да ме притежавате е по-силно от обичта, която изпитвате към чичо си. Аз обаче много го обичам и няма да позволя името му, а и това на

Стюартови от „Дънмор“, да бъде опетнено. Ако ми помогнете, без да ми налагате желанията си, ще ви бъда благодарна до гроб. Но ако не, трябва да постъпя, както ще бъде правилно при създалите се обстоятелства.

— Не ме поучавай, Арабела — каза ядосан кралят. — Отдавна съм минал възрастта, в която някой можеше да ме поучава.

— Веднъж вашият баща ми каза, че човек може да се учи на всякаква възраст. Човек, който е престанал да учи, става безполезен за околните, защото не може да им предложи нищо ново — отговори язвително Арабела.

Джеймс я притисна грубо към себе си и я целуна, като че ли за наказание. Арабела се ядоса и се опита да извърти глава, но той я хвана здраво за брадичката.

— Когато за в бъдеще разговаряш с мен, бъди учтива. Всъщност единственото, което искам да излиза между нежните ти устни, са сладни въздишки и викове на удоволствие. Нищо друго! — Той отново я целуна грубо и я остави без дъх. — Съпругът ти ще отсъства още няколко седмици, Бела, защото мисията, която трябвала изпълни, е деликатна и изисква време. Ще получиш развода след седмица и скоро след това ще бъдеш в леглото ми.

— Само една нощ — каза тя.

— Седмица — отговори той.

— Тайната няма да може да се запази цяла седмица — възрази тя и ясните ѝ зелени очи се напълниха със сълзи.

Той се замисли и разбра, че тя говори истината, макар това да го ядоса. Наистина, такава тайна не можеше да се запази дълго време.

— Три дни тогава — каза той недоволно, — но не тук, в „Линлитгоу“. Имам малка ловна хижа до границата. Ще отидем там.

— Не! — извика тя. — Вие сте кралят сега. Не можете просто така да отидете на лов, както правехте, когато бяхте принц. Като крал, не можете да заминете сам, а дори най-верните слуги говорят. Ще се разбере коя е била дамата с вас. Не се преструвайте, че искате от мен нещо друго, освен тялото ми, милорд. А за такова нещо нощите са достатъчни! Вие сигурно знаете това, което аз открих още в първия ден след пристигането ни. Има таен проход, който води от тази стая в друга.

— Не, не знам — извика изненадан той. — Покажи ми!

Арабела отиде до камината, натисна част от ламперията и отскочи назад. Отвори се малка вратичка. Кралят взе един свещник от масата и прекрачи в прохода. Само след миг трептящият пламък на свещта се изгуби от погледа ѝ. Тя остана в стаята да чака завръщането му и за първи път, откакто познаваше Джейми Стюарт, изпита тъга. Какво, за Бога, се готвеше да направи? Та тя обичаше съпруга си! Обичаше го с всяка своя частица, с цялата си душа! Имаха дете. Да, нали точно заради Маргарет тя правеше това. „Грейфеър“ трябваше да бъде наследен от лейди Маргарет Стюарт, защото самата тя никога нямаше да се омъжи отново. С помощта на Фицуотър щеше да се грижи за крепостта и да я пази, докато дойде денят, в който дъщеря ѝ ще се омъжи. И тогава, както мислеше да направи и Роуина, ще се оттегли в малката къщичка, където ще дочака края на дните си. По бузите ѝ потекоха сълзи. Какво правеше? Тя ядосано избърса сълзите. Искаше ѝ се да може също така лесно да се освободи и от съмненията.

Кралят се показва от прохода и каза:

— Води до малката библиотека, която се намира до моите покои! Мога да отида там „да чета“ и да помоля да не ме безпокоят. Никой няма да узнае, че съм с теб. Идеално! — Той доволно се усмихна. — Тази вечер ще дойда при теб, Бела!

— Не, няма, милорд! — каза тя. — Не и докато архиепископът не ми каже, че е подписал развода ми. Няма да легна с вас преди това, защото ще компрометирам и себе си! Моята чест също ми е скъпа!

Той беше разочарован. Толкова отдавна желаше да прегърне тази изключително красива жена. Предчувствието за това беше толкова сладко! Но не се осмели да настоява, защото знаеше, че тя лесно може да промени намеренията си. Джеймс Стюарт все още не се беше замислил за това, дали постъпва правилно, като причинява такова зло на чичо си. Беше движен единствено от силното желание да притежава Арабела.

— Разбирам, Арабела — каза той сериозно, поклони ѝ се официално и излезе от спалнята ѝ.

Когато се увери, че той си е отишъл, Арабела покри лицето си с ръце и заплака. Отново я обзеха съмнения, запита се дали постъпва правилно. Наистина ли „Грейфеър“ беше толкова важен за нея? Той не беше нищо повече от малка каменна крепост, разположена на границата между Англия и Шотландия. Замъкът „Дънмор“ беше много

по-голяма и по-разкошен. Тя го беше обикнала като свой роден дом. Но „Грейфеър“ беше домът на прадедите ѝ, а тя беше Грей доста по-дълго време, отколкото Стюарт. Може би щеше да успее да се раздели с „Грейфеър“, ако друг, а не Джаспър Кийн, живееше там. Но на него нямаше да го даде. Той не беше достоен за „Грейфеър“, този развратник, този убиец на невинни хора. Трябваше да възстанови правата си. Трябваше да го направи заради Маргарет. Тевис беше обещал, че ще ѝ помогне, но не беше удържал думата си. Винаги изникваше нещо, което беше по-важно за него. Арабела беше сигурна, че той се интересува от нейните проблеми, само че, като всички мъже, слагаше своите грижи на първо място, преди тези на съпругата си. Вече четири години тя чакаше той да се погрижи за интересите ѝ, а той все не успяваше да намери време. Тя сама беше отишла при крал Джеймс III и дори тогава той не се беше размърдал. Тя нямаше друг избор. Нуждаеше се от помощта на краля. А Джейми нямаше да ѝ я даде, докато тя не му даде тялото си в замяна. Арабела въздъхна дълбоко. И като си върне „Грейфеър“, какво? Предстоеше ѝ да живее в самота, защото Тевис никога нямаше да ѝ прости. Той ще се ожени повторно и синът на тази друга жена ще стане наследник на „Дънмор“. А тя никога няма да обикне друг мъж. Арабела не хранеше никакви илюзии по отношение на краля. Апетитът на Джеймс Стюарт за жени беше огромен. Ако мълвата беше вярна, а тя нямаше причини да се съмнява в нея, той беше страстен и неуморен любовник. И точно в този момент активно си търсеше любовница. Знаеше, че ако тя прояви интерес, „длъжността“ ще бъде нейна. „Горкият Джеймс“ — помисли си Арабела. Той не беше лош човек. Беше само безразсъден. Беше сигурна, че нито за миг не се е замислил какви ще бъдат чувствата на чичо му, когато узнае, че племенникът му е съблазнил съпругата му. Но той щеше да бъде добър крал, защото, за разлика от баща си, Джеймс IV беше изпълнен с решителност млад човек. Той знаеше какво иска и как да го получи.

— Милейди? — До нея стоеше Лона. — Кралят ми каза, че вече мога да вляза. — Момичето нервно потрепваше. Сега по-остро от всякога усещаше разликата между себе си и приятелката си от детинство.

— Ох, Лона — каза Арабела и вдигна лице, по което следите от сълзите бяха още пресни. — Струваш ми се много уплашена. Всичко е

наред.

Лона се поколеба, но после каза смело и откровенно, както правеше, когато двете бяха още деца.

— Не, не е, Бела. Ти си плакала, а теб не е лесно да те разплаче човек. Приятелки сме още от люлката. Знам, че аз съм просто слугиня, а ти — високопоставена лейди, но те познавам по-добре от всеки на този свят и знам, че нищо не е наред. Ако не искаш да ми кажеш, това е друго нещо. Но не ме лъжи, че всичко е наред, когато виждам, че не е!

Това вероятно беше най-дългото изказване, което Лона беше правила през целия си живот. Думите извираха от сърцето ѝ и Арабела знаеше, че с Лона може да сподели всичко.

— Да, наистина, Лона, нищо не е наред — каза тя на камериерката си. — Ще трябва да се разведа с графа.

— Какво? — Лона не би могла да бъде по-изненадана. — Бела, не можеш да го направиш!

— Трябва — отговори Арабела, а после обясни подробно положението на Лона.

— Но това е глупаво — беше коментарът на Лона. — Чуйте ме, милейди, хайде просто да се измъкнем от „Линлитгоу“ довечера. Никой, най-малко пък кралят, няма да узнае. Той няма да посмее да ви преследва открито.

— Лона, отиди до вратата и я отвори — нареди Арабела. Когато Лона се подчини и отвори широко вратата, пътят ѝ беше препречен от двама яки въоръжени мъже.

— Добре! — каза Лона и затвори ядно вратата. — Това надминава всичко! Как разбра. Бела?

— Кралят каза, че няма да ме пусне да си отида, затова заподозрях, че рано или късно, ще сложи стража пред вратата ми — каза Арабела на приятелката си.

— Ами тайният проход? — попита Лона.

— Предполагам, че ще го намерим затворен от другата страна — отговори Арабела. — Но ако искаш, отиди да се увериш, Лона. Може и да имаме шанс.

Като взе свещта, оставена на масата от краля, Лона бързо изчезна в прохода. И се върна също толкова бързо.

— Заключено! — каза тя на Арабела.

— Джеймс не е глупак — каза графиня Дънмор.

— Той няма право да постъпва така с вас, милейди, дори да е крал — каза Лона, изпълнена с възмущение. — Какво ще каже графът, когато разбере? Сигурна съм, че ще тръгне след вас!

— Не, Лона, няма. Ако имаме късмет, Тевис никога няма да разбере за връзката ми с краля. Ще реши, че съм постъпила глупаво и егоистично, че както винаги, съм проявила твърдоглавство, и страшно ще се ядоса. Ще се ядоса толкова силно, че ще си потърси друга съпруга. Няма да мога да се омъжа повторно за него, след като съм легнала с племенника му. Той ще чувства, че честта му е накърнена, въпреки развода, който ще има за цел точно да пощади честта му. Ще се чувства предаден от Джейми. Не мога да му причиня това. Тевис винаги е поставял Стюартови на първо място. Той е човек, който цени предаността. Нека си мисли, че аз съм тази, която го е предала, а не кралят. Дънмор не е така важен, както Ангъс, Арджил или Хънтли, но Тевис е син на крал и аз не искам да му създавам неприятности.

— Откажи се от „Грейфеър“, Бела! — извика Лона. — Не си струва да бъдеш нещастна заради него!

— Да го оставя на сър Джаспър Кийн? Никога! Не и докато съм жива, Лона! Ами твоето семейство? Това копеле вече е изцедило всички млади сокове, взело е всички млади хора и е оставило защитата на крепостта на децата, жените и старците. Овошките умират, защото няма кой да се грижи за тях, а полята няма да раждат нищо, защото няма кой да ги разоре и обработи. Хората ще гладуват и тази година, въпреки добрата реколта, заради сър Джаспър Кийн, който се забавлява в двора на крал Хенри, докато хората му тънат в нищета! Не, Лона! Не мога да оставя „Грейфеър“ в неговите ръце.

— Ами малката мис Маргарет? — попита Лона.

— Ще вземем Маргарет с нас — каза Арабела. — Не мога да оставя дъщеря си.

Лона поклати глава.

— Графът сигурно ще ви убие, милейди — каза сериозно тя. — Момиченцето е светлината на неговия живот.

— Ако толкова много обичаше Маргарет — възрази остро Арабела, — щеше да се погрижи за наследството ѝ. Нямаше да се измъква всеки път, когато аз подхващам темата.

Това накара Лона да си затвори устата. Знаеше, че няма смисъл да спори с Арабела, когато тя твърдо си е наумила нещо. Искаше ѝ се да може да поговори с баща си, който беше най-мъдрият човек на този свят. Мислеше, че Фицуотър не би одобрил развода на Арабела, дори и тя да правеше всичко това за доброто на „Грейфеър“. Дали „Грейфеър“ си струваше всички нещастия, които Арабела щеше да причини на самата себе си и на мъжа, когото обичаше? Лона мислеше, че не си струва. Но тя никога не беше била наследница на „Грейфеър“. Тя беше само едно от момичетата на Фицуотър. Благородниците разсъждаваха по начин, различен от този на обикновените хора. Лона въздъхна тежко. Фъргюс Макмайкъл я ухажваше от няколко месеца. За негова голяма мъка, тя все още не му беше дала окончателен отговор. Играеше си с него, като всяка минута показваше различни чувства. Младият човек още не се беше отказал от нея, помисли си Лона с усмивка.

— Помисли си добре, момиче — беше ѝ казал той, когато разбра, че тя ще придружи господарката си в двора. — Когато се оженим, няма да ти разреша да погледнеш друг мъж.

— Но ти още не си ме помолил за ръката ми, Фъргюс — беше му отвърнала остро тя. — А дори и да го направиш, не знам дали ще приема.

Той се беше засмял. Смехът му беше тих, всезнаещ, и по гръбнака ѝ бяха полазили тръпки.

— Още в мига, когато те видях, нещастна и раздърпана като мокро врабче, знаех, че си моя, Лона — беше казал той.

Лона отново въздъхна. Фъргюс Макмайкъл беше истински мъж! Затвори очи и си спомни как я обгръщаха ръцете му, колко топли бяха устните му. Искаше да бъде негова жена, разбра това едва сега, когато имаше опасност да го загуби. По дяволите Бела и нейната обич към онази купчина, покрити с мъх, камъни, наречена „Грейфеър“. Нима тя не виждаше, че „Дънмор“ е по-добър дом?! Нямаше нужда да постъпва така. Можеше да откаже на краля и да се върне у дома си. Защо продължаваше да упорства? Лона обичаше Арабела и щеше да ѝ остане вярна, дори това да струваше щастieto ѝ. Поне щеше да види Фъргюс за последен път, когато се върнат в „Дънмор“ да вземат малката Меги.

Следващите няколко дни прекараха в опаковане на нещата си, защото Арабела беше решила, че ще заминат за „Дънмор“ веднага, след като разводът ѝ бъде даден, а дългът към краля — изплатен. На хората в двора беше казано, че тя копнее да види детето си и е решила да се върне у дома си. Нямахше да има клюки, тъй като никой нямаше да знае за развода, докато Тевис сам не решише да разкаже за това. Тя щеше да остави на Тевис да каже онова, което той реши, че е необходимо. Нямахше да възрази, ако той кажеше, че разводът е станал по негово желание.

Една вечер, като се върна от Голямата зала, Арабела беше посрещната от Лона, която, със сериозно изражение на лицето, ѝ подаде сгънат пергамент. Изведнъж ръцете ѝ затрепераха и ѝ беше трудно да развърже пурпурната панделка, с която хартията беше завързана. Най-после тя успя да стори това и разстла пергамента върху масата. Думите затанцуваха пред очите ѝ. Това беше съобщението за официалния развод на графиня и граф Дънмор. Няколко сълзи капнаха върху пергамента. Тя побърза да ги изтрие с ръкава си и зацапа мастилото на няколко места.

— Изпратете го обратно на архиепископа, милейди — помоли я Лона. — Кажете му, че всичко е било грешка и че всъщност не искате да се разведете с Негово благородие.

— Отново имам право да използвам моминското си име — каза безизразно Арабела. Нави пергамента, завърза го с панделката и го подаде на Лона. — Сложи това на сигурно място, Лона, и ми пригответи ваната. Мисля, че кралят ще дойде още тази нощ. А след няколко дни вече ще пътуваме към „Грейфеър“. Нима не се радваш, че ще видиш баща си, майка си, Роуън и сестрите си?

Лона беше готова да заплаче от разочарование. Беше повече от очевидно, че Арабела е нещастна. Съсипваше живота си. Лона подозираше, че самата Арабела го знае. Защо така упорито и сляпо вървеше към нещастията си, когато можеше, само с една дума, да се спаси?

— Не се бави, Лона — скара ѝ се Арабела и потрепери. — За Бога, студено ми е!

Лона мълчаливо се засуети из стаята. Каквото и да кажеше, не можеше да промени нещата. Отиде до вратата и каза на пажа, който от няколко дни беше на тяхно разположение, да се погрижи да донесат

ваната и гореща вода. Веднага няколко слуги започнаха да сноват между кухнята и апартаментите на графиня Дънмор и да носят кофи, пълни с гореща вода. Тъй като разстоянието никак не беше късо, Лона изсипа няколко от кофите в котлето, което висеше над огъня. Арабела безцелно вървеше от стая в стая. Когато и последният слуга излезе, Лона помогна на господарката си да се съблече, да прибере разкошната си коса и да влезе във водата, която миришеше на див пирен.

— Е, какво да се прави — каза Лона, несъзнателно говорейки като майка си, — станалото — станало, Бела! Щом ще продължаваш с тази глупост, по-добре се усмихни. Нито един мъж не обича киселите, нацупени жени.

Острите думи имаха незабавен ефект върху Арабела. Лона беше права. Никой не я беше принуждавал да изпада в такова положение. Беше ѝ даден избор. Тя можеше да се откаже от „Грейфеър“. Сама беше взела решение. Нищо в живота не се даваше даром, Арабела добре знаеше това. Щом кралят беше изпълнил своята част от уговорката и тя щеше да изпълни своята. На вратата се почука и Лона побърза да отвори. Върна се, като носеше в ръце дървена кутия, покрита с инкрустации.

— Пажът не носеше отличителни белези — каза тя на господарката си, но ми се струва, че съм го виждал на служба при краля.

— Отвори кутията — нареди Арабела.

Момичето се подчини.

— Има още един пергамент и... ох! О, Бела! Това е най-красивата перлена огърлица, която съм виждала! — И тя вдигна дълго колие блестящи перли, леко оцветени в розово. От него надолу висеше златно кръстче.

— О, Господи! — възкликна Арабела изненадана. Не беше очаквала подобен подарък. След това здравият разум взе връх. — Разгъни пергамента — нареди тя. — Искам да го видя.

Лона го разгъна, а Арабела внимателно проучи съдържанието му. Джеймс Стюарт беше направил дори повече, отколкото беше необходимо. Не само беше писал на английския крал, че Арабела Грей е законна наследница на крепостта и беше повторил молбата ѝ да се върнат правата ѝ, но също така молеше Негово величество Хенри Тюдор да приеме пратеничката на Негово величество Джеймс Стюарт

IV. Английският крал не можеше да ѝ откаже аудиенцията, без да обиди северния си съсед.

— Вече съм длъжница на краля, Лона — каза Арабела на приятелката си и дълбоко въздъхна. — Прибери документите, защото са много важни, и добре ме изтрий. Кралят се обиждаше, когато жената не е изкъпана добре.

— Тогава може би не трябва да се къпете, милейди — изкикоти се Лона.

Прибра пергаментите в кутията и я сложи настрана, преди да вземе сапуна.

Арабела също се засмя, но бързо възвърна сериозността си.

— О, Лона! Толкова съм объркана. Не знам дали постъпвам правилно, но не мога другояче! Струва ми се, че дори камъните на „Грейфеър“ викат мъчително, зоват ме.

— Вече едва ли имаш избор, Бела. Ако сега кажеш на краля, че си променила решението си, ще го ядосаш много. И двете знаем, че трябва да удържиш дадената дума и да изпълниш своята част от сделката. И, като дъщеря на баща си, ти ще го направиш. По-добре го приеми и го направи с усмивка. Татко винаги ми е казвал, че хората, които показват слабост, ще бъдат изядени от онези, които винаги са силни. Досега винаги сте били силна, милейди. Сега не е времето да показвате слабост.

Арабела кимна.

— Да — каза тя тихо.

Когато излезе от ваната, Лона взе хавлията, която беше поставена близо до огъня, за да се стопли. С нежни движения подсуши господарката си, чиято кожа заблестя от младост и здраве.

— Ще ви донеса чиста копринена риза — каза Лона.

— Тя няма да има нужда от нея — каза кралят. Беше застанал до тайната врата, която тихо беше отворил. — Свободна си за през нощта.

Без да каже дума, Лона направи реверанс и излезе от спалнята на господарката си, като тихо затвори вратата.

— Не ми харесва да ме безпокоят, без да са ме предупредили, особено преди да съм завършила тоалета си — каза Арабела студено. — И трябва да знаете, че аз сама освобождавам камериерката си, когато сметна за необходимо. Така ще бъде и за в бъдеще, господарю.

— Горда си — каза кралят. — Горда и красива. Гордостта ти сигурно е вродена, защото не е типична за наследница на такава малка каменна крепост. — Сините му очи я огледаха внимателно от глава до пети. Погледът му беше поглед на познавач и ценител на женската красота. — По дяволите, мадам, ти си дори по-красива, отколкото си представях. Мисля, че сделката не я бива, щом ще трябва да се разделя с теб само след три нощи. Три нощи на блаженство!

Гола! Стоеше гола пред друг мъж, а не пред съпруга си, помисли си Арабела. И все пак, не изпитваше никакво смущение.

— Сделката си е сделка, милорд — каза тя спокойно. — И, доколкото си спомням, нищо в нея не гарантира блаженството. Вие се съгласихте да пишете на крал Хенри и да го помолите да вземе моята страна в спора, а аз се съгласих да ви пусна в леглото си три нощи подред. Но не е ставало въпрос за блаженство.

Кралят се засмя.

— Нима не мислиш, Арабела, че можем да си дарим един на друг блаженство? — подхвърли той, като уж небрежно съблече копринената си риза и панталоните си. Застана пред нея гол. Видя, че погледът на Арабела е отправен някъде над дясното му рамо, и отново се засмя. — Казват, че имам прекрасно тяло, сладурче. Няма ли да ме погледнеш? На мен ми доставя удоволствие да те гледам.

— Мисля, че не сте дошли, за да ви гледам, господарю — отговори ядно Арабела. Беше ядосана, че се е показала малодушна. Изглежда студено и нахално краля, като че ли беше свикнала да гледа голи мъже. Той наистина беше добре сложен — беше висок и слаб, с дълги крайници. Торсът му също беше дълъг и беше едва покрит с кестеняви косми — същите като тези на главата му. Искаше ѝ се да не се беше изчервила, когато погледна към най-интимната част на тялото му. Наистина беше надарен, но нали съпругът ѝ непрекъснато повтаряше, че Стюартите са сред най-надарените мъже. Тя наистина беше силна жена, помисли си Джеймс Стюарт, внимателно наблюдавайки лицето ѝ. Ако не беше приятната руменина по бузите ѝ, можеше да я сметне за жена с богат опит. Той отиде до нея и издърпа от косата ѝ фибите, направени от черупката на костенурка. Беше повече от очарован, когато прекрасната ѝ коса се разсипа като водопад и я покри като мантия. Джеймс Стюарт хвана един кичур в дланта си и

се зарадва на мекотата му. Поднесе го към устата си, целуна го и вдъхна лекия му аромат.

— Великолепно! — Възхищението му беше искрено. — Никога досега не съм виждал такава прекрасна коса! Толкова е красива, че ми се иска да се изкъпя в нея!

— Да се окъпете в косата ми?! — присмя му се тя. — Какви глупости говорите, милорд!

— Не — каза той. — Вземи кичур от косата си, сладурче, и разтрий цялото ми тяло. Искам да почувствам допира й!

Тевис също обичаше косата й, помисли си Арабела с тъга. Той също обичаше да търка косата й по кожата си, но никога не беше казвал, че иска да се окъпе в нея. Тя леко погали кожата на Джеймс с един дълъг кичур.

— Така ли, милорд? — попита тихо.

— Да — каза той, всъщност почти измърка като доволен котарак. Затвори очи, за да се наслади по-добре на ласката на косата и ръцете й. Но след малко ги отвори и я погледна. — Целуни ме, Арабела — нареди той, хвана я през кръста и я повдигна, за да бъдат лицата им на еднаква височина.

Не беше целувала друг мъж, освен Тевис. Завладя я паника. Но тя овладя противоречивите си чувства и треперенето на крайниците си. Допря устните си до неговите. Само след миг кралят извърна глава и се засмя.

— Защо се срамуваш от мен, сладка моя? — попита я той нежно. — Наистина си очарователна. Може би искам прекалено много от теб. Може би трябва да ти помогна да преодолееш сваяна си, защото сигурно не познаваш друг мъж, освен чичо ми. — Той я взе на ръце, занесе я до леглото и я сложи да седне на него.

— Да, не съм познала друг мъж, освен Тевис Стюарт — отговори честно тя. — Не съм развратница, милорд.

Джеймс Стюарт отново чувства вина, но побързала се освободи от това неудобно чувство. Той беше крал, а кралиците имаха права над подчинените си, права, които никой друг нямаше. Решението на Арабела да се разведе със съпруга си си беше нейно собствено решение. Той не я беше помолил да го направи. Това дори не беше необходимо за тяхната връзка.

— Да, Арабела — съгласи се кралят и също седна на леглото, — ти не си развратница. — Той приближи лицето си до нейното. Почти се докоснаха. — Отвори устата си, сладка моя — помоли я той и когато тя се подчини, той долепи устните си до нейните. Езикът му се стрелна в устата ѝ и я изненада. Тя се скова, а после опита да се отдръпне. — Не, сладка моя — прошепна той. — Дай ми малкото си розово езиче, за да мога да го любя. Наблюдавай внимателно тяхната любовна игра.

Думите му имаха странен, почти хипнотичен ефект върху нея. Очите ѝ не се отделиха нито за миг, очаровани от любовния танц на двата пъргави езика. За нищо на света не би погледнала встрани. Неговият език беше силен. Ласките му бяха умели и тя почувства първата тръпка на възбуда. До този миг на Арабела не ѝ беше хрумвало, че може да отговори на ласките на краля. Искрено вярваше, че добрите, порядъчни жени отговарят само на ласките на съпрузите си. Може би тя не беше добра жена, а може би това беше просто едно изкушение, на което трябваше да устои. Но ако кралят не останеше доволен от нея, можеше да ѝ откаже помощта си. Тя не можеше да бъде сигурна, че той наистина е изпратил писмо на крал Хенри От гърлото ѝ излезе тих стон и тя напълно се обърка.

— Да, сладка моя — окуражи я кралят, — не се страхувай нито от мен, нито от страстта, която ще предизвикам в теб. — Той покри лицето ѝ с горещи целувки. Тя отметна глава назад и той я целуна страстно по шията. А после започна да я ближе с език по цялата дължина. Харесваше му копринената мекота на кожата ѝ и лекият аромат на пирен. Арабела отново потръпна. Беше сигурна, че когато сключваха споразумението, кралят всъщност не искаше тези три нощи да минат толкова бързо. Той не искаше просто да задоволи страстта си и да излезе от спалнята ѝ. Не искаше просто да я използва като обикновена курва. Той я искаше цялата, искаше да я притежава и телом, и духом, а тази мисъл беше страшна. Никой мъж, Арабела инстинктивно чувстваше това, няма право да изисква това от която и да било жена.

Устните му се спряха на малката вдлъбнатинка в основата на шията ѝ, там, където пулсираше сърцето ѝ. Имаше нещо невероятно чувствено в това да усеща пулсиращия в нея живот. Въпреки че тя му позволяваше свободата да я дарява с ласки, той все още усещаше объркването и нежеланието, които се криеха дълбоко в нея. Разбираше

я. Объркването идваше от невинността ѝ, от непознаването на други мъже. Усещаше как желанието се надига в нея, но знаеше, че надигащата се страст я кара инстинктивно да се бори срещу него. Джеймс Стюарт нямаше богат опит с невинни момичета. Колкото и силно да я желаше, знаеше, че няма да изпита пълно задоволство, ако не ѝ помогне да преодолее сваяна си и не я накара да изпита удоволствие. Чудеше се дори дали тя е познала истинската страст? Сигурно, защото репутацията на чичо му беше тази на истински Стюарт. „Защо просто не ме вземе и не приключи набързо с това?“ — запита се Арабела. Беше нервна. Не знаеше колко дълго ще успее да остане студена, неподатлива на страстта. Той беше толкова нежен. Не беше очаквала нежност от него. Устните му започнаха да обхождат тялото ѝ, понякога езикът му се показваше и я даряваше с лека, нежна ласка. Точно езикът му я правеше толкова нервна. Той като че ли вкусваше плътта ѝ, наслаждаваше ѝ се с почти гастрономическо удоволствие. Досега кралят се въздържаше и не я докосваше с ръце, но вече не можеше да се сдържа. Седна на леглото и накара Арабела да седне между разтворените му опънати крака. Взе ѝ двете ѝ гърди в дланите си. Палците му се заиграха със зърната ѝ.

— Ти имаш най-прекрасните гърди, които съм виждал, сладка моя — направи ѝ комплимент той. — Приличат на зрели плодове. Толкова са пълни и сладки.

Той я целуна по рамото, като преди това отметна назад дългата ѝ коса. Ръцете му бяха силни, и все пак, толкова нежни. Арабела затвори очи и се опита да си представи, че съпругът ѝ е до нея. Но докосването на краля беше съвсем различно от това на Тевис Стюарт. Той не беше неин съпруг. Тя нямаше съпруг и нямаше причина да се чувства толкова виновна. Джеймс Стюарт беше красив млад мъж и опитен любовник. Той се стараше да ѝ достави удоволствие и всъщност тя не се чувстваше чак толкова зле. Той почувства как тя се отпусна и каза.

— За какво мислиш, сладка моя?

— Мисля — каза тя, като подбираше внимателно думите си, — че вие не сте лош човек. Умен сте и мисля, че ще бъдете добър крал, защото не се страхувате да вземете онова, което искате.

Кралят се засмя.

— Ти си интересна жена, Арабела — каза той. — Аз се опитвам да предизвикам у теб страстта, а ти мислиш за това какви са качества

ми като крал.

Тя се извъртя леко така, че да може да го погледне.

— Мисля, че е важно да знаеш с кого си имаш работа, милорд. Вие мислите за мен като за жена, която просто трябва да бъде принесена в жертва на страстта, но аз мисля за себе си като за воин. Моята цел е връщането на дома ми на моето семейство. И се боря за постигането на целта си, както би се борил един мъж. Само че оръжията ми са различни. Целите ми обаче са същите.

— Значи ми се отдаваш само за да постигнеш целта си — каза кралят, а в гласа му се усещаше недоволство. — Нима не ме намиращ привлекателен, мадам?

Време беше, разбра Арабела, да се раздели с младежките си идеали. Дори да нямаше опит, тя знаеше, че мъжкото его е много по-крехко от женското.

— О, Джейми Стюарт — каза тя тихо, — аз съм възпитана в благоприличие, учили са ме, че трябва да бъда добра жена. А ето, че съм изправена пред възможността да ми хареса поведението на лошата, пропаднала жена. Мъчи ме съвестта. А иначе вие сте привлекателен мъж, господарю. Вие сте невероятно красив. Може би точно затова малко се страхувам.

Нима тези сладки думи излизаха от нейните уста?

— Страхуваш ли се, сладка моя? — попита я кралят, наистина загрижен. — Не бива да се страхуваш от мен. Аз искам само да те любя.

— Но точно от любовта се страхувам аз, милорд — каза му Арабела. — Аз не мога да те обичам, Джеймс Стюарт, защото, ако се влюбя в теб, не бих могла да си отида. А аз трябва да си отида.

Джеймс Стюарт я гледаше топло. Чувствените му устни се плъзнаха по нейните.

— Знаеш, че бих искал да останеш, сладка моя — каза той. — Но ще те разбера, ако си тръгнеш... Щом трябва. — Ръцете му отново погалиха гърдите ѝ. — Но нека не мислим за раздялата, Арабела. Та ние едва започваме.

Гласът му беше станал плътен и дрезгав от надигащата се страст. Арабела отново затвори очи в напразен опит да прогони чувството на вина. Не биваше повече да разговарят. Кралят имаше богат опит с жените, беше чувствителен и нямаше да бъде лесно да го излъже, като

се преструва на завладяна от силна страст. Той разбираше сваяна ѝ, но ако не искаше да предизвика недоволството му, скоро трябваше да се отърве и от срама, и от неохотата. Трябваше да се отдаде на страстта. Устата му се склони около зърното ѝ, а езикът му започна да описва кръгове около него. Гърдите ѝ бяха особено чувствителни на ласки. У нея се надигна удоволствието и тя тихо изстена. Кралят незабавно усети нейната уязвимост. Легна по гръб и я дръпна върху себе си така, че да може да се наслаждава свободно и на двете ѝ гърди. Целуваше и ближеше меката ѝ плът, а после засмукваше зърната ѝ. Лекото удоволствие скоро прерасна в силно. Гърдите ѝ се втвърдиха, желанието се надигна в нея. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ, погалиха я. Той я накара да легне по гръб и обсипа с ласки тялото ѝ. Целуна копринено меката кожа на корема ѝ. Устата му се спусна още по-надолу и още по-надолу... Когато Арабела разбра, че той няма да спре, сърцето ѝ заби тежко. Той беше неумолим любовник. И беше твърд. Мили Боже, беше ужасно твърд. Джеймс Стюарт разбра, че ако протегне ръка и се докосне, огромният му член ще потръпне сладостно и ще изригне лава. Искеше незабавно да влезе в нея, не можеше повече да се бави, но не... Не още. Ръцете му погалиха венериния ѝ хълм и тя потръпна. Той разтвори срамните ѝ устни и я погали с език. Арабела се вцепени и тихо извика. Докосването, така топло и интимно, беше напълно неочаквано за нея. Кралят повдигна глава и каза:

— Нима чичо ми никога не те е галил така, сладка моя?

— Не! — Тя беше готова да заплаче.

— Не се страхувай, Арабела. Това ще ти достави толкова силно удоволствие, каквото дори не можеш да си представиш.

И той отново наведе глава. Езикът му заработи, отначало бавно, като я ближеше по цялата дължина. Постепенно, когато у нея се надигна топлина и страст, ласките му станаха по-бързи, по-кратки и съсредоточени в едно-единствено място. Те я накараха да изпита диво, изгарящо удоволствие. Това наистина беше прекалено хубаво, помисли си Арабела. Никога преди не беше изпитвала толкова сладка наслада. Защо Тевис ѝ беше отказвал това удоволствие? Струваше ѝ се, че пред очите ѝ, точно зад затворените клепачи, избухват звезди.

— Ооох! — нададе стон тя, а тялото ѝ се разтресе от силни конвулсии. — Ооох, да! О, да, милорд!

Беше наистина прекрасно. Наистина прекрасно! Тялото ѝ трепереше неудържимо. Джеймс Стюарт беше едновременно изненадан и очарован. Как е могъл чичо му да лиши Арабела от това преживяване? Да не би да е един от онези глупаци, които смятат, че трябва да любят собствената си съпруга по начин, различен от онзи, по който любят другите жени? Сигурен беше, че не е така! Той надвеси лице над нейното.

— Доставих ли ти удоволствие, сладка моя? — попита я той, макар да знаеше какъв ще бъде отговорът ѝ. Тя кимна, със замъглен от страстта поглед, и той каза: — Значи дойде време и ти да ми доставиш удоволствие, Арабела. Отвори се за мен, моля те.

Тя го прегърна и с двете си ръце, привлече главата му към своята и го целуна. Езикът ѝ се плъзна в устата му и погали неговия. Тя почувства как членът му я търси и се размърда, за да се намести по-удобно. Той обаче вкара в нея само върха на члена си. Озадачена, тя се отдръпна леко и го погледна въпросително.

— Нека да поиграем малко, сладка моя — каза той, а сините му очи дяволито блестяха. — Нека да видим кой от нас първи ще пожелае другия.

И устните му завладяха нейните. Мъжете, помисли си Арабела, са такива деца. А ето, че това дете приличаше на умно дяволче, което изпитва неудържимо влечение към женската плът. Той очакваше, че тя първа ще се предаде. Не. Тя ще му даде онова, което той не очаква, реши Арабела. Отговори страстно на целувката му. А той си мислеше, че я желае така, както никоя друга досега. Но тя нямаше да се предаде, усещаше го. Целувките им станаха още по-дивни и Джеймс Стюарт разбра, че не може повече да издържа на напрежението. Бавно, много бавно, той влезе в нея, като нададе стон на облекчение. Тихият ѝ смях запали още повече желанието му. Движенията му бяха умели, възбуждащи и скоро тя беше тази, която викаше, неспособна да скрие нуждата от освобождение на страстта. Когато той най-после я удовлетвори, главата ѝ немощно се отпусна на една страна, а дишането ѝ беше толкова леко, че той се запита дали не я е убил.

Докато лежеше, напълно задоволена и дори изтощена, с тяло, притиснато в това на краля, Арабела мислеше за това, че най-после е получила отговор на въпроса си. И другите мъже, не само съпругът, можеха да доставят плътско удоволствие на жената. Но усещането

беше различно. Тя харесваше Джейми, но между тях липсваше онази топлина, която сгриваше и нейното, и тялото на съпруга ѝ след това. Тя и кралят нямаха нищо общо помежду си, освен задоволеното желание. Колкото и приятно да беше това за тялото ѝ, липсваше любовта. Сърцето ѝ беше самотно, толкова самотно, че изпитваше болка. Беше готова да заплаче горчиво, защото знаеше, че оттук нататък ще живее така, със съзнанието за своята самота. Сигурна беше, че „Грейфеър“ заслужава тази жертва. Нима не беше така?

ЧАСТ III
ГОСПОДАРКА НА „ГРЕЙФЕЪР“

ГЛАВА 15

Арабела Грей се завърна в „Грейфеър“ почти четири години, след като го беше напуснала. Беше месец април. Бялата ѝ кобила тихо пръхтеше, като че ли си спомняше местата, през които минаваха. Двете стояха изправени на един хълм, от който се виждаше крепостта. Арабела с тъга си помисли, че всичко изглежда така занемарено, разнебитено. Въпреки че денят беше студен, а въздухът влажен, защото наближаваше дъжд, от комините на къщите в селото не излизаше пушек. Тя потрепери, като чели усещаше нещастие.

— Сигурен ли си, Роуън, че сър Джаспър не е тук в момента? — попита тя сина на Фицуотър май вече за шести път през този ден.

— Не, милейди, той не е тук. От месеци не е идвал в „Грейфеър“. Ако беше дошъл, татко щеше да ни изпрати съобщение.

— Да слезем тогава от хълма — каза Арабела, обърна се и извика на Лона, която ги следваше на кафяв жребец. Пред нея на седлото седеше малката Маргарет. — Хайде, Лона. Вече почти сме си у дома.

Заспускаха се надолу по хълма, а първите капки дъжд докоснаха земята.

— Защо от къщичките не излиза дим? — запита се на глас Арабела.

— Повечето от жените са на полето или в овощната градина, милейди, а мъжете наблюдават от възвишенията, пазят. Никой не си е у дома, в къщата. Младите момичета помагат на майките си на полето. Всяка година сър Джаспър изпраща Сийгър да види дали има някое достатъчно пораснало момче, което може да постъпи на служба при него. Отначало се опитвахме да скриваме момчетата, но сър Джаспър има списък на семействата. Няма как да избягаме.

— Но ти си все още тук, Роуън — отбеляза Арабела.

— Да — отговори Роуън. — Татко каза на сър Джаспър, че някой ден ще заема мястото му и че трябва да остана, за да се науча как да защитавам крепостта. Сър Джаспър се засмя и каза, че няма да спори с татко заради едно момче, защото ценял високо предаността на баща ми и имал нужда от неговото присъствие в „Грейфеър“, особено когато

той самият отсъствал. Затова вече не ми се налага да се крия, когато Сийгър дойде, милейди.

Арабела кимна.

— Чудя се какво ли изпитват останалите майки по отношение на теб — каза тя тихо.

Роуън се изчерви.

— Сигурно не им е лесно, милейди — призна той. — Нито едно момиче не иска да излиза с мен, защото братята на всички са принудени да служат на сър Джаспър, но татко наистина има нужда от мен, милейди. Отначало, когато Сийгър идваше с проклетия си списък, успях да скрия няколко момчета. Те живеят в малка пещера близо до селото. Не могат да се върнат по домовете си, защото ще ги заловят. Не знаем кога ще дойде Сийгър.

— Ами ако дойде, докато съм в „Грейфеър“? — запита се на глас Арабела.

— Ще го убием и той няма да може да разкаже на никого — каза Роуън, без да се замисли.

— Колко момчета са скрити в пещерата, Роуън?

— Цяла дузина, милейди.

— Добре! Ще имам нужда от тях. Те ще бъдат моята охрана, когато замина на юг, за да се срещна с крал Хенри.

— Ще отидете в двора, милейди? Защо? — попита Роуън.

— Защото кралят трябва да потвърди, че имам право над „Грейфеър“. Че сър Джаспър не може да заграби земята ми — отговори му Арабела.

— Но нали вие сте господарка на „Грейфеър“, милейди! — извика младият човек. — Вие сте последната от рода Грей.

— Това е вярно, Роуън, но през последните няколко години бях в Шотландия, докато сър Джаспър Кийн се грижеше за „Грейфеър“. Какво може да знае кралят за мен, като се изключи онова, което му е разказал сър Джаспър? Аз не искам „Грейфеър“ за себе си, а за дъщеря си. Ако кралят разреши дъщеря ми да наследи „Грейфеър“, който ѝ се пада по майчина линия, това ще бъде ново начало за крепостта. Ще помоля краля да намери съпруг за Маргарет, за да няма съмнение в предаността на хората от „Грейфеър“.

Докато разговаряха, бяха слезли от хълма и сега яздеха през практически безлюдното село. Когато излязоха на пътя, който водеше

към крепостта, хората от селото ги видяха и побързаха да се върнат от полята. Поздравиха я със завръщането ѝ. Арабела заплака с глас, защото всички жени, които тя добре помнеше, бяха със силно променена външност. Дори онези, които бяха предразположени към напълняване, бяха с хлътнали бузи. А онези, които тогава бяха стройни, сега бяха направо измършавели. Младите се бяха състарили, а старите приличаха на крехки малки врабчета. Но те всички се усмихваха и топло я приветстваха.

— Господарката се върна!

— Бог да ви благослови, лейди Арабела!

— Всичко ще се оправи. Върна се законната ни господарка.

— Добре дошли у дома, милейди!

— „Грейфеър“ отново има своята Грей! И късметът ни ще се върне!

Фицуотър излезе от крепостта, за да я поздрави. Целуна ѝ ръка, а очите му се напълниха със сълзи.

— Значи се върнахте у дома — каза той многозначително. Като че ли беше разбрал всичко.

— Да, най-после съм у дома, Фицуотър — каза тя и се усмихна топло на всички. — Благодаря ви за посрещането, добри хора. Утре на обед всички ще дойдете в Голямата зала и аз ще ви разкажа и приключенията си, и плановете си за бъдещето. Сега вървете по домовете си, защото дъждът се усилва с всяка минута.

Тя се обърна и влезе в крепостта.

Когато се спусна нощта, а Маргарет беше настанена в удобно и сухо легло, Арабела седна в залата и се зачуди как никога досега не беше разбрала колко беден всъщност е домът ѝ. Поне беше чисто. Сигурно трябваше да благодари на Розамунд, съпругата на Фицуотър, за това. Но в залата имаше само маса и столове. Нищо, което би могло да се сравни с разкоша на „Дънмор“, „Стърлинг“ или „Линлитгоу“. Острите очи на Арабела забелязаха, че два от четирите прозореца са без стъкла, а стъклото беше особено ценно. Дупките бяха запушени със стари дрехи.

— Какво се е случило с прозорците? — попита тя Фицуотър, когото беше поканила да вечеря с нея.

— Хората на сър Джаспър са истински грубияни, а и обичат да пият — отговори сухо той.

— Стъклото е много скъпо — недоволно рече Арабела.

— А вие имате ли злато? — попита я Фицуотър.

— Имам много малко монети, а и те ще ми трябват за пътуването ми на юг — отговори му тя.

— А бижута? — настоя Фицуотър.

— Не взех със себе си нищо, което принадлежи на графа — каза тя тихо.

— Но сте взели дъщеря му — каза Фицуотър. — И мисля, че грешите, ако мислите, че няма да ви последва.

— Но Маргарет е и моя дъщеря — напомни му остро Арабела — Освен това, Тевис е на север, по работа на Джеймс IV. Ще се върне на юг едва след няколко седмици, а дотогава аз ще съм заминала оттук заедно с дъщеря си. Когато дойде в „Грейфеър“, а аз вярвам, че той ще дойде тук, ще му кажете истината. Че съм отишла при крал Хенри, за да търся както своите права, така и тези на дъщеря си.

— Нямало е нужда да се развеждате с него, за да направите това — каза Фицуотър. — Знам, че той ви отвлече насила, но Лона ми каза, че го обичате. А щом го обичате, защо тогава се разведохте с него?

Ако беше някой друг, тя щеше да го изгони от масата и може би щеше да го лиши от службата му. Но това беше Фицуотър, мъжът, когото беше познавала през целия си живот, верният капитан на „Грейфеър“. Предан на крепостта, предан и на семейство Грей. Не беше им изневерил, въпреки сър Джаспър Кийн. Фицуотър нямаше да се задоволи с нищо друго, освен с истината.

— Трябваше да се отдам на крал Джеймс, за да получа помощта му — каза Арабела. — Разведох се с Тевис Стюарт, за да не погиза честта му, за да не украся благородната му глава с рога.

За нейна изненада, Фицуотър кимна и каза:

— Постъпили сте правилно, милейди. Нито един Грей не би постъпил по друг начин. Баща ви би бил много горд с вас.

— Надявам се, че ще го кажете и на графа, когато той прехвърли хълма след месец или два — каза Арабела, като напразно се опита да се пошегува.

— Аз няма да бъда тук — каза Фицуотър. — Роуън ще му каже, защото аз ще дойда с вас.

— Но „Грейфеър“ е ваша отговорност — каза Арабела.

— Да, така е — съгласи се Фицуотър. — Но „Грейфеър“ ще бъде в сигурни ръце, в тези на сина ми. А между Англия и Шотландия има мирен договор, милейди. Вие сте последната представителка на рода Грей и не бива да пътувате без охрана. На никого друго не мога да поверя вашата сигурност.

Арабела мисли дълго време и най-накрая каза:

— Да, ще дойдете с мен, Фицуотър, защото ще имам нужда от вас. Ще трябва да пазите не само мен, а и моята дъщеря. Ако кралят утвърди моето право над „Грейфеър“, тогава Маргарет ще бъде наследницата.

— Не „ако“, милейди — каза Фицуотър, — а „когато“. При тези думи тя се усмихна лъчезарно.

— Да — отвърна тя, — ти си прав, Фицуотър. Когато!

— Какво ще кажете на хората утре? — попита я той.

— Истината — отговори тя. — Че трябва да замина на юг, за да получа онова, което по право е мое. И когато го направя, ще върна синовете им у дома. Поне онези, които желаят да се върнат, защото сигурно ще има и такива, които няма да искат.

Той кимна.

— Да. Някои ще свикнат с войнишкия живот. Ще им бъде много скучно тук. Ако останат живи, някой ден ще се върнат у дома си и ще се радват, че тук могат да живеят в мир.

— Ще ми трябва нещо повече от мир, за да възстановя „Грейфеър“ — каза замислено Арабела.

— Ще имате нужда от богат съпруг — каза безцеремонно Фицуотър.

Арабела се засмя.

— Не, стари ми приятелю, няма да се омъжвам повече!

— Може би той пак ще ви вземе — осмели се да предположи Фицуотър.

— Но аз не го искам повече — каза Арабела. — Той ми се кълнеше в любов, а не направи дори това малко нещо за мен. За него така и не настъпи подходящият момент да ми помогне да си върна „Грейфеър“. Моят дом не означаваше нищо за него, въпреки че за мен той беше целият свят. Как би могъл да ме обича и да е неспособен да разбере това? Аз нямам нужда от Тевис Стюарт. Имам „Грейфеър“ и дъщеря си.

Фицуотър не каза нищо повече. Нямаше смисъл да спори с нея. Арабела си беше останала упорита и твърдоглава. Все още нямаше смисъл да ѝ казва, че овощните градини ще трябва да се засадят наново и че овцете ще дадат много вълна, ако намерят с какво да ги хранят. Щяха да имат нужда от пари, за да извършат тези чудеса. „Грейфеър“ никога не е бил много богат, но и никога не бяха настъпвали толкова тежки времена за него. А в това се криеше и част от проблема. Времената се меняха. Мирът между Англия и Шотландия обезценеше местоположението на крепостта. Тя вече нямаше стратегическо значение. Сигурно за в бъдеще щеше да има малки размирици по границата, но промяната щеше да бъде чувствителна.

Арабела остана в крепостта само толкова, колкото да увери хората си, че всичко ще бъде наред. Обясни им, доколкото може, трудността на положението. Много от тях обаче не успяха да я разберат. Всичко, което знаеха, беше, че Арабела е Грей и принадлежи на „Грейфеър“, затова правото трябва да е на нейна страна. И тя беше принудена да остави нещата така. Времето значително се подобри. Дърветата и полето се раззелениха, обещаваха добра реколта тази година. Там, където имаше изгнили и болни дървета, първо изгориха земята, за да пресекат заразата, после я наториха и едва тогава засяха новите семена. Няколко възрастни жени и двама старци се грижеха с любов и нежност за дръвчетата.

Господарката на крепостта замина на юг в един слънчев ден в края на пролетта. Придружаваха я петнайсет млади въоръжени мъже — дванайсетте, които Роуън беше успял да скрие, и още три, които като по чудо се бяха завърнали от самоналоженото си изгнание. Когато тези младежи се появиха, очите на Фицуотър странно заблестяха. Той обаче не каза нищо. Запита ги само дали имат достатъчно стрели за дългите си лъкове и отбеляза, че мечовете им май са нови. Фъргюс Макмайкъл пристигна в деня, в който те тръгнаха на юг и така увеличи броя им на шестнайсет. Лона призна пред родителите си, че е влюбена в младия мъж, и те не поискаха никакви обяснения повече. Шотландецът оправда пристигането си с думите:

— Дойдох, за да пазя детето на графа.

Фицуотър, сериозен, кимна с глава в знак на съгласие.

— Добре дошъл при нас, момко.

Роуън беше силно разочарован, че няма да замине с тях, но беше също така изпълнен с гордост, че му поверяват управлението на крепостта. Слушаше внимателно подробните указания на баща си и усърдно кимаше. Когато Фицуотър възседна коня си, Роуън каза:

— Ами ако се върне сър Джаспър?

— Вдигнете моста, затворете портите и не го пускайте — остро рече Арабела — Той повече няма да стъпи в моята крепост!

— Ами ако дойде Сийгър, милейди?

— Убийте го! — отново остро отговори Арабела. — Ще ни трябват няколко седмици, за да стигнем до краля, защото ще пътуваме с детето. Ако Сийгър дойде, преди да сме стигнали при Негово величество, може да успее да се върне при сър Джаспър и да ни лиши от елемента на изненада. Не мога да си позволя да изпадна в още затруднения. Имам си ги достатъчно.

— Надявам се, че той ще дойде — каза Роуън.

— Моли се да не дойде, момче — отговори баща му. — Той няма да бъде сам и може да ти се наложи да жертваш някои от приятелите си.

— А граф Дънмор? — попита Роуън, макар и неохотно. Не му се искаше да повдига въпроса, но знаеше, че ще трябва да се справи и с това.

— Предай му поздрави от мен — сухо отговори Арабела — и му съдействай по всички възможни начини, Роуън. Когато се върна, искам да заваря „Грейфеър“ такъв, какъвто го оставям. Непокътнат и започващ отново да процъфтява. Той ще иска от теб само едно — моята дъщеря. Кажи му, че тя е с мен. Ако иска да се увери сам в това, пусни го в крепостта. И преди всичко, покажи уважение към него, Роуън. Той е добър човек.

И те се отправиха на юг. Пътуваха възможно най-бързо, но все пак не толкова, че да уморят малката Маргарет. Вниманието на всички мъже около него скоро разглези детето. Всеки искаше да го поноси на ръце и Маргарет по цял ден се местеше от едни приятелски ръце в други. Някои от мъжете ѝ пееха, други ѝ разказваха приказки. Времето беше хубаво. Уморена от приключенията и свежия въздух, Маргарет спеше непробудно всяка нощ. Фицуотър беше планирал пътуването така, че всяка нощ се подслоняваха ту в малка стаичка в манастир, ту в абатство. И все пак бяха принудени да прекарат няколко нощи на

открито. Фицуотър не им каза дали някога е ходил по на юг от замъка „Мидълхъм“. Всички му се довериха, сигурни, че ще ги заведе там, където се намира в момента кралят.

В средата на май стигнаха до Шийн, където кралят ходеше на лов и се радваше на хубавото време. Фицуотър уреди оставането на Арабела, Лона и Маргарет в близкия женски манастир, като каза на майката игуменка, че са пропътували цяла Англия, за да уверят краля в своята преданост и да го помолят да затвърди правата им над „Грейфеър“. Фицуотър каза още, че Арабела е вдовица и няма много пари — тук Фицуотър бръкна дълбоко в джоба си и извади една сребърна монета, — но иска да даде на манастира каквото може да отдели.

— Добре е, че господарката ви знае каква власт има Бог над всички нас — каза майката игуменка. — Той ни учи, че няма нужда да събираме богатства тук, на Земята, че трябва да се грижим преди всичко за душата си. Вашата господарка, нейното дете сираче и вашите слуги са добре дошли в манастира.

— Казал си й, че съм вдовица? — Арабела беше изненадана.

— Да — отговори той спокойно. — Едва ли можех да й кажа истината, нали?

Лона се засмя, но господарката й я погледна строго и тя млъкна.

— Сега, когато вече съм тук — призна Арабела, — не знам как да получа аудиенция от краля.

— Попитай майка Мери Бийд — посъветва я Фицуотър. — Мисля, че тя знае. Тя е корава и мъдра жена.

— Нямате ли връзки? — попита я майката игуменка изненадана.

— Не и в този двор — отговори Арабела.

Майката игуменка повдигна въпросително вежди и опипа златното разпятие, което висеше на врата й. Очевидно чакаше обяснение.

— Баща ми беше братовчед на първия съпруг на кралица Елизабет Удвил, а майка ми беше братовчедка на кралица Ан Невил. Двете отраснали заедно. Крал Ричард уреди женитбата ми — обясни Арабела, като смесваше истината с лъжите на Фицуотър. — Съпругът ми беше шотландец и крал Джеймс ми даде препоръчително писмо.

Игуменката помисли малко и каза:

— Тук ще ви помогнат единствено връзките на баща ви, лейди Грей. Кралят не обича тъща си и мисля, че има добри причини за това. Но кралицата храни топли чувства към майка си. Брат ми, който е свещеник, е изповедник на кралицата. Чрез него ще помолим кралица Елизабет за аудиенция. Ако сте умна, детето ми, а мисля, че сте, след като сте предприели това пътешествие, младата кралица ще ви помогне. И двете сте майки и това ви свързва. Сигурно ще ви бъде от полза и това, че ви препоръчва шотландският крал.

Няколко дни по-късно всичко беше уредено. Кралицата щеше да приеме лейди Арабела Грей в Шийн на следващия ден, следобед.

— Нещата не биха могли да се уредят по-добре — каза Фицуотър. — Не е вероятно кралицата да познава сър Джаспър, нито пък да се свърже с него. Ще изложите случая си и ще спечелите съчувствието ѝ.

— Но дали кралицата ще иска да ми помогне? — запита с тревога Арабела. — Какво ще стане, ако не ме хареса? Бременните жени са особено податливи на настроенията си, а говорят, че кралицата отново е бременна.

— Просто бъдете самата себе си! — посъветва я Фицуотър. — Кралицата знае какво е да бъдеш лишен от всичко, което обичаш и което е ценно за теб. Тя ще ви разбере по-добре от всеки друг, милейди.

Арабела се облече грижливо за аудиенцията си с кралицата. Беше взела със себе си само една рокля, която сега сметна за подходяща. Тя беше от тъмносиня коприна, с ниска талия и широка яка — шал, украсена със сребрист бродат. Деколтето разкриваше цепнатината между гърдите ѝ, но беше прекалено скромно по каквито и да било стандарти. Косата ѝ беше сплетена на плитка и прибрана нагоре. Изглеждаше съвсем като уважавана вдовица на благородник.

— Оставете детето при мен — каза ѝ майката игуменка. — Тя ще си играе с котенцата, а сестра Мери Грейс пече медени курабийки.

Арабела се страхуваше, че Маргарет може да се уплаши, ако я оставят сама, но момиченцето доверчиво хвана мършавата игуменка за ръка и двете се отдалечиха.

— Е, това е една грижа по-малко — каза Лона, която щеше да придружи господарката си в двора.

Вчесаха гривите на конете, загладиха косъма им. И тръгнаха по пътя, който водеше към Шийн. Откакто кралят беше отседнал в замъка, пътят беше много оживен. По него непрекъснато сновяха хора и коне. Лона беше ококорила широко очи и се оглеждаше любопитно във всички посоки, но Арабела яздеше с поглед, вперен право напред. За хиляден път обмисляше какво и как да каже на кралицата и нищо не можеше да отвлече вниманието ѝ. За нейна изненада, всичко се оказа далеч по-лесно, отколкото си го беше представляла.

Елизабет от Йорк беше млада жена. Лицето ѝ имаше нежни черти и мило изражение. Очите ѝ бяха сини и красиви. Тя прие гостенката в малка частна градинка, защото следобедът беше топъл и приятен. С нея имаше само една придворна дама, която беше особено дискретна. Тя се наведе над ръкоделието си и усърдно заработи с иглата. Нито веднъж не вдигна поглед към гостенката на господарката си. Арабела коленичи покорно пред кралицата, която ѝ каза да се изправи и да изложи случая си. Свещеникът, който беше завел Арабела, също остана до нея. Тя целуна ръка на кралицата и едва тогава се изправи. Изложи подробно затрудненията, в които се намираше, и внимателно обясни в какво точно се състоят те. Завърши с думите:

— Виждате, мадам, че ако успея да изложа случая на Негово величество и получа неговото одобрение, мога да си върна дома и да се погрижа за хората си. Те не разбират нищо от случилото се и са изплашени. Аз обаче съм жена, която не е от особена важност, Ваше величество. Ако не беше братът на игуменката, аз, тъй като нямам средства, нямаше да мога да си уредя аудиенция дори с вас, въпреки многото писма, които нося. Искам само да бъдат потвърдени правата ми, както и тези на дъщеря ми Маргарет, за да се върна спокойна у дома. Обичам тихия живот в провинцията.

— Защо съпругът ви не е с вас, лейди Грей? — запита кралицата, изпълнена с любопитство.

— Разведох се със съпруга си, мадам. Той се закле, че ще ми помогне да си върна „Грейфеър“, но не го направи. Закле ми се, че ще помоли крал Хенри да намери съпруг за дъщеря ни и че ще я даде в домакинството на този бъдещ съпруг, когато тя навърши шест години, а после изведнъж започна да говори за брак с графовете Хоум или Хепбърн.

— Вие притежавате силен характер, лейди Грей — отбеляза кралицата, леко шокирана. — Съпругът ви не се ли противопостави на развода?

— Крал Джеймс повярва в справедливостта на каузата ми, мадам, а той е племенник на съпруга ми — отговори Арабела, което не беше точно отговор на въпроса на кралицата. — Помогна ми и архиепископът на „Сейнт Андрюз“. Не ми беше лесно да взема това решение, мадам. Аз обичах съпруга си.

— Това означава, че изпитвате два пъти по-силна болка, лейди Грей — отговори Елизабет от Йорк. — Аз по-добре от всеки друг разбирам колко боли, когато загубиш всичко, което обичаш. Когато това се случи с мен, аз не можех нищо да направя. Зависех от милостта на хората, които трябваше да разрешат проблемите ми. Вие сте много смела и се опитвате сама да постигнете онова, което желаете. Възможно най-бързо ще предам молбата ви на съпруга си и ще ви уредя аудиенция с него.

— На кого ще уредиш аудиенция, Бет?

Хенри Тюдор беше влязъл в градината на кралицата и беше дочул последните й думи. Лицето му беше извънредно сериозно, а фигурата му вече беше леко прегърбена от многото грижи и отговорности. Имаше дълъг и силно издаден напред нос. Очите му бяха безжизнени, в тях не се отразяваха никакви чувства. И все пак погледът му поомекна, когато очите му се спряха върху лицето на кралицата. Елизабет се изправи и леко се поклони на съпруга си.

— Това е лейди Арабела Грей, милорд. Тя има нужда от помощта на Ваше величество.

— Искате да получите аудиенция, мадам? Говорете, слушам ви — каза кралят на Арабела, която направи дълбок реверанс и му подаде писмото на Джеймс Стюарт.

Арабела разказа още веднъж историята си. Когато тя приключи разказа си, кралят каза:

— Гранична крепост като вашата, колкото и да е малка, има нужда от мъж.

Хенри Тюдор прегледа набързо пергамента, а после го подаде на слугата си. Смътно си спомни, че беше получил писмо от шотландския крал, в който беше отправено същото искане.

— Аз имам мъж, сир — отговори Арабела. — Фицуотър, който заемаше поста капитан и по времето на баща ми, отговаря изцяло за крепостта, откакто татко беше убит преди седем години. Роуън, синът му, е готов да заеме поста веднага щом той бъде освободен. Крепостта е малка, сир, но семейството ми винаги е било предано на Англия и на английските крале.

— Сър Джаспър Кийн също е предан на Англия — каза Хенри Тюдор, любопитен да види каква реакция ще предизвикат думите му. Не остана разочарован.

— Джаспър Кийн е преди всичко верен на себе си, сир! — извика гневно Арабела. — Той е убил една шотландска благородничка, а после отказа да се бие, за да удовлетвори честта на нейния годеник. Поиска убежище от църквата, скри се зад полите на възрастния свещеник, за да спаси кожата си. И така постави „Грейфеър“ в опасност. Неговите действия ме поставиха в това затруднено положение. Женитбата му с майка ми беше истински скандал. Той е отговорен за нейната смърт. Джаспър Кийн предаде крал Ричард, за да загуби собствеността ми. Не вярвам човек, благороден като вас и с безупречна репутация като вашата, да има приятел като сър Джаспър. Не вярвам, че ще наградите този черен гарван за лошите му постъпки!

Кралицата и малкото хора, които бяха там, бяха като че ли леко отвратени от гневните думи на Арабела. Но усмивката на краля показваше, че той се забавлява.

— Говорите остро и прямо, не излагате молбата си като покорен и смирен молител, мадам.

— Сир, лиших се от всичко, за да си върна дома. Дори да ми откажете, какво повече бих могла да загубя? — Арабела продължи да говори откровено.

— Кажете ми как стана така, че се забъркахте със сър Джаспър — каза кралят. — Баща ви ли го избра за ваш годеник?

— Не, сир, крал Ричард.

— И вие твърдите, че сте жена без никакво значение? — удиви се кралят.

— Аз наистина съм без значение, сър, но майка ми беше братовчедка и другарка от детските години на кралица Ан Невил. След смъртта на татко, мама, която беше нежна и нерешителна жена, помоли краля да уреди брака ми за доброто на „Грейфеър“. Крал Ричард избра

сър Джаспър Кийн. Ние не се осмелихме да оспорим избора на краля. Веднага след като дойде да живее в крепостта, сър Джаспър съблазни майка ми.

— Това означава ли, че търсите отмъщение, мадам? — попита Хенри Тюдор.

— Ако бях мъж, сир, отдавна щях да удовлетвори чувството си за чест. Но, уви, аз съм само една слаба жена. Трябва да преглътна гнева си и да се моля Бог да даде мир на майка ми. Но искам да се моля на своя собствена земя. Джаспър Кийн няма право над крепостта и земята ѝ. Той има свои земи около Нортби, макар къщата му да е изгорена от шотландците — завърши тя с лека усмивка на устни.

— А какво ще кажете за друг съпруг, мадам? — попита я кралят.

— Предпочитам да не се омъжвам повече, сир — каза Арабела. — Цялото ми време ще бъде заето с управлението и грижите за крепостта, за да може тя отново да просперира. Искам дъщеря ми да живее добре. Няма да имам време за друг съпруг и за други деца. Животът на север никога не е бил лесен, милорд, а сър Джаспър е оставил земята и крепостта без никакви грижи. Всичко е занемарено. Той е взел всички мъже и дори малките момчета, за да ви направи впечатление.

— На колко години е дъщеря ви, мадам? — попита кралят.

— Само на две, сир.

— Ще ви задоволи ли член на фамилията Пърси? Разбира се, той няма да е много високопоставен — каза кралят, давайки ѝ да разбере, че я смята за жена без особено значение. — Сър Хенри има едно малко копеле, което много обича. Момчето е още на шест години, но расте заедно с другите деца на семейството. Майка му умряла по време на раждането му. Семейство Пърси са трудни хора, меко казано. Като им осигуря невеста за едно от децата им, ще ги привързва по-здраво към себе си.

— Семейство Пърси познават крепостта — замисли се на глас Арабела. — Но ако не сте сигурен в предаността им, по-добре оставете крепостта в мои ръце, докато бракът на дъщеря ми с тяхното копеле не бъде консумиран. Аз бих предпочела да няма брачна церемония, докато Маргарет не стане на петнайсет години.

— Но трябва да има официален годеж, ако семейство Пърси се съгласят — отговори кралят. — Не мога да им предложа невеста, чиято

зестра ще бъде в ръцете на майка ѝ, докато бракът не бъде консумиран, без да им дам гаранция, че това ще се случи.

— И още нещо — продължи смело Арабела. — Вместо дъщеря ми да отиде при тях, нека те ми изпратят момчето, когато то навърши десет години.

— Какво, мадам? — Кралят наистина беше изненадан.

— Сир — каза Арабела и не можеше да се отрече, че думите ѝ са разумни, — вие нямате доверие в семейството, поне така казахте. И за да си осигурите предаността им, ще ожените любимото им копеле за моята дъщеря, която е наследница. Не е ли по-добре да изпратите момчето при мен, за да го направя ваш покорен слуга, вместо да изпратите дъщеря ми, която е родена в Шотландия, при тях, та да я научат как да стане предателка?

— Вие наистина сте умна жена, мадам! — възхити ѝ се кралят. — Да! Момчето ще дойде при вас. Ще им кажем, че трябва да го научите как да управлява крепостта. Така ще е по-разумно.

Бяха отишли в далечния край на градината, за да не могат останалите да чуят разговора им. Не искаха всичко да се знае предварително.

— Това означава, че ще потвърдите правата ми над „Грейфеър“, милорд, а също и тези на дъщеря ми, нали? — попита Арабела, изпълнена с надежда.

— Така ми се струва по-разумно, мадам, особено ако онова, което ми казахте за сър Джаспър, е истина — отговори кралят, без да бърза. — Но имам навик да вземам решения сутрин, след като съм се наспал добре. Освен това ще трябва да извикам тук Пърси, за да го попитам дали е съгласен да ожения момчето му за вашата дъщеря. Не сте настанена в двора, нали?

— Не, милорд, нямам средства. Детето ми, слугите ми и аз сме настанени в женския манастир „Сейнт Мери“, близо до Шийн.

— Дъщеря ви е с вас? — Кралят изглеждаше изненадан.

— Да, сир. Маргарет е още много малка, за да бъде отделена от майка си. А и аз не мога да понасям раздялата с нея — призна Арабела.

— Ами трудностите на пътуването? — възрази кралят.

— Маргарет е силно и здраво момиченце, слава Богу, пътуването ѝ понася добре — отговори Арабела.

— Дали и синът ми Артър ще бъде като нея? — запита се тихо кралят.

— Дано кралицата ви дари с прекрасно, здраво и силно дете, сир — каза Арабела.

— Ще ви изпратя съобщение в манастира „Сейнт Мери“, когато пожелае да ви видя отново, лейди Грей — каза кралят и я освободи.

Арабела направи дълбок реверанс и целуна протегнатата ръка на краля. Но по красивото ѝ лице беше изписана загриженост.

— Няма да ви карам да чакате повече от ден-два, мадам — увери я Хенри Тюдор. — Сигурен съм, че ще успеете да се справите с трудностите дотогава, като изхождам от това, че сте се справяли досега.

— Разбира се, милорд — каза Арабела. Лицето ѝ отново изразяваше спокойствие, въпреки че умът ѝ беше зает с пресмятането на монетите, които бяха останали в портмонето ѝ. Пътуването беше много по-скъпо, отколкото тя мислеше. Арабела направи още един реверанс и отиде да се сбогува с кралицата и да ѝ благодари за любезността. — Бог да благослови Ваше величество — каза тя. — Ще се моля непрекъснато на Бога да ви дари с леко раждане и здрав син.

Елизабет от Йорк се усмихна нежно.

— Благодаря ви, лейди Грей. Надявам се, че разговорът ви с моя съпруг, краля, доведе до успех и че наистина съм ви помогнала.

— Аз също се надявам, Ваше величество — каза тихо Арабела. Не искаше да се покаже прекалено самоуверена, макар сърцето ѝ да биеше лудо от възбуда. Беше почти сигурна, че Хенри Тюдор ще ѝ върне „Грейфеър“.

— Значи съм изпълнила кралския си дълг към вас — отговори кралицата. — Ако не ви видя отново, лейди Грей, желая ви да пътувате бързо, с Божията помощ.

Арабела направи реверанс за последен път, целуна ръка на кралицата и заднишком излезе от градината, придружена от отец Пол.

— Кралят удовлетвори ли молбата ви, мадам? — попита я свещеникът.

— Не още, отче, но обеща след ден-два да ми съобщи решението си — отговори Арабела.

— Значи ще го направи — каза отец Пол — Хенри Тюдор е безупречен във всяко едно отношение. Не е като онези

високопоставени личности, които обещават, но не изпълняват обещанията си.

Арабела бръкна в портмонето си. Боже мой, бяха ѝ останали толкова малко монети, а знаеше, че трябва да възнагради свещеника за помощта, която ѝ беше оказал. Тя неохотно извади една сребърна монета и я постави в ръката на отчето.

— Бих искала да можех да ви дам повече — извини се тя, — но са ми останали малко пари, а ми предстои дълго пътуване. Трябва да се грижа и за детето си. Но ви благодаря от сърце за проявената към мен любезност. Ще ви помоля в литургията да споменете и майка ми, лейди Роуина.

— Разбира се, дъще моя — каза любезно отец Пол. Опипа монетата с пръсти и започна да пресмята стойността ѝ, без дори да погледне към нея. Тъкмо щеше да ѝ помогне да се качи на бялата си кобила, когато неприятен глас прекъсна разговора им.

— Боже мой! Нима това си ти, Арабела, любима моя?

Тя бързо вдигна глава и гневният ѝ поглед се срещна с този на сър Джаспър Кийн.

— Боже мой! — извика възхитено сър Джаспър, като я огледа от глава до пети. — Та ти си станала рядка красавица, любима! Прекрасна си дири от майка си, заклевам се.

— Не се осмелявайте да споменавате името на майка ми, дявол такъв! — каза ядно Арабела. — Тя е мъртва заради теб!

Той се засмя, но смехът му беше отвратителен.

— Тя умря, защото не можеше да държи краката си затворени за мен.

Арабела го удари с всичка сила. Малкият пръстен, символ на фамилията Грей, който носеше, остави драскотина на бузата му, точно под дясното му око. Беше онемяла от гняв. Изненадан от силните чувства, изписани на лицето ѝ, сър Джаспър Кийн направи крачка назад и сложи ръка на раната, от която капеше кръв. Кръвта изцапа снежнобялата му копринена риза и елегантното му шалче.

— Кучка! — успя той да извика най-последно. — Ще ми платиш за това, кълна се!

Думите му не успяха да я изплашат. Тя беше изпълнена със студен и силен гняв, който достигаше до всяка част на тялото ѝ и я накара да онемее.

— Ако ме доближите още веднъж, сър, ще ви убия на място! — каза тя с леден глас, обърна се и възседна кобилата.

Шокиран от събитията, които не можеше да разбере, отец Пол се качи върху мулето си и като не знаеше какво друго да направи, тръгна след нея.

— Дъще моя — каза той, когато най-после я настигна, — какво е това поведение? Как се осмелихте да ударите онзи джентълмен? Господ е поставил човека на земята, за да управлява той своите жени и зверовете. Вашето неуважение, страхувам се, поставя душата ви в смъртна опасност. То е грях, който ще заплатите.

— Този мъж е отговорен за смъртта на майка ми, отче. Трябваше да се ожени за мен. Но когато шотландците ме отвлякоха, той насила заведе майка ми пред олтара, като я накара да умре от срам. И всичко това направи, за да заграби собствеността ми! Той е ужасен човек! Самият дявол!

— Но — тихо възрази свещеникът — той е мъж.

Арабела раздражено изсумтя. Беше благодарна на отец Пол, че ѝ осигури аудиенцията с кралицата, но той беше глупак, и то глупак, който нямаше никакъв опит.

— И защо мъжът да е по-висше създание от жената, отче? Заради онова парче плът, което виси между краката му ли? Мисля, че ние, които сме избрани, за да зачеваме живот и да раждаме, сме по-висши създания.

Очите на свещеника станаха съвсем кръгли от шока, предизвикан от думите на Арабела. Той тихо, под носа си, рече: „Богохулство!“ За да го успокои, тя каза:

— Ще се моля на Бог да прости злия ми нрав, отче, а също така ще се моля и за врага си. Ще се науча да прощавам.

Ако беше сбъркала, грехът щеше да се припише на нея, а вярата ѝ, че жената не стои по-долу от мъжа, нямаше нищо общо с това колко често Тевис ѝ беше повтарял, че макар да е англичанка по рождение, тя е шотландка по сърце и ум. Може би беше прав. Може би беше прав за много неща. Тя беше толкова близо до онова, което сърцето ѝ желаше, и все пак беше толкова нещастна. Защо?

Сър Джаспър стоеше прав и я гледаше как се отдалечава. Сега, когато изненадата от това, че вижда Арабела тук, в Шийн, беше преминала, той се запита защо ли е дошла. Къде беше съпругът ѝ, онзи

граничен разбойник, онова копеле, което наричаше себе си граф? С нея нямаше никой, освен свещеника, а това беше странно. Свещеникът едва ли беше достатъчна охрана за лелята на краля, пък макар да е стигнала до това положение чрез брака си. Къде беше охраната ѝ? Слугите ѝ? Дали наистина беше омъжена, или приказките целяха да го объркат? И преди всичко, защо Арабела Грей беше тук? Сър Джаспър Кийн бързо се прибра в дома, където беше настанен, и изпрати да повикат Сийгър.

— Милорд, лицето ви... — каза Сийгър, истински загрижен.

— То не е важно — отговори неговият господар. — Раната вече не кърви. Току-що видях лейди Арабела Грей, Сийгър. Идваше от градината на кралицата. Бих искал да знам какво е търсила там. Защо не е в Шотландия? Искам отговори, човече! И то бързо?

— Добре, милорд, ще видя какво мога да науча, но трябва да ме оставите да се погрижа за драскотината. Доста е дълбока и на красивото ви лице ще остане белег, ако раната не се третира както трябва. А това зависи и от бързината, с която ще я третираме — настоя Сийгър.

— Добре — грубо отвърна сър Джаспър. — Играй си на лекар, щом искаш, но ми дай отговорите, които ме интересуват. Няма да мога да мигна, докато не науча защо е била тук. — Изведнъж осъзна, че раната започва отново да го боли. — Тя ще ми плати за това! — каза той тихо, като че ли на себе си.

— Тази проклета кучка ще ми плати за всички обиди!

— Ако можем да разберем къде е отседнала, милорд, може би ще успеете да я отвлечете, да я закарате в „Грейфеър“ и да я биете, докато стане послушна и кротка като агънце, докато започне да ближе краката ви като куче — предложи Сийгър.

— Станала е голяма красавица, Сийгър — каза сър Джаспър някак отнесено. — Красотата ѝ далеч надминава тази на майка ѝ, а видът ѝ е като на обичана жена. Ще бъда щастлив да я имам в леглото си, въпреки лошия ѝ нрав. Ако ми падне в ръцете, ще избия дявола от главата ѝ, кълна се!

— Но тя ви се полага по право, милорд — злобно се изкикоти Сийгър. — Само ако можехме да я заведем в „Грейфеър“...

Изведнъж на красивото лице на сър Джаспър се изписа нещо като просветление.

— „Грейфеър“! — извика той. — Дошла е заради „Грейфеър“. Разбира се! Защо иначе би напуснала Шотландия? Само заради онази окаяна крепост, на която тя толкова много държи!

— Но „Грейфеър“ е ваш, милорд — каза капитанът.

— Не, не е — отговори господарят му. — Крал Хенри още не е потвърдил правата ми. А сега тази кучка ми ги оспорва.

— Сигурен съм, че кралят не би оставил една гранична крепост, пък била тя и малка като „Грейфеър“, в ръцете на сама жена, милорд — успокой го Сийгър.

— Нищо не е сигурно, щом зависи от кралското благоволение, глупако! — остро го сръза сър Джаспър. — Помни, че някой ден може да загубиш главата си, ако направиш подобно грешно заключение.

— Какво ще правите, господарю?

— Каквото мислех от самото начало, Сийгър. Ще научиш от кралицата защо е дошла лейди Арабела Грей и ще ми кажеш. Макар да съм повече от сигурен, че е дошла, за да заеме положението ми, докато не се докаже, това е просто предположение. Хайде, погрижи се за драскотината. А после ще отидеш да потърсиш отговорите на моите въпроси.

— Тя не може да се надява, че ще ви победи, милорд — каза Сийгър уверено. — Тя е само жена.

— Всяка твоя следваща дума е по-глупава от предишната, Сийгър — отговори му неговият господар. — Църквата ни учи, че дори Бог не може да излезе на глава с жените. Нима Ева му се е подчинила? Жените са опасни същества, никога не забравяй това.

— Но Бог е наказал Ева, милорд.

— Но тя все пак е оцеляла, Сийгър, а също и нейният пол. Оцелели са, за да докарат мъжете до лудост. Но аз няма да позволя на Арабела Грей да ме победи в това съревнование между нашите характери. „Грейфеър“ ще бъде мой. Няма да я остави да спечели.

ГЛАВА 16

Арабела Грей отново стоеше пред краля. От последното ѝ посещение на двора бяха изминали два дни. Беше минала през преддверието на залата, в която кралят приемаше. То беше пълно с молители, които търпеливо чакаха кралят да ги приеме, за да изложат молбите си. Всички те обърнаха глави след нея. В цялата тази тълпа нямаше нито една жена. Като направи реверанс, Арабела се запита дали кралят ще забележи, че днес носи същата рокля, която носеше и онзи ден. Бяха сами, защото кралят беше освободил всичките си слуги и съветници.

— Сър Джаспър Кийн отново ме помоли да му припиша крепостта „Грейфеър“ — поде кралят.

Арабела запази мълчание, защото интуитивно усети, че кралят още не е приключил. Но прехапа разтревожено устни.

— С подписването на мира между Англия и Шотландия крепостта вече няма онова значение, което имаше. Проучих внимателно въпроса и не виждам причина, поради която да дам дома на фамилията Грей, дома, в който са живели всичките ви предци, на сър Джаспър Кийн. Той трябва да се върне в Нортби, а хората, които е довел със себе си от „Грейфеър“, могат да се върнат по домовете си.

Арабела падна на колене, завладяна от силно чувство на облекчение.

— Благодаря ви, Ваше величество! — Беше готова да заплаче. Кралят я изправи със собствените си ръце.

— Станете, мадам, не сте чули всичко, което имам да ви казвам. — Прекосиха стаята. Кралят се настани в креслото си и ѝ направи знак да седне на срещуположния стол. — Нищо в този живот не е безплатно, мадам. Всичко си има цена. Нямам намерение да се преструвам пред вас, че това не е така. Ще ви върна любимия „Грейфеър“, мадам, но при определени условия.

Лицето ѝ изразяваше единствено радост.

— Всичко, милорд! — каза му тя.

— Изборът ви на думи не е добър, мадам — каза сухо кралят. — Не ви е останало почти нищо, с което да сключите сделката.

— Но ще направя, каквото е необходимо, за да си върна „Грейфеър“ — отговори с жар Арабела.

— Наистина ли? — каза Хенри Тюдор, който изпитваше съжаление към бедната лейди Арабела Грей, която наистина не познаваше света, въпреки че беше прекарала толкова много време в шотландския двор. И все пак, тази нейна наивност или невинност щеше да му бъде от полза. Изглежда проникателно Арабела и каза: — Вие наистина сте изключително красива жена, мадам. У вас има нещо... нещо загадъчно, а още и непреодолим чар, на който дори аз съм подвластен. Вие сте наивна, свежа, въпреки че сте омъжена жена и майка. Много сте привлекателна.

„Пресвета Дево — помисли си Арабела, — и той ли иска да легне с мен!?“ Хенри Тюдор видя как по лицето ѝ бързо премина смях. Смяхът му беше кратък и груб.

— Избийте си от главата всички мисли за прелюбодеяние, мадам — каза ѝ той. — Колкото и малко да е страстта, която тече във вените ми, тя е запазена за кралицата.

Арабела се изчерви, но благоразумно замълча.

— Очарователно — отбеляза кралят, забелязал руменината по бузите ѝ. — Точно този ваш чар ще ми бъде от полза. Искам да отидете във Франция, за да изпълните едно мое поръчение, мадам.

— Франция! — Въобще не би могла да се сети за това.

— Да, Франция — каза кралят.

— Но защо? — попита Арабела. Тя не искаше да отиде във Франция. Искаше да си отиде у дома, в „Грейфеър“.

— Защото имам нужда от очи и уши във Франция, мадам. Французите замислят нещо срещу мен и аз искам да знам какво е то.

— Но как бих могла да ви помогна, Ваше величество? Аз съм просто жена от провинцията. Не познавам нито политиката, нито дворцовите интриги. Нима французите не са ваши приятели, сир? Нима те не ви подкрепят?

— Те наистина ме подкрепят, мадам, но само защото така им е удобно. Защото, докато граф Ричард и граф Хенри се бият помежду си за трона, англичаните няма да прекосят Ламанша и да нападнат тях. Но сега аз вече съм крал на Англия и съм седнал здраво на трона.

Франция отново е наш враг, макар между двете държави да няма открита война. Аз и не очаквам, че такава ще избухне. Но трябва да знам дали французите ще продължат да ме подкрепят, или ще се съюзят с враговете ми, за да ме смъкнат от трона, както постъпиха с вашия братовчед Ричард. Имам нужда от доверен човек във френския двор. Такъв, който да се представи за мой враг и да спечели доверието на французите. Искам вие да бъдете този човек, мадам.

Арабела беше изумена.

— Но аз не съм враг на Ваше величество — каза тя. — Какво бих могла да науча във Франция, милорд, какво, което да ви бъде от полза?

— Нима нямаше да бъдете мой враг, мадам, ако ви бях отнел „Грейфеър“ и го бях дал на сър Джаспър Кийн? — попита той.

— Но вие обещахте... — поде тя, очите ѝ се напълниха със сълзи, а сърцето ѝ тежко заби.

— Чуйте ме, мадам, ще се опитам да ви обясня всичко. „Грейфеър“ е ваш. Не бих бил никакъв крал, ако не ви подкрепя в случай като този. Ще приготвят документите, в които ще пише, че наследница е Маргарет Стюарт. Но това няма да стане публично достояние. Вместо това ще кажем, че съм ви отказал онова, което по право е ваше. Вие нямате съпруг. Нямате дом. Нито в Англия, нито в Шотландия. Благодарение на Хенри Тюдор, вие сте отхвърлена навсякъде, затова ще заминете за Франция, за да се присъедините към другите изгнаници, които живеят във френския двор. При тези обстоятелства кой ще заподозре, че вие сте моите очи и уши, мадам?

— Нямам пари, за да предприема това пътуване — каза Арабела. Практичната жена у нея взе връх.

— Ще ви дадем пари, но не много, мадам. Не бива да живеете в разкош, за да не предизвикате подозрение. Благородната ви нищета, както и вашата красота, ще ви помогнат да си спечелите много ухажори. Но вие обръщайте внимание само на онези, които са могъщи и могат да ви помогнат да изпълните задачата си. По-добри ще бъдат мъжете, които са бързиви, нали разбирате?

— Милорд, какво всъщност ме карате да правя? — Арабела съзнаваше, че Хенри Тюдор не ѝ предлага просто да се поразходи до Франция.

— Каквото трябва, мадам, за да си върнете „Грейфеър“ — отговори остро кралят. Очите му срещнаха нейните и дори не

трепнаха. Погледът му беше твърд.

— Нима ме карате да прелюбодействам заради вас? — попита тихо Арабела.

— Не, мадам, предлагам ви да прелюбодействате заради Англия, ако трябва — отговори й той.

— Англия, това сте вие — все така тихо рече тя. Острите черти на краля се озариха от лека усмивка.

— Да, така е, мадам, и се радвам, че сте го разбрали. Аз притежавам правото да раздавам живот и смърт в тази земя.

— И колко дълго ще трябва да играя тази игра, милорд?

— Най-много година. Не повече — обеща той.

— Година! — Тя въздъхна дълбоко, защото това й звучеше така, все едно трябваше да остане във Франция хиляда години. — Дъщеря ми... — поде тя, но не продължи.

— Лейди Маргарет Стюарт ще остане в Англия, мадам. Не искам нищо да ви пречи да ми служите добре, а детето ще ви направи уязвима. Ще живее в замъка и дори в детската стая заедно със сина ми Артър и бебето, което кралицата ще роди през есента. Ще бъде в безопасност и за нея ще се грижат добре. Не можете да я изпратите в „Грейфеър“, защото хората не бива да знаят, че той е ваш. Освен това баща й може да отиде да я потърси там, а съм сигурен, че не искате това, мадам.

— Но как ще обясните нейното присъствие в замъка, Ваше величество? — запита Арабела.

— Е, ще кажа, че съм съжалил малката племенница на шотландския крал, след като майка й е показала злия си нрав и е избягала във Франция — отговори Хенри Тюдор със смразяваща усмивка.

— Няма ли друг начин? — попита Арабела.

— Нима вие сама не казахте „всичко“, мадам?

— Но да ме разделите с детето ми е жестоко! — извика Арабела.

— Може би — съгласи се кралят, — но това ще ми осигури доброто ви поведение, мадам. Едва ли ще ме предадете, докато детето ви е в ръцете ми.

— А, ако разбере нещо важно, сир, как ще се свържа с вас? — Арабела успя да прогони всички тревожни чувства и се съсредоточи върху изпълнението на задачата и опасностите, свързани с нея.

— Лорд Антъни Вардън ще бъде вашата връзка, мадам. Каквото и да чуете, ще го предавате на лорд Вардън. Той ще се погрижи новините да стигнат до Англия. Можете дори да му поверите живота си, мадам, но дано даде Господ да не се стигне дотам. Говори се, че Тони Вардън е мой враг заради кавгата на семейството му с това на втория ми баща. Той живее във Франция от много години и е мой верен приятел, макар никой да не знае за това.

— Сигурно е занемарил имението си и земята си заради вас — каза тихо Арабела.

— Тони е втори син в семейството — отговори кралят. — Бил определен за църквата, но нямал желание за това. Нашето скарване е изцяло измислено. Беше с мен в Британия, когато замислихме тази работа във Франция. И тъй като планът се оказа удачен и даде резултати, той остана във Франция. Той ще бъде ваш учител, мадам, и ще ви казва всичко, което трябва да знаете. Имайте му доверие.

— Струва ми се, сър, че нямам друг избор — каза Арабела.

— Напротив, имате избор — каза ѝ Хенри Тюдор. — Можете да ми откажете, мадам, без да се страхувате, че ще предизвикате гнева ми.

— Но, ако откажа, Ваше величество, ще ми върнете ли „Грейфеър“?

— Хайде, мадам — каза кралят, без да отговори на въпроса ѝ направо, — защо сте толкова докачлива? Казвате, че бихте удържали крепостта по време на атака и аз ви повярвах. Отнасям се с вас така, както никой друг мъж не се е отнасял — като с равна. Върнах ви дома и в замяна искам да услугите на короната.

— Бихте ли помолили мъж да прелюбодейства, за да ви послужи, сир? — запита остро Арабела.

— Ако е необходимо, мадам, да! Мъжете и жените имат различни оръжия, нещо, което, сигурен съм, знаете добре. Тони Вардън се оказа най-полезният за Англия шпионин. Не знам дали част от предоставената ми информация не е придобита в леглото. Ако не желаете, не се компрометирайте, мадам, но мъжете разказват повече неща на жените, които обичат, отколкото на обикновените си познати. Помнете, че сте във Франция, за да ми служите. — Кралят протегна ръка и хвана брадичката ѝ — Вие наистина сте много красива, лейди Грей. Сигурен съм, че мъжете ще се бият за вас. А вие, въпреки че приятно се изчервявате, сте вече пораснала. Не сте девствена, така че

няма да защитавате девствеността си. Ако мисълта да си намерите любовник ви е неприятна, а може би вие сте си такава по природа, помнете, че трябва да служите на короната и на краля. — Той пусна брадичката ѝ и се усмихна с кратката си, не дотам весела, усмивка.

— Най-много година, заклевате ли се? — Мисълта, че трябва да се раздели с Маргарет за цяла година, беше непоносима.

— Най-много — обеща той и понеже усети загрижеността ѝ, добави: — За лейди Маргарет ще се грижат с любов, уверявам ви. Ако искате, ще призная на кралицата, че сте смела жена и че сте във Франция, за да служите на короната в замяна на оказаната ви услуга. Ще ѝ обясня, че сте оставили детето тук заради неговата сигурност, а това ще бъде самата истина, нали?

— Ваше величество е помислил за всичко — каза Арабела. — Как ще се свържа с лорд Вардън? Няма ли да е странно това, че го търся?

— Тони ще ви намери. На французите ще се стори съвсем естествено един заточеник да помогне на красивата си съотечественичка. Те ценят жените много повече от нас — каза кралят.

— И как ще подхванем тази игра, сир? — Арабела разбираше, че не може да пита за всичко, но се страхуваше, че задачата беше трудна.

— Ще излезете оттук, като плачете и високо ме проклинате, мадам. В този час преддверието е претъпкано до краен предел от молители, клюкари и други типове, които ще разнесат мълвата. Сигурен съм, че и сър Джаспър Кийн е там. Изпратих да го повикат, за да му кажа, че короната ще конфискува „Грейфеър“, следователно той не може да го получи. Ще кажа на хората ви, че могат да останат при сър Джаспър или да се върнат по домовете си, където ще бъдат под закрилата на короната. Сър Джаспър ще бъде разочарован и ще разкаже историята на всички, които ще пожелаят да го изслушат. Той ще очерни името ви, но ще разнесе бързо мълвата.

— А дъщеря ми? Кой ще я заведе в детската стая на замъка? — Арабела все още изпитваше силна тревога.

— Ще кажа на кралицата да изпрати някоя от придворните си дами в манастира „Сейнт Мери“ днес следобед да вземе детето.

— Толкова скоро?

— Заминавате за Франция утре, мадам. Искам това да стане бързо, защото някои от моите галантни придворни ще се трогнат от

красивото ви лице и ще дойдат да ме молят да защитя правата ви. Ще дам на сър Джаспър няколко дни да се изнесе от крепостта, а в това време той непрекъснато ще се оплаква от мен на всеослушание. Французите имат шпиони в моя двор и историята ще стигне във Франция дори преди вас. Сър Джаспър ми каза, че ви наричат „избухливката“ заради горещия ви темперамент. Това означава, че поведението ви няма да се стори странно на никого.

Не можеше да избяга от съдбата си, разбра Арабела. Щом искаше „Грейфеър“, трябваше да отиде във Франция. Кралят ѝ го беше казал съвсем ясно. А без „Грейфеър“ тя щеше да остане бездомна. А при тези обстоятелства, как щеше да се грижи за Маргарет?

— Не излъгах Ваше величество, като ви казах, че съм без нито едно пени в джоба — каза тя. — Останали са ми само две сребърни монети и половин дузина медни. Ще ми трябват пари, за да замина утре сутринта. Вие бяхте достатъчно откровен. И аз ще бъда откровена с вас. Не искам да ви обижда, милорд, но хората говорят, че нямате много пари. Казвате, че не можете да бъдете разточителен, а очаквате от мен да пътувам до Франция, да живея във френския двор, да привлека мъже, които имат значение за политическия живот, и да се сдобия с полезна за Англия информация. А как ще ги привлека, сир, като нямам пари? Нямам и дрехи. Французойките са известни с това, че се обличат елегантно. Ще приличам на сиво, бедно врабче, изгубило се в двора, пълен с пауни. За да изкуша пауните, ще ми трябва подходящо оперение, сир.

— Хм — замисли се Хенри Тюдор, — не съм помислил за това, мадам. Наистина ли нямате други дрехи, освен тези, които са на гърба ви?

— Взех със себе си само една рокля, подходяща за вашия двор, сир, когато тръгнах на юг. А другите ми рокли не са подходящи за дълго пътуване.

— И защо така, мадам? Нима съпругът ви не беше щедър? — Кралят се беше замислил дълбоко. — Говори се, че шотландците са скъперници.

— Тевис Стюарт беше повече от щедър. Ваше величество, но аз сметнах, че щом се развеждам с него, не мога да взема нищо повече от онова, което ми е най-необходимо. Оставих дрехите и бижутата си в „Дънмор“. Взех само тази рокля и най-старите си дрехи.

Хенри Тюдор беше изненадан. Жените, в това число съпругата му и майка му, бяха известни като алчни и ненаситни същества. А ето че тази неземна красавица объркваше представите му. Още веднъж го бодна чувството на вина, но той го прогони, защото не би могъл да бъде добър крал, ако позволише на съвестта да попречи на плановете му.

— Не бива да бъдете много богата, защото това ще накара хората да се запитат откъде идва богатството ви, мадам — замисли се на глас кралят. — И все пак, трябва да сте прилично облечена, признавам. Ще трябва да призная на кралицата всичко не само защото ще трябва да се грижим добре за детето ви, а и защото ще поискам помощта ѝ по отношение на дрехите.

— Ще ми трябват дрехи и за моята камериерка, сир — каза Арабела, която се чувстваше по-смела. — Лона трябва да дойде с мен, защото нито една лейди, дори бедните, не пътува без камериерката си. Ще взема и няколко от въоръжените си мъже. Не мога да пътувам през чуждите земи без охрана. Моите хора не биха ме предали. Но за да ми останат верни, ще трябва да им доверя целта на пътуването си до Франция. Ако ги помоля, ще си осигуря завинаги мълчанието им.

Кралят кимна в знак на съгласие.

— Издръжка, облекло и хората ви — каза той, — това би трябвало да ви задоволи, нали?

— Ще ви трябват пари, за да взема и конете си, милорд — каза Арабела. — Не забравяйте, че ще трябва да изминем разстоянието от пристанището до Париж. Разбира се, мога да изпратя добичетата у дома си, но това ще се стори странно на мнозина. Освен това подозирам, че ще струва по-малко да взема конете си, отколкото да си купя нови във Франция.

— Наистина, така е — съгласи се Хенри Тюдор — Ще получите пари и за издръжка на конете си, мадам. Има ли още нещо?

— Остава въпроса за моите пари, сир — каза Арабела със сладък гласец.

— Ще ви ги донесе придворната дама, която ще дойде да вземе детето ви — каза кралят.

Арабела поклати глава.

— Не, Ваше величество, предпочитам да ги получа сега. Ако не ми изпратите достатъчно, няма да мога да възразя, защото няма да

имам извинение за търсенето на нова аудиенция. — Тя не вярваше в щедростта на краля.

— Какво, мадам? Нима мислите, че съм скъперник!? — извика той ядосан.

— Трябва да бъда сигурна, че ще ми дадете достатъчно, Ваше величество — заинати се Арабела. — Ще отговарям не само за себе си, но също така за Лона и за хората си. Не мога да ги помоля да дойдат с мен в чужда страна, без да мога да им осигуря храна и подслон. Нали когато стигнем във Франция, ще трябва да намеря къде да живеем. Може да мине известно време, преди да привлече подходящ ухажор. Но той може и да не бъде щедър към мен, така че да си плащам сама подслона и храната. — Тя се усмихна дяволито. — Мъжете, които притежават богатство и власт невинаги са щедри. Шотландците не притежават монопол върху скъперничеството, нали, Ваше величество?

Хенри Тюдор остро изглежда красивата жена, която стоеше пред него. Дали не му се присмиваше? До този момент не я беше смятал за особено умна, но се оказваше, че не може да спори с нея. Отиде до бюрото, издърпа едно от чекмеджетата и извади кесия с монети. Претегли я на ръка и ѝ я подаде. Арабела я развърза, преброи монетите и я върна на краля.

— Не е достатъчно — каза тя безцеремонно.

Очите на Хенри Тюдор хвърляха мълнии.

— Мадам, вие ще ме направите просяк — рязко рече той.

— Нима искате да умра от глад още преди да съм започнала да ви служа, сир? Мършавата жена не е съблазнителна. Чувала съм, че французите харесват жените, които са приятни и за окото — смело продължи тя.

Той още веднъж пхна ръка в чекмеджето и извади по-голяма кесия, в която монетите приятно дрънкаха. Арабела я взе, изсипа съдържанието ѝ на масата, бързо преброи монетите и каза:

— Ще ми трябва и кесия със сребърни монети, а и една с медни — каза тя. Прибра жълтиците в кесията, а кралят, който се беше отказал да спори с нея, ѝ подаде още две кесии.

— Сега довольна ли сте, мадам? — запита я остро.

Арабела внимателно прибра кесиите на сигурно място и се усмихна на краля.

— Ще трябва да внимавам монетите да не звънят, докато минавам през преддверието и ви проклинам, сир.

— Защо имам чувството, мадам, че тази част от играта най-много ви допада? — попита я той.

— Колко сте проникателен, Ваше величество — каза Арабела с равен тон.

— Работата е приключена, мадам — каза кралят.

Арабела направи реверанс, но после попита:

— Да започвам ли вече да плача и проклинам, сир?

Хенри Тюдор кимна, а после подскочи от изненада, като чу пронизителния писък, който тя нададе.

— Оооо, това не е честно, Ваше величество! Оооо! Къде да отида? Какво да правя? Как ще нахраня малката си дъщеря? — викаше Арабела и плачеше неудържимо.

— Трябваше да помислите затова, преди да напуснете съпруга си, мадам. Ако сте умна, ще се върнете в Шотландия и ще помолите съпруга си да ви вземе пак. А ако той не ви иска, може поне да се погрижи за дъщеря си — каза кралят достатъчно високо, за да го чуят в предната стая — Каквото посееш, това ще пожънеш, нали знаете?

— Никога! — викаше високо Арабела. — Никога няма да се върна при онзи варварин! Милост, Ваше величество! Върнете ми „Грейфеър“.

— Да дам гранична крепост на жена? — викаше гръмогласно кралят и гласът му ечеше в предната стая. — Сигурно ми се подигравате, мадам. Ха-ха! Ха-ха! Жена да защитава гранична крепост?! Каква глупост! Вън, мадам! Излезте веднага! — Кралят отиде до вратата, разтвори я широко само с един замах като принуди онези, които подслушваха, да отскочат встрани. Хенри Тюдор едва се сдържа да не се засмее. Смехът му щеше да предизвика истинска тревога сред клюкарите, защото той беше известен като човек, който рядко се смее. — Върнете се в Шотландия, където ви е мястото, мадам, и вземете детето със себе си. „Грейфеър“ не е вече ваш дом. Тръгвайте!

Арабела се забави на прага достатъчно дълго, за да могат да видят хората колко много страда от отказа на краля. Светлината, която струеше от високите прозорци, се отразяваше от необикновената ѝ коса. Изглеждаше изключително красива, много крехка и болезнено уязвима. Тя се обърна, за да погледне краля за последен път, и извика:

— Няма да се върна в Шотландия! Няма! Не можете да ме принудите!

И тя избухна в ридания и плака, докато не излезе от преддверието. Тълпата изненадани джентълмени ѝ правеше път и я гледаше съчувствено. Докато вървеше, Арабела си мислеше, че трябва да побърза. Ако не успееше да излезе бързо, щеше да избухне в смях. Вече беше зърнала сър Джаспър Кийн, на чието красиво лице имаше самодоволна, победоносна усмивка. Тя видя, че той е започнал да остарява, а лицето му да загрубява. С годините щеше да напълнее и да се обезформи. Какво ли въобще беше харесвала у него? Какво ли беше видяла Роуина в него? Беше стигнала до вратата, когато се сети за нещо. Обърна се за последен път и извика:

— Дяволите да ви вземат, Хенри Тюдор! Проклет да сте, проклет да си и ти, сър Джаспър Кийн! — После изгледа останалите хора в стаята и каза с ясен, чист глас: — Каква помощ търсите, джентълмени, от този крал, който вие сте издигнали на трона и който ограбва бедните, беззащитни жени? — По бузите ѝ се стичаха сълзи, които предизвикаха съчувствието на мнозина. — Какво ще правя сега? — прошепна тя. Обърна се и излезе.

Докато вървеше през двора, си мислеше, че е свършила добре работата. Мълвата щеше бързо да се разнесе. За това щеше да допринесе и сър Джаспър, който, за да си придаде по-голяма важност, щеше да украси историята. Жалко, че на жените не се разрешаваше да играят в театъра. От нея щеше да излезе добра актриса, беше убедена в това. Арабела се качи на коня и се отдалечи от Шийн в бърз тръс. Когато се върна в манастира тя събра хората си в овощната градина, където никой нямаше да чуе разговора им, и им разказа за срещата си с краля. Фицуотър беше много ядосан.

— Крал или не, Хенри Тюдор е сбъркал, като е поискал това от вас, милейди!

Мъжете тихо мърмореха, което показваше, че са съгласни с Фицуотър. Арабела вдигна ръка, за да ги накара да утихнат.

— Какъв друг избор имам, Фицуотър? Никакъв, добре знаете това.

— А какво би могъл да направи кралят, ако просто се върнете у дома и започнете да защитавате крепостта? Може ли да я превземе със сила? — попита Фицуотър.

Арабела поклати глава.

— Аз не съм предателка, приятелю, нито пък вие сте такива. Да се противопоставиш на краля, е измяна. Нямаме друг избор, освен да се подчиним на волята му. Искам да ме придружат до Франция Лона, Фицуотър и шестима от мъжете. Останалите ще се върнат у дома и ще уверят другите, че не съм ги изоставила. Не бива обаче да им казвате истината. Роуън Фицуотър ще стои начело на всички. Кралят ще се погрижи за всички вас, защото ще се преструва, че е конфискувал крепостта. Решете вие кой ще дойде с мен. Не искам да ме придружават мъже, които имат семейства, защото ще отсъстваме цяла година.

Тя тръгна да се разхожда из овощната градина, за да потисне мъката, която изпитваше заради предстоящата раздяла с дъщеря си. Може би беше сбъркала, като беше взела Маргарет със себе си в Англия. Може би трябваше първо да си върне правата над „Грейфеър“, а после да се върне в Шотландия, за да вземе Маргарет. Беше отделила Маргарет от баща ѝ, от баба ѝ и дядо ѝ, от родната ѝ земя. А сега кралят отнемаше на Маргарет и майка ѝ. Ще я настанят в непозната детска стая, сама, за нея ще се грижат хора, които тя не познава. Ами ако заплаче през нощта? Кой ще я утеши? Изведнъж Арабела осъзна, че плаче и че по бузите ѝ се стичат горещи сълзи.

— О, Пресвета Дево! — шепнеше тя. — Какво направих?

— Крайно време беше да си зададете този въпрос, милейди — каза Лона. — С Маргарет всичко ще бъде наред. Тя е здраво дете и обича приключенията също като родителите си. Запомнете думите ми, милейди, тя ще се радва да живее в кралската детска стая, кралицата ще се погрижи за нея.

— Как разбра, че плача заради Маргарет? — запита Арабела, без да съжалява, че са прозрели толкова лесно в душата ѝ.

— „Грейфеър“ отново е наш, Бела, значи не плачеш за него. А за графа плачеш нощем, когато мислиш, че спя и не мога да те чуя — каза Лона. — Значи плачеш за детето. Въпреки че не си добра съпруга, ти си добра майка. Бела.

— Какво искаш да кажеш с това, че не съм добра съпруга? — попита Арабела ядосана от правдивите думи на Лона. — Как се осмеляваш да ми говориш така!

— Вярно е, че ти си господарката на „Грейфеър“, а аз — само едно от момичетата на Фицуотър, Бела, но разликата в положението не намалява приятелските ни чувства, нали? Винаги съм била откровена с теб и винаги ще бъда. Графът много те обичаше, но ти винаги поставяше „Грейфеър“ на първо място, смяташе го за по-важен дори от желанията на сърцето си. Мисля, че съжаляваш и че вече се питаш дали си постъпила правилно. Твоята проклета гордост ще те накара да отидеш чак във Франция, а само Господ знае какво ни чака там. Само ако можеше да преглътнеш гордостта си и да се върнеш в Шотландия... Знам, че графът ще ти прости. Ако се сърдиш, че ти говоря така, върни ме у дома, но аз не мога повече да мълча.

Арабела беше замръзнала на място. Беше изненадана от думите на Лона. В тях имаше частица истина и Арабела го знаеше. Но в някои неща Лона грешеше. Тя не можеше да разбере какво я свързва с „Грейфеър“.

— Няма да те изпратя у дома, Лона — каза тя тихо на приятелката си. — Думите ти ми причиняват болка, но аз не искам да лъжеш, за да ми доставиш удоволствие. Твоето приятелство е много ценно за мен, дори да не можем да постигнем съгласие по този въпрос.

— Обичаш ли графа? — попита Лона.

— Да, мисля, че да, макар да се опитвам сама себе си да убедя в обратното. Обаче няма връщане назад, Лона. Избий си всички подобни мисли от главата. Трябва да ти кажа, че Стюартите са по-горди и от мен. Аз нанесох смъртоносен удар върху гордостта на Тевис Стюарт и съм сигурна, че никога няма да ми прости.

Светлозелените ѝ очи се напълниха със сълзи. Тя извърна глава в напразен опит да скрие тъгата си от Лона. Очите на Лона, която съчувстваше на господарката си, също се навлажниха. Но двете не можаха да се наплачат добре, защото Фицуотър се присъедини към тях.

— Момчетата решиха въпроса помежду си, милейди. Осем от тях, включително младият шотландец, ще дойдат с нас. Знам, че средствата ви са оскъдни, но на момчетата не им е необходимо много, за да преживяват. Останалите ще се върнат в „Грейфеър“ при първа възможност.

Арабела кимна и тъжно каза.

— Ех, да можехме и ние да отидем с тях...

— Трябва да отидем при лейди Маргарет — каза Лона. — Трябва да я подготвите за раздялата. Какво ще правим с облеклото ѝ обаче? Взехме много малко дрехи, а тя ще остане в двора с месеци.

— В селото има пазар, а днес е пазарен ден — каза Фицуотър, като се обърна към Арабела. — Дайте на Лона няколко монети, а аз ще изпратя с нея един от мъжете да потърсят дрехи за момичето.

— Уверете се обаче, преди да ги купите, че са чисти и по тях няма нито въшки, нито бълхи — каза Арабела на слугинята си и ѝ даде една сребърна монета и няколко медни.

Лона бързо се отдалечи, а Фицуотър, след като посочи кой от мъжете да отиде с нея, се върна при Арабела.

— Сигурна ли сте, че искате да свършите тази работа? — попита той, а когато тя кимна, продължи: — А какво ще стане със сър Джаспър?

— Кралят ще му каже, че отказва на молбата му, че короната ще конфискува „Грейфеър“ и че той трябва да отиде да живее в Нортби — отговори Арабела.

— Ами момчетата, които той взе от нашето село?

— Кралят ще ги остави сами да решат дали да се върнат в „Грейфеър“, или да останат със сър Джаспър. Точно това им предложих и аз.

— Да — съгласи се той, — така е справедливо.

— Мамо! Мамо!

През овощната градина тичаше лейди Маргарет Стюарт. Късите поли на роклята ѝ се вееха и разкриваха малките ѝ пълни крачета. Устните на Арабела затрепериха, но Фицуотър остро я предупреди:

— Не бива да плачете пред детето, милейди.

Арабела кимна и бързо изтри сълзите от бузите си.

— Ах, миличка! — възкликна тя, вдигна детето на ръце и го целуна по вратлето. — Ето те и теб!

— Готвачката ми даде ябълка — отговори Маргарет, — а старата игуменка каза, че мога да си взема едно котенце.

И тя пхна палец в устата си. Усилието да каже всички тези думи наведнъж я беше изморило. Изведнъж клепачите ѝ натежаха, толкова силно ѝ се доспа.

— Останете с нея тук, под дърветата — предложи Фицуотър. — Има достатъчно време да ѝ кажете, когато пристигне придворната дама

на кралицата. Колкото по-малко време има детето да мисли над положението, толкова по-добре, милейди.

Арабела последва съвета му. Положи полузаспалото дете на дъхавата трева под ябълките и седна до него. Маргарет бързо заспа, а майка ѝ дълго остана загледана в пълничкото ѝ, още бебешко личице. Искаше да запомни всяка нейна черта и всяко нейно изражение. Косата на момиченцето беше черна и къдрава като тази на баща му. Миглите ѝ бяха дълги и също черни, бузките — розови. А прекрасните ѝ очи бяха наситено сини като тези на лейди Роуина. Детето беше много приятно на външен вид, а също така и на обноски. Мисълта, че трябва да се раздели с него, разкъсваше сърцето на Арабела, но тя знаеше, че решението на краля тя да остане в Англия е мъдро. Детето я правеше уязвима, а тя не биваше да бъде такава, защото играта, в която се беше впуснала беше много опасна. Разумът ѝ говореше, че в кралската детска стая Маргарет ще бъде в безопасност и ще живее добре. Арабела също задряма.

Събуди я гласът на Лона, която викаше:

— Милейди! Милейди!

Арабела отвори очи и образите пред нея бавно се фокусираха.

— Намерих няколко дрешки, подходящи за лейди Маргарет — каза Лона. — Опаковах всичките ѝ неща, за да е готова за тръгване. Придворната дама е тук.

Арабела скочи на крака, като внимаваше да не събуди детето.

— Искам да остана сама с дамата за няколко минути — каза тя на Лона. — После можеш да доведеш Маргарет при нас.

Тя бързо прекоси овоцната градина и влезе в стаята, в която гостите на манастира биваха посрещани. Там я чакаше жена, загърната в пелерина. Когато жената отметна назад качулката си, Арабела ахна от изненада, поклони се ниско и възкликна:

— Ваше величество!

Кралицата тихо се засмя.

— Кралят ми обясни, че сте се съгласили да заминете за Франция и да помогнете на лорд Вардън в неговата нелека задача. Мисля, че сте много смела, необикновена жена, лейди Грей! Аз не бих имала куража да постъпя така. А когато кралят ми каза, че не искате да вземете детето със себе си, защото се страхувате за него, разбрах, че сте любяща майка. Каза ми да изпратя една от придворните си дами да

доведе детето, но аз не можех да постъпя така, лейди Грей. Сигурна съм, че ще бъдете по-спокойна, ако си поговорим двете като майки. Давам ви думата си, че за лейди Маргарет Стюарт ще се грижат така, както се грижат за сина ми Артър. Аз самата се грижа нещата в детската стая да са както трябва. Ще виждам Маргарет всеки ден и ви обещавам, че ще я обичам не по-малко от самата вас. Няма да ѝ позволя да забрави смелата си майка, обещавам ви.

— Мадам... — Арабела загуби дар слово. Като се опита да проговори, избухна в ридания.

— О, Господи! — възкликна кралицата. — Не исках да ви разтревожа, лейди Грей. Просто се опитвах да ви помогна.

Арабела бързо успя да овладее емоциите си, защото не искаше да обиди кралицата.

— Мадам, аз наистина съм ви задължена за любезността. Плача, защото ми е трудно да се разделя с малката си дъщеричка.

— О, разбира се — каза кралицата, а очите ѝ се напълниха със сълзи, защото изпитваше съчувствие към лейди Грей. — И аз мразя летните месеци, когато ние пътуваме из страната и се налага да оставя сина си на грижите на други хора.

Влезе Лона, която носеше детето на ръце. Маргарет беше напълно будна и като че ли нащрек.

— О, какво красиво малко момиченце! — извика кралицата. Ръката ѝ погали корема ѝ. — Макар да знам, че трябва да дам на Англия още синове, надявам се детето да бъде момиченце.

Лона позна кралицата и очите ѝ се разтвориха широко от изненада. Тя обаче прояви благоразумие и остана мълчалива.

— Маргарет — каза Арабела, като взе детето от ръцете на Лона, — трябва да замина за известно време. Ти ще останеш с тази мила дама. Тя има момченце, което е на твоите години, а скоро ще роди и още едно бебе.

Маргарет погледна кралицата, която мило ѝ се усмихна.

— Дамата е много хубава — каза Маргарет. — А мога ли да си взема котенцето?

— О, Маргарет, наистина не знам — отговори Арабела.

— Разбира се, че можеш да си вземеш и котенцето — каза кралицата и отново се усмихна.

Арабела кимна, а Лона изтича да донесе малкото сиво котенце, което имаше две бели предни лапички и което сестра Мери Бийд беше подарила на Маргарет.

— Пусни ме долу — каза Маргарет и неспокойно се размърда.

— Нима не може да те прегърна и целуна за сбогом? — засмя се Арабела и целуна розовата бузка на детето.

— Долу! — заповяда Маргарет.

Кралицата се засмя.

— Мисля, че прилича на майка си.

— А също така и на баща си — каза Арабела. — Мисля, че тя много повече прилича на шотландците — добави тя и неохотно пусна Маргарет на пода.

Лона се върна и ѝ подаде котенцето. Маргарет доверчиво хвана кралицата за ръката, вдигна поглед към нея и каза:

— Да тръгваме!

— Кажете сбогом на майка си, лейди Маргарет Стюарт — каза кралицата мило, но същевременно твърдо.

Маргарет се обърна и направи реверанс на майка си.

— Довиждане, мамо — каза тя весело, — аз ще отида с хубавата дама.

Арабела коленичи пред дъщеря си.

— Трябва да се обръщаш към хубавата дама с „Ваше величество“, Маргарет.

— Ваше величество — повтори като папагал Маргарет.

— Така е добре — каза Арабела и обгърна с длани лицето ѝ. — Обичам те, детето ми. Не го забравяй, не забравяй и мен. Ще дойда да те взема и двете ще се върнем у дома, в „Грейфеър“. Господ да те пази, Маргарет. — И Арабела целуна, за последен път, дъщеря си.

Маргарет се усмихна.

— Довиждане, мамо — каза тя отново, обърна се и излезе с кралицата, без да се обърне нито веднъж назад.

Арабела остана на колене, с разбито сърце. Лона обаче каза с тон, който не търпеше възражение.

— Децата, които знаят, че са обичани, винаги правят така. Никога не се страхуват от раздялата или от новите неща. С нея всичко ще бъде наред, Бела. Представи си, кралицата сама дойде, за да вземе Маргарет! Тя е велика, но добра жена, нашата кралица.

ГЛАВА 17

Франция. Нейните брегове ясно се виждаха, макар зората едва да беше изгряла. Арабела гледаше и не вярваше на очите си. Едва вчера беше в Англия. За по-малко от ден бяха стигнали в Кале, подпомогнати от ясно небе и попътен вятър. Оттук щяха да заминат за Париж. Въпреки че бяха взели конете си, Арабела мислеше да купи карета и коне, които да я теглят. Щеше да играе ролята на бедна изгнаничка, но щеше да го прави с елегантност и грация, които французите щяха да оценят. Макар да говореше отлично френски, Арабела не можеше сама да се пазари за конете. Но капитанът на кораба имаше зет, който можеше да им бъде от полза. Когато стигнаха на брега, те тръгнаха към хана „Шестимата господа“, чийто стопанин беше въпросният джентълмен. Хората на Арабела бяха облечени добре, а всичките им принадлежности бяха излъскани до блясък. Когато спряха пред хана, хората вътре веднага разбраха, че са благородници, и побързаха да им помогнат да слязат от конете си.

— Къде е господарят ви? — попита Фицуотър един от конярите. — Веднага го доведете!

Когато конярят бързо се отдалечи, Фицуотър затворнически намигна на Арабела. Стопанинът, висок и плещест мъж, се приближи до тях и ги поздрави.

— Добре дошли, милейди, с какво мога да ви услужа? — каза той.

— Искам да купя карета и коне — отговори Арабела. — Капитанът на „Русалката“, мосю Денис, ми каза, че вие имате екипаж за продажба.

— Да, милейди, имам — каза стопанинът учтиво. — Разбира се, той не е нов, но върши работа.

Докато говореше, той претегляше дамата пред себе си. Ако беше богата, щеше да пътува със собствена карета и коне. А бедна жена дори не би говорила с него. Въпросът беше в това, колко би могъл да ѝ вземе.

— Ще заведете господарката и камериерката в самостоятелна стая, където ще могат да се освежат и да си починат добре — каза остро Фицуотър, отгатнал за какво мисли съдържателят. — А работата по покупката на конете ще уредим помежду си.

— Разбира се, капитане — отговори собственикът, като леко се поклони. — Мари! — извика той на едно от момичетата. — Заведи дамата и нейната камериерка в стаята на розите.

Напетото момиче бързо се приближи към тях и с поклон покани Арабела и Лона да го последват. Заведе англичанките в малка, но много красива и удобна стая. Още с влизането си усетиха аромата на рози. Когато погледна през прозореца, Арабела видя, че под него има градина с рози. Мари им донесе леген с топла и ароматизирана вода и чисти ленени кърпи. Излезе и пак се върна, като носеше заешко задушено, току-що опечен хляб, две бучки прясно масло, купа тъмночервени малини и две чаши бяло вино.

— Позволете да ви сервирам, милейди — каза момичето. — Сигурно умирате от глад. Морският въздух кара хората, които не са свикнали с него, да огладняват.

— Седни, Лона — каза Арабела. — Няма нужда да стоим прави. Мари, ще си сервираме сами. Моля те, погрижи се да занесат храна на хората ми и да напоят конете ми.

Момичето направи реверанс и излезе. Бяха много гладни, но се хранеха бавно, като се наслаждаваха на умело приготвената и вкусна храна. Когато бяха почти привършили, в стаята влезе Фицуотър.

— Направих сделката със собственика — каза им той. — Каретата е малка и няма да привлича нито бандитите, нито вниманието на пътниците по пътищата. Тя е подходящо превозно средство за бедна, но горда млада благородничка. Собственикът нямаше търпение да се раздели с нея, защото не е достатъчно голяма, за да вози няколко души, и само му се е пречкала в двора. Вътре е обзаведена изненадващо луксозно, но всичко е малко поизносено, разбира се.

— Колко коня купи? — попита Арабела.

— Три — отговори Фицуотър. — Конят на Лона ще бъде четвъртият във въпряга. Тя няма да го язди, когато се вози в каретата, затова реших да не пиляя напразно пари. Вашата кобила ще можете да връзвате отзад, милейди.

— Нахранихте ли се?

— Да — кимна той.

— Дайте ни няколко минути да се погрижим за себе си и ще можем да продължим пътя си — каза Арабела.

— Наех един млад човек, който ще ни заведе до Париж — каза Фицуотър.

— Дали си постъпил умно?

— Собственикът ми каза, че по пътищата на Франция няма разбойници — каза сухо Фицуотър. — Ако имаме късмет, милейди, ще стигнем в Париж живи и здрави и с цялото си имущество. Момчето познава пътя добре, а нашите хора ще бъдат свободни от всякакви грижи и само ще ни охраняват. Момчето иска да отиде да види сестра си, която току-що е родила първото си дете. Собственикът ме увери, че мога да му имам доверие. Ако не е така, ще се върна и ще смъкна кожата от гърба на господин съдържателя. Така му и казах.

Арабела се засмя.

— Надявам се, че е взел думите ти на сериозно.

— Имате пет минути, милейди — каза Фицуотър.

Трябваше им повече от седмица, за да стигнат в Париж. Ставах много рано, пътувах по цял ден, като правех само кратки почивки, за да се нахранят и да си отпочинат конете. Беше месец юни и слънцето залязваше късно, а те пътувах, докато здрачът позволяваше. Пътищата бяха неравни и прашни. Хановите бяха бедни и лошо обзаведени, някои от тях дори нямаха удобствата, които изискваше положението на Арабела, и тя биваше принудена да нощува в конюшните, настанена върху купчина слама, защото Фицуотър не искаше тя да спи в общите спални.

Когато най-после стигнаха в Париж, отседнаха в хана, препоръчан им от господина от Кале. Неговият собственик, мосю Рейналд, ги посрещна топло. Когато разбра, че англичанката иска да закупи къща, им каза, че, за щастие, той притежавал малка каменна къща, която се намирала близо до Сена, в южната част на града, и вярвал, че мадам ще я хареса.

— Виждам — каза той, — че мадам не е свикнала да живее в града. Честно да ви кажа, мадам, животът тук не е здравословен. За да оцелее, човек трябва да е роден в него и да е свикнал с въздуха му.

Моята малка къща ще ви бъде точно по вкуса, уверявам ви. Тя е обзаведена с красиви и удобни мебели, а наемът е приемлив.

— Ще поговорим по-късно — изръмжа Фицуотър, но мосю Рейналд никак не се уплаши от огромния англичанин.

Двамата мъже спориха повече от час. Най-после сделката беше сключена. Арабела щеше да се настани в къщата на следващата сутрин. Фицуотър отказа да плати на мосю Рейналд наема за цяла година, докато не видят къщата.

— Ще изпратя някои от камериерките, за да я почистят и проветрят — каза мосю Рейналд. — Мадам ще бъде много щастлива в малкото имение „Ривиера“, обещавам ви.

На следващата сутрин отидоха до имението „Ривиера“ и с изненада установиха, че мосю Рейналд не беше преувеличил неговите достойнства. Къщата имаше два етажа и таванско помещение, а също така и мазе, което беше учудващо сухо, като се имаше предвид, че къщата се намира близо до Сена. На първия етаж имаше четири стаи. Кухнята беше разположена на приземния етаж, където бяха и пералното помещение, и помещението, в което се простираха дрехите. На втория етаж бяха спалните. Мъжете щяха да се разположат в таванското помещение. Стаите бяха чисти и добре проветрени. Мебелите не бяха нови, но бяха от здраво дъбово дърво. Мебелировката беше оскъдна, но запазена. Имаше дори малка градинка, която гледаше към реката. Някой беше набрал букет и го беше сложил в глинената ваза, която стоеше върху масата в най-голямата стая. В кухнята безцеремонно се беше настанила мършава бяла котка, която имаше няколко черни петна.

— Нахранете я — разпореди се Арабела. — Тя ще се погрижи за мишките.

— Мадам е доволна, нали? — попита загрижено мосю Рейналд.

— Да, добре — отговори му тя съвсем кратко.

— Мадам ще има нужда от прислуга — каза собственикът.

— Мадам няма пари, с които да плати за прислуга, мосю — каза Арабела и се усмихна, а усмивката ѝ накара сърцето на собственика да забиe лудо.

— Жена, която да готви, и две момичета, които да чистят, мадам. Можете да наемете жените от близкото село. Дайте им само няколко медни монети на месец, място, където да спят, храна и те ще бъдат

щастливи — каза ѝ той. — Предполагам, че ще посетите двора. Скоро ще си намерите нови приятели, сигурен съм. И ще искате да се забавлявате — добави той.

— Прав е — каза тихо Фицуотър, застанал до рамото ѝ.

— Знам — отговори Арабела на английски. — Но трябва първо да преброя парите, за да разбера какво можем да си позволим.

— Кажете му да ни изпрати днес следобед няколко жени, от които да си подберем прислуга, милейди. Ще трябва да си вземем поне готвачка.

— Изпратете ми днес следобед няколко жени, от които да подбера подходящите, мосю Рейналд — каза му Арабела.

Собственикът се поклони и си тръгна.

Фицуотър разпредели задълженията на осемте мъже въоръжена охрана. Двама от тях щяха да помагат в къщата и да спят на тавана. Други двама щяха да се настанят в малката къщичка, която се намираще в задната част на градината, близо до реката. Фицуотър щеше да спи в най-малката стая на втория етаж заедно с Фъргюс Макмайкъл, а останалите щяха да се настанят в конюшната. Лона щеше да спи на походно легло в стаята на господарката си.

Мосю Рейналд им беше оставил кошница с храна, за да не стоят гладни, докато назначат готвачка. Малко след обяда висока, мършава жена, придружена от две по-млади, които бяха нейни точни копия, спря пред входната врата на къщата и обяви:

— Аз съм Барбе, а това са дъщерите ми, Авис и Лонет, мадам. Мосю Рейналд ни изпрати, за да ви служим. Каквато и заплата да ни предложите, ще я приемем с радост, защото съм вдовица и трябва сама да издържам дъщерите си. Мосю Рейналд ни каза, че няма да постъпите нечестно с нас.

Преди Арабела да успее да отговори, Барбе и дъщерите ѝ минаха покрай нея и бързо намериха кухнята. След броени минути огънят вече гореше, а Барбе се разпореждаше нареди на двамата мъже, определени да помагат в къщата, да донесат вода от кладенеца и още дърва. Тъй като тя не говореше английски, а мъжете не знаеха френски, жестовете, които правеха, за да се разберат, бяха особено комични, но пък успешни. Арабела беше изумена, когато готвачката започна да учи мъжете на някои френски думи. Тъй като двамата мъже я гледаха в недоумение, Лона се намеси, за да помогне. Тя им обясни, че жената

произнася думите „вода“ и „огън“ на френски и очаква от тях да ги повторят. Доволна от успеха си, готвачката се усмихна широко, сложи ръка на гърди и каза:

— Бон! Барбе.

— Лона — каза Лона, като на свой ред сложи ръка на гърди. После посочи към двамата мъже и добави. — Уил, Джон.

— Уил, Джон — повтори готвачката и се усмихна на двамата мъже.

— Очевидно, няма да имам думата по въпроса — каза Арабела и се засмя. — Надявам се, че готви вкусно и ще имаме и друга полза от нея, освен тази, че ще научите някои френски думи.

— Вероятно може да готви — намеси се Фицуотър. — Досега собственикът за нищо не ни е излъгал.

— И колко трябва да й плащам? — запита се на глас Арабела.

— За това ще се погрижа аз — каза Фицуотър. — Ще разбера дали ще живеят тук. Ако искат, могат да спят в стаята до кухнята. Стената, в която е издълбана камината, е обща за двете стаи, така че ще им бъде топло през зимата.

Арабела кимна и остави всичко на Фицуотър, благодарна, че има при себе си човек, който истински се грижи за нея. Без него, щеше много пъти да изпада в затруднение и да се чуди дълго време за всяко нещо. Но Фицуотър, за разлика от нея, явно познаваше и света зад стените на „Грейфеър“.

След ден-два ще трябва да обмисли плана си как да се представи на френския двор. Кралят на Франция, Шарл VIII, беше само на деветнайсет години, но управляваше страната вече шест години, откакто баща му беше умрял. Тъй като интелектът му не беше блестящ, баща му беше определил за регент по-възрастната му сестра, Ан, която беше омъжена за Пиер дьо Бурбон. Шарл VIII имаше братовчед, който беше вероятен наследник на престола, Луи, дук Орлеански.

Двамата не се обичаха. Луи беше влюбен в Ан и не криеше това. Ан, за която дългът и честта стояха над всичко, беше наредила да арестуват Орлеанския дук. В момента Шарл VIII живееше в Париж, в замъка „Валоа“. Но когато времето се затоплеше още повече, щеше да се премести в любимия си дом, замък в Амбоаз. Тъй като не познаваше протокола на френския двор, Арабела проклинаше Хенри

Тюдор. Как, по дяволите, щеше да навлезе в живота на двора, като дори не знаеше как да се представи? А ако не измислеше нещо, нямаше да бъде от полза за английския крал и щеше да загуби „Грейфеър“ завинаги. Проблемът се разреши с пристигането на едно писмо. Изненадана, защото не познаваше никого във Франция, Арабела счупи печата и разгъна пергамента. Очите ѝ бързо пробягаха по редовете и я заля чувство на облекчение.

„Мадам, разбрах, че още една жертва на Хенри Тюдор и на неговата алчност е пристигнала в Париж. Ще бъда много щастлив, ако ме удостоите с честта да присъствате на събирането, което крал Шарл организира в нощта на дваисет и четвърти в замъка «Валоа». Ще изпратя каретата си в четири часа.“

Писмото беше подписано: „Антъни Вардън“.

— От кого е? — попита Фицуотър.

— Лорд Вардън — отговори Арабела. Не бяха необходими повече обяснения, защото Фицуотър знаеше кой е Антъни Вардън. — Ще изпрати каретата си в четири часа. Ще присъствам на събиране в замъка „Валоа“ на дваисет и четвърти.

Фицуотър само кимна и продължи да лъска сабята си, но Лона започна да вдига врява.

— Но това е само след три дни, милейди! Не мога да преправя някоя от роклите на кралицата за толкова кратко време!

— Лона — предупреди я не особено строго Арабела. Лона погледна към Авис, която миеше пода, и вдигна рамене.

— Тя не разбира какво казвам, милейди. Нали не знае английски. Моят френски е далеч по-добър. Тази кучка легна вече с четирима от мъжете и е хвърлила око на Фъргюс. Но само да посмее да предприеме нещо, ще ѝ издѣра очите!

Арабела се засмя, но Фицуотър я предупреди:

— Никога не приемай нещо за дадено, момиче. Ами ако на вратата подслушва някой, който разбира английски? Нали ще се запита защо, при тези обстоятелства, кралицата е проявила щедрост към нашата господарка. За в бъдеще бъди по-внимателна, дъще.

— Кралицата прояви щедрост, защото се чувстваше виновна — отговори остро Лона. — Но въпреки това друг път ще бъда по-

внимателна, татко.

Арабела беше готова, когато на двайсет и четвърти каретата на лорд Вардън пристигна. Кралицата ѝ беше дала от най-хубавите си рокли, като внимателно беше подбрала цветовете, които най-добре подчертават красотата ѝ. Тъй като кралицата беше малко по-висока и малко по-пълна от Арабела, се бяха наложили промени, които сръчната Лона беше направила умело. Роклята, която Арабела беше облякла тази вечер, беше с цвета на ясното синьо небе, разголваше раменете ѝ и голяма част от гърдите ѝ. В плата имаше втъкана нишка, която беше с цвета на косата ѝ. Бижутата, които щеше да носи, не бяха много. Тоалетът се допълваше от чифт кожени ръкавици с цвят на слонова кост, украсени с перли.

Точно в момента, в който Арабела приключи с обличането и слезе долу, през входната врата влезе един елегантно облечен джентълмен.

— Лейди Грей, аз съм Антъни Вардън. Добре дошли в Париж! — Той учтиво се поклони и я дари с ослепителна усмивка.

Арабела беше силно изненадана, но успя да прикрие чувствата си. Изненада я това, че този човек беше приятел на Хенри Тюдор. Кралят беше сериозен и мрачен човек, а Тони Вардън очевидно се наслаждаваше на живота. Лорд Вардън имаше красиво ангелско лице, но беше дребен на ръст — не по-висок от самата Арабела, — а едното му рамо беше малко по-високо от другото. Тя се опомни и направи реверанс.

— Благодаря, милорд. Наистина съм ви много благодарна за проявената любезност.

Той ѝ предложи ръката си.

— Тогава да тръгваме, мадам, защото тази нощ ще сложи началото на много празненства. Цял Париж ще празнува и каретите трудно ще си пробиват път по задръстените улици.

Когато се настаниха в каретата и потеглиха, лорд Вардън се обърна към Арабела:

— Тук можем да говорим спокойно, лейди Грей. Слугите ми са англичани и са предани на краля — увери я той. — Господи, ясно ми е защо Хенри е изпратил вас. Вашата красота е ослепителна, мадам, и лесно ще привлечете едри риби в мрежата си.

Ако тези думи бяха казани от друг мъж и по друго време, Арабела сигурно щеше да се обиди. Но сега тя слабо се усмихна.

— Мисля, че е лудост това, дето кралят ме изпрати тук — отговори тя на лорд Вардън. — Почти целия си живот съм прекарала далеч от големите градове и от двора, а не съм сластолюбка и не желая да привличам мъжете.

Алтъни Вардън се взря внимателно в нея и разбра, че тя казва истината. Но те трябваше да извлекат най-доброто от всяка създадена ситуация.

— Жена с богат опит няма да се справи по-добре, лейди Грей — каза ѝ той. — Точно вашият наивитет ви прави толкова привлекателна. Аз ще ви помагам и ще ви напътствам. Ще бъда ваш приятел и винаги ще бдя над вас.

— Но аз дори не знам какво да правя, нито пък знам как да подхожда към всичко това — призна си Арабела, неспокойна и нервна.

Той се усмихна. Топла усмивка, която озари дори очите му.

— Нима не сте прекарвали известно време в шотландския двор, мадам?

— Да, милорд. Съпругът ми беше полубрат на Негово величество крал Джеймс III и е чичо на настоящия крал — каза тя, като не знаеше доколко той е информиран за нея. — Бившият ми съпруг — бързо добави тя. — Но не посещавахме много често двора, защото Тевис обичаше живота в провинцията и дома си в Дънмор.

— Френският двор — каза лорд Вардън — е по-различен. Хората са по-образовани, по-културни, но човешката природа е еднаква навсякъде, мадам, това отдавна съм го разбрал. Искам особено много да внимавате с Адриен Морло, дук Дьо Ламбер. Той е близък и с фракцията Бю и със самия крал. И съм сигурен, че има достъп до информация, която ще бъде особено полезна на Хенри Тюдор.

— Как ще го позная, милорд?

— Той рано или късно ще ви потърси, мадам, защото е ценител на женската красота. И тъй като сте нова в двора и извънредно красива, джентълмените усърдно ще ви преследват. Предлагам да се държите целомъдрено с всички. Тогава те всички ще се откажат, с изключение на Адриен Морло. Той няма да може да устои на предизвикателството, което ще представлява вашето целомъдрие.

— А ще трябва ли най-накрая да му се отдам, милорд? — попита тихо Арабела. Кой знае защо, изпита силно желание да заплаче.

Антъни Вардън видя сълзите, които напиха в очите ѝ, и отново прокле наум приятеля си Хенри Тюдор.

— Вие, и само вие, ще решите, лейди Грей. Много е възможно да успеете да изиграте ролята си, и то добре, без да се наложи да отдавате тялото си. Но не бива и да се тревожите без причина, защото тук жените от висшето общество, които имат любовници, не са малко и обществото не ги отхвърля. Освен това сигурен съм, че жена, красива като вас, не може да живее без любов. Ще ви бъде забавно с дук Дьо Ламбер, уверявам ви.

— Той обича ли жените? Женен ли е? — Арабела беше любопитна.

Антъни Вардън се засмя.

— О, Адриен Морло обича извънредно много жените и да, женен е. Съпругата му изпълнява добросъвестно дълга си и всяка година го дарява с дете. Той я държи далеч от двора, аз я видях веднъж преди няколко години, когато се ожениха. Тя и децата живеят в огромен замък в Нормандия и дукът ги посещава там достатъчно често, за да ѝ прави редовно деца. Повечето време Адриен прекарва в двора, където печели и изоставя любовници със срамна бързина.

— Той като че ли е ужасен човек — каза Арабела.

— Не, не е — увери я лорд Вардън — Той е очарователен, остроумен и изненадващо мил, но се отегчава лесно.

— И вие очаквате, че ще успея да го заинтригувам дотолкова, че да мисли непрекъснато за мен? Милорд, мисля, че ще разочаровам всички ви. Щом елегантните и остроумни красавици на френския двор не могат да задържат интереса му за дълго, как, за Бога, бих успяла аз?

— Мила мадам — каза лордът, — нима нямате представа колко сте красива и как бихте могли да използвате красотата си, за да въздействате на мъжете? — засмя се той. — Ако наистина сте толкова неопитна, аз ще ви посъветвам. С прости думи, но съвсем искрено, отклонявайте всички непочтени предложения, докато той най-после ви предложи стабилна връзка. Просто бъдете това, което сте, и ще постигнете много, убеден съм.

Изведнъж каретата спря.

— Нали няма да ме изоставите? — Арабела беше започнала да изпитва паника.

— Ще бъда до вас, мила моя, макар да знам, че поведението ми ще разочарова мнозина, които ще пожелаят да ви съблазнят още тази вечер. Още в самото начало ще трябва да им дам да разберат, че не сме любовници, макар да съжалявам, че е така. Че съм просто съотечественик, който изпитва съчувствие към вас.

Икономът вече им отваряше вратата. Бяха заобиколени от огромен брой карети и множество елегантно облечени хора. Лорд Вардън предложи ръката си на Арабела и двамата си запобиваха път през тълпата. Той непрекъснато кимаше и правеше леки поклони. Явно имаше много приятели и познати в това сбирнище. Щом като забележеха красавицата, която той водеше, очите на всички блясваха, а после погледът им ставаше замислен.

— Ето го и регента, дукеса дьо Бурбон — прошепна съвсем тихо той в ухото на Арабела, като леко наклони глава вдясно. — Бъдете смела, мила моя, защото сега ще ви представя на нея. — Двамата спряха пред дукесата, той се поклони, а Арабела направи реверанс. — Добър вечер, дукесо — каза лорд Вардън. — Мога ли да ви представя своята съотечественичка, която също е в изгнание, лейди Арабела Грей?

— По своя собствена воля ли напуснахте Англия, мадам? — запита я дукесата.

— Напуснах Англия, защото онзи нещастник, който се нарича крал, ме лиши от собственост. Аз вече нямам дом, мадам. И всичко, защото съм просто жена. Каза, че сама жена не можела да защитава гранична крепост. И ми я открадна — каза Арабела с глас, изпълнен с горчивина.

— И не ви даде в замяна нищо, така ли? Някаква друга собственост? — попита Ан дьо Бурбон.

— Не, мадам — каза Арабела, — не ми даде нищо в замяна, защото моето семейство, на което аз съм последният жив представител, беше предано на крал Ричард.

— Ах! — възкликна дукесата, с което показва, че много добре разбира всичко. — Така правят всички крале, отмъщават си без причина на семействата, които са били верни на техния съперник. Желая ви по-добър късмет тук, във Франция.

Тя се обърна, за да поздрави и други от новодошлите, а после излезе в градината, без да им обърне повече внимание.

— Не е красавица — каза Арабела по адрес на Ан Бю, — но е извънредно елегантна.

— Прилича повече на майка си — каза лорд Вардън, — но има дебел врат и голям нос, които са характерни за рода Валоя. За щастие, умее да се облича, също като майка си.

— А как изглежда крал Шарл? — Арабела се огледа с надеждата да разпознае френския крал.

Лорд Вардън се засмя.

— Шарл? Ето там, мила, ей там. Момчето с огненочервената коса. Това е кралят.

— Това хилаво, недорасло хлапе! — Арабела беше повече от изненадана, защото в краля нямаше нищо кралско. Беше нисък, а краката му бяха прекалено дълги и слаби, поради което той приличаше на паяк. Главата беше прекалено голяма за хилавото му тяло, очите му бяха изпъкнали и леко кривогледи, което създаваше впечатлението, че умът на притежателя им не е съвсем в ред. Имаше месест и дълъг орлов нос, който, още малко, и щеше да докосне горната му устна. Устата му беше широка, а устните — плътни. Брадичката му беше кръгла, с дълбока трапчинка. — Господи, сър, кажете ми какви са добрите качества на този крал, защото той е най-грозният човек, когото съм виждала! — прошепна Арабела.

— Той няма много добри качества — каза Антъни Вардън, като с мъка потисна смеха си. Лейди Грей наистина беше много пряма. — Кралят обикновено е нервен. Упорит е и действа прибързано. Но е много любвеобилен и обича всичките си приближени. Ето, че дук Дьо Ламбер тъкмо влиза в градината. Трябва да направим така, че да се представим на краля по едно и също време с него, за да може той да ви види — каза лорд Вардън, изведнъж станал много сериозен.

Арабела се обърна. Неочаквано стана нервна и сърцето ѝ заби по-бързо. Джентълменът, посочен от лорд Вардън беше висок и извънредно елегантно облечен. Имаше бяла кожа и тъмна коса. На всеки от пръстите му имаше пръстен беше подстриган късо и гладко обръснат.

Арабела все още гледаше към дук Дьо Ламбер, когато лорд Вардън я избута и накара да застане пред краля. Тя почти подскочи от

изненада, като го чу да казва.

— Ваше величество, искам да ви представя една своя съотечественичка, която, също като мен, е била принудена да напусне родината си. Лейди Арабела Грей.

Тя се опомни и направи дълбок реверанс.

Кралят каза, а гласът му беше много приятен, за разлика от външността му:

— Поздравявам ви с добре дошли във Франция, мадам. — Той протегна ръка и повдигна лицето ѝ, за да го разгледа по-добре. — За Бога Антъни, тя е толкова красива, колкото аз съм грозен — добави той и се засмя горчиво, след което се обърна към дук Дьо Ламбер: — Нали е прекрасна, Адриен? Дори вие, които колекционирате красиви жени, както някои колекционират пеперуди, трябва да признаете, че тя е извънредно красива.

Арабела се изчерви, за голяма изненада на краля.

— И, освен това, е скромна, тази прекрасна английска роза. Колко очарователно, че на света все още има жени, които се изчервяват нали? Е, Адриен, какво мислиш за нея?

Неговите очи бяха сини като морския лазур. Той погледна право в нейните, а тя отново се изчерви.

— Тя наистина е рядка красавица, Ваше величество — каза тихо Адриен Морло.

— Трябва да се пазите от този мъж — игриво я предупреди кралят. — Той много обича да съблазнява красиви жени.

— Само красиви жени ли, господарю? — каза Арабела, а кралят се засмя от сърце.

— Ах, тази прекрасна английска розичка имала бодли! — Той като че ли одобряваше думите ѝ.

— Нима всички рози нямат бодли, господарю? — попита дук Дьо Ламбер, но не можа да прикрие интереса си към Арабела, която отново погледна. — Омъжена ли сте, мадам?

— Бях, мосю — отговори тя, но не даде повече обяснения. Той щеше да заключи, че не е девица, следователно би било лесно да я спечели.

— Трябва да ви предупредя, мосю — каза уж на шега лорд Вардън, — че лейди Грей е не само моя съотечественичка, но и моя

далечна роднина. Затова тази вечер ще трябва да потърсите друга жена, която да съблазните.

— Тони, мили — отговори Арабела, сложила ръка на рамото на лорд Вардън, — не се тревожи напразно. Досега винаги съм успявала да запазя добродетелността си. Сигурна съм, че мосю Дьо Ламбер прави разлика между добродетелните жени и онези с разпуснато поведение.

— Това означавали, че не познавате страстта, мадам? — попита я дукът.

Арабела отново се изчерви.

— Милорд! — възкликна тя, шокирана от неизказаното му предположение.

Дук Дьо Ламбер се засмя.

— Да, вие сте страстна жена, мадам, мога да видя това — каза той.

— Адриен — намеси се кралят, — вие сте непоправим. Моят изповедник казва, че присъствието ви се отразява пагубно на душата ми.

— Глупости, господарю, всички знаем, че вие сте предан на годеницата си. Та нали вашата вярност служи за пример на всички ни!

— Но не и на теб, скъпи приятелю! — засмя се кралят, а после се обърна към Арабела и лорд Вардън: — Надявам се, че ще бъдете щастлива във Франция, мадам — каза той и се изгуби в тълпата гости, придружен от дук Дьо Ламбер. Когато се отдалечиха достатъчно, кралят каза: — Начинът, по който я гледаше, Адриен, те издаде. Видях, че се интересуваш от нея.

— Мислите ли, че наистина е добродетелна, господарю, или просто позира? — запита се на глас дукът. — Както и да е, тя ме заинтригува. Колкото и време да ми струва, ще направя тази прекрасна английска роза, както я наричате вие, моя.

Сигурен съм, че тази прекрасна вдовица има нужда някой да я утеши.

— Тя не е вдовица — каза тихо кралят.

— Какво?!

— Адриен, нали ти най-добре от всички знаеш, че в кралството ми не може да се случи нищо, без аз да го узная. В момента ме устройва това, че сестра ми и зет ми управляват от мое име, но много

скоро сам ще се заема с отговорностите си. Аз съм много, извънредно добре информиран. Мадам Грей се е развела със съпруга си, шотландски граф, за да се опита да си върне собствеността, която останала на английска земя. Крал Хенри откраднал крепостта и земята ѝ и тя избягала във Франция. Детето си оставила на грижите на короната, защото не можела повече да се грижи за него. Съпругът ѝ не я искал повече след случилото се, а детето нямало значение за него, защото е момиче. Кралицата се съжалила над малкото момиченце и го прибрала в детската стая на кралския замък. Мадам Грей е наела малка къща до реката. Средствата ѝ за препитание са оскъдни. Да, тя има нужда от друг съпруг или поне благородник, който да я закриля и издържа. Освен красотата си, тя няма нищо, което би я направило добра партия за женитба. А вие знаете, че красотата не е достатъчна за сключването на брак. Английската розичка няма да успее да си намери съпруг сред нашите благородници. Може обаче да оплете в мрежите си богат търговец, който иска да има красива жена от благородно потекло. Наистина ще е жалко такава красота да се похаби от някой дебел буржоа.

— Човек може и да повярва, че ме окуражавате да я ухажвам, господарю — каза дяволито дук Дьо Ламбер.

— Ха-ха! — Смехът на краля прозвуча остро. — Ти нямаш нужда от моето окуражаване, приятелю.

— Какъв е този мъж, който е позволил на такава красавица като нея да му се изплъзне? — зачуди се дук Дьо Ламбер.

Кралят сви рамене.

— Това няма значение, приятелю. Това, което той е загубил, може да се окаже твоят късмет.

В следващите няколко седмици стана повече от ясно, че няма да е лесно да бъде съблазнена добродетелната Арабела. Отначало всички вярваха, че лорд Вардън е неин любовник, но той самият бързо опроверга слухове.

Кралят се премести в замъка „Амбоаз“, неговата любима лятна резиденция, и целият двор, включително и Арабела, го последва. Лорд Вардън предложи да живеят под един и същи покрив. Арабела се съгласи. Лорд Вардън плащаше за квартирата, а Арабела взе със себе си слугите си, които да се грижат за общото им домакинство. Това, че беше прекарала известно време в двора на крал Джеймс, и помогна

бързо да усвои дворцовите маниери. Интелектът ѝ, наблюдателното ѝ око и острият ѝ език скоро ѝ спечелиха репутацията на умна и странна жена. Но красотата ѝ беше тази, която привличаше мъжете. Мадам Грей представляваше предизвикателство, на което не можеше да устои нито един мъж. Защото беше добродетелна жена.

Благородниците се обзалагаха относно това, дали мадам Грей ще се поддаде на страстта и съблазънта и за това, кой ще бъде първият, който ще успее да надвие очарователните ѝ, но глупави, задръжки. Разбира се, дук Дьо Ламбер беше сред онези, които имаха най-големи шансове да успеят, макар досега да не беше успял дори да привлече вниманието на Арабела. Никога преди Адриен Морло не беше претърпявал поражение. А сега не беше успял да си открадне дори една целувка от въпросната дама. Всъщност никой още не беше успял. Целият двор беше очарован от тази загадка и наблюдаваше опитите на благородниците да спечелят благоволенieto на мадам Грей. Тази игра беше много по-интересна от това, кой ще управлява Англия и какво ще предприемат англичаните срещу Франция. Дали мадам Грей щеше най-накрая да отстъпи? Дали и дук Дьо Ламбер няма да се умори и отегчи от преследването на добродетелната дама, както другите ѝ ухажори? Нима въпросът за реколтата на северните области можеше да се сравни с това?! Ах, играта беше наистина очарователна!

ГЛАВА 18

— Какво искаш да кажеш с това, че е заминала? — Погледът на граф Дънмор беше твърд като стомана. — Къде е Арабела?

Очите на Марджъри Флеминг се напълниха със сълзи.

— Тя те напусна, Тевис — повтори тя отново. — Разведе се с теб и се върна в Англия.

— Развела се е с мен?! — Челюстта му увисна от изненада.

— Това момиче беше непрекъснат извор на неприятности — мрачно подметна Доналд Флеминг.

Тевис Стюарт удари толкова силно брат си с юмрук, че той политна.

— Затвори си устата, Доналд! — изръмжа заплашително. — Искам да знам цялата истина! — Отново се обърна към лейди Марджъри. — Мамо?

— Вината е изцяло твоя — поде тя.

— Моя?! — Графът придоби силно измъчен вид.

— Да, твоя е! — Вече ядосана, лейди Марджъри започна да крещи на сина си. — Ти не ѝ помогна в опитите ѝ да възвърне дома си, Тевис. Как ще се чувстваш, ако някой ти отнеме „Дънмор“?

— Кралят писа на английския крал — каза той в опит да се защити.

— Да, но след като Арабела отиде сама в Единбург, за да го помоли за помощ. Тя чувстваше, че теб не те е грижа. Всичко друго беше по-важно за теб от това да помогнеш на Арабела.

— Но защо се е развела с мен? — попита той, все още озадачен.

— След като ти не ѝ помогна, глупако, към кого другото можеше да се обърне тя, освен към племенника ти? Без твоята помощ се е чувствала сама и безпомощна. Как би могла да отиде при крал Хенри като твоя съпруга и да го помоли да ѝ върне „Грейфеър“? Трябвало е да се освободи от теб. Нямала е друг избор. Твоето бездействие я е принудило да постъпи така. Нима мислиш, че английският крал би дал крепостта на жена, омъжена за шотландец? Тя имаше нужда от теб, от помощта ти, но ти не ѝ я даде.

— Но твоят племенник ѝ е помогнал да получи развод — намеси се Доналд. — Не знаех, че Джейми е филантроп Тевис. Нима не се питаш какво ли му е дала тя в замяна на неговата „любезност“?

Устните на Тевис Стюарт побеляха.

— Ще го убия! — каза той. — Ще прережа проклетия му врат.

— Тевис! — извика остро майка му. — Как можа да го кажеш! Та той ти е кръвен роднина, син на брат ти!

— А кога това е спирало един Стюарт да убие друг Стюарт — запита ядно графът.

— Но това няма да разреши проблема ти, момчето ми — каза тихо лейди Марджъри. — Арабела замина и взе Маргарет със себе си. Това, че Джейми ѝ е помогнал, не е от значение. Нито за миг не съм повярвала на намеците на Доналд, Тевис. Знаеш, че брат ти винаги си е бил ревнив. Въпросът е: какво мислиш да правиш? Искаш ли да си върнеш съпругата и детето?

— Тя е направила своя избор, мамо. Предпочела е „Грейфеър“ пред мен. Желая ѝ щастие. Обаче ще прекося границата още утре и ще си взема дъщерята. Маргарет е моя! — каза Тевис Стюарт, изпълнен с горчивина.

Майка му го удари толкова силно, че той политна.

— Ти си голям глупак, Тевис Стюарт! Проклет, надут глупак! Арабела замина със сълзи на очи. Тя те обича.

— Но не достатъчно!

— А ти защо настояваше тя да избира между теб и „Грейфеър“, синко? Тя просто искаше да осигури зестра за Маргарет, зестра, която щеше да я направи добра партия за женитба.

— За някой англичанин — каза той.

— Англичаните, които живеят по границата, не са по различни от нас, шотландците, които живеем по границата — напомни майка му, а после изведнъж заговори по-меко: — Ти я обичаш, Тевис. Не позволявай на гордостта да вземе надмощие над сърцето ти, защото ще съжаляваш не един път през годините, които ти предстоят. Помни, че трябва да имаш син.

— Има много жени, които ще бъдат повече от щастливи да бъдат мои съпруги, мамо — каза той студено. — Жени, които ще ми бъдат верни и предани.

— Арабела също ти беше вярна и предана — каза лейди Марджъри, като отново повиши тон. — Ти си виновен за това, което стана, Тевис, а си толкова упорит, че не искаш да го признаеш. Ако ти е останала капка разум в главата, още утре ще прекосиш границата и ще доведеш Арабела обратно в „Дънмор“. Ще се ожениш пак за нея и ще ѝ помогнеш да си върне „Грейфеър“. Тя не иска чак толкова много и аз не разбирам как позволяваш на подобна дреболия да застане между вас.

Тя подчерта значението на думите си, като го удари два пъти по рамото. Графът се засмя и разтри удареното място, защото майка му не беше особено нежна.

— И какво ти е толкова смешно, глупако?! — възкликна майка му.

— Едва сега разбирам колко много си приличате ти, мамо, и Арабела. И тя винаги използва юмруците си.

— Значи ще я доведеш пак у дома? — попита майка му.

— Не знам, мамо. Трябва да си помисля. Тя много ме нарани. Нима мислиш, че защото съм мъж, не мога да изпитвам сърдечна болка? Тя и детето сигурно са в безопасност в „Грейфеър“ сега, а аз трябва много да си помисля дали искам това момиче с гореща кръв за своя съпруга — каза графът.

— И с коя ще я замениш? — запита сприхаво лейди Марджъри. — Няма жена, която да е равна на Арабела. Или може би, докато си скитал насам-натам по поръчение на краля, си срещнал някоя бледа девойка, в чиито вени тече мляко вместо кръв? Е, има ли някоя друга?

— Не.

— Така си и мислех! Иди и доведи обратно съпругата си, Тевис, или ще съжаляваш. Ами сър Джаспър Кийн? Ако той е в „Грейфеър“?

— Господ да му е на помощ, ако е така — каза графът и се усмихна. — Ако Арабела го завари в „Грейфеър“ той ще е в смъртна опасност, мамо. Тя ще го накълца на парчета с голямо удоволствие.

— Да, точно така ще направи — съгласи се и Доналд Флеминг.

— Ами ако Арабела замине на юг, за да се срещне с крал Хенри, Тевис? Помисли ли за това? — продължи да настоява майка му.

— Да замине за Лондон? — каза графът.

— За мястото, където е в момента дворът, а то непременно е някъде на юг и ти го знаеш, Тевис — каза лейди Марджъри. — Крал

Хенри може да й нареди да се омъжи за някого, за да й върне „Грейфеър“. И тогава, къде е мястото на нашата Маргарет?

— Преди колко време замина тя, мамо? — попита графът.

— Преди близо три седмици — отговори майка му.

— И защо никой не ми каза за това?

— Не знаехме къде си, Тевис.

— И сега като се замисля, мамо, искам да те попитам как така ти знаеш къде е отишла съпругата ми и си запозната дори с най-съкровениите й мисли?

— Най-вероятно и аз нямаше да знам, Тевис. Но за щастие, дойдох в „Дънмор“ в деня, преди Арабела да замине, за да взема една стара дървена люлка, за която знаех, че е на тавана. Беше на майка ми, а аз исках да я взема за бебето на Алис. Когато ме видя, Арабела изведнъж стана много нервна, а Флора ми каза, че господарката й щяла да замине за Англия на сутринта и да вземе Маргарет със себе си. Отидох при Арабела и я помолих да ми довери всичко. Каза, че всъщност не искала да заминава, но не знаела какво друго би могла да предприеме.

— Можела е да почака да се върна у дома — каза графът.

— Да! — веднага се съгласи Доналд.

— Млъкни, Доналд! — остро извика майка му, а после отново посвети цялото си внимание на най-големия си син — И какво щеше да предприемеш ти, като се върнеш у дома Тевис. Няма нужда да ми отговаряш, защото знам отговора. Знаеше го и Арабела. Отново щеше да отложиш нещата да се опиташ да приспиш чувствата й, да й направиш пак дете, за да получиш сина, който искаш, и да се опиташ да я накараш да забрави „Грейфеър“.

— Но защо тя да не може да забрави онази малка крепост? — извика графът. — От момента, в който се срещнахме, онази проклета купчина камъни застава между нас! Мисля, че щеше да ми е по-лесно, ако между нас беше застанал друг мъж. „Грейфеър“ е по-лош дори от любовник. Тя е като омагьосана от крепостта!

— И защо пък да забрави, Тевис? — попита го лейди Марджъри — Дали ти щеше да забравиш „Дънмор“, ако някои ти го беше отнел? Нима искаш от Арабела да забрави целия си предишен живот и да започне нов от деня, в които те е срещнала?

— Но аз съм мъж — каза той, — аз съм граф Дънмор и съм господар на замъка.

— И защо за Арабела да е различно, сине? Тя е наследница на „Грейфеър“ и господарка на крепостта. „Грейфеър“ е част от душата ѝ. Щом не разбираш това, значи не можеш да разбереш и нея. А това пък означава, че ти не я заслужаваш. Тя приема много сериозно задълженията, които има като последна представителка на семейство Грей. Не можеш наистина да очакваш от нея да изостави хората си на милостта на сър Джаспър Кийн. Жена, която би постъпила така, не би била достойна да стане графиня Дънмор. — Лейди Марджъри постави ръка на рамото на сина си. — Доведи я обратно у дома, Тевис.

— А ако тя не е в „Грейфеър“? — попита той.

— Тогава замини на юг и я накарай да се върне с теб — посъветва го майка му.

— Трябва да се върна в Единбург, мамо. Джейми ми остави малко време, колкото да се върна да нагледам имението и земите си преди отново да замина на север — каза графът.

— Ако ще гониш момичето, тогава, по дяволите, го направи! — каза раздразнено Доналд. — Не дължиш нищо на Джейми Стюарт, Тевис. Той дори не си е направил труда да ти каже, че съпругата ти се е развела с теб и е заминала за Англия нали? Може да изпрати някого другиго на север. Земевладелците от северните области ще му създават затруднения, независимо от това, което той ще предприеме. По-добре намери съпругата си и я върни у дома, макар да не знам защо искаш за съпруга това момиче, което непрекъснато избухва. Няма да бъдеш щастлив, докато не си я върнеш. Дори аз го виждам, макар да не ми е приятно да го призная.

Лейди Марджъри кимна, за да покаже, че е съгласна с думите му.

— Доналд е прав — каза тя, а очите ѝ блеснаха дяволито, когато продължи. — Макар да трябва да те попитам кога ли сме били на едно и също мнение, Доналд, синко? Може би само по въпроса за избора ти на съпруга. Наистина, момичето от рода Хепбърн те обича, а и е добро момиче. Не знам какво намира тя в теб, защото ти си вечно кисел и недоволен. Но може би познава онези твои страни, които ти не разкриваш пред нас.

— Утре сутринта ще изпратя пратеник при Джейми и ще поема на юг — каза им графът. — Така Джейми няма да може да ме спре.

Мисля, че той няма да се осмели да застане отново между Арабела и мен. Права си, мамо, наистина не зачитах чувствата на Арабела. Сега осъзнавам грешката си. Едва когато тя възстанови правата си над „Грейфеър“, ще престане да се кара с мен. Едва тогава ще можем да заживеем щастливо.

На сутринта един от хората на графа препусна към Единбург, а самият граф с останалите въоръжени мъже обърнаха конете на юг, към Англия. В „Грейфеър“ намериха само Роуън Фицуотър, който, след като се увери в самоличността им, им отвори портите на крепостта и ги поздрави с добре дошли. В една от залите им сервираха месо и напитки.

— Нейно благородие замина на юг, за да преговаря с крал Хенри — каза им Роуън дори още преди графът да е попитал. — Малката Меги е, разбира се, с майка си. Придружават я баща ми и още петнайсет от нашите въоръжени мъже. И сестра ми Лона замина, за да служи на господарката си.

Графът вече беше забелязал окаяното състояние, в което се намираше крепостта.

— Какво се е случило тук, момче? — попита той Роуън.

— Сър Джаспър Кийн е виновен за всичко — отговори с горчивина Роуън. — През последните няколко години реколтата все е лоша, а сър Джаспър Кийн взема всичко. Хората гладуват. Някои от семействата, които живееха тук дълги години, заминаха да си търсят късмета другаде. Сър Джаспър открадна най-добрите момчета от семействата им, за да направи впечатление на крал Хенри. А после овошките бяха поразени от някаква болест. Но него нищо не го интересува. Когато господарката се върна у дома, ние отново започнахме да се надяваме. Тя обеща да поправи злините, причинени от сър Джаспър. Докато на тази земя няма нито един представител на фамилията Грей, късметът няма да се върне при нас, милорд. Старите жени го казаха още през първите няколко седмици след заминаването на лейди Арабела. Тогава някои им се присмяха, но после разбрахме, че това е истина.

Тевис Стюарт мълчаливо кимна. Изпита чувство на вина, съвестта му се събуди. Може би част от това немаше да се случи, ако не беше пренебрегвал молбите на Арабела. Разбира се, овошките пак щяха да се разболеят, но той и Арабела можеха да спестят някои

страдания на хората. Той мислеше, че не е вероятно нещата в „Грейфеър“ да станат такива, каквито са били преди, но запази мисълта за себе си. Беше му се случвало и да греши. Арабела предварително беше загубила битката, макар и да не го разбираше още. Но той искаше да е до нея, когато тя осъзнае това. Тя щеше да има нужда от помощта му, макар да не беше осъзнала още и това. Вече беше сигурен, че не иска друга жена да носи името му и да роди синовете му.

Графът избра двама мъже, които щяха да го придружат на юг, нареди на капитана си да окаже помощ на „Грейфеър“, а останалите мъже изпрати обратно в „Дънмор“. Тевис Стюарт тръгна от „Грейфеър“ по-мъдър, но натъжен. Едва сега разбра колко силно е страдала съпругата му, като е знаела, че сър Джаспър Кийн умишлено занемарява крепостта. Как отчаяно се е опитвала да помогне на хората, за които се е смятала отговорна. И всичко това е понасяла без неговата помощ, защото той непрекъснато беше зает със собствените си проблеми. Неочаквано, лицето му се озари от усмивка. Да, тя беше извънредно силна жена, въпреки ниския си ръст и привидна крехкост.

Намери краля в любимия му замък край Шийн. Макар и силно изненадан, Хенри Тюдор даде аудиенция на граф Дънмор.

— Да не би идвате по работа на племенника си, милорд? — попита той още преди графът да се е поклонил.

— Не, Ваше величество. Търся съпругата си, за която ми казаха, че е дошла да се срещне с вас.

Е, значи той я обича въпреки всичко, помисли си Хенри Тюдор.

— Лейди Грей ми каза, милорд, че се е развела с вас — каза кралят.

— Да — призна графът. — Но аз имам намерение отново да се ожения за нея, и то веднага, след като я намеря. Трябва да поправа глупавото недоразумение, което се случи между нас.

— Лейди Грей е във Франция, милорд. Изпратих я там по работа. Трябва да свърши нещо за мен — каза кралят. — Но това трябва да запазите в тайна. Казвам ви го, за да не допуснете страстта да ви подтикне към глупави постъпки.

— А „Грейфеър“? — попита графът, защото знаеше, че крепостта е замесена по някакъв начин. Ако не беше така, Арабела не

би напуснала Англия.

— Давате ли ми думата си на благородник, че разговорът ще си остане между тези четири стени? — попита кралят.

Графът неохотно кимна, защото много искаше да узнае каква е съдбата на Арабела.

— Дамата се съгласи да направи услуга на короната, в замяна, на което ще получи правата над „Грейфеър“ — каза студено кралят. — Трябва да ми служи цяла година. Едва тогава ще възстановя правата ѝ. Смята се, че е в изгнание, защото аз съм конфискувал нейната собственост. Заради връзките ѝ с моя предшественик, нали разбирате.

— С други думи — каза Тевис Стюарт с равен глас, потискайки надигащия се в него гняв, — съпругата ми е трябвало да стане ваш шпионин.

Очите на двамата се срещнаха и Хенри Тюдор тихо каза:

— Да.

— Моята дъщеря с майка си ли е?

— Вашата дъщеря е в безопасност в детската стая на замъка, милорд, и за нея се грижат като за кралско дете. Тя е гаранцията, че майка ѝ ще се държи добре и ще ми служи безрезервно. Когато лейди Грей се върне в Англия, детето ще бъде върнато на майка му.

Графът кимна. Английският крал беше помислил за всичко.

— Вие сте безсърдечен негодник — каза той.

— Също като вашия крал, милорд. Може би помните, че ние двамата с него имаме келтски произход. Макар да нося на главата си английската корона, аз съм ирландец. За да седне на трона, вашият крал уби баща си. А аз, е, има някои неща, които бих искал да забравя.

— Джейми не е убил баща си! — Тевис Стюарт разпалено защити племенника си. — Той много тъгува за него.

Хенри Тюдор се засмя. Смехът му беше остър и неприятен.

— Милорд — каза той, — няма значение дали вашият крал е искал смъртта на баща си или не. Той е бил убит, а синът му е пряк виновник за това, защото е предизвикал въстанието. Мисля, че Джеймс IV добре знае това. Отговорността е негова. А вие ще трябва да приемете случилото се с лейди Грей.

— Изглежда, че нямам друг избор, милорд. Но бих искал да взема детето си у дома.

— Прав сте, милорд. Нямаме избор. Казах ви вече, че за детето ви се грижат добре. Синът ми Артър следва вашата дъщеря като предано кученце. Точно сега той ще страда много, ако го лишим от нейната компания. Вашата дъщеричка има чара на майка си.

Той се усмихна, но усмивката му беше кратка и студена.

— Нямаме право да държите Маргарет — каза графът, като отчаяно се опитваше да сдържи гневното си избухване.

— Имам всякакви права, милорд. Подозирам, че ако ви позволя да отведете малката, вие бързо ще заминете за Франция, за да намерите съпругата си. Не мисля, че тя ще ви последва, защото е решена на всяка цена да върне имота си. Но вие ще я разтревожите и ще я отклоните от изпълнението на задачата. И затова, милорд, ще задържа детето ви. А лейди Грей ще остане във Франция с ясното съзнание, че трябва да ми служи добре, за да си върне „Грейфеър“ и да види детето си след година. Вие не сте глупав човек и вярвам, че прекрасно ме разбирате — завърши кралят.

Никога през живота си Тевис не беше бил по-близо до невъздържаното насилие. Толкова здраво стискаше зъби, че челюстта го заболя. Той обаче се поклони учтиво на Хенри Тюдор, без да покаже разочарованието си.

— Благодаря ви, Ваше величество, че ме удостоихте с вниманието си — каза той.

Кралят леко наклони глава на една страна.

— Не си тръгвайте още, милорд. Искам да ви задам няколко въпроса. Без съмнение, вие сте се отбили първо в „Грейфеър“. В какво състояние се намира крепостта?

— Самата крепост е в отлично състояние. Но хората са много измъчени и огорчени от сър Джаспър Кийн. Той е взел всички мъже и момчета, които са годни за работа. Там са останали само жените, децата и старците. Докато съпругата ми не се завърнала, хората не знаели какво да правят нито с лошите реколти, нито с болестта по овошките. Гладували, а някои от семействата заминали. Но съпругата ми им вдъхнала надежда.

— Кой е отговорен за защитата на крепостта?

— Роуън Фицуотър, синът на капитана, защото Фицуотър е с Арабела — каза графът.

— Какво бихте ме посъветвали? Дали да изпратя някой, който да се погрижи за крепостта? — попита кралят.

— Ще ви отговоря съвсем честно, господарю, като не включа в сметките това, че крепостта принадлежи на съпругата ми — каза Тевис Стюарт. — Роуън Фицуотър е напълно способен да организира защитата на крепостта. Отраснал е там. Приема отговорностите си много сериозно, защото се надява един ден да наследи баща си. Но можете да помогнете на хората и животните да преживеят зимата, като им изпратите зърно. Съпругата ми е обещала на семействата да ги осигури с дивеч, поне по една сърна на семейство през пролетта.

— Съпругата ви е добра жена и може да се справи с всичко — каза Хенри Тюдор. — Сигурен съм, че под нейно ръководство крепостта отново ще разцъфне.

— Не мисля, че „Грейфеър“ е бил някога особено доходен, Ваше величество — каза графът на краля. — Имението е съвсем малко.

— Защо тогава тя желае толкова силно да си го върне?

— Защото това е домът ѝ, сир — отговори простиичко графът. — Като че ли сърцето ѝ е останало там.

— Понякога жените проявяват глупост — каза Хенри Тюдор, — но за нас е щастие, че ги има на земята, нали, милорд? — На устните му отново заигра студената му усмивка. — Можете да ми направите дребна услуга, Тевис Стюарт. Ще изпратя в „Грейфеър“ чиновник, който да направи опис на имението и на онова, от което то има нужда. Ще ви бъда много задължен, ако го придружите дотам. Няма да ви задържам излишно. Можете да тръгнете днес следобед.

— Както желае Ваше величество — отговори графът. Едва ли можеше да откаже на английския крал такава дребна услуга, особено след като той се грижеше за лейди Маргарет Стюарт. Очевидно беше още и това, че Хенри Тюдор не иска Тевис Стюарт да остава в двора му и в Англия повече, отколкото е необходимо. Като изпращаше чиновника с шотландците, той се грижеше за бързото им отпътуване.

— Няма да ви задържам повече — каза кралят съвсем официално.

— Сир. — Графът се поклони учтиво за последен път и излезе от залата.

Беше чакал в двора на замъка „Шийн“ не повече от час, когато към него приближи млад свещеник. Той каза, че е въпросният

чиновник.

— Яздя добре, милорд, и няма да бъда пречка за вас — каза свещеникът.

Примирил се с факта, че няма да му позволят дори да зърне дъщеря си, граф Дънмор възседна жребеца си и се отдалечи от замъка. Не беше говорил с никого, освен с краля и секретаря му. Не се беше видял с никого, защото кралят го беше приел много рано, когато наоколо имаше малко хора. Графът мислеше за това, че ако Хенри Тюдор очакваше от него да стои със скръстени ръце и да чака Арабела да се върне от Франция, грешеше. Той нямаше да постави в опасност дъщеря си. Знаеше обаче, че Франция и Шотландия винаги са били съюзници, докато Англия и Франция — никога. Но трябваше да уважи решението на Арабела да помогне на крал Хенри. Беше изненадан от това, че тя не се беше спряла пред нищо, за да си върне собствеността. Запита се какво ли би могла да научи тя, какво, което би било от полза за Хенри Тюдор? Но по-важен беше въпросът, как ще успее да се сдобие с информацията. Нямаше нито богатство, нито приятели, които да ѝ помагат. Имаше само две оръжия — интелигентността и красотата си. Дали английският крал не очакваше от Арабела да предлага тялото си, за да му служи? Тази мисъл го накара да изпита силна болка. Знаеше, че Арабела не е покварена жена, но знаеше също така, че тя няма да се спре пред нищо, за да си върне „Грейфеър“. Господи, какъв глупак е бил! Трябваше да обърне внимание на желанията на Арабела, а не да се отнася с нея като с вироглаво и своенравно дете. Всъщност точно в това беше проблемът още от самото начало. Той беше гледал на Арабела като на упорито дете, докато тя всъщност беше жена със силен характер. Тевис Стюарт много се тревожеше за Арабела. Хенри Тюдор да върви по дяволите! Той ще отиде във Франция, за да защити съпругата си. Съпругата си? Но нали тя вече не му беше съпруга, поне не съпруга, призната от църквата. Тя беше свободна жена. Свободна да прави каквото пожелае. Свободна да се омъжи повторно. Не, тя не можеше да направи това! Или той ще убие всеки, който би се осмелил да мечтае за брак с нея.

Когато се върна в „Дънмор“, Тевис Стюарт откри, че пратеникът на краля го чака. Трябваше веднага да замине за замъка във Фолклънд. Пратеникът го беше чакал в „Дънмор“ повече от две седмици. С въздишка на примирение, графът прекара само една нощ в собственото

си легло, преди отново да потегли на север. Не можеше да пренебрегне заповедите на краля.

— Не можа ли да се забавиш още? — Джеймс беше много ядосан.

— Но аз се върнах в „Дънмор“ едва преди четири дни. Бях в Англия и се видях със самия Хенри Тюдор — отговори графът.

— А видя ли някои от онези предатели, които бягат от мен, за да служат на английския крал?

— Не. Отидох там заради Арабела. Искam съпругата ми да се върне.

— Съпругата ти се разведе с теб, чичо. Разбери го най-сетне и се ожени повторно.

— Джейми — каза тихо Тевис, — ако не беше крал, щях да те простра на земята само с един удар. Защо разреши на Арабела да се разведе с мен? Не, не ми отговаряй, защото аз вече знам.

— Нима? — Джейми неспокойно запристъпва от крак на крак.

— Да, не е могла да се яви пред Хенри Тюдор, докато е била омъжена за шотландец. Затова те е помолила да уредиш развода ѝ. Прощавам ти, Джейми, защото поне си видял колко загрижена е тя за „Грейфеър“. Аз я смятах просто за вироглаво дете.

По гърба на Джейми се стичаше пот. Заля го чувство на облекчение. Очевидно, Тевис не знаеше нищо за връзката му с Арабела. Кралят все още се чувстваше виновен за случилото се. Чичо му винаги му бе предан и винаги бе работил много, за да му помогне. Той беше готов дори да уреди работите с благородниците от северните земи. Джеймс Стюарт се чувстваше не просто виновен. Той се срамуваше, че използва властта си неправилно, че позволи на страстта да властва над кралската му чест.

— Искam да замина за Франция — каза графът. — Арабела е там.

— Какво прави тя във Франция? — попита кралят изненадан.

— Крал Хенри конфискувал „Грейфеър“ заради връзките на семейството ѝ с крал Ричард. — Тевис Стюарт внимаваше какво говори, защото помнеше какво обещание бе дал на Хенри Тюдор. — Като нямало къде да отиде, Арабела избягала във Франция. Казаха ми, че е останала почти без средства и че живее във френския двор. Сигурно не ѝ е лесно.

Джеймс Стюарт кимна.

— Мога да се погрижа да ѝ изпратят пари, които ще ѝ осигурят малък доход, чичо, докато ти стигнеш във Франция.

— Много мило, Джейми, но, с твое разрешение, аз искам да замина незабавно. В Лийдс винаги има по някой кораб, готов да отплава за Франция.

— Не мога да ти разреша, чичо. Не веднага. Искам още веднъж да отидеш във Високите земи. Искам да отидеш в замъка „Гленкърк“. Решил съм да изпратя посланици в някои от европейските страни, както правят англичаните. Искам да изпратя лорд Гленкърк в една малка Средиземноморска държавица, наречена Сан Лоренцо. Трябва да разширим търговията си с другите държави, ако искаме да просперираме. И ще имаме нужда от средиземноморските пристанища, където корабите да се зареждат с вода и продукти за дългите пътувания. Не искам да зависим изцяло от французите. Въпреки че живее във Високите земи, Патрик Лесли е културен и образован човек. Вдовец е и май няма намерение да се ожени повторно. Има задължения единствено към двете си деца. Ще накарам братовчед му да се грижи за тях, докато той ми служи — каза кралят.

— А той има ли представа, че искаш да ти „служи“ племенник? — запита го сухо графът. Знаеше отговора, но искаше да го чуе от устата на Джейми.

— Точно в това ще се състои твоята работа, чичо да го убедиш — каза кралят. — Знаеш ли, той беше един от най-горещите ми привърженици по времето, когато въстанах срещу баща си. Не знам защо, но ще го попитам, когато отново се срещнем. Искам да доведеш Патрик Лесли при мен. Знам, че няма да бъде лесно. Не искам да му заповядвам, но ако нямам друг избор, ще го направя. Когато приключиш със задачата, можеш да заминеш за Франция. А, междувременно, аз ще се погрижа нищо да не липсва на Арабела.

— Тя няма да приеме нищо, Джейми, защото е горда и ти много добре го знаеш — отговори графът.

Кралят се засмя.

— Твоята съпруга е много практична. Във френския двор всички обичат да залагат. Сигурен съм, че и тя ще започне да залага. И когато спечели, няма да изхарчи всичкото злато, а ще си задели за черни дни. Не бива да се страхуваш, че Арабела ще гладува.

— Не се страхувам, че ще гладува, Джейми — каза Тевис Стюарт. — Страхувам се, че самотата може да я тласне в прегръдките на друг. Това е най-големият ми страх, племеннико.

— Нямах основание да се страхуваш, чичо — каза му кралят. — Арабела те обича. За нея ти си най-скъп. Аз съм абсолютно сигурен в това.

— Надявам се да си прав, Джейми.

И така, граф Дънмор замина за замъка „Гленкърк“, за да уреди работите на краля. Патрик Лесли го посрещна топло. Тевис Стюарт остана дълго време в замъка, ходеше на лов за дивеч, ловеше риба в ледените води на многобройните поточета, които се виеха из земите на лорд Гленкърк. Вечерите двамата пиеха от превъзходното уиски, което лордът държеше в избата си, а един гайдар им свиреше стари народни песни. Живееха удобно, наслаждаваха се на живота като двама ергени, въпреки двете деца на лорд Гленкърк — малко червенокосо момиченце, което беше на десет години и се казваше Джанет, и упорито и своенравно момченце, което беше на шест години и се казваше Адам. Трудно беше да се подхване желанието от краля разговор, но най-после един ден, докато играеха голф, Тевис Стюарт реши, че не може да чака повече. Дните бяха станали осезаемо по-къси, зимата приближаваше.

— Патрик — поде той, — моят племенник ми каза, че си го подкрепил в борбата му против неговия баща.

— Да — отговори кратко Патрик Лесли. — Чувствах, че правото е на негова страна.

— Кралят иска да те възнагради за твоята преданост. Затова ме изпрати при теб — каза графът.

Патрик Лесли поклати глава. Погледът на зелените му очи беше напълно сериозен, когато каза:

— Аз не съм създаден за живот в двора, Тевис. Искам да живея тук, така, както прадедите ми са живели дълги години наред. Не вярвам, че искат да ме възнаградят за това, че просто съм изпълнил дълга си.

— И все пак, Джейми много би искал да дойдеш. Наредено ми е да остана в „Гленкърк“, докато ти се съгласиш. А имам неотложна работа във Франция, затова се надявам, че бързо ще промениш решението си, милорд.

Патрик Лесли замахна със стика и силно удари топката, която се затъркаля по влажната трева. Затича се след нея, а после, очевидно доволен от удара, каза:

— Поласкан съм от честта, която кралят ми оказва, Тевис, но няма да напусна „Гленкърк“. Не съм чак такъв невежа по отношение на кралете и техните прищевки. Знаеш, че щом веднъж се озова в двора, кралят ще поиска някаква услуга от мен, така, както е постъпил и с теб. И няма да мога да се върна у дома. Сигурен съм, че и на теб ти липсва „Дънмор“, но можеш ли да се върнеш там? Не. Първо трябва да изпълниш заръката на племенника си, а после да заминеш за Франция. Сигурен съм, че и там ще изпълняваш някаква кралска заръка, макар ти да си премълча. Благодаря, но не желая да напускам „Гленкърк“.

— Е, ще трябва да остана тук, докато решиш точно обратното, Патрик — каза мило графът. — Сгодено ли е вече момиченцето ти?

— Не, все още не искам да я загубя — отговори лорд Гленкърк.

— Кралят може да й намери много по-добър съпруг от теб, обзалагам се — каза Тевис Стюарт. — Можеш да вземеш и децата в двора. Няма съмнение, че на тях ще им хареса там.

— Тук, в замъка, прекарваме Коледа много весело — отговори спокойно лордът. — Казвам ти го, защото виждам, че си решил да останеш тук. Може би трябва да помолим и съпругата ти да дойде.

Тевис Стюарт почувства дълбоко отчаяние. Щеше да бъде повече от трудно да убеди Патрик Лесли. А племенникът му нямаше да му позволи да си тръгне от „Гленкърк“, без да е изпълнил задачата. Щеше да му се наложи да остане още известно време, преди Джейми да проумее, че няма друг начин, и да изпрати пратеник със заповед, на която Лесли не би могъл да възрази.

Коледа дойде и отмина. Граф Дънмор беше готов да признае поражението си. Беше прекарал в „Гленкърк“ шест месеца, а не беше успял дори да разколебае неговия собственик. Написа писмо на краля, който най-после изпрати заповедта си. Сега вече лорд Гленкърк не можеше да откаже. Трябваше възможно най-бързо да се яви пред краля, и то с двете си деца. Последното щеше да гарантира оставането му в двора, докато Джеймс има нужда от него.

— След като те посрещнах така гостоприемно — оплака се лорд Гленкърк, — ти постъпи така с мен?

— Джейми винаги постига своето, приятелю — каза граф Дънмор. — По-добре запомни това. Ако беше дошъл с мен още първия път, когато те помолих, нямаше да става нужда да издават тази заповед.

— Но защо и децата?

— Те ще прекарат чудесно в двора, а и е добре да видят и други места, освен „Гленкърк“.

— Може ли да нося меч, татко? — попита малкият Адам. — Ще уверя краля в своята преданост.

— Ах, ти, глупчо! — възкликна Джанет. — Кралят няма нужда от сополанковци, нали, татко? Но аз вече съм почти на възраст за женене. Може би татко ще ми намери годеник в двора. — И тя отметна назад дългите си червени къдрици.

— Ха! — присмя й се брат й. — Кой мъж ще погледне момиченце, което още няма цицки, високомерна госпожице? Плоска си като рендосана дъска.

— О! — ядоса се не на шега Джанет Лесли. Прекоси стаята, като гледаше страшно братчето си. Но Адам се беше усъвършенствал в изкуството да избягва от гнева на сестра си. Успя и този път.

При тази кавга на двете деца, които всъщност силно се обичаха, двамата мъже избухнаха в смях.

— Е — каза графът, — сега, след като работите между теб и краля се уредиха, и аз ще видя малкото си момиченце.

— Да — отговори лорд Гленкърк, — но ще трябва близо седмица да се подготвим за пътуването. Ти ще пътуваш с нас, нали, приятелю?

— Да, такава е волята на племенника ми. Той сигурно се страхува, че ще пренебрегнеш заповедта му и няма да се явиш в двора, ако лично аз не те придружавам. Но аз и без това трябва да отида в Лийдс, за да се кача на някой кораб за Франция.

— Опасно е да се прекосява Ламанша през зимата — отбеляза Лесли.

— Да, но трябва да замина — отговори графът. — Трябваше да отида във Франция още преди месеци, но не успях да те убедя. Е, няколко дни не могат да променят нещата, нали?

Но в деня преди заминаването им силна буря се изви над цяла Шотландия и скова земята. Щяха да минат поне няколко седмици, преди обитателите на замъка „Гленкърк“ да могат да излязат извън вратите на замъка. Пътищата бяха блокирани от няколко метра сняг.

Трябваше да дойде месец март, да задухат по-меки ветрове и да паднат дъждове, за да се отворят пътищата.

Когато този ден настъпи, лорд Гленкърк погледна към замъка с гордостта на собственик. Дъщеря му обаче заплака горчиво, нещо, което никой не очакваше. Като видя колко силно тъгува тя, граф Дънмор каза:

— Какво ти е, момиче? Не тъгувай, в двора ще ти хареса, ще се забавляваш. А скоро ще си бъдеш отново у дома.

Джанет Лесли избърса сълзите си с ръкав и каза:

— Имам странното предчувствие, милорд, че ще мине много дълго време, преди отново да видя „Гленкърк“. Но това сигурно са глупости!

— Сигурно, момиче. Не се обръщай назад. Аз никога не го правя, защото няма смисъл, нали ме разбираш. Винаги гледай напред, Джанет Лесли, защото ти обещавам, че те чакат целият свят и много приключения!

ГЛАВА 19

— Днес дук Дьо Ламбер каза нещо твърде интересно, Тони. — Арабела отпи от превъзходното бяло вино. Тя и лорд Вардън току-що бяха изяли вкусната вечеря, приготвена от Барбе.

— И какво е то? — Лорд Вардън също отпи от чашата си.

— Отново ме помоли да стана негова любовница — отговори Арабела, — а аз му напомних, че бедната му съпруга е самотна в Нормандия. Казах му още, че трябва да взема пример от краля, който е неизменно верен на кралица Маргарет Австрийска. Той се засмя и ми отговори, че браковете се сключват само, за да бъдат разтрогвани. Когато го попитах какво иска да каже, той смени темата. Мислиш ли, че това е важно?

— Може и да е — каза лорд Вардън заинтригуван. — Виждаш ли, Арабела, в зестрата на кралица Маргарет влизат и бившите френски провинции Комт и Артио, които французите желаят да си възвърнат. Има само едно нещо, което може да изкуши Шарл да разтрогне този брак и да сключи нов — Британия. На всяка цена трябва да разбереш, Арабела, дали кралят има намерение да разтрогне брака си. Информацията ще е много полезна на крал Хенри. Ако Шарл се ожени за принцеса Ан Британска, Франция ще стане една от силите в политиката на Европа, а това никак не е изгодно за Англия.

Арабела въздъхна.

— Има само един начин да измъкна информацията от дука — каза тя почти примирено и лорд Вардън разбра какви ще бъдат следващите й думи. — Ще трябва най-после да отстъпя на увещанията му. Като че ли нямам друг избор.

Той взе ръката ѝ.

— Ние сме приятели, Арабела, нали? — Тя кимна. — Ти си млада и красива. Мисля също, че си страстна жена. Онова, което ще направиш, ще бъде от полза за Англия, затова не бива да изпитваш чувство за вина.

Тя се засмя. Загрижеността му беше затрогваща.

— Тони, онова, което бих направила, бих го направила само, за да върна земите си. Що за жена съм, се питам, щом съм готова да разменя тялото си за земя? Но съм готова да сключа дори сделка с дявола, за да дам „Грейфеър“ на дъщеря си. Мъжете се бият с помощта на мечове, ножове и артилерия. А оръжието на жената е нейният интелект, макар много мъже да биха се изсмели на това. Ако не успее да се справи с негова помощ, остава й тялото. А всички мъже имат поне едно слабо място — желанието да притежават женските тела.

Той я погледна изненадан. До този момент беше мислил за Арабела като за млада и неопитна жена, хваната в мрежите на политиката и властта и неспособна да се освободи. А сега, изведнъж, тя му разкриваше нови свои страни.

— Ти ме плашиш, Арабела — каза той.

Тя отново се засмя.

— Дребният ръст и привидната ми крехкост са моето проклятие. Мъжете ме мислят за безпомощна, Тони, но нали в момента ние желаем точно това? Не съм уличница и ме боли, че трябва да пожертвам добродетелността си, за да постигна целта си. Но ще го направя! Ако не отстъпя пред молбите на дука, той ще загуби интерес към мен.

Лорд Вардън беше възхитен от нейната решителност. Тя винаги преценяваше правилно ситуациите и възможните решения.

— Разбира се, ще се предадете с грация и невинност, нали, мила моя? — попита той.

— Ще отстъпя деликатно, ще покажа, че това не ми е присъщо и ме тревожи, въобще, ще направя всичко възможно той да повярва, че е спечелил трудна битка — отвърна дяволито Арабела.

Сега беше ред на лорд Вардън да се засмее.

— Никога не съм се съмнявал във вас, мила. Но дукът ще трябва да се представи добре, да ви достави удоволствие, иначе ще загуби.

— Не съм сигурна, Тони, че това ще се случи — отговори Арабела, но зелените й очи дяволито проблясваха. — Някак си не ми се струва правилно да извличам и удоволствие от всичко това.

— Но ако не ти е приятно, може би ще разочароваш дука. Трябва да доведеш нещата докрай, мила, без да съжаляваш за нищо. Разкаянието е чиста загуба на време. Човешко е да се греши. Да се разкайваш, означава да съжаляваш, че си човек. Дукът ще иска да има

в леглото си топла и отзивчива жена. Щом така и така трябва да отстъпиш, поне се забавлявай.

— Милорд, вие сте непоправим! — каза му Арабела и се засмя. — Трябва да призная обаче, че изпитвам любопитство по отношение на останалите мъже. — Тя нямаше да му спомене за кратката си връзка с Джеймс Стюарт. Това беше друг въпрос и той не касаше лорд Вардън.

— Е, сега ще имате възможност, мадам, да задоволите любопитството си — отговори й той. — Имам само един въпрос. Кога?

— Дукът ме помоли да отпразнувам Дванайсетата нощ с него — каза Арабела. — Щял да си направи малко угощение и ме покани да бъда негов гост. Случаят ще бъде удобен да направи нов опит да ме съблазни.

— Да — съгласи се лорд Вардън. — Подозирам, че точно така ще стане.

Той не й каза, че никой в двора и не подозира, че дукът ще дава малко угощение. Очевидно, дукът щеше да направи последен опит да вкара Арабела в леглото си. После реши, че може би трябва да й го каже, защото не искаше тя да бъде изненадана.

— Струва ми се, мила, че ще бъдеш единствената гостенка на дука — каза той. — Аз не съм поканен, а знаеш, че винаги, когато кани теб, той кани и мен.

— Така ли? — Веждите на Арабела се извиха в дъга. Тя явно беше учудена.

— Може би му се струва, че това ще бъде последната му възможност — предупреди я лорд Вардън.

— Така изглежда, Тони. Благодаря ти за предупреждението.

— Арабела, трябва да знаеш, че завиждам на дука за неговото „завоевание“.

Тя се изчерви. А после му зададе въпроса, който й се искаше да му зададе още откакто се запознаха.

— Защо никога не си се женил, Тони?

— Напротив, бях женен — отговори той. — Тя беше от Бретан. Бяхме женени само от няколко месеца, когато тя се разболя и умря от треската. Много малко хора я помнят, а също така и факта, че бях женен за нея. Оттогава в моя живот не е имало жена за дълго време. Една жена ще ме направи уязвим и няма да мога да служа добре на

крал Хенри. А не мога да си позволя уязвимост, нали ме разбираш, Арабела? В Англия няма нищо, което да ме задържа там. Нито земя, нито пари. Кралят ми обеща, че когато приключи мисията си тук, във Франция, ще ме дари с имение, където да мога да се оттегля. Мисля, че тогава ще мога да се ожена повторно и да се радвам на децата си.

Тя го разбираше. Та нали крал Хенри беше използвал нейната малка Маргарет против нея!

— Надявам се и се моля информацията, която ще измъкна от дука, да се окаже извънредно ценна, Тони. Копнея да се върна у дома! Маргарет сигурно много е пораснала. Тя толкова много ми липсва!

— Ами ако се влюбиш в дука, мила? — попита я той. — И това може да се случи, нали знаеш? Мисля, че ти и сега го харесваш, макар още да не си го осъзнала. Кой знае какво може да се случи, когато към другите чувства се прибави и споделената страст.

— Не, никога няма да се влюбя в Адриен Морло — възрази Арабела. — Той желае само тялото ми. А аз желая да получа информация от него.

— Но той не знае това, мадам.

— Но нали аз го знам — отвърна Арабела. — Никога няма да обичам отново, Тони. Любовта, както открих, причинява само мъка.

— Да — съгласи се той. — Но пък да живееш без любов, мила, е още по-трудно. Когато моята Жана — Мари беше жива, изпитвах болка, когато не бяхме заедно. А когато тя умря, стори ми се, че умрях и аз. Но мина време и аз разбрах, че съм жив, и проклех съдбата, която беше отредила така. Вече знаех, че колкото и дълго да чакам, тя няма да се върне, а това не можеше да се сравни с болката, която изпитвах преди, през кратките часове на нашите раздели. Аз, Арабела, бих се влюбил отново, но не точно сега. Ако изпитваш нещо към Адриен Морло, не се страхувай да го покажеш. Животът е за това, за да му се наслаждаваме!

Любовта винаги е причинявала повече мъка, отколкото радост, помисли си Арабела. Майка ѝ, например, беше обичала сър Джаспър Кийн, а той ѝ беше причинил само страдания. Тя дори беше умряла по негова вина, опитвайки се да го дари с дете. Тя беше обичала Тевис Стюарт, а той се беше отнасял с нея като с дете, не като със своя съпруга. Единственото хубаво нещо, което ѝ беше останало от него, беше Маргарет. Не, никога нямаше да се влюби отново! Замисли се за

нощта, която трябваше да прекара с Адриен Морло. Какво да облече? Щеше да носи най-предизвикателната си копринена рокля, а под нея — само една лека копринена риза. Арабела поклати глава. Колко пресметлива беше станала! Да, но ако не преценяваше правилно нещата, щеше да причини зло на всички тях. Нямаше да сложи никакви бижута, за да изглежда още по-невинна.

Дойде и Дванайсетата нощ. Тя старателно се изкъпа, като преди това нареди на Лона да ароматизира водата с любимия ѝ парфюм, с аромата на див пирен. Косата си беше измила по-рано, за да не губи време сега.

— Чудно ми е как не се разболявате, като се къпете непрекъснато в този студ — недоволстваше Лона. — Толкова много къпане не е здравословно, милейди, но май ще трябва да свикна с новите ви навици.

— А аз как съм свикнала с непрестанното ти бърборене? — отговори господарката ѝ.

— Бърборене? — Лона внезапно се натъжи. — Само защото изказвам на глас тревогите си за вас, вие казвате, че бърборя, милейди?

Арабела се засмя и побърза да успокои своята слугиня и отдавнашна приятелка.

— Мила Лона, заяждам се с теб само защото те обичам — каза тя.

— Е, добре — отговори Лона, — това променя нещата, нали? — Тя помогна на господарката си да излезе от ваната, да се подсуши и парфюмира и я загърна с една голяма хавлия. Като донесе леката копринена долна риза, тя отбеляза: — Трябва да облечете нещо по-топло, милейди. Навън е студено.

— Нещо по-топло, както казваш ти, ще развали линията на роклята ми — отговори Арабела. Лона повдигна вежди, а Арабела я предупреди: — Няма да говорим повече за това, Лона.

Лона кимна, без да се обиди. Тези няколко думи ѝ бяха казали всичко. Безмълвно донесе копринената рокля и помогна на господарката си да се облече. После внимателно разреса разкошната ѝ коса и вплете в нея няколко перли и копринени панделки.

— Готово — каза най-после тя. — Много сте красива, милейди!

Обувките на Арабела бяха от сатен и много отиваха на роклята ѝ, но понеже навън валеше сняг, Лона донесе чифт галоши, които тя да

обуе върху тях. Лона ѝ помогна да се качи в каретата и я зави с дебело вълнено одеяло. До дома на граф Ламбер не беше далеч, но януари беше толкова студен, че по улиците не се виждаха никакви хора.

— Когато заведете конете в конюшната на дука, отидете в кухнята да се стоплите — нареди Арабела на шестимата мъже, които щяха да я придружават. — Ще ви потърся там, когато стане време да си тръгваме.

Пристигнаха в имението на дука. Арабела позволи на слугите му да махнат топлите тухли от краката ѝ и да ѝ помогнат да слезе от каретата. А след това бързо влезе в къщата.

— Ах, красавице, добре дошла! — извика Адриен Морло, който слизаше надолу по стълбите, за да я посрещне. Икономът пое пелерината ѝ, а Адриен ѝ целуна ръка, като се забави малко повече от необходимото.

Тя повдигна въпросително вежди.

— Да не би да съм объркала нещо от поканата, милорд? Да не би да съм пристигнала не в нощта, в която трябваше?

В къщата цареше гробна тишина, а облеклото му не беше особено изискано. Тя би казала, че дори е доста небрежно.

— Надявам се, че ще простите малката ми измама, Арабела — отговори той. — Вие ще бъдете единствената ми гостенка.

— Но, мосю! — Арабела се престори на изненадана и дори шокирана. — Много сте лош! Ще съсипете репутацията ми! Моля ви, наредете да повикат каретата ми. Не бива да оставам по-дълго при тези обстоятелства.

— Нима няма да останете поне малко, красавице? Ще ви дам подарък. Няколко минути няма да навредят на безупречната ви репутация — каза той тихо и гальовно. Арабела се остави да я придума и го последва нагоре по стълбите. Влязоха в малък салон, в чиято камина гореше весел огън.

— Обичам да получавам подаръци! — възкликна Арабела и замечтано добави: — А отдавна никой нищо не ми е подарявал.

— Ще напълня цяла стая с подаръци за теб, стига ти да ми позволиш!

Червенината, избила по бузите на Арабела, не беше престорена.

— И аз имам един малък подарък за теб — каза му тя и му подаде малка кутийка, завързана с червена панделка. — Искам да го

отвориш веднага.

Той с усмивка се подчини. Вътре намери чифт кожени ръкавици, донесени от Флоренция.

— Господи! — Той наистина беше развълнуван, защото веднага разбра, че ръкавиците са първо качество, а знаеше, че доходът ѝ не е голям. — Много са красиви. Благодаря ти.

— Преди Коледа спечелих на карти — каза тя и така отговори на незададения му въпрос.

Той се засмя.

— Май ще се превърнеш в жена, която ще прави всичко възможно, за да оцелее. А това е голямо постижение за теб, която си толкова добродетелна. — И той ѝ подаде украсена с резба дървена кутия. — За теб е, красавице.

Какво ли имаше в тази красива кутия? С треперещи пръсти, тя повдигна капака и замръзна от изненада. Върху бялото кадифе, с което кутията беше облицована отвътре, лежеше огромен червен рубин на златна верижка.

— О! — възкликна тя, неспособна да каже нещо повече.

С усмивка на задоволство Адриен Морло взе накита от кутията и го сложи около врата на Арабела. Рубинът легна точно над цепката, която разделяше гърдите ѝ, и изпъкна на бялата ѝ кожа. Арабела вдигна поглед към дука.

— О, мосю — прошепна тя, — това е най-красивото нещо, което съм имала през целия си живот! — Очите им се срещнаха и тя видя силната страст, която гореше в неговите. — О! — прошепна отново, защото той я целуна за първи път. Целувката накара сърцето ѝ лудо да забие. Беше минало толкова много време, откакто за последен път бе почувствала ласката на мъжките устни. Не можеше да забрави и онова, на което Джейми Стюарт я беше научил, без да иска: че между мъжа и жената може да съществува страст и без да има любов. О, Пресвета Дево, помоли се Арабела, дай ми сили!

— О, красавице моя, трябва да те имам! Не ми отказвай пак, моля те! Падам на колене пред теб! Обожавам те! — шепнеше страстно дукът, прегърнал я здраво през кръста. Пъхна ръка в деколтето ѝ и погали гърдите ѝ. Ръката му беше опитна, ласките — възбуждащи.

— О, мосю — извика тя тихо, но не направи опит да се отдръпне. — Не бива! Ами съпругата ви? — Дано думите ѝ да не са прозвучали предвзето. Едва успяваше да потиска стонове на удоволствие, които напиреха в гърлото ѝ. Докосването му ѝ беше извънредно приятно.

— Ан — Клод е в Нормандия, красавице Не я обичам. Обичам теб! Бракът ми е само за удобство. Дай ми отново устните си, моля те.

Арабела беше неспособна да му откаже. Целувките му бяха толкова сладки. Бяха дълбоки и издаваха глада му за страст, за плътско удоволствие. Докато я целуваше, той започна да развързва роклята ѝ. Трябваше отново да изрази протест, да не би съгласието ѝ да предизвика у него подозрения.

— Не бива, мосю. Сигурна съм, че не бива!

— Кажи ми, че и у теб не се надига страст — рече той почти гневно, а очите му опасно светеха.

— Аз... аз... не знам! — извика тя, съзнавайки, както и той, че се опитва да го заблуди. Да, страстта се надигаше у нея.

— Лъжеш! — извика той и победоносно я изгледа със сините си очи. Свали горницето на роклята ѝ, захвърли настрана долната риза и обхвана с длани голите ѝ гърди. А после покри нежната ѝ кожа с горещи целувки. — Моя си, сладка красавице! Моя си!

Сърцето на Арабела бясно заби. Много искаше да възрази на собствения му тон, който не беше очаквала от елегантния и културен дук Дьо Ламбер. Той я притисна към себе си и започна да развързва връзките, които държаха полите ѝ. Те паднаха безшумно на пода. Останалата част от бельото ѝ дукът нетърпеливо разкъса и небрежно захвърли настрана. Единственото нещо, което беше останало на тялото ѝ, сега беше червеният рубин. Той започна да разплита косата ѝ, а тя си помисли, че краката ѝ са толкова слаби, че може и да падне. Пусна косата да покрие раменете ѝ и се отдръпна назад, за да я погледа. Усмихна се щастливо. А после я взе на ръце и я занесе до огъня, където я накара да легне върху дебелата кожа, постлана пред камината. Тя се изчерви. Беше очевидно, че е много объркана.

— Мили Боже, ти си съвършена, Арабела! Дори в най-смелите си мечти не съм си представял такова съвършенство!

И той започна да се съблича. В ситуацията имаше нещо комично, помисли си Арабела, докато го гледаше. Тялото му не беше съвършено,

но беше приятно на вид. Добре, че беше отстъпила, защото беше очевидно, че той беше решил на всяка цена да я има. Дукът легна до нея, погали я нежно, усмихна ѝ се и покри лицето ѝ с топли целувки.

— Няма да ти причиня болка, Бела. Научих се да ценя твоята добродетелност, макар това да ми струваше скъпо — месеци на въздържание. Не мога повече да се въздържам. Обичам те, искам да те любя, искам и ти да ме обичаш.

— О, Адриен — прошепна тя, като за първи път го нарече по име, — каквото и да чувстваме един към друг, постъпваме грешно!

Арабела си помисли, че трябва да действа извънредно внимателно. Беше стигнала до точка, от която нямаше връщане назад. Още малко приказки и щеше да се предаде.

— Животът е толкова кратък — каза тихо той, — че е престъпление да не се наслаждаваш на краткотрайните удоволствия. А през последните месеци ние пропиляхме толкова много време, вместо да го изживеем заедно в радост. Луд съм по теб! Сигурен съм, че и ти изпитваш нещо към мен. Не е ли така?

— О, мосю... — прошепна Арабела и скри лице в дланите си. — Ами ако те разочаровам? — изведнъж се разтревожи тя. — Познала съм само любовта на съпруга си. Не съм куртизанка, веща в — любовната игра. Преследваш ме от месеци. Какво ще стане, ако сега се разочаровам, ако не изпиташ удоволствието, което си очаквал? Ще се компрометирам за нищо!

— Очарователна си, Бела — отговори той и нежно ѝ се усмихна. — Устните ти са сладки като малини. Когато те целувам, усещам как потръпваш в отговор. Гърдите ти са като сладки узрели праскови. Никога няма да мога да им се наситя. Ще докосвам и галя всеки сантиметър от тялото ти, Бела, и съм сигурен, че не би могла да ме разочаровам.

— А ако ти ме разочаровам? — попита го тя сериозно. Не биваше да му позволява да я люби така, както люби всички други жени. Трябва да бъде умна, за да задържи интереса му. Ще бъде глупаво просто да отстъпи, да му се отдаде ей така. Нека не намери спокойствие, докато не се увери, че той е най-добрият любовник за нея. Трябваше да спечели време, за да измъкне от него желаната информация. Това нямаше да бъде лесно, тя го знаеше, но беше решена

да успее. А после щеше да се върне у дома, в „Грейфеър“, и да види детето си.

— Да те разочаровам? — Той наистина беше изненадан. Изглежда, никога не би му хрумнало нещо толкова невъзможно.

— Съпругът ми беше превъзходен любовник — каза Арабела и това не беше лъжа. — Доставяше ми силно удоволствие. Но съм чувала, че не всички мъже са равни в любовната игра. Да не би да са ме излъгали? Не е ли така?

— Да — каза той, — и аз съм чувал, че е така, красавице, но нито една жена, която съм любил, не е имала повод да се оплаква. Кълна се!

Арабела вдигна поглед към него и му се усмихна съблазнително. Огънят хвърляше игриви пламъци по тялото ѝ, подчертаваше цвета и красотата на косата ѝ, караше кожата ѝ да изглежда като златна.

— Щом е така, Адриен, трябва отново да ме целунеш, защото целувките ти са сладки като първокачествено вино. А точно сега, мосю, съм жадна!

Думите ѝ накараха сърцето на дук Дьо Ламбер да подскочи в гърдите. Тя беше най-очарователната жена, която някога беше срещал — смес от невинност и чувственост, която беше толкова възбуждаща. Той отново я целуна и с наслада установи, че устните ѝ се поддадоха и разтвориха. Езикът ѝ колебливо погали неговия. Той простена от удоволствие и легна така, че тялото му отчасти да покрие нейното.

Арабела се остави на усещанията на момента. Тя също простена от удоволствие и обви врата му с ръце, притисна се в него. Погали го нежно и космите на врата му настръхнаха. Твърдият му член се притискаше в бедрото ѝ. Той покри с целувки клепачите ѝ и чувствителната кожа точно под ухото ѝ.

— Господи, Бела — възкликна — колко много ме възбуждаш! Устните му се спуснаха към рамото ѝ. Той я ухапа силно, което я накара да се стресне и извика. Тогава езикът му я погали, за да премахне болката. После се спусна още по-надолу и погали зърната ѝ. Пое първо едното, а после и другото в топлата си уста и нежно ги засмука.

— О! О! — Тялото ѝ се изви в дъга. Беше забравила колко сладостни са ласките на мъжките устни. Погали тъмнокосата му глава, за да го окуражи. — О, да! — възкликна тя. — О, да!

Той я прегърна и каза:

— Значи, Бела, красавице моя, сладките ти гърди са податливи на ласките на моите устни? Може би все пак ще успея да ти доставя удоволствие.

— Може би — съгласи се тя. Той погали най-чувствителната част на тялото ѝ и дишането ѝ стана тежко и учестено. — Адриен! — извика тя, изненадана от това, колко бързо беше успял да я възбуди. Беше минало много, прекалено много време, откакто за последен път беше изпитала точно това усещане.

А Адриен Морло си мислеше, че тя е гореща и темпераментна жена. Любовните ѝ сокове вече мокреха пръстите му, които той беше пхнал в сладката ѝ плът. Трябваше да я вкуси! Не си спомняше друг път да е бил толкова силно възбуден, от която и да е жена. Сърцето му биеше толкова учестено и тежко, че той започна да се страхува за живота си. Легна между разкрачените ѝ крака и езикът му опитно погали малката перла на удоволствието ѝ, която се втвърди под ласките му. Арабела реагира така, както би реагирала, ако я удареше гръм. Тялото ѝ се изви в дъга, а силните му ръце я обгърнаха и заковаха към пода.

— О! — извика силно тя. — О! О! О! — заляха я първите вълни на удоволствието.

Доволен, той се засмя, повдигна глава и каза:

— Все още ли ти доставям удоволствие, Бела?

Арабела дишаше тежко.

— Да, мосю — каза тя, — но можете и още повече, нали?

— Неутолима си, а! — каза той и се засмя. — Ще те накарам да крещиш от удоволствие, такова, каквото през живота си не си изпитвала — обеща ѝ той.

Арабела, която беше успяла да си възвърне отчасти самоконтрола, му се присмя:

— Ще видим, мосю.

Той започна да я люби диво и ритмично. Арабела обаче имаше достатъчно опит с мъжете, за да знае, че когато са така силно възбудени, както сега беше Адриен Морло, на тях им липсва способност за самоконтрол. Ако успееше да го накара да стигне бързо до удовлетворение, дори това да означаваше, че ще трябва да жертва своето, тя щеше да задържи интереса му. Единственото, което той искаше, беше да се наслади на победата си над нея и докато тя не му я

дадеше, той нямаше да я остави. Клетвите му за любов бяха лъжливи и тя го знаеше. Не вярваше, че дук Дьо Ламбер може да обича някого друго, освен себе си. Тя повдигна бедра, за да го посрещне. Мислите, които се въртяха в главата ѝ, бяха охладели страстта ѝ, но той не можеше повече да сдържа своята. Извика силно и се отдаде на освобождението си, а после тежко се стовари отгоре ѝ. Арабела нежно го погали и сладко прошепна:

— Много ли време е минало, откакто за последен път сте имали жена, мосю? Е, добре, може би следващия път.

Той нададе стон и легна до нея. Погледна я, а в сините му очи се прокрадваше тъга. Каза ѝ:

— За мой срам, те разочаровах, красавице. Дай ми само няколко минути да събера сили и ще започнем отново. Никога преди не ми се е случвало и, кълна се, никога повече няма да се случи.

— Милорд — каза му тя, — макар да не стигнах до края, аз изпитах удоволствие. Мисля, че не бива да се срамувате. Какво срамно има в това? Нищо, нали? Вие сте нежен и добър любовник. Мога само да се надявам, че не съм ви разочаровала.

— Никога! Ти си самото съвършенство, Бела! Никога няма да ти позволя да си отидеш от мен! Трябва да бъдеш моя и да останеш такава завинаги! — извика той, изпълнен със страст.

Арабела се изправи и отиде до малката масичка, върху която бяха подредени гарафа с вино и няколко чаши. Наля на дука от сладката, освежаваща напитка. Беше изненадана, а може би и малко уплашена, от способността си да се отдалечава, да се абстрахира, от своите чувства. Чувстваше се неудобно, че може да бъде така хладна и пресметлива. Това не ѝ харесваше. Но трябваше да бъде такава, за да си върне „Грейфеър“.

— И ти трябва да пийнеш малко вино — каза дукът, когато тя му подаде чашата.

— Виното ме прави сънлива — каза тя. — Освен ако не предпочиташ да заспя, Адриен.

— Не, тази нощ няма да спиш, Бела — каза ѝ той напълно искрено.

— Невъзможно е да остана цялата нощ — запротестира тя. — Онова, което се случи между нас, Адриен, трябва да си остане между нас.

— Искам да бъдеш моя любовница, Арабела — каза той напълно сериозно — Искам да бъдеш с мен винаги, когато пожелаеш, а не да препускаш между моя хотел и твоята малка къщичка, която, на всичкото отгоре, се намира извън града.

— Само това мога да си позволя — каза тя с достойнство.

— Искам те тук — повтори той.

— Не мога да живея в твоята къща, Адриен — каза Арабела шокирана. — Какво ще кажат хората? Какво ще си помисли съпругата ти? Ами моите слуги, които ме последваха в изгнанието? Аз няма да ги изоставя.

— Тогава поне ми позволи да ти купя малка къща в Париж, тук наоколо — помоли я той. — Място, където ще можем да се срещаме и да оставаме сами.

— Не знам... — Арабела се колебаеше. Трябваше да говори с Тони. Не знаеше колко далеч може да отиде, без френският двор да я сметне за пропаднала жена — Трябва да ми дадеш време да помисля, Адриен. Надявам се някой ден да се омъжа пак и да имам деца. О, не съм толкова глупава, та да мисля, че бих могла да се омъжа за член на двора. Ако те послушам, ще стана причина за скандал и тогава какво ще стане с мен, когато ти се отегчиш от нашата връзка? Не, не! Ще ми трябва време, за да обмисля всичко внимателно.

— Никога няма да те изоставя, Бела — каза ѝ той. — Нима не ти казах, че те обичам?

— О, Адриен — отговори му тя, — ти не ме обичаш истински. Как би могъл? Ти не ме познаваш. Поласкана съм от думите ти, дори мисля, че ти може и да си вярваш. О, целуни ме още веднъж, мили! Нека тази вечер забравим всичко за условностите и вземането на решения. Ще остана, докато мога, и ще се насладя на любовта, доколкото мога. Но кой може да знае какво ще стане утре, мосю? — Тя предизвикателно потри устните си в неговите.

Той не беше преувеличил, като ѝ беше казал, че няма да спи тази нощ. Искаше да ѝ докаже, че е добър любовник. Арабела обаче беше твърдо решена да не му даде така желаната победа. И той остана очарован и заплепен от жената, която още не беше успял да завладее. Досега не беше срещал жена, която да не може да доведе до сладостните тръпки на оргазма. Но, изглежда, не можеше да постигне с английската роза онова, което беше постигал с толкова много жени.

Друг мъж може би щеше да се ядоса при тези обстоятелства, но не и Адриен Морло. Не, той беше заинтригуван, защото му беше ясно, че Арабела не е студена жена. Тя посрещаше радостно ласките му, беше топла и податлива. Имаше апетит за сексуални игри, какъвто много малко от познатите му имаха. Но просто не можеше да я накара да му се отдаде изцяло.

В ранните утринни часове каретата на Арабела спря отново до малката къщичка край Сена. И Фицуотър, и Вардън, я чакаха.

— Добре ли сте? — попита я направо капитанът.

— Да — отговори спокойно тя.

— Тогава ще легна да поспя малко — каза той и я остави насаме с лорд Вардън.

— Налей ми малко вино, Тони — каза Арабела, като прекоси стаята и застана до камината. Въпреки малкото разстояние, което беше пропътувала в каретата, беше замръзнала до кости. Протегна ръце към огъня, за да ги стопли.

— Предполагам, че завръщането ти призори означава, че си се оставила на страстта на дука — каза лорд Вардън и ѝ подаде чаша вино. — Не знам как по-деликатно да те попитам.

— Няма нужда. — Тя се засмя и отпи доста голяма глътка от питието, което щеше да я сгрее. — Не, тази нощ не научих нищо, което би могло да е от полза за Англия. И да, мисля, че той още се интересува от мен. Искаше да остана при него, но аз му отказах, разбира се. А после предложи да ми купи къща в Париж, за да можем да се срещаме. Казах му, че трябва да си помисля. Какво да правя, Тони? Трябва да ми кажеш докъде мога да стигна, защото ти сигурно знаеш.

Лорд Вардън се замисли и едва след няколко минути каза:

— Ще трябва да му откажеш, мила. Ако съсипеш репутацията си, вече няма да си полезна и на нас. Не е скандално да прекараш няколко нощи в хотела на дука или да останеш няколко дни в замъка му край Лоара. Но само дотогава, докато имаш свой дом. Всички очакваха, че ще се предадеш на чара на Адриен Морло. Ще говорят, че си негова любима, но в това няма нищо лошо. Не можеш обаче да приемеш такъв подарък като къща след толкова кратко познанство.

— И аз така си мислех — каза Арабела. — Макар че щеше да е хубаво да имаме къща в града. Значи английската розичка не може да

приеме от Адриен Морло нищо друго, освен любовта му, така ли, Тони?

Той се засмя.

— Да — каза той, — така е. И може би няколко бижута.

— През следващите няколко дни ще избягвам дука — каза Арабела. — Трябва да дам време на страстта му да набере сили.

— Каква си ми умница! — възхити се лорд Вардън. — Наистина много бързо се учиш как да играеш играта. Аз съм готов да изпитам съжаление към дука. Страхувам се, че ще разбиеш сърцето му.

— Но така ще е по-добре, отколкото той да разбие моето, Тони — каза Арабела. Изведнъж почувства умора и досада. — Извини ме, Тони, много съм уморена. Ще си легна.

Тя остави чашата на масата, направи реверанс и излезе от стаята. Лона лежеше на походното легло в стаята на господарката си и шумно хъркаше. Арабела мина на пръсти покрай нея, защото не искаше да нарушава съня ѝ. Не искаше да обяснява на Лона липсата на копринената долна риза. Бързо се съблече, като остави дрехите на пода, там, където паднаха. После извади чиста нощница от шкафа, облече я и си легна, благодарна, че може най-после да се отдаде на съня. Имаше нужда от баня, но това можеше да почака и до сутринта. Чаршафите бяха ледени и тя трепереше от студ. Когато мина известно време и тялото ѝ се затопли, почувства мириса на споделената страст. Потръпна отвратена. Тази вечер беше научила още нещо. Че страстта, която можеше да съществува между мъж и жена, които не се обичат, е безсмислена. Само любовта придаваше смисъл на страстта. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Мразеше онова, което ѝ се налагаше да прави. Презираше и себе си, и Хенри Тюдор. Мъже! Единственото, което умееха, беше да водят войни и да правят жените си нещастни. Е, реши Арабела, и тя ще ги използва така, както те я използваша. Ще си върне „Грейфеър“, каквото и да ѝ струва това. Ще вземе Маргарет и ще се прибере у дома. Ще живее така, както сметне за добре, и няма да позволи на нито един мъж да заеме място в живота ѝ. Никога вече няма да стане жертва на мъжете, жертва, каквато беше и собствената ѝ майка. Арабела се размърда неспокойно, опитвайки се да се намести по-удобно. Бяха минали много месеци от последния път, когато се беше любила, и сега тялото я болеше. Макар да ѝ се плачеше, Арабела се усмихна. Не беше толкова глупава и знаеше, че може да получи и тя

удоволствие, като запази независимостта си. Но не, не още. Нека той се влюби в нея. Нека бъде безпомощен пред нея, така, както караше жените да бъдат пред него. Странно, но тази мисъл я успокои. Не биваше да се срамува от действията си. Тя беше боец, който се бореше за „Грейфеър“. Служеше на страната си и на краля. Трябва на всяка цена да спечели битката. И тя ще бъде победителка, каквото и да й струва това! Когато се върне в Англия, ще бъде доволна от себе си. Не, никога вече няма да бъде безпомощна жертва. Успокоена от тази мисъл, тя заспа.

ГЛАВА 20

— Обещах ти да заминеш за Франция, след като ми доведеш лорд Гленкърк, чичо. Ти се справи със задачата — каза Джеймс Стюарт, а очите му весело блестяха.

— Но не ми каза, че ще трябва да отрупвам с грижи и внимание някаква си проклета булка, която изпращаш на някой си проклет френски дук — изръмжа недоволно Тевис Стюарт.

Кралят протегна дългите си крака към огъня.

— Регентката, Ан Бю, ме помоли, в името на старата дружба между Франция и Шотландия, да изпратя във Франция някоя дама, която да е подходяща за съпруга на Жан-Клод Биланкор, дук Дьо Астиер. Той е на двайсет и седем години и произхожда от много древен род. За нещастие, през последните години членовете на семейството му страдат от нервно разстройство и мисля, че са преследвани. Трудно си намират брачни партньори във Франция. Дукът страда от остра форма на това разстройство, от което, интересно, страдат само мъжете в семейството. Разбира се, регентката не ми изпрати тази информация, защото искаше да повярвам, че ми оказва чест с молбата си.

— Но ти имаш във френския двор източници на информация, така ли? — запита чичо му развеселен.

— Е, да, имам — призна кралят и размърда пръстите на краката си.

— И като знаеш за болестта на дука, си съгласен да изпратиш някое от нашите момичета само заради старата ни дружба с Франция? Не мога да повярвам, Джейми — каза доста остро Тевис Стюарт.

— Не се тревожи, чичо, не се тревожи, само ме чуй. Напоследък ме преследва една от старите ми любовници, дама, с която съм се разделил преди доста години. Изглежда, че кралското ми звание я подтиква да ме преследва с неуморима жар. Тя ме дразни и пречи на нормалния ми живот. От добро семейство е и, както виждаш, решението е очевидно. Въпросната дама не се осмели да ми откаже, когато ѝ казах, че я изпращам във Франция.

Граф Дънмор се изправи, отиде до бюфета и наля уиски в две чаши. Върна се до камината и подаде едната чаша на краля.

— И коя е „дамата“, от която искаш да се отървеш, Джейми? — попита той и отпи от уискито.

— Сорча Мортън — каза кралят и избухна в гръмогласен смях.

Лицето на графа силно почервения от усилието да преглътне уискито, без да се задави от смях. Очите му се насълзиха, но той успя да се овладее. А когато уискито безопасно премина през гърлото му, той каза:

— Сорча Мортън! Господи, Джейми! Дори да я накараш да се ожени за онзи дук, тя пак ще ти създава неприятности. Само за месец ще успее да развали дори мирния договор между Франция и Шотландия. Да не би и ти да си полудял!

Джеймс Стюарт потисна смеха си, защото забеляза, че чичо му наистина е загрижен.

— Не се тревожи, чичо — повтори той. — Всичко ще бъде наред. Лейди Мортън няма търпение да тръгне. Не може да устои на притегателната сила на парите, а френският дук е много богат. Тя няма никакво бъдеще тук, в Шотландия. Вече е спала с всички в двора и никой не се нуждае от услугите ѝ. Никой няма да се ожени за нея, защото, общо взето, тя е много неприятна жена. А пък е горда и не желае да се омъжи за някой богат търговец. Какво ѝ остава? Официалният ѝ годеж с френския дук беше преди месец. Ще дам на Сорча малка зестра и охрана, за да стигне благополучно до Франция. Ще отплават от Лийдс след два дни. Ще трябва да предадеш Сорча на младоженеца и да станеш свидетел на сватбата им, а след това ще бъдеш свободен да се погрижиш за делата си.

— А тя знае ли за болестта на дука, Джейми? — попита графът.

— Да — отговори кралят, с което силно изненада чичо си. — Макар много да ми се искаше да погодя малка изненада на Сорча, не посмях, защото се страхувах от реакцията ѝ. Тъй като болестта не засяга две последователни поколения, децата на Сорча ще бъдат абсолютно здрави. А тя наистина се интересува само от това. Да има дом и семейство. Ще командва дука с желязна ръка.

— Това, че е съгласна да се продаде за тези толкова обикновени неща, ме кара да се срамувам, че съм шотландец — каза студено графът.

— Не я съди толкова строго, чичо — посъветва го кралят. — Сорча Мортън прави онова, което е необходимо, за да оцелее. А така постъпваме всички ние.

— За нас е по-различно — каза графът.

— Не — възрази кралят, — не е по-различно, чичо.

Тевис Стюарт се загледа в камината. Погледът му беше мрачен. Каквото и да говореше Джейми, Сорча Мортън се беше продала почти за нищо. „Ами Арабела? — нашепна му някакъв вътрешен глас. — Какво беше принудена да направи тя, за да оцелее? За да си върне Грейфеър? И вината е твоя, само твоя“ — продължи да му нашепва гласът.

— Това е последното нещо, което ще направя за теб, Джейми — каза графът сериозно. — Уредих проблемите ти с благородниците от Хайленд, доведох ти лорд Гленкърк, ще придружа Сорча до Франция и край! Искam да се сдобря със съпругата си, а представи си какво впечатление ще направя, като пристигна във Франция в компанията на Сорча Мортън. Сигурен съм, че по време на цялото пътуване тя ще се опитва да ме вкара в леглото си.

Кралят се засмя, но внезапно стана отново сериозен, когато чичо му попита:

— Какво казва за Арабела твоят източник във френския двор, Джейми? И не ми казвай, че не знаеш, защото ще те нарека лъжец, без да се замисля. Сигурен съм, че си попитал и за нея.

Джеймс Стюарт започна негласна борба със съвестта си. Не искаше да нарани чичо си, но рано или късно Тевис щеше да научи истината. Може би за него щеше да е по-добре да научи сега, за да може по време на пътуването да свикне с мисълта и да реши какво ще предприеме.

— Говори се, чичо, че Арабела е любовница на дук Дьо Ламбер — каза най-после той. — Дукът я преследвал безмилостно месеци наред, а тя се е предала едва преди няколко седмици.

Графът кимна. Лицето му беше каменно. Не каза нищо.

— Мислех, че тя ще залага на карти, за да печели пари, чичо — продължи той, напразно опитвайки да намали силата на удара, — но тя рядко играе, защото не може да си го позволи. Много внимава с парите си, очевидно няма достатъчно, за да пилее. Живее в малка къща, в

някакво село близо до Париж, съвсем скромно. Не иска да приеме нищо от дука. Настоява да бъде независима. Не е нещо ново, нали?

Тевис Стюарт беше принуден да се усмихне.

— Да, не е ново — съгласи се той.

— Знам, че я обичаш, чичо. Тя е силна жена.

— Джейми, знам, че тя може да оцелее и без мен — каза графът на племенника си. — Тя е силна, независима, вече е доказала, че е способна на всичко. Но аз не искам тя да живее без мен. Разбираш ли? Мисля, че не ме разбираш, защото никога не си обичал, нали?

— Ако ми беше задал този въпрос преди месец, чичо, щях да ти отговоря с „не“. Но сега имам сладката Меги, с която всичко е по-различно от преди — каза кралят. — Не мога да понеса дори мисълта, че ще прекарам деня, без да я видя. Не мога да си представя как съм могъл да си мисля, че съм щастлив, преди да я срещна.

Графът кимна.

— Тогава може би разбираш как се чувствам, Джейми — усмихна се горчиво графът. — Добре, момче, ще придружа булката до Франция. Но искам да предупредиш лейди Мортън, че не искам да ме ядосва с лошо поведение. Ще трябва да спазва благоприличието. В противен случай, онзи френски дук може да стане вдовец още преди да е станал младоженец.

Кралят се засмя и каза:

— Ще кажа на Сорча да се държи добре, но не мога да ти обещаю, че тя ще ме послуша, чичо.

Странно, но по време на цялото пътуване лейди Мортън беше образец за добродетелност. Изпитвайки неподправено любопитство, той се качи заедно с нея в каретата малко преди да стигнат до Париж. През целия път тя беше яздила на кон съвсем сама. Предпочиташе да се движат така.

— Джейми очевидно ви е инструктирал особено строго — каза той, а Сорча Мортън се усмихна.

— Не, Тевис. Не искам да застраша брака си още преди да съм го сключила. Не искам да изтърва тази възможност. Мисля, че това е последният шанс, който ще имам. Кой знае, може и да позная щастието.

— Нима си паднала толкова ниско, Сорча, че искаш да се омъжиш за душевноболен? — попита я той, но още в следващия миг съжали за жестоките си думи.

— Предложението ми прави чест — отговори Сорча, — а аз имам нужда от съпруг, милорд. Покойният лорд Мортън не ми остави нищо, а роднините ми от семейство Дъглас ме затрупват с насмешки, без да ги е грижа за мен. Продавах се, за да си изкарвам насъщния, Тевис, но гърдите ми вече не са така привлекателни, каквито бяха. Стигат ми толкова приключения. Искам да живея спокойно, като всички останали. Вече съм на двайсет и четири години. За кого бих могла да се омъжа в Шотландия? Този френски дук не знае нищо нито за мен, нито за миналото ми. Казаха ми, че поради болестта си той не излиза от замък си, който се намира в долината на Лоара. Това ме устройва. Ще се грижа за децата си и ще живея, без около мен да се вдига шум. Ще бъда уважавана съпруга и майка и скоро миналото ми ще бъде забравено. Мисля, че няма идеални мъже, идеални съпрузи, Тевис. Ти също имаш недостатъци. Нима съпругата ти не се разведе с теб?

— Достатъчно, мадам — каза той. — Прости ми, Сорча, че ти наговорих толкова жестоки неща, но се страхувам за теб. Ще бъдеш далеко от дома, омъжена за луд.

— Но не си достатъчно загрижен за мен, та да ме помолиш да се омъжа за теб, нали, Тевис?

— Аз имам съпруга.

— Която те изостави, милорд — напомни му тя отново и се засмя. — Освен това ти вече не си достатъчно добър за мен! Ще имам деца от дука, които ще могат да правят компания дори на кралските. — Тя извади от чантата си портрет и го показа на граф Дънмор. — Ето го моят дук. Не прилича на човек, който е опасен.

Графът взе малката рисунка и се взря внимателно в нея. Лицето на дук Дьо Астиер беше тясно, аристократично. Носът му беше дълъг, устните — пълни и чувствени. Косата му беше кестенява, очите — сини и безжизнени. Художникът се беше опитал да им вдъхне живот, като ги беше украсил с няколко златни точки. Е, погледът му поне не беше жесток. Може би Сорча Мортън не беше сключила чак толкова лоша сделка.

— Той изглежда нежен и уязвим, Сорча, бъди мила с него — каза той развълнуван.

— Той е богат, Тевис — отговори тя и очите ѝ проблеснаха. За миг заприлича на старата Сорча Мортън. — Ще имам всичко, каквото поискам.

Сватбата, уредена от регентката на Франция и краля на Шотландия, щеше да се състои в катедралата „Нотр Дам“. Веднага след церемонията целият двор щеше да замине за долината на Лоара. Беше късна пролет, времето се затопляше, а опасността от чума ставаше все по-голяма. Като представител на шотландския крал, Тевис Стюарт беше длъжен да заведе булката до олтара, където я чакаше младоженецът. Тя беше красива, облечена в кремава сатенена рокля, богато обшита с перли. Роклята подчертаваше красотата ѝ и блясъка на огненочервената ѝ коса. Графът се спъна и залитна, когато съзря в тълпата Арабела Грей. Той беше изненадан, но като че ли нейната изненада беше по-голяма. Придружаваха я двама джентълмени — дребен мъж с весела усмивка и висок, красив господин, който беше посветил цялото си внимание на Арабела.

— Казаха ми, че тя е негова любовница — каза Сорча Мортън, която също беше забелязала Арабела. Сега, когато щеше да стане дукеса Дьо Астиер, Сорча Мортън бързо възвръщаше и духа си, и острия си език.

Арабела откри, че ѝ е трудно да си поеме дъх. В катедралата беше задушно, защото се бяха събрали много хора, някои от които не дотам чистоплътни. Но преди всичко беше поразена от появата на Тевис, който беше последният човек, когото очакваше да види.

— Какво има? — попита я тихо лорд Вардън, като видя мъката в очите ѝ.

— Джентълменът, който придружава булката, е моят... Това е Тевис Стюарт — отвърна тихо Арабела.

Тони кимна, за да покаже, че разбира. Арабела не чу нито песента на хора, нито проповедта на архиепископа на Париж, нито пък нещо от церемонията. Мислеше, че се е примирила с положението, с факта, че е любовница на дук Дьо Ламбер. Връзката им не беше тайна за обществото, но и двамата биваха приети добре. Още от момента на срещата им се говореше, че тя най-после ще бъде негова. Държаха се дискретно и хората приемаха връзката им. Едва ли някой в Англия

щеше да научи за онова, което беше правила във Франция. Но ето, че се беше появил Тевис, и тя вече усещаше неодобрението в погледа му.

Сорча Мортън отново беше омъжена жена. Тук, във Франция, много малко хора щяха да използват келтското ѝ име. Сигурно ще я наричат Мари-Клер, дукеса Дьо Астиер. А това щеше да се понрави на жената, която сега гордо пристъпваше до младоженеца. Новобрачната двойка се спря до портите на катедралата, за да поздрави гостите си. Очите на булката опасно просветнаха, когато Арабела застана пред нея. Тя може би щеше да направи някоя неуместна забележка, но не ѝ остана време. Арабела бързо направи реверанс и се отдалечи. Но дук Дьо Ламбер беше задържан от младоженеца, който нямаше търпение да поговори за красивата си съпруга, и тълпата го отдели от Арабела.

— И така, мадам — каза в ухото ѝ познат глас, — дойдох във Франция и какво да видя, ти играеш ролята на курвата. Нима нямаше друг начин да си върнеш „Грейфеър“? — Думите се изплъзнаха от устата му против волята му. Всъщност не това искаше да ѝ каже. Но когато я видя с дук Дьо Ламбер, нещо го стегна в гърдите.

— Нима се осмеляваш да ме съдиш? — изсъска тя.

Той я хвана жестоко за лакътя.

— Дължиш ми обяснение, мадам!

Арабела го погледна ядосано.

— Не ти дължа нищо, милорд — каза тя гневно. — Ти загуби правата си над мен, когато стана ясно, че няма да спазиш даденото обещание. А аз не исках нищо за себе си, Тевис, исках го за нашето дете.

— И къде е сега нашата дъщеря? — попита той.

— Тя е в безопасност и на място, където ти не можеш да я откриеш!

— Искаш да кажеш, в замъка на Хенри Тюдор — каза той. Изведнъж лицето на Арабела се сгърчи и тя го погледна някак особено.

— Ти видя ли се с Маргарет? Добре ли е тя? Щастлива ли е? Помни ли те?

В този миг целият му гняв се изпари.

— Не — отговори той. — Кралят на Англия не ми разреши да се видя с нея. Бях там миналата есен.

— Вижте какво — каза лорд Вардън, като застана до тях. — Ние с Арабела трябва да тръгваме, преди дукът да е видял, че разговаряте,

и да започне да задава въпроси.

Арабела кимна, но Тевис Стюарт гневно възрази:

— Дойдох, за да отведа съпругата си у дома, сър. Но преди всичко, кой сте вие, по дяволите?

— Аз съм Антъни Вардън, милорд, и трябва да ви кажа, че поставяте Арабела в огромна опасност. Не искате саможертвата ѝ да е напразна, нали? Хайде, мила, иди да намериш дука, а аз ще обясня всичко на графа и ще му поднеса твоите извинения — каза тихо лорд Вардън, като препречи с тялото си пътя на граф Дънмор.

— Арабела! — викът му проряза като нож сърцето ѝ, но тя не се обърна, а продължи да върви.

— Милорд, елате с мен, за да поговорим — каза лорд Вардън и отведе граф Дънмор на големия площад пред катедралата. — От няколко месеца очаквам вашата поява, милорд. Кралят ми писа, че сте били в „Шийн“.

— Разбрах, че вие сте в изгнание, лорд Вардън — каза графът. — Че сте враг на Хенри Тюдор.

— Така се говори — отговори лорд Вардън с кротка усмивка. А после заговори настоятелно. — Милорд, не бива да заставате на пътя на Арабела. Много скоро тя ще получи онова, заради което е във Франция, ще послужи на крал Хенри и ще си върне „Грейфеър“. Вие вече сте ѝ го отнели веднъж, милорд. Не повтаряйте отново същата грешка. Защото тогава тя няма да ви прости.

— Какво знаете вие за мен и Арабела? — попита графът. Гневът отново се надигаше у него. Вече започваше да разбира, че се е озовал в ситуация, която не може да контролира.

— Всичко, милорд, защото аз и Арабела станяхме добри приятели — каза лорд Вардън. Започваше да изпитва съчувствие към графа. — Изгнаниците често се сприятеляват, нали знаете. Моят дом беше близо до Йорк.

— Вие сте шпионин — каза тихо графът, внезапно започнал да разбира. — Вие и Хенри Тюдор сте превърнали и съпругата ми в шпионка.

— Съпругата ви се бори за имота си така упорито, както би го сторил всеки мъж. Няма значение, че начините и оръжията ѝ за това са различни от онези, които бихте използвали вие, милорд — каза лорд Вардън.

— А вие не се ли страхувате, че мога да ви издам, сър? — попита Тевис Стюарт.

Лорд Вардън се усмихна на огромния шотландец.

— И защо бихте го направили, милорд? Нима не обичате лейди Арабела Грей? Нима между Англия и Шотландия не цари мир? Нима кралят не обеща, че ще даде дъщерята, която му се роди през ноември, за жена на шотландския крал? Но, милорд, ние вече сме едно семейство.

Тази забележка накара графа да се засмее.

— Моят племенник няма да приеме за съпруга английската принцеса, човече, но по същество сте прав. Между страните ни цари мир. Не ми харесва това, че Арабела е в опасност.

— Виждам, че много я обичате — каза лорд Вардън. — Чувствата са изписани на лицето ви, милорд. Ще ви посъветвам да ги прикривате, за да не станат достояние на всички. Когато тя се върне в Англия, ще можете да загладите недоразуменията си. А сега нито времето, нито мястото са подходящи. Върнете се у дома си, милорд. Само вие застрашавате Арабела. Тя не е в опасност. Но дук Дьо Ламбер е извънредно ревнив.

— Тя е моя съпруга — заинати се Тевис Стюарт.

— Била е ваша съпруга — отговори му лорд Вардън.

— Аз не признавам развода — каза графът.

— Но не ви е предоставен избор по въпроса, милорд — напомни му лорд Вардън. — Казвате, че я обичате, че се тревожите за нейната безопасност, а настоявате да я застрашавате с присъствието си. Не ви разбирам.

Когато схвана колко неумолима е реалността, Тевис Стюарт нададе стон. Беше се забъркал в нещо, което нямаше нищо общо с него. И най-лошото беше това, че наистина не можеше да замаскира страстта, която изпитваше към Арабела. Трябваше да се върне у дома. Не можеше да остане и да гледа как дук Дьо Ламбер ухажва съпругата му, без да изпадне в безсилна ярост.

— Довечера ще замина за Англия — каза той на лорд Вардън.

— Тя скоро ще се върне в „Грейфеър“, сър, и ще можете да я намерите там — утеши го лорд Вардън.

— Тя каза ли ви как се срещнахме? — попита графът.

— Да — отговори лорд Вардън. — Постъпили сте много смело, като сте я отвлекли.

— Тя никога не ми прости това — каза тъжно графът.

— Но ще го направи, когато си върне „Грейфеър“, защото тя също ви обича, милорд. Никога не е отричала това.

Гостите се отправиха към близкия замък, където щеше да бъде дадено угощение в чест на младоженците. Веднага след това, с бързина, която беше направо неприлична, кралят и дворът заминаха за замъка в Амбоаз. Кралят се страхуваше, че малините му ще узреят, а той няма да може да ги опита. Малините бяха любимият му плод.

— Ще си устроим празненство — обърна се кралят към дук Дьо Ламбер минута преди да възседне коня си. — А вие, английска розичке, ще бъдете нашата богиня на любовта и красотата.

— За мен ще бъде чест, сир — отговори тя.

Новата дукеса Дьо Астиер се обърна към съпруга си и тихо го попита.

— Защо кралят вдига такъв шум около курвата на дук Дьо Ламбер?

Жан-Клод Биланкор се изчерви.

— Но, Мари-Клер — каза той тихо и неодобрително, — дук Дьо Ламбер е най-близкият приятел на краля. Няма нищо лошо в това, че той е влюбен в лейди Арабела Грей. Тя е много красива и много очарователна. Всички тук я харесват. Може би ти не си свикнала с това, защото идваш от страна, в която всичко е различно. Но тук такива връзки са нещо обичайно и никой не ги порицава. Ще трябва да си държиш езика зад зъбите, иначе няма да можем да се движим в обществото. — Той я потупа по ръката. — Сигурен съм, че бързо ще свикнеш с нашия живот.

Сорча наведе глава и прехапа устни. Преглътна острите думи, които бяха на езика ѝ. Реши, че ще има време да отмъсти на Арабела, първо трябваше да заздравя позициите си като съпруга на дука.

— Разбира се, мили — каза тя и вдигна поглед към съпруга си. — Ти ще ме научиш на всичко, което трябва да знам, нали? — А в същото време си мислеше за това, колко ниско е паднала Арабела Грей.

Дворът се премести в замъка на дук Дьо Ламбер. Негови гости бяха също така лейди Арабела Грей и лорд Вардън. Замъкът беше в готически стил, разположен на хълм, който гледаше към река Лоара.

От трите страни го заграждаше гора. Четвъртата му страна гледаше към лозе, което стигаше чак до реката. Изглеждаше, че наоколо няма никаква друга постройка, но всъщност не беше така. Само няколко мили деляха замъка от този на краля в Амбоаз.

— Съпругата ти никога ли не идва тук? — попита Арабела любовника си. Беше настанена в удобен апартамент, съседен с този на дука.

— Не, съпругата ми не е идвала тук нито веднъж — отговори Адриен. — Тя рядко напуска Нормандия. Предпочитам, а също и тя, да стои при децата. Те са главното й задължение. — Той я целуна по рамото. — Нито една жена не е била в този апартамент преди теб, мила. Стаите бяха специално обзаведени за теб. Харесват ли ти? А довечера ще опиташ от виното, което произвеждам от собственото си грозде. Довечера ще се любим, мила!

— Няма да можем — отговори тя. — Ти си поканен на празненството в Амбоаз, което кралят дава в чест на дук и дукеса Дьо Астиер.

— Той, изглежда, се кани да вземе под крилото си младоженците — отбеляза недоволно Адриен Морло.

— Може би мисли за предстоящата си сватба с Маргарет Австрийска — предположи Арабела.

— Шарл никога няма да се ожени за представителката на рода Хепбърн — каза дукът.

— Но те са сгодени — каза Арабела с необорима женска логика.

— Годежите мотат да се разтрогват — отговори той.

— Така ми каза ти и преди. Но защо кралят би постъпил така, Адриен? — Тя го целуна нежно по устата. — Нима, ако бяхме сгодени, ти щеше да ме отхвърлиш?

— Ах, ти, хитрушо! — засмя се той, а после внезапно стана сериозен. — Не бива да споменаваш за това на никого, любима, но Орлеанският дук от известно време настоява кралят да се ожени за принцеса Ан, наследница на Британия. Много е важно да направим Британия част от Франция. Тази провинция е от особена важност.

— Но Ан, наследницата на Британия, трябва да се омъжи за Максимилиан от рода на Хабсбургите — каза Арабела с тон, с който искаше да покаже, че може би не всички факти са известни на Адриен Морло, затова той си прави неверни заключения.

— Искаш ли да се обзаложим за това, какви са шансовете тази женитба да се осъществи, любима? — предложи той. — Франция няма да позволи на Максимилиан да ѝ отнеме Британия.

И той ѝ протегна ръката си, на която всички пръсти, освен палеца, бяха свити. Арабела шеговито го удари по рамото.

— Мъже! Вие всички сте луди! — каза тя. — Престани, Адриен! Престани! Ще закъснеем за празненството в Амбоаз!

Той неохотно стана от леглото.

— Добре, мадам — съгласи се той, — но се пригответи за довечера.

Той излезе от стаята с усмивка, като си подсвиркуваше. Когато се увери, че се е прибрал в апартамента си, Арабела извика Лона.

— Отиди при лорд Вардън и му кажи, че трябва да говоря с него насаме колкото се може по-скоро. И внимавай, защото не искам никой да види, че те пращам при Тони. Разбираш ли?

— А не е ли по-добре да почакате до довечера и да говорите с него на празненството в Амбоаз? — посъветва я Лона. — О, знам, че нямаш търпение, Бела, но трябва да бъдеш много внимателна. Една погрешна стъпка и ще предизвикаш трагедия.

Арабела кимна.

— Да — съгласи се тя, — вярно, че съм нетърпелива. Господи, Лона! Вече цяла година сме тук и Маргарет сигурно ме е забравила.

— Само още малко, милейди. Бяхте толкова смела досега. Дори татко ми се гордее с вас. Вие сте истинска Грей!

Истинска Грей. Арабела беше готова да се засмее с глас. Какво биха си помислили родителите ѝ, а и прадедите ѝ, ако знаеха, че тя продава тялото си, за да си върне дома, който те бяха защитавали смело с мечовете си? Да, тя беше направила всичко възможно и най-после се беше сдобила с информацията, която преследваше от няколко месеца. Вече можеше да мисли за връщане в „Грейфеър“. А информацията наистина беше много ценна, защото Британия беше един от най-верните съюзници на Англия. И сега тя може би щеше да го загуби. Да, информацията струваше много повече от „Грейфеър“. Вече не беше длъжница на Хенри Тюдор.

Тази вечер тя беше толкова щастлива, че това не можеше да се скрие, и дукът ѝ каза:

— Виждам, че чистият въздух тук, край Лоара, ти се отразява добре, любима. Наистина беше бледа през зимата.

— Може би има и нещо друго — подхвърли кралят. — Така ли е, мадам?

— Не знам, сир — отвърна Арабела, — мога само да кажа, че никога през живота си не съм била по-щастлива.

Оформиха се двойките за новия танц и той започна, а Тони Вардън тихо прошепна в ухото на Арабела:

— Ще се срещнем в градината с розите, мила. Твоята Лона казала на моя Уил, че имаш информация за мен. — И лорд Вардън протегна врат, престори се, че танцът го забавлява толкова много, колкото и другите гости.

Като се увери, че никой не гледа към нея, Арабела застана в края на тълпата, почака малко, а после тръгна, без да бърза, към градината с розите. Там започна да се разхожда бавно между ароматните цветове, като си вееше с пауновото перо, което ѝ беше дал дукът. Ако някой я видеше, щеше да си помисли, че е отегчена от предлагащите се забавления, или пък че в залата ѝ е много топло и задушно.

— Добър вечер, мила — Лорд Вардън ѝ целуна ръка. — Какво имаш да ми казваш?

— Кралят наистина ще развали годежа си с Маргарет Австрийска, за да се ожени за Ан от Британия — прошепна Арабела, а после подробно му разказа всичко.

— Боже мой! — възкликна лорд Вардън и тихо подсвири. — Това се казва новина, мила! Крал Хенри ще бъде извънредно доволен от теб.

— Искам вече да си отида у дома — каза Арабела. — Кралят ми обеща, че ще му служи само година, Тони, а срокът вече мина. Получих информацията, която търсехме, и искам да си ида у дома. Искам да видя дъщеря си. Тя сигурно е забравила майка си. Копнея и за „Грейфеър“. Мисля, че съм си го заслужила. Вече не съм длъжница на краля.

— Първо трябва да изпратя новината в Англия, Арабела — каза лорд Вардън.

— Нека аз да бъда човекът, който ще я занесе — помоли тихо тя. Лорд Вардън поклати глава.

— Не мога да ти позволя да се върнеш в Англия, докато не получа разрешение от краля — каза той.

— Не мога повече да бъда любовница на дук Дьо Ламбер, Тони — отговори тя. — Без значение колко упорито си повтарям, че онова, което правя, е правилно, то си остава грешно! Направих каквото трябваше, за да спася дома си. Споменът за случилото се ще нося до края на живота си. Но не мога да продължавам повече. Нека си отида у дома!

— Никъде няма да ходиш, Арабела Грей, освен в Бастилията! — изсъска познат злобен глас. Иззад розовия храст излезе Сорча Мортън, вече дукеса Дьо Астиер. — А също и вие, милорд! И двамата ще бъдете екзекутирани!

Лорд Вардън силно пребледня. Но Арабела, която само до преди миг сякаш щеше да заплаче, сега изведнъж се превърна в тигрица.

— Наистина ли, госпожо дукесо! — срязва я тя. — И защо мислите, че ще отида в Бастилията?

— Защото си шпионка — каза тихо дукесата. — Ще докладвам за вас двамата и така ще ме обича не само новият ми съпруг, а и кралят. Така ще си отмъстя за обидите, които ми нанесохте в двора на крал Джеймс. И ще завършите дните си далеч от вашия любим „Грейфеър“.

— Внимавайте, госпожо дукесо — предупреди я Арабела. — Далече сте от дома, затова не можете да разсъждавате трезво. Ако кажете нещо за мен, и аз ще кажа нещо за вас. Какво ще си помисли съпругът ви, когато разбере, че сте спали с всички без изключение в двора на крал Джеймс, а и не се знае дали само с тях. Знам някои клюки за вас, Сорча, някои пикантни истории, които не са известни на всички. Включително кръвосмесителните връзки, които сте имали с не един от братовчедите си. Ако кажете дори само една дума за онова, което току-що чухте, бракът ви скоро ще бъде анулиран. А вие, Сорча, ще бъдете изпратена у дома с пострадала чест и ще трябва да давате обяснения на краля. Вече нямате нищо в Шотландия, а се съмнявам, че Джейми ще се зарадва да ви види при тези обстоятелства. Както чух, той се е влюбил и едва ли ще е щастлив от досаждането на старите си любовници. Няма да ви позволя да ми отнемете победата. По-скоро ще ви убия! — Зелените очи на Арабела опасно проблясваха. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Кучка! — отговори Сорча Мортън. — Толкова много те мразя, че няма да мога да сдържа езика си. Дори страхът няма да ми попречи.

— Дръжте си езика зад зъбите само три дни — започна нежно да я увещава лорд Вардън. — Дотогава ние ще сме си заминали от Франция. А като го няма изкушението, мадам, може би ще замълчите завинаги. — Той взе ръката ѝ и ѝ се усмихна.

— А защо да не мога да ви издам, след като сте заминали? — запита тя сприхаво.

— Хората ще си помислят, че сте били в съюз с нас, мила моя — предупреди я лорд Вардън, като все още държеше ръката ѝ и гледаше право в топлите ѝ кафяви очи.

— Нима няма да се задоволите с това, че сте ни принудили да напуснем Франция, преди да сме приключили мисията си? — излъга Арабела като гледаше невинно.

Дукесата засия.

— Попречих ви, нали? Сложих край на действията ви! — каза тя, щастливо усмихната.

— Наистина го сторихте, мадам — излъга я и лорд Вардън, като ѝ се усмихна топло. — Задоволете се с това и с невероятния късмет да сте омъжена за дука. Тази нищо и никаква информация, с която се сдобихме след цяла година усилия, няма никакво значение за безопасността на Франция. Тя няма да предизвика войни. — Той целуна ръката ѝ. — Ако запазите тайната ни, мадам, ще ви изпратя красив и скъп подарък от Кале.

— Сватбен подарък ли, милорд? — предвзето рече Сорча, като предизвикателно се притисна в него.

Антъни Вардън се усмихна и я погледна щастливо.

— Не, нещо само за вас, мила — каза той тихо и добави: — Вие наистина сте очарователна. Мисля, че още не съм целунал булката, нали?

Новата дукеса обаче бързо се съвзе.

— Съжалявам, че ще трябва да напуснете Франция, милорд — каза тя, без да скрива мислите си.

— Аз също — отговори искрено лорд Вардън.

— Ще забележат, че ни няма — намеси се Арабела.

— Страхувам се, че лейди Арабела е права — каза лорд Вардън, като се престори, че съгласието му е дадено неохотно. Хвана дукесата

под ръка и каза: — Ще ми позволите да ви придружа обратно до залата, нали, мила?

И като не обърна никакво внимание на Арабела, той поведе Сорча Мортън по чакълената пътечка, която се виеше сред розовите храсти. Останала сама, Арабела отново започна да се разхожда. Никак не ѝ харесваше това, че Сорча беше чула техния разговор. Заплахите, че ще разкрият миналото ѝ, както ѝ чувственият чар на лорд Вардън сигурно щяха да осигурят мълчанието ѝ, докато те заминат. Но Арабела не искаше да поверява живота си на случая. Единственото хубаво нещо беше това, че незабавно ще тръгнат за дома. А кога и как ще пътуват, зависеше от лорд Вардън, естествено.

— А, ето къде си била, любима. — До нея стоеше Адриен Морло. — Отегчи ли се вече?

— Да — отговори тя. — А и ми е много топло с тази рокля. Излязох да се разхладя, но няма никакъв ветрец — оплака се Арабела и отново започна да си вее с пауновото перо.

— Сигурно ще се разхладиш, като си съблечеш роклята — прошепна той и я целуна по устата. — Имам изненада за теб, красавице моя.

— Каква е тя? — попита тя. — О, Адриен, толкова си щедър! Вече ме засипа с бижута и рокли.

— Този път не е нито бижу, нито рокля, мила — каза той. — Този път е нещо, което още повече ще ти хареса.

— Няма да ми кажеш предварително, нали? — каза тя, а той почувства надигащата се в него страст. Никога нямаше да може да ѝ се наслади достатъчно. Много съжаляваше за това, че не беше успял да я докара до края, независимо от това, че тя обичаше да прави любов с него.

— Трябва незабавно да се сбогуваме с краля — каза той и отново я целуна.

Но им трябваха цели два часа, за да се върнат в неговия замък край Лоара. Лятната нощ беше топла и спокойна, въздухът — свеж и благоуханен. Арабела се наслаждаваше на красотата на природата и като че ли беше забравила за всичко друго. Когато слязоха от конете, дукът попита:

— Кога мога да дойда при теб.

— Трябва да се изкъпя — отговори тя. — Когато се приготвя, Лона ще почука на вратата ти.

Арабела се приготви, без да бърза. За последен път щеше да бъде принудена да се отдаде на Адриен Морло. Странно, но изпитваше тъга. Може би защото дукът не беше лош човек и винаги я беше уважавал. Той не знаеше, че тя е станала негова любовница просто, за да получи информация. Мислеше я за бедна благородничка. И точно затова я беше взел за любовница, защото искаше да я закриля и да ѝ помага. Е, с всичко това вече беше почти свършено. След време споменът нямаше да е толкова болезнен. Но никога не би могла напълно да забрави този период от живота си.

— Е, защо се къпете пак, аз не мисля, че сте мръсна — каза Лона. — Говорихте ли с лорд Вардън?

Арабела кимна.

— Ще ти разкажа всичко, когато няма опасност да ни чуят — прошепна тя.

Лона пусна косата на Арабела и внимателно я разреса.

— Искате ли долна риза? — попита Лона.

— Не, много е топло. Отвори прозорците, за да влезе малко ветрец. — Арабела се излегна на леглото и се подпря на лакът — в поза, която беше особено съблазнителна. — Е, вече май съм готова да посрещна дука — каза тя.

Лона се усмихна горчиво, угаси свещите, като остави само една да свети, провери дали има вино в гарафата, направи реверанс и каза на господарката си:

— Желая ви лека нощ, милейди.

— Почукай на вратата на дука, преди да се прибереш в стаята си, Лона — каза ѝ Арабела.

Лона отново направи реверанс и силно почука на вратата, която делеше спалнята на дука от тази на господарката ѝ. После бързо излезе.

Вратата едва се беше затворила зад гърба ѝ, когато другата се отвори и дукът влезе в стаята. Също като Арабела, той беше гол. Отиде до леглото, наведе се и я целуна. Нещо не беше наред! Арабела нервно се отдръпна. Питаше се къде е проблемът. После чу познат смях и стреснато вдигна глава, за да види още един Адриен Морло, също гол, да влиза в стаята.

— Не можа да я заблудиш. Ален — каза той доволен. — Ти може и да си мой огледален образ, но не можеш да целуваш като мен.

— Никога не съм чувал жените да се оплакват от моите целувки, Адриен — каза раздразнено първият мъж.

Дали не полудяваше? Арабела въртеше глава и поглеждаше ту единия, ту другия.

— Адриен? — каза тя, без да се обръща определено към някого. — Кой е този мъж и защо му позволи да влезе в спалнята ми? — Тя инстинктивно придърпа завивките към брадичката си.

— Хайде, скачай в леглото, Ален — заповяда дукът и сам той легна от едната страна на любовницата си. Целуна я бегло и продължи. — Не се ядосвай, хубавице. Това е изненадата, която ти обещах. Този господин ми е брат и се казва Ален дьо Морло.

— Твой брат?! — За Бога, защо ли повтаряше думите му.

— Нека ти обясня, любима.

— Да, моля те, трябва да ми обясниш. Не можеш просто ей така да караш и други мъже да лягат в леглото ми!

Тя хвърли гневен поглед към Ален дьо Морло, а той й се усмихна нежно. Единствената разлика между тях беше в цвета на очите. Адриен имаше сини очи, а Ален — тъмнокафяви.

— Моля те, не се ядосвай, хубавице — каза тихо той. — Позволи на Адриен да ти обясни, преди да започнеш да го съдиш.

Арабела се намери седнала, подпряла гръб на високите възглавници, между двамата мъже.

— Е, Адриен? — попита тя.

— Ален е мой брат и най-близкият ми приятел. Споделям с него всичките си мисли, дори най-съкровените. А ти, мила, ми причини огромна мъка, макар да го направи несъзнателно. Много ме боли заради това, че не можах да ти доставя удоволствие. Това не ми се е случвало никога преди. Сигурен съм, че вината не е само моя, Бела. Но много ми се иска да ти дам този специален подарък. Хрумна ми, че може би двамата с Ален ще успеем да свършим това, което аз не успях да свърша сам. При нормални обстоятелства, не споделям любовниците си с никого. Но тъй като много искам да ти доставя удоволствие, аз мога да те разделя единствено с Ален, моя брат и най-близък приятел. Заедно ще те доведем до екстаз, Бела!

Арабела не знаеше дали да плаче, или да се смее. Тя се беше постарала да остане хладна, за да задържи вниманието на Адриен, докато получи желаната информация. Не беше ѝ хрумнало нито веднъж, че той ще я сметне за жена, неспособна да стигне до оргазъм. Не беше и помисляла, че ще му причини мъка! Дори беше решила тази нощ да се люби с него без задръжки. А сега, за Бога, какво щеше да прави сега?

— Милорд — поде тя, но той сложи дланта си на устните ѝ.

— По очите ти виждам, че се страхуваш, хубавице моя, но не бива. Ален и аз ще бъдем най-нежните любовници на света. Ще познаеш удоволствия, които не си познала досега, обещавам ти. — Той я погали по бузата. — Виж как тя се изчерви, Ален. Не е ли очарователно? Мисля, че се срамува да се отдаде едновременно и на двама ни.

Ален дьо Морло пак ѝ се усмихна нежно и я прегърна.

— Хайде, мила, дай ми устните си — помоли я дукът тихо. Тя се обърна към него, като направи усилие да се освободи от прегръдката на Ален. Той я целуна страстно, езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. Арабела разбра, че няма да може да се изплъзне от обятията им, но не можеше да престане да се пита каква жена е тя, че може да сподели леглото с двама мъже едновременно. Дали щяха да прекратят играта, ако започнеше да протестира по-силно? А може би всичко щеше да бъде наред, ако просто се отпуснеше и се оставеше на непознатите усещания. Случилото се щеше да ѝ даде основание да напусне дука без угризения, още повече че това нямаше да му се стори странно. Докато дукът я целуваше все така страстно, ръцете на Ален я прегърнаха отзад, обхванаха гърдите ѝ и започнаха да ги галят. Арабела изпищя, но Ален тихо прошепна в ухото ѝ.

— Не, не, мила. Не се страхувай от мен. Колко са красиви гърдите ти. Приличат на първите есенни ябълки. Съвършени са! Просто съвършени! — И той продължи да я гали.

Гърдите на Арабела се втвърдиха от желание под опитните ласки на Ален. Може би и думите чу бяха допринесли за това. Той нежно си играеше със зърната ѝ, хващаше ги между двата си пръста и ги издърпваше напред, а после бързо прокарваше палеца си по тях, докато на нея ѝ се прииска да вика, толкова остро и силно беше усещането.

Ален дьо Морло нежно загриза долната част на ухото ѝ. Съвсем бавно, езикът му погали вътрешността на ухото ѝ. Той тихо прошепна:

— Членът ми е вече много нетърпелив да влезе в нежното ти крехко тяло, хубавице. Подивявам от желание по теб. — А после се обърна към Адриен. — Дай ми за малко устните ѝ. Не им ли се насити вече?

Дукът неохотно отдели устните си от нейните и каза на брат си:

— Никога няма да се наситя на целувките ѝ. Те са сладки като нектара на боговете. Можеш да я целунеш само ако обещаеш, че после ще дойде отново моят ред.

Ален започна жадно да я целува, а Адриен засмука зърната на гърдите ѝ. Усещанията засипваха цялото ѝ тяло. Като че ли нито един от двамата не се интересуваше дали тя участва активно в любовната игра или не. Единствената им цел бе да я възбудят до краен предел. Нямаше да им е трудно. Дори каменна статуя не би устояла на нежните ласки на тези двама красиви мъже. Тя вече не беше сигурна чии са ръцете, които милват тялото ѝ. Не беше пренебрегната нито една негова част. Ръцете погалиха първо раменете ѝ, а после гърдите ѝ, корема ѝ, бедрата и хълбоците ѝ. Арабела започна тихо да стене. Не можеше повече да скрива, че те ѝ доставят удоволствие, не можеше повече да се преструва. Тялото ѝ се изви в дъга и само се предложи на ласките им.

— Ах, любима — прошепна дукът, — започваш да чувстваш страстта, нали?

— О, да! — прошепна Арабела. — О! О! О, да!

Адриен Морло се усмихна и седна така, че подпря гръб на високите възглавници. Придърпа Арабела над себе си и започна страстно да смуче гърдите ѝ. Ален покри с горещи целувки тялото ѝ, като се спускаше все по-надолу и по-надолу. Най-после той достигна до малката перла на нейната женственост. Адриен продължаваше да гали гърдите ѝ, а после започна да ги мачка почти болезнено. Арабела остро извика, защото езикът на Ален се беше вмъкнал между срамните ѝ устни и доста опитно галеше центъра на нейното удоволствие. Той ту я галеше бавно и нежно, ту я смучеше, а после езикът му внезапно ставаше бърз и игрив. Арабела беше замаяна, беше подивяла, изпитваше нужда да се разтовари от напрежението, което се беше трупало у нея месеци наред. Желанието ѝ беше неудържимо като

виковете, които излизаха измежду притворените ѝ устни. Съвсем скоро тя почувства първите вълни на приближаващия оргазъм.

— Хайде, вземи я, братко! Вземи я! — чу Арабела гласа на дука. — Вземи собственото си удоволствие, но остави кулминацията за мен, моля те. Искам най-после да задоволя напълно страстта си.

Думите му достигнаха до съзнанието на Арабела. Тя се опита да предотврати тази сексуална лудост, като извика:

— Не! Не, Адриен, не!

Той погледна в очите ѝ, целуна я и каза:

— Не, мила, не се бори, недей да си отказваш и този път удоволствието.

Арабела беше близо до припадъка, но все пак почувства тялото на Ален върху своето. Твърдите му бедра притискаха здраво нейните. Членът му бавно проникна в нея. Той въздъхна сладно, цялото му тяло трепереше от силната възбуда.

— Господи! Какво блаженство, Господи! — извика той високо. — Боже мили, Адриен, тя е толкова красива, че ме направи неопитен като младо момче! — Ален се отпусна върху нея. Беше готов да заплаче от разочарование, че всичко е свършило толкова бързо за него.

— Нощта едва сега започва, братко — засмя се дукът. — Английската роза може да ни даде още много. Хайде, Ален, отдръпни се. Позволи ми да довърша онова, което ти започна. Вярвам, че Бела е вече близо до върховното удоволствие.

Арабела отвори очи. Сетивата ѝ бяха възбудени до краен предел, но тя все още изпитваше срам. Адриен ѝ се усмихна.

— Не се противи, любима — прошепна той. — Остави се на страстта!

Той влезе в нея с бърз и силен тласък, изпълни я цялата и в този миг тя разбра, че е загубена. Този път нямаше да може да му попречи да постигне така желаната от него победа. Но това щеше да бъде и нейна победа. Тя го прегърна здраво, а бедрата ѝ се повдигнаха, за да посрещнат неговите. Ноктите ѝ се забиха в плътта му и оставиха следи по кожата на гърба му. Адриен отметна глава назад и високо се засмя.

— Този път няма да устоиш на страстта, Бела! — извика той. — Най-после си изцяло моя!

Никога досега Арабела не се беше чувствала така. Сърцето ѝ биеше тежко. Вътре в нея се надигаше буря. Знаеше, че не може да

контролира нито тялото, нито чувствата си. Изпитваше страх. Страхуваше се не от самата страст, а от това, че този път няма да може да я скрие. И разбра, че само ако се предаде на усещанията, ще може да оцелее. Тя бавно прогони страха и се остави на бурята. Нагоре. Нагоре. Нагоре. А после изведнъж започна да пада, да пада надолу, в топъл и безкраен мрак. Чу как някъде далеч извика жена. Чу въздишките на задоволство и виковете на мъж, отдаден на върховния миг. Но беше сигурна, че това няма нищо общо с нея. Приличаше на жаба, паднала на дъното на езерото, която се опитва да изплува. Не успя. Падна в прегръдките на мрака, където я очакваше единствено нищото.

ГЛАВА 21

— Боже мой! — възкликна разтревожен лорд Вардън. — Приличаш на самия дявол, Арабела! Какво се е случило?

— Не съм сигурна, че искам да го споделя с теб, Тони — отговори тя. — Предполагам, че си дошъл да ми кажеш кога тръгваме. О, Господи, моля те, нека бъде скоро!

— Утре кралят организира лов, който ще трае цял ден — каза лорд Вардън. — Моментът е много подходящ за нашето заминаване, макар че ще има доста въпроси. Всички ще се чудят къде сме изчезнали. Сигурна ли си, че си добре?

— Тони — попита го тя, — делил ли си някога жена с друг мъж?

Въпросът ѝ изненада лорд Вардън. Той се изчерви, но все пак отговори:

— Е, един или два пъти... Аз... — изведнъж той престанала говори, пребледня и извика: — Господи! Нима искаш да кажеш, че дук Дьо Ламбер... че Адриен Морло... Господи, Арабела! Как си понесла това, та ти си порядъчна жена!

— О, понесох го, Тони, защото нямах друг избор — отговори тя. — Знаеш ли, дукът има брат близък. Само цветът на очите им е различен. Казва се Ален дьо Морло.

— Но защо Адриен е постъпил така с теб? — зачуди се лорд Вардън. — Очевидно, че те обожава. За голямо забавление на двора, той е влюбен в теб.

— И точно затова снощи доведе брат си в леглото ми — каза Арабела. — Играла съм ролята си прекалено добре, Тони. Демонстрирах сдържаност и студенина, за да задържа вниманието му. А той решил, че на всяка цена ще ми достави удоволствие. Не можел обаче да ме раздели с друг, освен с брат си.

Арабела потрепери, а лорд Вардън я прегърна, за да я успокои.

— Имаш ли сили да понесеш пътуването, Арабела? — запита я той загрижен.

— Трябва да заминем, Тони, защото не бих могла да понеса още една такава нощ. Искяха да прекарат цялата нощ с мен. И може би

щяха да го направят, ако не бях припаднала. Бях в безсъзнание повече от час. Когато се свестих, разбрах, че Адриен се е уплашил и е отпратил Ален. Разплаках се. Дори нежните ласки на дука не можеха да ме успокоят. Най-после, слава Богу, съм заспала. Днес ще си почина добре. Тази сутрин Адриен не дойде да ме види. Казаха ми, че заминал за Амбоаз много рано. Когато се върне, ще му кажа, че съм му много ядосана и няма да му позволя да прекара нощта при мен. А утре ще се престоря на болна. Ние ще сме заминали много преди те да се върнат от лов, защото кралят сигурно ще даде угощение след лова.

— Ако имаме късмет, ще мине цял ден, преди дукът да забележи отсъствието ти. Аз ще трябва да отида на лов, но ще се измъкна още след първата гонка. Ще се срещнем в хана на село Вилероял. Оттам ще продължим към Кале.

— Ще трябва да пътуваме, без да спираме, Тони. Не искам дукът да ни настигне. Не можем да разчитаме на това, че дукеса Дьо Астиер ще запази тайната ни. Сорча ме мрази, без да има причина за това. Не можем да поверим съдбата си на случая.

— Страхувам се, че си права, Арабела — каза лорд Вардън. — Снощи настоя да остана близо до нея и през цялото време ме разпитваше за теб. Беше особено ревнива, макар и да не разбрах защо.

— Заради Тевис Стюарт. Тъкмо се бяхме оженили, когато отидохме в двора. Той не ѝ обърна внимание и тя реши, че трябва да ми отмъсти. — Тя се усмихна леко. Лорд Вардън се зарадва много на тази усмивка, защото бледнината ѝ беше започнала да го плаши. — Внимавай да не се възползва от теб, Тони. Сорча не подбира много-много.

Той се засмя.

— Няма да ѝ дам възможност.

— Само защото заминаваме, нали?

— И заради това — призна лорд Вардън. — Снощи дук Дьо Биланкор получи нова криза и настоя съпругата му да спи в неговата спалня. Никой не се осмелил да възрази на желанието му. Тази сутрин дукесата била кисела и раздразнителна, защото никак не ѝ харесало това, че дукът е преследван от духове. Когато се уморила да слуша жалните му викове, тя го ударила по главата и той изпаднал в безсъзнание, но за кратко.

— Горкият Жан-Клод! — възкликна съчувствено Арабела. — Как е той?

— Възстановил се е и от припадъка, и от кризата, но имал ужасно главоболие — отговори лорд Вардън.

Арабела се изкикоти. На вратата се почука и Лона бързо връхлетя вътре.

— Дукът се е върнал — рече задъхано тя — и, без съмнение, е тръгнал към стаята ви, милейди.

Лорд Вардън се изправи.

— Ще трябва да отида в моята спалня — каза той и бързо излезе.

Лона, която знаеше какво се е случило снощи, каза:

— Бързо в леглото, милейди! Ще го приемете ли?

— Ако не го направя, ще възникнат подозрения. Все някой ще му каже, че лорд Вардън е бил тук. Той ще се запита защо мога да приема лорда, а него — не.

— Лорд Вардън нищо не ви е сторил!

— Все пак е по-добре да се видя с него. Тогава може да ме остави на спокойствие за останалата част от деня.

На вратата се почука и Лона побърза да отвори. Тя направи реверанс пред дука, направи му път и после излезе през все още отворената врата.

— Красавице моя!

Адриен Морло седна в края на леглото и взе ръката ѝ в своята. Арабела бързо я отдръпна, все едно че нещо я беше ухапало.

— Отвращаваш ме! — изсъска тя. — Как се осмеляваш да дойдеш при мен след онова, което се случи снощи?! Не искам никога повече да те видя!

— Не се ядосвай, Бела — помоли я той. — Направих го заради теб. Не можех да понасям да те гледам толкова близо до върховния миг, който все ти се изплъзваше. Обичам те!

— Лъжец! Въобще не ме обичаш! Ако ме обичаше, нямаше да се отнасяш с мен като с курва! Нямаше да ме споделиш с друг! Махай се! Мразя те!

— Не, любима, не може да ме мразиш. Ядосана си. Разбирам гнева ти, но той ще премине — отговори дукът и нежно я целуна по бузата.

— Никога няма да ти простя. — Думите на Арабела не бяха лъжа.

— Разбира се, че ще ми простиш, моя английска розичке — каза той, напълно убеден, че ще стане така. — Разбирам, че снощното преживяване те шокира, но ти достигна до удоволствието. Сигурен съм, че никога преди не си изживявала такова нещо. Ти стигна до *la grande petite morte*, красавице моя! Беше великолепна! Обожавам те!

Арабела го погледна студено. Лицето ѝ беше като издялано от камък. Дукът се засмя, защото беше сигурен, че ядът ѝ скоро ще премине. Той отново взе ръката ѝ и я целуна.

— Ако ти обеща, че това никога няма да се повтори, ще ми простиш ли, Бела?

— Остави ме! — каза тя с леден тон, като пренебрегна молбата му.

Дукът стана и излезе от стаята, все така убеден, че тя ще му прости след време. Всъщност той не разбираше защо е ядосана. Та нали той и Ален бяха самата нежност, не ѝ причиниха никаква болка. Но Арабела отказа дори да вечеря с него и гостите му. Когато доста покъсно вечерта той влезе в спалнята ѝ, завари Лона коленичила до леглото на господарката си. Тя бързо се изправи и направи реверанс.

— Милейди не е добре, милорд, и взе приспивателно — каза му тя. — Помоли да я извините утре пред краля, защото няма да може да дойде на лов.

— Наистина ли е болна? — попита той. — Или просто все още изпитва гняв?

— Милорд! — изрази възмущението си Лона.

— Това не е отговор — настоя дукът.

— Снощи е понесла прекалено много неща, милорд — каза Лона. — И днес милейди има нервно разстройство, главоболие, изтощена е, защото много плака. Тя е нежна и уязвима, а вие, макар да не ви харесва да го чуете, сте ѝ причинили зло.

Прямият поглед на Лона накара дука да се почувства неудобно. Най-после той каза:

— Когато се събуди, кажи ѝ, че я обичам, Лона. Увери я, че случилото се снощи няма да се повтори. Ще я извиня пред краля, а също така и себе си, защото ще остана край леглото ѝ, докато е болна.

— Милейди ще бъде много доволна, когато разбере колко сте загрижен за нея, милорд, но ще се разгневи, ако не отидете на лов. Тя много харесва крал Шарл и не би искала да го тревожи без причина. Освен това кралят може да се разгневи и на двама ви заради отсъствието от лова. А някои хора, като новата дукеса например, които не обичат моята господарка, може би ще започнат да говорят за чума. И тогава дворът ще трябва да се премести на друго място. Може би дори в Нормандия, където моята господарка няма да може да ви последва, милорд. Само ще създадете неприятности на краля, и то за нищо.

— Ти си умно момиче, Лона — отбеляза дукът с усмивка, защото прекрасно беше разбрал намеците ѝ. — Можеш ли да ме увериш, че господарката ти не е сериозно болна?

— Да, милорд.

— Е, тогава утре цял ден ще бъда в компанията на краля. И няма да мога да видя господарката ти чак до вдругиден, защото сигурно ще се прибере много късно от Амбоаз. И ще очаквам от нея да се възстанови напълно дотогава. Разбираш ли, Лона?

— Да, милорд — каза Лона, усмихна се многозначително и отново направи реверанс.

— Лека нощ тогава — каза дукът и излезе през вратата, която свързваше спалнята на Арабела с неговата.

Когато стъпките му утихнаха, Лона тихо прошепна:

— Отиде си, милейди.

Арабела седна в леглото.

— Справи се много добре, Лона — каза тя. — Добре, че измисли как да възразиш, когато той каза, че ще прекара деня до леглото ми. Благодаря ти.

— И аз, също като вас, нямам търпение да се върна в Англия, милейди.

— Пътуването няма да е нито лесно, нито приятно — каза Арабела. — Няма да спираме никъде, няма да си почиваме, дори ще се храним в каретата.

— Въпреки това ще се радвам да оставя Франция зад себе си — каза Лона. — Тук животът е прекалено охолан, милейди. Копнея за простичкия живот, който водехме край границата. Освен това крайно време е аз и Фъргюс да се оженим. Да опаковам ли вече багажа?

— Вземи само няколко чифта дрехи, Лона. Нито една от тези красиви рокли няма да ми трябва в „Грейфеър“. Вземи бижутата, които дукът ми подари, защото, Бог ми е свидетел, съм си ги заслужила. Няма да ги нося никога вече, но ще ги продадем в Йорк и така ще изкараме пари за имението.

В ранни зори Арабела, застанала до прозореца, наблюдаваше как дукът и лорд Вардън излизат, яхнали конете, за да настигнат краля в гората, където щеше да се проведе ловът. Слугите, които бяха малко на брой за този огромен замък, бяха много заети и не забелязаха излизането на господаря си. Освен това те нямаха никакво право да задават въпроси на Арабела. Багажът беше подреден в каретата още по тъмно, часове преди изгрева на слънцето. Бялата кобила, която Арабела беше довела със себе си от Англия, беше вече извън Париж, настанена в един хан по пътя. Другите коне щяха да останат тук, не можеха да ги вземат със себе си. Фицуотър и останалите придружиха Арабела, без да се крият, защото обикновено го правеха при всяко нейно излизане.

Няколко часа по-късно те стигнаха до хана в село Вилероял, където останаха, за да чакат лорд Вардън. Той пристигна малко преди обяд. Обядваха и потеглиха на път. Следващите няколко дни прекараха затворени в тясното пространство на каретата. Спираха само да сменят конете, да се облекчат и да се нахранят. През първите дни нямаше опасност да бъдат преследвани, защото Арабела беше оставила бележка на дука, в която му казваше, че е много сърдита и е заминала, за да се успокои. За да подхрани самолюбието му, а и за да го заблуди, беше написала, че ще се върне след ден-два. През това време щяха да стигнат до Кале. Един от хората на лорд Вардън беше заминал няколко дни преди тях, за да им осигури места на някой от корабите. Така те нямаше да се бавят нито ден в пристанищния град.

Когато пристигнаха в Кале обаче, срещнаха сериозно затруднение. В Ламанша бушуваше силна лятна буря и нито един кораб нямаше да отплава, докато тя не утихне. Настаниха се в доста удобните стаи на малък пристанищен хан, който носеше името „Дивата роза“. Като дадоха няколко допълнителни монети на собственика, си осигуриха абсолютно спокойствие. Бурята утихна след два дни и капитанът на техния кораб ги уведоми, че ще отплават с прилива рано на другата сутрин. Ако имаха късмет, късно следобед

щяха да стигнат английския бряг. Миг след излизането на капитана в стаята влезе Адриен Морло. Антъни Вардън си пое дълбоко дъх, а Арабела видимо пребледня. Фицуотър и Фъргюс поставиха ръце на мечовете си и зачакаха командата на лорд Вардън.

— Ех, красавице моя, най-после те настигнах — каза той тихо и ѝ целуна ръка.

— С каква цел, милорд? — отговори студено Арабела и бързо издърпа ръката си. — Нима не прочетохте съобщението, което ви оставих?

— Искам да говоря с теб насаме, Бела — каза той тихо, но многозначително.

— Няма нищо, което лорд Вардън не би могъл да чуе — отговори тя твърдо.

— Нима страстта, която ни изгаря трябва да стане публично достояние? — попита той.

— Вие бяхте този, който пожела така, милорд, а не аз — отговори тя.

— Моля те, любима — каза той.

— Напразно си губите времето, милорд, като се опитвате да ме спрете — каза Арабела.

— Не, Бела, аз не мисля така. Щях веднага да тръгна след теб, но в Амбоаз пристигна куриер от Нормандия, който ми носеше извънредно важно съобщение. Съпругата ми е починала. Задавила се с рибна кост — каза дукът безстрастно.

— Господ да даде мир на душата ѝ — каза Арабела тъжно. — Наистина съжалявам, Адриен.

— Искам да се омъжиш за мен, Арабела — каза той и думите му я свариха неподготвена. — Можем да се оженим и тук, в Кале. Тони ще ни стане свидетел. Не мога да те оставя да си отидеш, Бела, обичам те. Но трябва цяла година да спазвам траура. Все пак тя беше майка на децата ми. Затова женитбата ни трябва да остане в тайна една година.

Арабела беше готова да заплаче. Нима беше преценила толкова погрешно Адриен Морло?

— Не мога да се омъжа за теб, Адриен — каза тя най-после.

— Значи е вярно — отговори той.

— Какво е вярно? — попита тя, макар дълбоко в сърцето си да беше сигурна в отговора.

— Дукеса Дьо Астиер ми довери, че ти и Тони сте английски шпиони — каза Адриен, силно натъжен.

Лорд Вардън се засмя от все сърце.

— Каква лъжа! — възкликна той. — Какво ли би спечелила онази шотландска курва с нея? Бедният Биланкор! Вие знаете ли, милорд, че дукесата е спала с всички мъже от двора на крал Джеймс? Какъв подвиг само, а? И понеже причинявала само проблеми, кралят я изпратил във Франция. Можем само да се надяваме, че наследниците на Дьо Астиер наистина ще носят неговата кръв.

Дукът не обърна никакво внимание на лорд Вардън. Сините му очи не се отделяха от лицето на Арабела.

— Шпионка ли си? — попита той тихо.

Арабела се поколеба, а после също толкова тихо отговори:

— Да.

Никога вече. Каквото и да ѝ беше сторил Адриен Морло, той я обичаше, а тя го беше използвала. Никакви лъжи повече.

— Защо?

— Заради „Грейфеър“ — обясни простишко тя.

— Заради „Грейфеър“? Предала си ме заради някакво парче земя?

— О, Адриен — нежно го упрекна Арабела, — не съм те предала. Крал Хенри ми каза само да се оглеждам и да се вслушвам в разговорите, които се водят във френския двор. Страхува се, че крал Шарл може да го предаде, както сториха французите с крал Ричард. А той силно желае да се задържи на трона. Не съм те предала.

— Но ще кажеш на крал Хенри за брачните планове на Шарл, нали? — дук Дьо Ламбер беше истински натъжен.

— Да, тази информация наистина е много полезна — призна Арабела. — Едва ли бих могла да скрия подобно нещо от краля си, нали? Само това успях да науча за цяла година пребиваване във Франция. Но все пак ще си възвърна имота и опеката над детето. Бих направила всичко за моята малка Меги и за „Грейфеър“.

— Обичам те — каза той.

— Не — отговори тя. — Само така ти се струва. Мисля, че си вярваш, но също така мисля, че не си влюбен в мен. Пак ти повтарям, че ако ме обичаше, нямаше да ме делиш с брат си. Ти се отнесе с мен като с курва, но не мога да виня само теб за това. Като приех ролята на

твоя любовница, аз всъщност приех ролята на курвата. Странно, но порано не знаех, че съм способна на това. Тази страна на характера ми ме изненадва, но, както и да е, с това е свършено. Ще се върна у дома си. Нищо и никой не може да ме спре!

Дук Дьо Ламбер изпитваше силна мъка.

— А няма ли да бъдеш самотна, Бела, любима? Говориш за детето си и за „Грейфеър“, но не казваш нищо за любов.

Арабела се засмя горчиво.

— Любов?! Сигурно говорите за илюзията, която се създава между мъжа и жената, милорд. В живота няма любов, за нея се говори единствено в приказките. Познала съм любовта на мъжете, милорд, и трябва да ви кажа, че предпочитам да живея в самота.

— Нека ти докажа, че грешиш, Бела — помоли я той. — Знам, че за поведението ми онази нощ няма извинение, но ако можеш да ми простиш, Бела, ако намериш сили за това, ще изкупя всичките си грехове. Обичам те така, както не съм обичал никоя друга жена!

— А не сте ли казвали същите думи и на бедната Клод — Мари, Адриен, не сте ли й казвали това, преди да я обречете на затворен живот и самота в замъка в Нормандия? Благодаря ви за предложението за женитба, но здравият разум и горчивият опит ме карат да ви отговоря с „не“. Не си губете времето да се обръщате към сърцето ми, Адриен, защото аз нямам сърце.

— Боже мой! — възкликна той. — Жестока си, Арабела!

— А вие нежен ли сте, мосю? — попита Арабела. — Постъпих мило, като ви оставих прощалното си писмо. Бях нежна с вас цяла година, а как ми отвърнахте вие?

— Значи няма надежда, Арабела?

— Никаква — отговори твърдо тя.

— Хайде, Адриен, приятелю — каза мило лорд Вардън. — Примирете се. Да седнем и да пийнем малко вино. Яздили сте дълго и бързо, знам. А ще трябва да се противопоставите на дукеса Дьо Астиер, ако тя се опита да ни очерни публично. Сигурен съм, че искате да запазите приятелството си с краля.

Всъщност лорд Вардън се страхуваше, че мъката на дука бързо ще прерасне в гняв, защото Адриен Морло беше горд човек.

— Мен никой няма да може да ме обвини в измяна — възрази дукът, но се остави да бъде заведен до масата.

— Всъщност — побърза да го успокои лорд Вардън — няма никаква измяна във всичко това, мили приятелю. Никой не знае за какво сте си говорили в леглото с Арабела. Това, което е ставало в спалнята, е тайна. Сигурен съм, че сега, като знаете за миналото на скъпата дукеса, ще успеете да ѝ затворите устата. Лесно ще се измъкнете, като кажете, че сте загубили следите ни. Няма нужда никой да знае за тази наша последна среща, нали? Ще кажете, че съм придружил Арабела, защото ми е близка приятелка и роднина, а, освен това, вече съм се отегчил от френския двор. Че съм искал да се върна в родината си, за да създам семейство. И не тъжете, приятелю. Скоро ще се влюбите отново.

Дукът вече беше пресушил първата чаша вино. Подаде я, за да я напълнят отново.

— Изкарваш всичко без значение, Тони — каза той.

— Но то си е така, Адриен, и ти ще успееш да убедиш всички, че просто си се позабавлявал с Арабела. И помни, че трябва преди всичко да мислиш за двамата си синове, а не за личното разочарование, което си изпитал. Заради тях не би могъл да се лишиш от приятелството на краля. — Той напълни чашата на дука и подкани Арабела: — Защо не му разкажеш за миналото на дукеса Дьо Астиер, мила? Преди да се е напил, защото тогава няма да може да схване нищо. Тази вечер ще се напием, нали, Адриен? Заради старите времена, друже.

Дукът се усмихна леко, само с устни.

— Да, скъпи приятелю, ще пием, докато паднем под масата — съгласи се той, а Арабела подхвана историята на Сорча Мортън.

Когато свърши, дукът вече беше напреднал доста с чашите. Лорд Вардън леко ѝ кимна, тя го разбра, стана и излезе от стаята. Цяла нощ те пяха неприлични песни, а тя се кикотеше в мрака. Беше сигурна, че на сутринта Тони ще има ужасно главоболие.

Лона я събуди преди зазоряване.

— Негово благородие каза, че трябва да побързаме, милейди. Приливът ще настане след по-малко от час.

Арабела започна бързо да се облича.

— Как се чувства лорд Вардън? — попита тя с тревога.

— Свеж като кукуряк — отговори Лона.

— Но как така, след като пи цяла нощ?! — зачуди се Арабела. Лона се засмя.

— И аз го попитах същото, милейди, защото също чух песните. И знаете ли какво ми каза? Че след първата чаша сипвал в своята вода. Но дукът здравата се напил и двамата с баща ми го сложили в леглото. И заръчали на собственика да се грижи добре за него, когато се събуди. Лорд Вардън е платил цялата сметка, включително и за двамата придружители на дука, които спят в конюшната.

Като чу обяснението, Арабела също се засмя. Тони наистина се оказа истинско съкровище.

— Донеси ми малко хляб, сирене и плодове — каза тя на Лона. — Умирам от глад! Сигурно е от морския въздух. И вземи храна за пътуването през Ламанша.

Отплаваха от Кале преди изгрева на слънцето. Задуха лек попътен вятър и те акостираха в Доувър късно следобед. Като видя английския бряг, Арабела се разплака, а очите на лорд Вардън също издайнически се навлажниха. Той не беше виждал Англия цели десет години.

— Тази нощ ще прекараме в Доувър — каза Тони и започна да търси хан, подходящ за ранга на Арабела.

— А утре? — попита тя.

— Утре ще заминем за „Шийн“, защото по това време на годината кралят е там.

— А може ли да тръгнем по-раничко?

— Ако искаш, ще тръгнем още преди да се е зазорило, мила — каза лорд Вардън.

Така и направиха. Изпратиха конник, който да извести краля за пристигането им. Арабела мислеше само за едно: как ще вземе дъщеричката си и ще замине на север, в любимия „Грейфеър“. Антъни Вардън не я обвиняваше, че иска да забрави преживяното през последната година. Ако не се страхуваше от присмеха ѝ, той щеше да ѝ каже колко силно се възхищава от нея. Като стигнаха в „Шийн“ и влязоха в двора на единствения хан, видяха, че вече ги чака един от слугите на краля.

— Кралят ви очаква утре сутринта в десет часа — съобщи той. — Уведомява лейди Грей, че дъщеря ѝ е в отлично здраве и няма търпение да се върне при майка си.

Слугата се поклони и си тръгна.

— Сега, когато службата ти приключи, къде ще отидеш, Тони? — попита Арабела. Бяха заели местата си до отрупаната с ястия маса.

— Кралят непрекъснато ми обещавахе, че ще се сдобия със свое собствено имение, мила. Надявам се, че то ще бъде някъде близо до Йорк, откъдето произхожда семейството ми. Ще трябва да помоля краля да ми намери и съпруга, макар да не съм сигурен, че ще мога да обичам така, както обичах първата си жена. Но се надявам поне да се наслаждавам на компанията ѝ. Особено след като тя ще бъде майка на децата ми.

Арабела кимна.

— И това е достатъчно добра основа за съвместен живот, Тони — каза тя.

— Ами ти, мила?

— Нали чу какво казах вчера на Адриен? Животът ми ще е посветен на Меги и „Грейфеър“.

— Ами граф Дънмор, мила? Не мислиш ли, че той ще намери сили да ти прости? Нима не бихте могли да поставите ново начало? — попита лорд Вардън, изпълнен с надежда за Арабела.

— Не, сигурна съм, че той не би ме взел пак, Тони, защо да го прави? Та нали аз се разведох с него, все пак. Той си тръгна от Франция, без да се сбогува с мен. Лона непрекъснато ме упрекваше, че не съм му добра съпруга. Той може би с право иска да се отърве от мен. Освен това — засмя се Арабела — мисля, че не съм сторила нищо, което да изисква прошката на Тевис Стюарт, Тони.

Преценката ѝ отново се оказа безгрешна и Тони отново беше удивен от способността ѝ да оглежда проблемите от всичките им страни. Не познаваше друга жена, която да е толкова пряма и откровена, но не беше сигурен, че навикът ѝ да говори направо не го притеснява. Беше така възпитан, че да смята, че жените трябва да бъдат по-меки и по-отстъпчиви, и по-зависими от мъжете.

Рано на другата сутрин Антъни Вардън и Арабела Грей се явиха пред крал Хенри. Слънцето току-що беше изгряло и кралят тъкмо излизаше от литургия. Той не искаше да се вдига шум около завръщането на двамата от Франция. Беше внимателен и дискретен и не им зададе никакви въпроси относно обстоятелствата, принудили ги да се върнат. Все още не знаеше как би могъл да използва получената

от Арабела Грей информация, но знаеше, че ще успее по някакъв начин. Засмя се на глас, когато проумя, че допуска грешката, допускана от мнозина други. Френският крал не беше малоумен, всъщност той беше доста по-опасен, отколкото го смятаха. Но Максимилиан Хабсбург беше истински глупак, ако си мислеше, че може да отнеме Британия от англичаните. Да, информацията, която Арабела носеше, наистина беше много ценна.

— Тони! — Кралят разпери ръце, за да прегърне лорд Вардън. В сините му очи грееше приятелско чувство. — Радвам се, че отново ще те имам до себе си, стари приятелю — каза топло той.

— Сир — отвърна почтително Тони, но гласът му беше странно пресипнал, а в очите му се бяха появили сълзи.

— Какво, Тони? Защо се обръщаш така към мен? Независимо какви условности спазваме за пред хората, насаме ние сме си все още Хал и Тони.

— Благодаря, милорд — отговори лорд Вардън. — Хубаво е, че се върнах в Англия след толкова много време.

— Ти много ми помогна, Тони, и аз съм ти благодарен — каза кралят, напълно искрено. — Помниш ли, че ти обещах кралска награда за услугите, които оказа на короната? — Кралят вдигна цяла връзка листове от бюрото си. Подаде ги на лорд Вардън. — Давам ти баронска титла и имението Уайтбридж, което се намира на северозапад от Йорк. Няколкостотинте акра земи са богати на пасища, поля и гори. Замъкът не е много голям, но е удобен и красив. Кралският декрет гласи, че собствеността ще остане владение на твоите потомци. Приеми, заедно с моите благодарности, Тони.

Лорд Вардън се поклони, пое книжата и каза:

— Искам да те помоля за още нещо, Хал. Ти си много великодушен, но аз ще имам нужда и от съпруга. Дали кралицата не познава някоя подходяща дама? Толкова дълго ме нямаше в Англия, че не познавам младите дами. Оставям се в твои ръце, Хал.

Кралят замислено кимна.

— Разбира се, ще намерим някоя млада жена, която ще е в състояние да ти роди деца, Тони. Кралицата познава една дама, която е сираче, но е от благороден произход и си търси съпруг — лейди Ан Милертън. Зестрата ѝ е скромна, но дамата е красива и почтителна, а още и весела по природа. На петнайсет години е и кралицата много я

обича, защото ѝ напомня за нейната собствена сестра. — И той извика наличния си камериер: — Питър, момчето ми, отиди при кралицата и ѝ кажи, че я викам. Да дойде незабавно, придружена от лейди Ан Милертън.

Сега Хенри Тюдор посвети вниманието си на Арабела.

— Добре дошли у дома, лейди Грей. Тони ми каза, че сте успели да се сдобие с информацията благодарение на ума и досетливостта си. Така ли е?

— Да, господарю — отговори тя.

— Значи сте заслужили правото си да притежавате „Грейфеър“, макар все още да ме притеснява мисълта, че крепостта ще бъде управлявана и защитавана от сама жена. Чиновникът, когото изпратих там, ми каза, че имението е бедно. Сигурна ли сте, че не искате да ви даря с по-доходно имение, което ще може да оставите на своите потомци? Не искам да постъпя нечестно с вас.

— Не, господарю, но ви благодаря за предложението — отговори Арабела.

— Семейство Пърси не искат да се сродят с вас, мадам — каза тихо кралят. — Мислят, че земята ви е бедна и е без значение. Лорд Пърси ще търси съпруга за любимия си син по-нависоко.

— Лорд Пърси е надут и твърдоглав глупак, милорд. Нямах да му се доверя, ако бях на ваше място — отговори Арабела. — Маргарет е още малка, има време да ѝ намерим съпруг. А вие ще успеете, сигурна съм.

— Добре тогава, лейди Грей. — Той ѝ подаде връзка листове, подобни на онези, които беше подал на лорд Вардън. — Това е за вас, мадам. „Грейфеър“ отново ви принадлежи и може да се предава по наследство както по мъжка, така и по женска линия.

— Благодаря ви, господарю — каза Арабела, наистина благодарна, и направи дълбок реверанс.

В този момент кралицата и нейната придворна дама влязоха в залата. Лорд Вардън и лейди Грей ѝ засвидетелстваха уважението си.

— Какво, милорд, е толкова спешно, че трябваше да побързаме? — обърна се тя към краля.

— Успокой се, Бет. Това е лорд Вардън, стар мой приятел, който току-що се завърна от Франция, заедно с лейди Грей. Помниш ли лейди Грей, мила? Днес тя ще вземе дъщеря си и ще се върне у дома

си, в „Грейфеър“. А Тони ще замине на север, в имението си Уайтбридж. Но ме помоли да му намеря съпруга.

В очите на кралицата просветна искра, която показва, че прекрасно разбира всичко. Лейди Милертън също разбра накъде вървят нещата и се изчерви. Беше красиво момиче и когато погледна към лорд Вардън, той се почувства притеснен и заби поглед в земята. И двете дами одобряваха външността и обноските на лорд Вардън.

— Да разбирам ли, милорд, че искате да ожените лорд Вардън за лейди Милертън? — попита кралицата.

— Ако дамата не възразява, мадам — отговори той.

Кралицата се обърна към нея:

— Какво ще кажеш, Ан? Предложението ти прави чест, защото имението Уайтбридж е богато.

Ан Милертън беше с около пет сантиметра по-висока от лорд Вардън. Тя прекоси стаята, застана до него и каза с нежен глас:

— А вие какво ще кажете, милорд? Намирате ли ме привлекателна, въпреки че съм по-висока от вас? Чух какво казаха кралят и кралицата, но не знам какво ще кажете вие.

Той беше очарован от нея, а чувствата бяха ясно изписани на лицето му. Тя не приличаше нито в лице, нито в тяло на покойната му съпруга, но беше много очарователна.

— Ще кажа, лейди Милертън — отговори той, — че съм забравил колко красиви са английските девойки. Че ако се съгласите да ми станете съпруга, ще бъда най-щастливият мъж на земята. Ще бъда добър с вас, обещавам ви.

— Е, тогава, милорд, и аз ще бъда повече от щастлива да ви имам за съпруг — каза лейди Милертън и направи реверанс, за да покаже уважението си към него.

— Добре — намеси се кралят доволен. — Значи е уредено! Питър, иди да доведеш свещеника и нека веднага отпразнуваме този брак.

— Милорд! — Кралицата беше шокирана. — Не сме приготвили зестрата на Ан. Искам да я приготвя за сватбата така, както биха сторили родителите ѝ, ако бяха живи. Нека не прибързваме.

— Но Лорд Вардън трябва да замине незабавно на север. — Кралят беше категоричен.

— Аз нямам нищо против да се омъжа набързо — намеси се лейди Ан. — Кралят прояви такова великодушие, като ми намери добър съпруг, мадам, че с радост ще се лиша от приготовленията за сватбата и от тържествата, свързани с нея.

— Виждаш ли, Тони, какъв щастливец си?! Тя е много разумно момиче! — каза кралят. — Доведи свещеника, Питър. Ще се срещнем с него в личния ми параклис.

— Мога ли вече да отида при дъщеря си, господарю? — попита Арабела.

— Не — отговори кралят, — ще станете свидетелка на сватбата на лорд Вардън, защото и Тони би пожелал така, нали, приятелю?

— Само няколко минути още, Арабела — помоли я лорд Вардън. — Не се съмнявам, че Хал сам ще ни отпрати още преди да е настъпил утрешният ден.

— Да, наистина ще постъпя така, Тони — съгласи се кралят. — След време, Тони, можеш да се върнеш в двора, но сега трябва веднага да заминеш на север. Не искам около завръщането ти да се вдига шум.

Свещеникът също имаше някои възражения срещу прибързаната женитба, но те всички, с общи усилия, успяха да го убедят, че всичко е наред. Лорд Вардън и лейди Милертън бяха свързани в свещен съюз.

— Трябва да опаковам нещата на Ан, милорд — каза кралицата след церемонията. — И, разбира се, трябва да заведа лейди Арабела при детето й. Ще ви оставя насаме с лорд Вардън, защото съм сигурна, че имате много да си говорите с него. Предполагам, че ще тръгнете на север по едно и също време с Арабела, лорд Вардън?

— Да, наистина, лейди Грей ще пътува с мен — каза той. Арабела благодари на краля и кралицата изведе двете дами от залата.

— Детето ви израсна много на височина през последната година, мадам — каза тя. — Тя е очарователно момиченце, макар да е малко своенравно. Принц Артър я обожава. Обича я дори повече от собствената си сестра, но може би това е така, защото може да си играе с вашата дъщеря, докато с бебето не може.

Арабела остави кралицата да говори, защото искаше да научи всичко, което се е случило на Маргарет през годината на нейното отсъствие. Когато най-после стигнаха до детската стая, жените, които се грижеха за децата, излязоха да поздравят кралицата, като носеха на

ръце сина й — който, макар вече четиригодишен, беше с крехко телосложение и крехко здраве, — и осеммесечното бебе.

— Къде е лейди Маргарет Стюарт? — попита кралицата. — Майка й току-що дойде да я вземе.

Най-възрастната от жените се обърна назад и извика:

— Ела, агънце, твоята майка е дошла да те отведе у дома. Хайде, бъди добро момиче, и ела при Сара, сладкото ми.

— Не! — Отказът долетя от най-тъмния ъгъл на детската стая.

— Лейди Маргарет — заповяда кралицата, — излез веднага оттам!

— Не! Няма!

Арабела сдържа смеха си и бавно прекоси стаята, като се водеше от посоката, от която долиташе гласът. И най-после видя момиченцето си. Кралицата беше права, че тя беше израснала много на височина. Вече беше на три години. Арабела коленичи пред нея.

— Помниш ли ме, Меги? — Детето поклати глава отрицателно. — Аз съм майка ти — продължи Арабела. — Дойдох да те вземай заведе у дома, в „Грейфеър“.

— Искам да остана при Артър — каза малката, с което още веднъж прояви упоритостта си, а после протегна ръка към верижката, която украсяваше шията на майка й.

— Сигурна съм, че искаш точно това — отговори Арабела, свали верижката и я сложи около врата на дъщеря си. — Знам, че той ти е добър другар в игрите, но вече достатъчно гостува на Артър. Трябва да се върнем у дома. Искаш ли да яздиш при мен, на моя кон?

Очите на Маргарет засияха. Започна да проявява интерес.

— Артър има пони — каза тя и лукаво добави: — Може ли и аз да получа пони?

— Когато се върнем в Грейфеър — отговори майка й.

— Собствено пони ли? — настоя Маргарет.

— Да! И на никого друго няма да бъде разрешено да го язди, Меги! — обеща Арабела.

Най-после Меги се хвърли в прегръдките на майка си.

— Тогава да си вървим у дома, за да получа понито си — каза тя. — А после ще се върна тук, за да го покажа на Артър. Може ли да го покажа на Артър, мамо?

— Някой ден — отвърна Арабела и взе Маргарет на ръце. —
Някой ден, Меги!

ГЛАВА 22

Арабела Грей стоеше вторачена в онова, което едно време беше процъфтяваща овощна градина. Нямаше и следа от младите дръвчета, които тя беше засадила със собствените си ръце преди четиринайсет месеца. После се взря в малкото селце, което беше сгушено в подножието на крепостта. И него го нямаше. Нищо не беше останало от мястото, където бяха се раждали, живели и умирали толкова поколения Грейфеър — нищо, освен няколко купчини почернели камъни, сега мокри от летния дъжд. И няколко мършави овце, които пасяха по залинелите ливади. Тя безмълвно направи знак на Фицуотър.

— Съвсем скоро ще разберем всичко — отговори той.

Мостът беше вдигнат, но когато се приближиха достатъчно до крепостта, хората вътре започнаха да го спускат. По него имаше следи от огън, както и от пики и други остри оръжия. Фицуотър каза:

— Не знаем кой е вътре, милейди. Нека те дойдат при нас. Няма да постъпваме като агнето, което влязло в леговището на лъва.

От вътрешността се показва един-единствен конник и Арабела развълнувано извика:

— Това е Роуън! Роуън! — Тя усилено замахна с ръка. Като чу гласа ѝ, той също вдигна ръка за поздрав.

— Благодарим на Бога, че това сте вие, милейди! — извика той.

— Кой направи това на „Грейфеър“, момчето ми? Шотландците ли?

— Шотландците? Не, татко, сър Джаспър Кийн! Хайде, елате. Трябва веднага да вдигнем моста. Дори с вашата помощ не бихме могли да се защитим, ако той се върне.

Те последваха Роуън в крепостта и вдигнаха скърцащия мост. Арабела с изненада видя, че в двора на крепостта са издигнати няколко дървени колиби. Нямаше нужда да задава въпроси. Вонята от човешките изпражнения и многото животни накуп беше ужасна. Лона отвори широко очи, разтревожена.

— Господ да ни е на помощ! — извика тя и притисна Меги до гърдите си.

— Обитаема ли е крепостта? — попита Арабела.

— Може да се живее — беше отговорът на Роуън.

Арабела слезе от коня и бързо изкачи стъпалата, които водеха в замъка. А вътре откри какви ли не щети. Всички прозорци в Голямата зала бяха изпочупени, както и по-голямата част от мебелите. По подовете имаше ужасни драскотини. Навсякъде имаше прах и нечистотии. Каквото и да се е случило, помисли си тя, няма извинение затова!

— Защо майка ти не се грижи за замъка? — попита тя Роуън.

— Тя не е тук, милейди. Когато повечето хора заминаха на юг, за да търсят по-добър живот, аз изпратих мама и малката си сестра при по-голямата си сестра, Уонета, в Йорк. Тя не искаше да замине, но аз бях сигурен, че и татко би постъпил така. Тук са останали старите и най-упоритите, милейди.

— А измежду най-упоритите няма ли жени, които могат да работят? — попита сухо Арабела. Когато той кимна, тя продължи: — Веднага ги изпрати при мен. Трябва да поговорим, Роуън, но няма да те изслушам, докато залата не бъде приведена в ред и не стане обитаема. — Арабела се обърна към Лона. — Заведи Маргарет в моите стаи и се погрижи в тях също да бъде въведен ред, Лона. Ти отиди с нея да ѝ помогнеш, Фъргюс Макмайкъл.

— Да, милейди — отговори Лона и нервно погледна към брат си. Реши, че той не е особено практичен човек и че би било по-добре да не разчитат изцяло на него.

Няколко жени на неопределена възраст и в лошо настроение влязоха в залата, като носеха парцали и кофи с вода. Арабела издаваше заповеди, самата тя въоръжена с метла с дълга дръжка. Помагаше им да почистят залата.

— Щом няма мъже, които да могат да поправят мебелите — каза тя на Роуън, — ще трябва да ми намериш мебели, които да не са счупени, по дяволите! Не ме интересува колко трудни са били времената тук. Залата трябваше да е готова за моето завръщане.

Фицуотър беше отишъл да нагледа конюшните, да се погрижи за хората си и да научи каквото успее. Сред останалите жени той намери няколко, които изпрати в кухнята с нареждането да запалят фурните и да приготвят храна. Беше ядосан на единствения си син, макар да разбираше, че момчето е направило каквото може при създадените

обстоятелства. Когато беше оставил Роуън да се грижи за крепостта, смяташе, че задачата му ще бъде лесна. Но прекараните безметежни години го бяха направили негоден да се справи с неочакваното. Повъзрастен и по-мъдър мъж щеше да преследва сър Джаспър Кийн след неговата първа атака и да му причини колкото може вреди. Повъзрастният и по-мъдър мъж щеше да се погрижи сър Джаспър Кийн да не се връща след първата си атака.

До падането на нощта бяха успели да въведат що-годе ред в „Грейфеър“. Бяха затворили капациите на прозорците и запалили огън в камините. А навън беше започнало да вали силно. На моста бяха прикачени още няколко вериги и той беше вдигнат за през нощта. Трапезарията беше излъскана до блясък и бяха поставени нови восъчни свещи. На масата беше сервирана риба и грах, току-що опечен хляб и малко сирене. Тази вечер в трапезарията се храниха Арабела, Фицуотър, Роуън, Лона и Фъргюс. Арабела не държеше на условностите първата вечер след пристигането си. Малката Меги спеше безметежно, настанена на втория етаж, а над съня ѝ бдеше възрастна жена на име Нора. Още когато беше зърнала малкото момиченце, тя беше изразила желание да се грижи за него. Утолила глада си, Арабела се облегна назад, изпи на един дъх виното си и подаде чашата си на Лона, за да я напълни пак. А после погледна право в очите Роуън Фицуотър и каза:

— Започни от самото начало, Роуън, и не пропускай нищо. Знам, че си направил всичко, което е по силите ти, и затова не съм ти ядосана.

Фицуотър я погледна с благодарност, а в очите на Лона се появиха сълзи.

— Два месеца, след като вие заминахте — поде Роуън, — сър Джаспър Кийн се върна в „Грейфеър“, милейди. Тук беше и чиновникът, изпратен от краля, който правеше пълен опис на имението. Той ни каза, че вие сте в изгнание във Франция и че сега крепостта е притежание на короната. Но мъжете, които се върнаха, ни увериха, че вие и кралят играете някаква игра. Казаха, че вие ще се върнете скоро. Отначало хората повярваха, но после дойде сър Джаспър Кийн. Чиновникът му каза да си върви, защото няма никакви права над имението. Тогава сър Джаспър опустоши вътрешността на крепостта. Смъкнаха дрехите на кралския чиновник и го биха с

камшик, като чели беше някакво улично псе. Още чувам виковете му. Цели няколко седмици горкият човек не можеше да седне от болки. Крихме го в пещерите, докато се оправи достатъчно, та да може да пътува. След като набиха чиновника, хората на сър Джаспър си заминаха и ние помислихме, че сме се отървали. Обаче той се върна, милейди. А после непрекъснато идваше и си отиваше, като всеки път разрушаваше малко по малко „Грейфеър“. Идваше по всяко време на деня и на нощта. Открадна последната ни реколта жито. А после палеше нивите всеки път, когато посевите порастаха достатъчно и обещаваха добра реколта. Най-накрая престанахме да ги засаждаме, милейди. Каква полза имаше от това? Миналата пролет той унищожи и овощните градини. Откара всичките овце, с изключение на онези, които видяхте, милейди. Нямахме достатъчно храна за през зимата, затова много семейства заминаха. А след Коледа аз изпратих мама и сестричката си в Йорк. Рано през лятото сър Джаспър и хората му се върнаха и унищожиха селото. Хората не пострадаха. Прибрахме ги в крепостта, а той се опита да проникне вътре. Непрекъснато крещеше, че след като не може да притежава „Грейфеър“, ще го разгради камък по камък. Досега успяхме да отблъскваме атаките му, милейди.

— А крал Хенри знае ли за това? — попита Арабела.

— Мисля, че не, милейди, иначе щеше да изпрати войска против сър Джаспър — каза Роуън.

— Говорих вече с всички — каза тихо Фицуотър. — Сър Джаспър се е превърнал в разбойник, милейди. Напада не само „Грейфеър“, а също и много от околните имения. Няма начин кралят да не е научил за това, но все още не е изпратил помощ на никого. А това означава, че помощ въобще няма да дойде. Колкото и важен да е проблемът за нас, той няма значение за краля, защото сър Джаспър не представлява заплаха за него.

Арабела дълго мисли. Като че ли се бореше със себе си. А най-после каза:

— Ще трябва да изпратим съобщение в „Дънмор“, Фицуотър. Графът има да урежда стари сметки със сър Джаспър. Не се съмнявам, че ще се зарадва на възможността да го стори.

— А вие, милейди, ще бъдете примамката, за да падне сър Джаспър в капана, така ли? Много умно! — засмя се той.

Арабела се обърна към Роуън:

— Ти ще отнесеш съобщението на графа. Ще тръгнеш веднага, след като го напиша. Дори да е научил за завръщането ми, сър Джаспър не е имал време да събере хората си. Той вярва, че ние сме безпомощни жертви, и си мисли, че времето е на негова страна. Трябва да яздиш бързо, в случай че той реши да ни нападне скоро. — После тя се обърна към Фъргюс. — А ти ще останеш ли с нас? Ще имам нужда от опитната ти ръка в боя.

— Ще остана — отговори момъкът. — Но ще искам нещо от вас.

— Знам, ще ме помолиш да ти дам Лона за съпруга, нали?

— Да.

— Имаш моето разрешение, но все пак последната дума ще е на Фицуотър. Тя е негова дъщеря, все пак.

— Не възразявам — каза Фицуотър, — но нека първо се отървем от сър Джаспър.

Лона донесе перо и хартия на господарката си още преди тя да е помолила за това. Съобщението беше кратко и гласеше: „Върнах се в Грейфеър. Маргарет е при мен. Сър Джаспър се кани да нападне крепостта. Арабела Грей.“

— Но вие не го молите за помощ, милейди! — възкликна Лона, която четеше над рамото на господарката си.

— Няма нужда. Тевис ще се досети, но никога няма да може да каже, че съм го помолила за помощ. Ще дойде, защото дъщеря му е в опасност.

— Много сте горда, милейди!

— Да, така е. Ако можех да се справя сама със сър Джаспър, щях да го направя, но, за съжаление, не мога.

— Татко! — Лона се обърна към Фицуотър.

Но той се засмя и отговори:

— Милейди постъпва много умно, момичето ми. И съм сигурен, че графът ще оцени това.

Арабела навих пергамента и го подаде на Роуън.

— Тръгвай! — нареди му тя. — И помни, Роуън Фицуотър, че съдбата на „Грейфеър“ е в твоите ръце.

— Няма да ви посрамя, милейди — отговори той и бързо излезе от залата.

— С колко време разполагаме? — обърна се Арабела към Фицуотър.

— Ако имаме късмет, графът ще дойде тук преди сър Джаспър, на когото силният дъжд ще попречи да ни атакува.

— Но сигурна ли сте, че графът ще дойде?

— Да. Ако не заради мен, то заради дъщеря си.

Мъжът, когото бяха поставили на стража на най-високата кула, внимателно наблюдава околността през целия следващ ден, но нищо не се случи. Дъждът продължаваше да вали и в околността цареше спокойствие и мир. Падна нощта, а дъждът се усили. И тогава някой започна силно да удря по портата. Часовоят погледна и видя, че това са Роуън, граф Дънмор и голям отряд конници.

Отвориха вратите и конниците влязоха в малкия четвъртит двор на крепостта, който едва ги побра. Фицуотър незабавно се погрижи и за хората, и за конете. Графът се обърна към него със следния въпрос:

— Колко лошо е положението?

— Ние самите току-що пристигаме от Франция, милорд — отговори капитанът. — Но, както виждам, сър Джаспър вече е успял да разруши „Грейфеър“. Повечето хора са се преместили да живеят на друго място.

— А дали „Грейфеър“ ще започне отново да процъфтява, когато убия сър Джаспър Кийн? — попита тихо графът.

Очите на Фицуотър се напълниха със сълзи. Трудно му беше да повярва в неизбежното. Той погледна графа право в очите и каза:

— Не, мисля, че не, милорд, макар да го казвам с болка. След много грижи и упорит труд ще успеем да обработим земята и да получим отново богата реколта, но сме загубили много хора. Лейди Арабела е сърцето на „Грейфеър“, но хората са кръвта, която тече в неговите жили. А вече не е останало много кръв в тялото.

— Но вашата господарка ще опитва да го върне към живот, нали?

— Да, милорд, тя няма да се откаже.

— Е, тогава ще трябва да чакам, докато у нея най-послед се събуди здравият разум, макар цялото ми семейство да няма търпение да се оженим отново.

— Сигурно искате да видите лейди Маргарет — каза Фицуотър

— О, тя е много сладко дете, но е упорита като майка си.

Тевис избухна в смях.

— Господ да ми е на помощ тогава, Фицуотър! Една от тях ми е вече достатъчна, а две са прекалено много!

Двамата влязоха в залата и графът видя Арабела, която стоеше пред камината с протегнати към огъня ръце. До нея беше застанало малко чернокосо момиченце. Като ги чу да влизат, Арабела се обърна, видя ги, наведе се и прошепна нещо в ухото на момиченцето, което извика:

— Татко! Татко!

Тевис Стюарт я взе в прегръдките си, целуна я силно и звучно, очарован от красивите сини очи на детето. А после вдигна поглед към Арабела и срещна нейния. Тя видя, че в очите му има тъга и сълзи. Обърна се към него официално и студено:

— Вие сте добре дошли в „Грейфеър“, милорд. Благодаря, че дойдохте. Сигурно сте жаден след дългата и уморителна езда. Искате ли бира? Съжалявам, че не мога да ви предложа вино, защото мазетата са празни. Нора, отведи лейди Маргарет. Време е вече да си ляга. Маргарет, пожелай лека нощ на баща си. Той ще бъде тук и утре сутринта и пак ще го видиш, обещавам ти — каза тя на дъщеря си, която като че ли щеше да възрази, но после се отказа.

— Бирата наистина ще ме освежи, мадам. Благодаря ви — каза той и прие подадената му кана, недоволен, че са изтръгнали детето от прегръдките му. „Каква змия е само“ — помисли си той и почти се засмя на глас. Държеше се така, като че ли идването му тук е съвсем неочаквано за нея. Но не каза нищо.

— Вашите хора могат да се настанят за през нощта в Голямата зала, милорд — каза му тя все така студено. — А за вас сме приготвили стая в онази част на къщата, където са спалните на семейството.

— Благодаря ви, мадам — отговори той. — Да разбирам ли, че все още съм част от семейството? — Тъмнозелените му очи дяволито проблясваха.

Изведнъж тя осъзна, че двамата са сами.

— Крепостта е малка, милорд, както сам виждате. А и вие сте почетен гост.

— Разбира се, мадам — каза той, с което даде да се разбере, че разбира намека.

— Сигурно сте гладен — продължи Арабела все така студено. — Мога да ви предложа само обикновена храна, но поне ще бъде топла.

Граф Дънмор се изкушаваше да я вземе в прегръдките си и да я целуне страстно. Да, тя беше най-упоритата и своенравна жена, която той познаваше, но не можеше да обича никоя друга, освен нея. Искаше отново да я има за съпруга, искаше тя да бъде майка и на другите му деца. Но този път нямаше да я вземе със себе си. Щеше да чака дотогава, докато тя по своя воля остави „Грейфеър“ и отиде при него. Времето беше без значение.

Хората на графа влязоха в залата и шумно се настаниха около голямата маса. Започнаха да носят храната. Както беше обещала Арабела, тя беше вкусна и топла. Когато всичко беше бързо погълнато от гладните мъже, Арабела се извини:

— Съжалявам, но няма сладкиш. Все още не съм успяла да доставя храна от Йорк.

— Твоята компания, Арабела, е достатъчно сладка — каза графът.

Комплиментът, изглежда, я изненада. Възможно ли беше той още да изпитва нещо към нея, след като знае, че е била любовница на дук Дьо Ламбер? Лицето му беше непроницаемо и Арабела реши, че думите му са просто от учтивост. Тя се усмихна.

— Много сте любезен, милорд, но истината е, че не ви посрещнах както трябва днес. Когато се отървем от врага, ще се погрижа за всичко. Когато отново дойдете в „Грейфеър“, за да видите Маргарет, ще ви посрещна както се полага.

Когато шотландците пресушиха и последната кана бира, тя се обърна към графа:

— Фицуотър ще ви покаже коя е вашата стая, милорд — каза тя, направи реверанс и се прибра в стаята си, където я чакаше Лона.

Тя я посрещна развълнувана с думите.

— Графът и хората му се кълнат, че утре по това време сър Джаспър ще е вече в гроба, милейди! Сигурна съм, че графът ще удържи думата си!

— Слава на Бога и на Пресветата Дева! — отговори Арабела, съблече се и си легна, като отхвърли мисълта, която за кратко мина през главата ѝ — какво ли би било отново да лежи в прегръдките на графа?! Потръпна, защото тялото ѝ знаеше отговора.

— Кога да ви събудя, милейди?

— Още преди зазоряване. Искam да наблюдавам битката. Искam да видя сър Джаспър Кийн мъртъв. Той е виновникът за всичките нещастия, които ме сполетяха през последните седем години — смъртта на мама, Джейми Стюарт, разрухата, която цари в „Грейфеър“ и престоят ми във Франция. Всичко! Искam го мъртъв!

— Но имаше и хубави неща, милейди, като например женитбата ви с графа — възрази Лона.

Арабела не каза нищо повече. Обърна се с гръб към Лона, зави се презглава и се престори на заспала.

Тази вечер тя спа по-дълбоко от обикновено. Събудиха я гневните викове на Тевис Стюарт, които долитаха от залата.

— Лона? Лона, къде си? — извика Арабела и момичето бързо се появи. Носеше новини.

— Графът е ужасно ядосан, милейди! Сър Джаспър е мъртъв! А графът и брат му така се карат, че ще се убият един друг!

— Веднага ми подай робата! — каза Арабела и скочи от леглото. Наметна се и заслиза босонога по стълбите.

— Нямах това право! — крещеше графът на брат си.

— Какво общо имат правата с тази работа, по дяволите! — отвърна Доналд и стовари юмрука си в брадичката на графа.

— Трябваше аз да го убия, а не ти! — извика ядосано графът и на свой ред удари брат си, който падна на пода.

— Каква е разликата? — изрева Доналд и се изправи на крака. — Копелето е мъртво и само това има значение! — И той удари Тевис в стомаха, което го принуди да се свие на две.

— Престанете! Веднага престанете! Какво става? — извика Арабела. — Лона ми каза, че сър Джаспър е мъртъв.

— Да — отговори графът, задъхвайки се, все още превит на две. — Брат ми го убил вместо мен.

— Доналд, моля те, обясни ми всичко — каза Арабела, като застана между двамата.

— Мама се страхуваше да не убият Тевис и така „Дънмор“ да остане без наследник. Той има само дъщеря, а тя ще бъде възпитана като англичанка...

Арабела стисна здраво зъби, като се молеше на Бога да не позволи на гнева да я победи и този път.

— Обещах на мама, че ще се погрижа Тевис да не прави глупости. Понеже сър Джаспър е слаб противник, мама се страхуваше, че Тевис ще го подцени и ще действа прибързано. Затова още преди пукването на зората, вместо да чакам сър Джаспър в крепостта, аз изпратих няколко човека да разберат къде се намира той. Копелето и хората му си бяха направили лагер съвсем близо до „Грейфеър“. Сигурно се е канил да те изненада при изгрев-слънце. Нападناхме ги призори. Битката беше кратка. Момчетата бързо и безшумно заклаха онези копелета. Сър Джаспър оставиха на мен. Беше удоволствие да го убия вместо теб, Тевис, макар той да не боравеше кой знае колко добре с меч. Донесох тялото тук, за да го видите, милейди, и за да ни кажете какво да правим с него.

— Къде е то? — попита Арабела. И тя беше малко ядосана, че не е могла да наблюдава битката, но изпитваше облекчение, че сър Джаспър е мъртъв, а Тевис — невредим.

— На двора.

Арабела побърза да излезе. Утринта беше изненадващо ясна и слънчева. Бурята се беше разпръснала само за една нощ. Небето беше яркосиньо и безоблачно. Тялото на сър Джаспър беше положено на каменните стъпала. Смъртта беше запечатала на лицето му израза на изненада и ужас. Арабела се втренчи в тялото. Господи, как е могла някога да го смята за красив? Дали смъртта го правеше да изглежда толкова незначителен, или по начало си беше такъв?

— Какво да правим с тялото, милейди? — отново я попита Доналд.

— Покажете го и от двете страни на границата, за да се знае, че е мъртъв и че вече няма да тормози беззащитните хорица. Благодаря ти, Доналд Флеминг. Стори ми голямо добро и съм ти длъжница. Когато и да поискаш услуга от мен, ще ти я дам.

— Отивай си у дома, Доналд — каза графът, все още ядосан.

— Не се ядосвай, братко — отговори му той. — Мама беше права: докато не осигуриш наследник за „Дънмор“, не можеш да вършиш глупости. А ти няма ли да си дойдеш у дома? Работата вече е свършена. Окоето ти съвсем скоро ще посинее, братко — каза той, като се вгледа внимателно в лицето на брат си.

— И твоето — отбеляза сухо графът, а после се усмихна широко. — Зъбите ти още на мястото си ли са, момче?

Доналд Флеминг прокара длан по брадичката си и отговори:

— Май два-три са се разклатили леко, но поне са си на мястото. Защо не си дойдеш у дома с мен? Пак заради тази проклета жена ли?

Графът го изглежда мрачно.

— Искам да остана малко при дъщеря си. — Все пак не се осмели да му откаже обяснение.

— Хм — каза Доналд. — Да взема ли хората със себе си?

— Да. Ще си дойда след няколко дни. Няма да се намери човек, толкова глупав, че да нападне Тевис Стюарт дори когато той язди съвсем сам.

Макар да не повярва нито за миг, че Тевис остава единствено заради дъщеря си, Доналд Флеминг замина за дома си, като взе със себе си всичките мъже. Питаше се само дали брат му щеше да убеди и Арабела да се върне у дома.

А Тевис последва Арабела в залата, където им поднесоха обилна закуска, а на графа предложиха и бира.

— Защо отпрати хората си? — попита Арабела.

— Те си свършиха работата, а и ти не би могла да ги храниш дълго време.

— Много мило, че си се сетил за това, Тевис. — За първи път тя се обърна към него по име. — След година или две „Грейфеър“ ще е стъпил на краката си и отново ще предлага гостоприемството си.

— А ще можеш ли да го накараш отново да процъфти, любима? — попита я той, като неусетно се върна на любимото си обръщение.

— Да, разбира се, че ще мога! Тази година няма да има никаква реколта, но ще можем поне да подготвим полята за сеитба. А напролет ще засадя отново и овощната градина.

— А как ще преживеете зимата, като нямате храна?

— Ще купя зърно и брашно от Йорк. Ще окосим тревата и ще я изсушим за храна на животните, а напролет ще купя още овце. Можем да ловим зайци и елени, горите са богати на дивеч. Ще се справим, Тевис.

Много му се искаше да ѝ каже, че всичко това е лудост. Че „Гиейфеър“ никога няма да бъде същият. Дори в най-хубавите си времена имението не беше богато, та сега ли? Но тя нямаше да се вслуша в думите му, беше наясно с това. Щеше да си помисли, че говори така, защото иска да я завоюва отново, и думите му щяха да

издълбаят пропаст между тях. Затова той само слушаше и кимаше, докато тя излагаше плановете си за бъдещето.

Той остана в „Грейфеър“ няколко дни, като избягваше да се противопоставя на Арабела за каквото и да било. Беше посветил цялото си внимание на дъщеря си и се преструваше, че нищо не се е случило, че, както преди, те са истинско семейство. Двамата станаха свидетели на сватбата на Лона и Фъргюс Макмайкъл. Той им каза, че винаги са добре дошли в „Дънмор“, и тогава се сети, че не би могъл повече да отлага изпълнението на задълженията, които го зовяха към дома. Тръгна си, като обеща да се върне веднага щом може.

През есента идваше толкова често, колкото се осмеляваше, и винаги ѝ носеше нещо, което да ѝ помогне да се справи по-добре със задълженията си. Каса вино, няколко сандъка с ябълки и круши. Знаеше, че тя е отговорна за прехраната на всичките си хора и дели и последната си троха хляб с тях. Страхуваше се, че може и да гладуват през зимата. През февруари започнаха зимните бури и той не можеше нито веднъж да отиде в „Грейфеър“. Ядосан и загрижен, вървеше напред-назад в Голямата зала на Дънмор и никой не се осмеляваше да се доближи до него. Страхуваше се за безопасността на Арабела и на дъщеря си.

— Господи, няма ли да спре да вали сняг? — викаше той, като всъщност не се обръщаше определено към някого.

Майка му, която последната буря принуди да остане в „Дънмор“, спокойно му отговаряше:

— Ще спре да вали тогава, когато Господ пожелае, Тевис, и нито миг по-рано. Хайде, седни. Държиш се като разглезено дете.

— Те почти бяха свършили дървата последния път, когато бях там, мамо — отговори той. — Ами ако не са успели да отрежат нови? Ще измръзнат до смърт!

— Но тревогата ти не може да промени нищо, Тевис. Ако е рекъл Господ, ще измръзнат. Какво би могъл да направиш? — все така спокойно, каза лейди Марджъри. Тя вече не се надяваше, че Тевис ще се ожени за някое добро шотландско момиче. Беше разбрала, че сърцето му винаги ще принадлежи само на Арабела.

Когато времето се подобри, той отново прекоси границата и откри, че те са прекарвали сравнително удобно и охолно зимата. Но в ранна пролет „Грейфеър“ беше поразен от болест. Бялата смърт отнесе

няколко деца и десетина възрастни. Арабела живееше в непрекъснат ужас, че и Маргарет може да се разболее. Това обаче не стана. Дойде и едрата шарка. Този път лейди Маргарет Стюарт не се изплъзна невинно. Разболя се тежко. Майка ѝ стоеше непрекъснато до леглото ѝ и се грижеше за нея с всеотдайност, но състоянието на детето като че ли не се подобряваше. Изпаднала в ужас, Арабела изпрати да повикат граф Дънмор, който пристигна още на другия ден, блед и измъчен. Няколко часа по-късно пристигна и лейди Марджъри Флеминг, като носеше от своите собствени лекарства, за да помогне на внучката си. Цялото тяло на малката Маргарет беше покрито с червени петна. Тя се оплакваше, че я болят очите. Не можаха да ѝ помогнат. Лейди Маргарет Стюарт умря в прегръдките на майка си само две седмици преди да навърши четири години. Отчаяна, Арабела искаше да се хвърли от най-високата кула на крепостта, но Тевис Стюарт я възпря. После тя изпадна във вцепенение, което продължи няколко дни.

Междувременно Тевис погребва дъщеричката им до другата ѝ баба — лейди Роуина. Графът също страдаше жестоко, но се опитваше да не показва мъката си, за да не утежнява още повече тази на Арабела. Неговата мъка беше по-малка и заради това, че той почти не познаваше детето, което Арабела беше отвела от „Дънмор“, когато беше още двегодишно. Беше сигурен, че той и Арабела ще имат и други деца. Страхуваше се много повече за жената, която обичаше.

— Трябва да я вземем със себе си в „Дънмор“ — каза му лейди Марджъри. — Няма да се учудя, ако чумата последва шарката. Мястото е бедно и нездравословно, Тевис. В „Дънмор“ ще мога да се грижа по-добре за нея.

— Не — отговори графът. — Тя няма да ми прости, ако отново я отведа насила. Трябва сама да пожелае да ме последва, мамо.

— Но тя е съсипана от мъка и не може да разсъждава трезво — настоя лейди Марджъри.

— Този път ще трябва да ми се довериш, мамо — каза той. — Вече познавам достатъчно добре Арабела. Искам отново да я имам за съпруга, а това няма да стане, ако я отведа оттук насила. Скоро тя ще разбере, че с „Грейфеър“ е свършено. Маргарет е мъртва, а тя го искаше за нея. Ще я спечеля, ако бъда търпелив.

— Ти си романтичен глупчо — каза майка му, изпълнена с нежност. — Сигурна съм, че Арабела ще оцени твоите качества, когато

мъката ѝ премине. — Тя прегърна и целуна сина си. — Аз ще се върна у дома, Тевис. Не мога да направя нищо повече нито за теб, нито за бедната Арабела. А ти не се бави много, момчето ми. Помни, че имаш задължения в „Дънмор“!

Той изпрати майка си и се върна в спалнята на Арабела, за да види, че тя най-после е излязла от вцепенението. Беше много бледа, а под очите ѝ имаше огромни сини кръгове. Той седна в края на леглото и взе малката ѝ длан в своята, целуна я и попита:

— Как се чувстваш, любима?

— Маргарет наистина ли е мъртва, Тевис? Или просто съм имала кошмар?

— Нашето дете го няма вече, любима — отвърна нежно той, като се питаше защо ръцете ѝ са леденостудени. — Не можехме да ѝ помогнем и ти го знаеш. Мама каза същото. Някои деца преживяват шарката, но други, като нашето, биват победени от болестта.

Тя мълчаливо кимна, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Погребах я до майка ти, защото мислех, че така ще пожелаеш — каза той.

Арабела затвори очи. По бузите ѝ продължаваха да се стичат сълзи.

— Аз ѝ липсвах цяла година от живота ѝ, Тевис — плачеше тя. — Цяла година! И за какво? Да, направих го за нея, Тевис, но нея вече я няма. Вече нищо не ми остана. Всичко беше напразно, Тевис! Съсипах и моя, и твоя живот, продавах тялото си, за да дам „Грейфеър“ на Маргарет. Сега не ми остана нито той, нито тя. Сигурно това е божие наказание за прекомерната ми гордост и за многото ми други грехове. Може би отец Анселм беше прав, като ми каза преди толкова много години, че жените трябва да са покорни и смирени, че трябва да се подчиняват безрезервно на съпрузите си.

Тези нейни думи накараха Тевис да избухне в гръмогласен смях.

— Не мога да повярвам на ушите си, Арабела Грей! — възкликна той. — Сигурно си преуморена и отчаяна от мъка. Господи, момиче, че ти дори не знаеш какво означават тези думи! Но трябва да ти кажа, че няма да бъда недоволен, ако се оставиш в ръцете ми.

— Какво? Какво искаш да кажеш с това да се оставя в ръцете ти?

— Арабела Грей — каза тържествено той, — ще станеш ли отново моя съпруга? Обичам те, винаги ще те обичам. И мисля, че и ти

винаги ще ме обичаш.

— Да, винаги ще те обичам — каза простичко тя. Беше минало времето, когато можеше и искаше да го заблуди. Сега трябваше да говорят откровенно. Изкушаваше се да приеме предложението му.

— Значи ще се омъжиш за мен, момиче? Ще бъдеш отново моята избухлива съпруга?

— Аз бях любовница на дук Дьо Ламбер — призна тя.

— Знам — отговори той.

— И това няма значение за теб? — попита недоверчиво тя.

— Любовницата на дук Дьо Ламбер не беше моя съпруга каза той. — Онова момиче, което е прекарало три дни с Джейми, също не беше моя съпруга — продължи спокойно той. Като че ли я удари гръм.

— Ти... ти, знаеш? — каза тя на пресекулки.

— Да, знам всичко — отговори той. — Нямахме дори да си го помисля, но Доналд ми подхвърли идеята, когато беше в едно от лошите си настроения. Отхвърлих обвинението, но то ме накара да се замисля. Защо Джейми би ти помогнал? И се сетих, любима. Сетих се, че заради това си се развела с мен — за да не посрамиш името ми. Но знаех, че ме обичаш и винаги ще ме обичаш.

— Да, Тевис, но не мога да оставя шепата хора, които са ми останали верни, да се грижат сами за себе си. Те не ме изоставиха в нещастieto и аз не мога да ги изоставя!

— Разбира се, че не можеш. Но мисля, че можеш да им помогнеш, любима. Ще разделим земята ти на няколко парцела и ще ги дадем на най-способните да ги стопанисват. Ще им построим хубави каменни къщи, в които да живеят. Така те ще се прехранват, а печалбата от онова, което остане, ще заделяме настрани. То ще бъде зестрата на нашата втора дъщеря. А когато се омъжи, ще наследи цялото имение.

— Да — съгласи се тя, — планът е добър. А камъните за къщите, Тевис, ще вземем от самата крепост.

— Ще разрушиш „Грейфевър“, любима? — Той беше изумен.

— Крепостта е построена от моите прадеди на име Грей. Векове наред тук са живели членове на фамилията. И само носител на името Грей има право да я разруши. Струва ми се, че тя вече на никого няма да е от полза. Вече е почти разрушена. Ако я оставя така, тя ще стане

свърталище на граничните разбойници. Какъв недостоеен край за крепост, която винаги е имала огромно значение! Не, ще я разруша.

Когато се съвзе от мъката и здравето ѝ се подобри, Арабела Грей раздели земята си на парцели и ги даде на младите мъже, които я бяха придружили дори в изгнанието ѝ и ѝ бяха останали верни до самия край. На Фицуотър дадоха най-големия парцел и го освободиха от наем за земята. Парцелът щяха да наследят неговите синове, които щяха да плащат минимален данък. Първите камъни от разграждането на крепостта използваха за възстановяването на църквата. За да разградят крепостта, извикаха на помощ хора от „Дънмор“. А новите стопани на земята се занимаваха с обработката на полята, засадиха наново овощната градина и се грижеха за овцете и едрия рогат добитък. Едно от условията при раздаването на земята беше всеки мъж да си вземе скоро съпруга. Новите стопани трябваше да издигнат къщите си до настъпването на зимата. Имаше хора, които смятаха съюза между „Грейфеър“ и „Дънмор“ за странен, като се имаше предвид, че едните бяха англичани, а другите — шотландци, но бързо се убедиха, че хората не са различни от двете страни на границата.

Доволна, че е изпълнила дълга си и се е погрижила за хората си, Арабела Грей се омъжи повторно за граф Тевис Стюарт на десети юни 1491 година.

— Не предпочиташ ли да вдигнем сватбата в „Дънмор“? — беше я попитал той.

— Не. — Тя беше поклатила отрицателно глава. — Миналия път се оженихме в „Дънмор“ и бракът ни не беше безметежен. Този път ще се омъжа тук, като истинска наследница на Грей. Отец Анселм ще ни венчае. И този път, милорд, искам да облека сватбена рокля.

— Но аз не нося такава със себе си, любима — каза той с усмивка. — И без това тя няма да ти трябва след церемонията...

— След церемонията ще си отидем у дома, Тевис Стюарт!

— У дома? — Тъмнозелените му очи бяха проблеснали с обещание за любов и страст.

— Да, милорд — каза Арабела Грей, а в очите ѝ блесяха радостни сълзи. В тях струеше също и много любов към него. — У дома. У Дома, в „Дънмор“!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.